Pe strada Dublin

Samantha Young

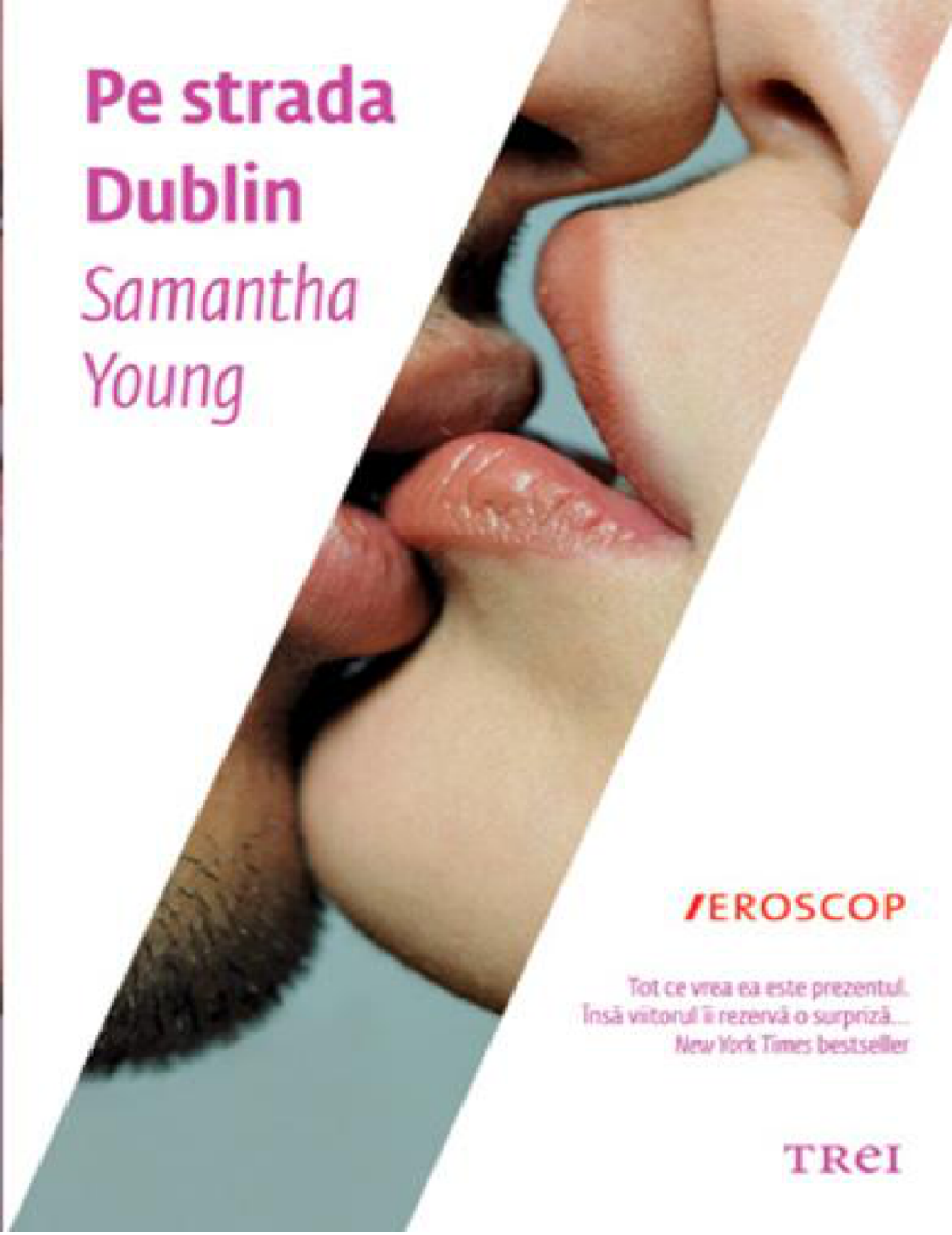

EROSCOP

Tot ce vrea ea este prezentul.
Însă viitorul îi rezervă o surpriză...
New York Times bestseller

TREI

Samantha Young

Pe strada Dublin

/EROSCOP

TREI

Prolog

Comitatul Surry, Virginia

Mă plictiseam.

Kyle Ramsey tot lovea cu piciorul în speteaza scaunului meu, să-mi atragă atenţia, însă ieri lovise în scaunul lui Dru Troler, prietena mea cea mai bună, şi nu voiam să o supăr. Ştiam că era îndrăgostită nebuneşte de Kyle. Aşa că mă uitam la Dru, care stătea alături de mine şi desena o mulţime de inimioare în colţul caietului, în timp ce domnul Evans mâzgălea o nouă ecuaţie pe tablă. Chiar ar fi trebuit să fiu atentă la el, pentru că eram varză la mate. Mama şi tata n-ar fi fost încântaţi dacă aş fi picat un examen chiar în primul semestru din anul întâi.

— Domnule Ramsey, vrei să vii la tablă să rezolvi exerciţiul sau ai prefera să rămâi în spatele lui Jocelyn, să-i loveşti scaunul în continuare?

Clasa a chicotit, iar Dru mi-a aruncat o privire acuzatoare. Am făcut o grimasă şi m-am încruntat la domnul Evans.

— Rămân aici, domnule Evans, dacă nu vă deranjează, a răspuns Kyle, bravând în mod imprudent.

Am dat ochii peste cap, refuzând să mă întorc, deşi simţeam în ceafă intensitatea privirii lui.

— Kyle, era o întrebare retorică. Vino la tablă.

Nişte ciocănituri în uşă au întrerupt bombănelile lui Kyle. Văzând-o pe doamna Shaw, directoarea noastră, colegii s-au potolit imediat. Ce căuta directoarea la noi în clasă? Prezenţa ei era de rău augur.

— Uau! a bâiguit Dru cu respiraţia tăiată.

I-am aruncat o privire nedumerită, iar ea mi-a făcut semn cu capul spre uşă:

— Poliţişti.

Şocată, m-am întors iarăşi spre doamna Shaw, care îi şoptea ceva domnului Evans şi, prin crăpătura uşii, am văzut doi poliţişti aşteptând pe hol.

— Domnişoară Butler.

Vocea directoarei m-a făcut să-mi aţintesc brusc privirea surprinsă asupra chipului ei. A făcut un pas în direcţia mea şi am simţit că mi se pune un nod în gât. Ochii ei erau precauţi şi înţelegători, şi am simţit imediat imboldul de a mă îndepărta de ea şi de lucrul pe care venise să mi-l spună.

— Poţi veni cu mine, te rog? Strânge-ţi lucrurile.

De obicei, acesta era momentul în care clasa comenta despre necazul care dăduse peste mine. Dar până şi colegii şi-au dat seama că, de data asta, era vorba de altceva. Indiferent de vestea care mă aştepta în hol, sigur nu aveau să mă tachineze pe seama ei.

— Domnişoară Butler.

Deja începusem să tremur de la adrenalină şi abia mai puteam auzi din pricina sângelui care îmi zvâcnea în urechi. Oare se întâmplase ceva cu mama? Sau cu tata? Sau cu Beth, sora mea cea mică? Părinţii mei îşi luaseră câteva zile libere, să se relaxeze după o vară extenuantă şi, în ziua aceea, urmau să iasă cu Beth la picnic.

— Joss, m-a înghiontit Dru.

Imediat ce cotul ei mi-a atins mâna, m-am ridicat în picioare, scârţâind scaunul pe podeaua de lemn. Fără să mă uit la nimeni, am bâjbâit după geantă şi am răsturnat în ea tot ce aveam pe bancă. Şoaptele începuseră să şuiere prin clasă precum vântul rece prin crăpătura unei ferestre. Deşi nu voiam să aflu ce mă aştepta, îmi doream din tot sufletul să plec din acea încăpere.

Reuşind să-mi aduc aminte cum să pun un picior în faţa celuilalt, am ieşit pe hol în urma directoarei şi l-am auzit pe domnul Evans închizând uşa în spatele meu. Nu am spus nimic. Pur şi simplu mă uitam la doamna Shaw şi la cei doi poliţişti, care, la rândul lor, mă priveau cu o compasiune reţinută. Lângă perete, stătea o femeie pe care nu o observasem mai devreme. Avea un aer grav, dar calm.

Doamna Shaw m-a luat uşor de braţ, iar eu m-am uitat la mâna ei sprijinită pe puloverul meu. Nu schimbasem nicio vorbă cu ea până atunci şi, dintr-odată, mă atingea pe mână?

— Jocelyn... dumnealor sunt ofiţerii Wilson şi Michaels. Iar dumneaei este Alicia Nugent de la DSS.

M-am uitat la ea cu un aer nedumerit.

Doamna Shaw s-a albit la faţă:

— De la Departamentul Serviciilor Sociale.

Frica mi s-a cuibărit în piept şi abia mai puteam respira.

— Jocelyn, a continuat directoarea, îmi pare atât de rău că trebuie să-ţi dau această veste... dar părinţii şi

— sora ta, Elizabeth, au avut un accident de maşină.

Am aşteptat, simţind că mi se strânge pieptul.

— Au murit cu toţii pe loc, Jocelyn. Îmi pare atât de rău.

Femeia de la DSS a făcut un pas spre mine şi a început să vorbească. M-am uitat la ea, dar n-am putut distinge decât culorile din care îi era alcătuită silueta. Iar vorbele îi erau înăbuşite, ca şi când cineva de lângă ea ar fi deschis robinetul unei chiuvete.

Nu puteam respira.

M-a cuprins panica şi am întins mâna după ceva, orice m-ar fi putut ajuta să respir. Am simţit câteva atingeri. Vorbe calme, şoptite. Umezeală pe obraji. Sare pe buze. Iar inima... bătea atât de tare, încât am crezut că va exploda.

Simţeam că mor.

— Respiră, Jocelyn.

Nu auzeam decât aceste două vorbe, iar şi iar, până când am reuşit să mă concentrez asupra lor şi să le urmez sfatul. După o vreme, pulsul mi s-a domolit, iar plămânii mi s-au deschis. Petele pe care le vedeam în faţa ochilor au început să dispară.

— Aşa, mi-a şoptit doamna Shaw, mângâindu-mă pe spate cu mâna ei caldă. Aşa.

— Ar trebui să mergem, a spus femeia de la DSS, vocea ei reuşind să străpungă ceaţa care mă învăluise.

— Bine. Jocelyn, eşti pregătită? m-a întrebat directoarea cu glas scăzut.

— Au murit, am răspuns eu, simţind nevoia să aud cum sună aceste cuvinte.

Nu putea fi adevărat.

— Îmi pare rău, draga mea.

Aveam broboane reci de sudoare pe frunte, pe palme, la subsuori, pe ceafă. Mi se făcuse pielea de găină şi nu mă mai puteam opri din tremurat. Un val de ameţeală m-a înclinat spre stânga şi, dintr-odată, am simţit voma ridicându-se din stomacul meu crispat. M-am aplecat şi mi-am împrăştiat micul dejun pe pantofii doamnei de la DSS.

— E în stare de şoc.

Oare chiar eram?

Nu cumva aveam rău de călătorie?

Cu doar câteva clipe în urmă, stăteam *acolo*. Acolo, unde era cald şi bine. Iar după doar câteva secunde, am ajuns între scrâşnete de

metal...

...în cu totul alt loc.

Capitolul 1

Scoţia
Opt ani mai târziu

Era o zi frumoasă pentru a-mi găsi o nouă casă. Şi o nouă colegă de apartament.

Am ieşit din scara veche şi umedă a clădirii în stil georgian în care locuiam în Edinburgh şi am fost întâmpinată de o zi uimitor de fierbinte. M-am uitat la eleganţii pantaloni scurţi, cu dungi albe şi verzi, pe care mi-i cumpărasem cu câteva săptămâni în urmă de la Topshop. Plouase încontinuu de atunci şi credeam că nu voi mai avea ocazia să îi port. Dar soarele îşi făcuse apariţia şi privea, pe furiş, de după turnul din colţ al Bisericii Evanghelice Bruntsfield, împrăştiindu-mi melancolia şi redându-mi un pic de speranţă. Nu făceam faţă tocmai bine schimbării pentru cineva care, pe când avea doar optsprezece ani, îşi lăsase în urmă viaţa din Statele Unite şi zburase spre ţara natală a mamei sale. Oricum, nu în perioada aceea. Mă obişnuisem cu uriaşul meu apartament şi cu nesfârşitele sale probleme cu şoarecii. Îmi era dor de Rhian, prietena mea cea mai bună, cu care locuisem încă din primul meu an la Universitatea din Edinburgh. Făcuserăm cunoştinţă la cămin şi ne împrieteniserăm imediat. Amândouă eram foarte discrete şi ne simţeam bine împreună, pentru simplul motiv că niciodată nu ne forţam una pe cealaltă să vorbim despre trecut. Am fost foarte apropiate în primul an, aşa că, în anul al doilea, am hotărât să închiriem amândouă un apartament. După absolvire, Rhian a plecat la Londra, pentru doctorat, şi astfel am rămas fără colegă de apartament. În plus, l-am pierdut şi pe celălalt prieten apropiat — James, iubitul lui Rhian. Ca să fie alături de ea, James a urmat- o la Londra (un oraş pe care, apropo, îl detesta). Iar cireaşa de pe tort era că proprietarul divorţa şi avea nevoie de apartament.

Îmi petrecusem ultimele două săptămâni răspunzând la anunţuri date de tinere aflate în căutarea unei colege de apartament. Dar demersurile mele încă nu fuseseră încununate de succes. Una dintre tipe nu voia să locuiască cu o americancă. E uşor de bănuit ce faţă am făcut când am auzit-o. Alte trei apartamente mi se păruseră... nasoale: într-unul dintre ele stătea o tipă care sigur era dealer de cocaină, iar ultimul apartament pe care îl văzusem părea să fie folosit mai mult pe post de bordel. De aceea, speram din tot sufletul ca întâlnirea din ziua aceea cu Ellie Carmichael să fie un succes. Era cel mai scump dintre apartamentele pe care îmi propusesem să le văd şi se afla tot în

centrul oraşului, dar în partea opusă celei unde locuisem până atunci.

În general, eram foarte cumpătată cu moştenirea mea, ca şi când, dacă aveam grijă să cheltui cât mai puţin din ea, aş fi reuşit să diminuez cumva amărăciunea pricinuită de situaţia mea „fericită”. Dar deja ajunsesem în pragul disperării.

Dacă voiam să fiu scriitoare, trebuia să am un apartament ca lumea şi o colegă normală.

Bineînţeles, puteam să stau şi singură. Îmi permiteam. Şi totuşi, adevărul gol-goluţ era că nu-mi surâdea ideea solitudinii absolute. În ciuda înclinaţiei de a mă păstra aproape numai pentru mine, îmi plăcea să fiu înconjurată de oameni. Când îmi vorbeau despre lucruri pe care, personal, nu le înţelegeam, încercam să mă pun în locul lor şi să văd totul din punctul lor de vedere, întrucât eram convinsă că marii scriitori avuseseră cu toţii o perspectivă largă asupra lumii. Deşi nu eram nevoită, joia şi vinerea lucram la un bar de pe strada George. Vechiul clişeu era adevărat: barmanii au ocazia să surprindă cele mai interesante poveşti.

Mă împrietenisem cu doi colegi, Jo şi Craig, dar nu ne întâlneam decât la lucru. Dacă voiam un pic de viaţă în jurul meu, trebuia să fac rost de o colegă de apartament. În plus, apartamentul pe care mergeam să-l văd era la doar câteva străzi de locul meu de muncă.

Încercând să-mi domolesc nerăbdarea, m-am uitat pe stradă după un taxi liber. Am aruncat o privire spre cofetărie, dorindu-mi să fi avut timp de o îngheţată, şi aproape că am scăpat taxiul care venea spre mine pe partea cealaltă a străzii. I-am făcut repede cu mâna şi, fiind atentă la trafic, am fost bucuroasă când şoferul m-a văzut şi a oprit lângă trotuar. M-am asigurat şi am traversat în grabă strada largă, reuşind să nu sfârşesc strivită pe parbrizul cuiva, ca un gândac cu dungi albe şi verzi, şi am dat fuga la taxi, având în minte doar gândul de a înhăţa mânerul portierei.

Dar, în loc de mâner, am înhăţat o mână.

Cu un aer surprins, am urcat cu privirea pe mâna bronzată de bărbat, apoi pe un braţ lung, ajungând la nişte umeri laţi şi la o faţă ascunsă de soarele care strălucea în contre-jour din spatele capului său. Un tip înalt, de peste un metru optzeci. În timp ce eu aveam doar un metru şaizeci şi cinci.

M-am uitat la costumul lui scump, întrebându-mă de ce avea mâna pe portiera taxiului meu.

De pe chipul său umbrit s-a desprins un oftat.

— Unde mergi? a mormăit el cu glas aspru.

Locuiam în Edinburgh de patru ani, dar accentul melodios al scoţienilor încă îmi putea da fiori pe şira spinării. Lucru pe care a reuşit să-l facă şi accentul tipului din faţa mea, în ciuda întrebării sale

iritate.

— Pe strada Dublin, am răspuns eu automat, sperând că drumul meu era mai lung decât al lui şi că avea să-mi cedeze taxiul.

— Bine, a spus el, deschizând portiera. Merg în aceeaşi direcţie şi, pentru că deja sunt în întârziere, îţi propun să împărţim taxiul, în loc să pierdem zece minute, încercând să hotărâm cine are mai mare nevoie de el.

O mână caldă m-a atins pe şale şi m-a împins uşor în faţă. Dezorientată, m-am lăsat urcată în maşină, aplecând capul şi alunecând pe banchetă, în timp ce, în sinea mea, mă întrebam dacă încuviinţasem din cap propunerea lui. Mi-am dat seama că nu.

Când am auzit Costumul spunându-i şoferului că mergem pe strada Dublin, m-am încruntat şi am mormăit:

— Mulţumesc... presupun.

— Eşti americancă?

Întrebarea lui blândă m-a făcut să întorc, în sfârşit, capul spre pasagerul de lângă mine. *Ah, deci aşa.*

Uau!

Costumul avea în jur de treizeci de ani şi, cu toate că nu era de o frumuseţe clasică, strălucirea din ochii săi şi felul în care i se arcuiau colţurile gurii, împreună cu restul înfăţişării, emanau sex-appeal. Liniile costumului său scump şi elegant, de un cenuşiu deschis, mi-au dat de înţeles că obişnuia să meargă la sala de fitness. Stătea pe banchetă cu degajarea unui tip în formă, care, sub vesta gri şi cămaşa albă, ascundea un abdomen perfect plat. Iar de sub genele sale lungi străluceau nişte ochi meditativi, de un albastru deschis. Dar nu puteam trece în ruptul capului peste un detaliu — era brunet.

Iar eu preferam blonzii. Dintotdeauna.

Şi totuşi, niciun blond nu-mi provocase fiori de dorinţă la prima vedere. Faţa lui masculină şi puternică s-a întors spre mine — maxilar proeminent, bărbie despicată, pomeţi largi şi un nas acvilin. Avea o barbă de câteva zile, iar părul îi era dezordonat. Una peste alta, aerul său aspru şi neîngrijit contrasta cu elegantele lui haine de firmă.

Văzând că-l studiez intens, Costumul a ridicat o sprânceană, iar dorinţa mi s-a intensificat, luându-mă complet prin surprindere. Nu simţisem niciodată o atracţie instantanee faţă de un bărbat. Şi, după anii zbuciumaţi ai adolescenţei, nu mai eram dispusă să accept avansurile sexuale ale unui necunoscut.

Deşi nu sunt sigură că aş putea refuza avansurile tipului de lângă

mine.

Imediat ce mi-a trecut prin cap acest gând, m-am încordat, dezorientată şi speriată. Mecanismele mele de apărare au intervenit imediat şi mi-am luat o mină politicoasă şi inexpresivă.

— Mda, sunt americancă, i-am răspuns eu, amintindu-mi, în cele din urmă, că îmi pusese o întrebare.

Mi-am luat privirea de la zâmbetul lui superior şi insinuant, prefăcându-mă plictisită şi mulţumind Cerului că tenul meu măsliniu nu mi-a trădat îmbujorarea.

— Eşti turistă? a întrebat el cu glas scăzut.

Iritată de reacţia mea faţă de Costum, am hotărât că era mai bine să conversăm cât mai puţin cu putinţă. Cine ştie ce lucru prostesc aş fi putut să spun sau să fac?

— Nu.

— Înseamnă că eşti studentă.

M-a deranjat tonul. *Înseamnă că eşti studentă.* A spus-o dând metaforic ochii peste cap. Ca şi când studenţii ar fi fost nişte vagabonzi care mănâncă din tomberoane şi n-au niciun scop în viaţă. M-am întors brusc spre el, cu un aer mustrător, dar l-am văzut uitându-se cu interes la picioarele mele. De data aceasta, eu am ridicat o sprânceană şi am aşteptat să-şi dezlipească ochii minunaţi de pe pielea mea dezgolită. Simţind că îl privesc, s-a uitat în sus şi mi-a observat expresia. Mă aşteptam să încerce să ascundă că îmi admira picioarele, să se uite repede în altă parte sau ceva de genul ăsta. Nu mă aşteptam ca, pur şi simplu, să ridice din umeri şi să afişeze cel mai lent, mai pervers şi mai sexy zâmbet pe care l-am primit vreodată.

Am dat ochii peste cap, încercând să-mi stăpânesc puseul de căldură dintre picioare.

— Am *fost* studentă, am răspuns eu, cu doar o undă de sarcasm în glas. Locuiesc aici. Dublă cetăţenie.

Oare de ce îi dădeam explicaţii?

— Ai sânge scoţian?

Am încuviinţat discret din cap, delectându-mă în sinea mea cu pronunţia lui aspră a cuvântului „scoţian”.

— Şi cu ce te ocupi acum, după absolvire?

De ce voia să ştie? I-am aruncat o privire cu coada ochiului. Preţul costumului său cu vestă ne-ar fi fost suficient, mie şi lui Rhian, să ne hrănim cu mâncare studenţească ieftină în toţi cei patru ani de facultate.

— Tu cu ce te ocupi? Adică, atunci când nu îndeşi femei în taxiuri?

Singura lui reacţie la înţepătura mea a fost un discret zâmbet superior.

— Cu ce crezi că mă ocup?

— Cred că eşti avocat. Răspunzi la întrebări cu întrebări, pui mâna pe necunoscute, zâmbeşti superior...

A izbucnit într-un hohot de râs sănătos, care mi-a făcut pieptul să vibreze, şi s-a uitat la mine cu ochi strălucitori:

— Nu sunt avocat, dar tu ai putea fi. Dacă nu mă înşel, şi tu ai răspuns tot cu o întrebare la întrebarea mea. Iar acesta — a făcut semn spre gura mea, ochii săi întunecându-se un pic în timp ce îmi mângâiau vizual curbura buzelor —, acesta, cu siguranţă, e un zâmbet superior, a spus el cu un glas un pic mai răguşit.

Bătăile inimii mi s-au înteţit şi ne-am uitat unul în ochii celuilalt mult mai mult decât le-ar fi fost permis unor străini politicoşi. Îmi simţeam obrajii fierbinţi... la fel de fierbinţi ca şi alte părţi ale corpului meu. Eram din ce în ce mai excitată de acest necunoscut şi de conversaţia tăcută dintre trupurile noastre. Când mi s-au întărit sfârcurile sub tricou, am fost atât de şocată, încât am revenit imediat cu picioarele pe pământ. Mi-am luat privirea din ochii lui şi am întors capul spre geam, uitându-mă la traficul de pe stradă şi dorindu-mi, în sinea mea, ca această călătorie cu taxiul să nu fi avut loc.

În apropiere de Princes Street, am dat peste o deviere a traficului pricinuită de construirea unei linii de tramvai şi m-am întrebat dacă aveam să scap din taxi fără să fiu nevoită să mai vorbesc cu el.

— Eşti timidă? m-a întrebat Costumul, năruindu-mi speranţele.

Nu m-am putut abţine. Întrebarea m-a făcut să mă întorc spre el cu un zâmbet nedumerit:

— Poftim?

A dat capul într-o parte, uitându-se la mine cu ochii mijiţi. Avea aerul unui tigru leneş, care mă măsura atent din priviri, ca şi când ar fi vrut să decidă dacă eram un prânz pe care merita să-l vâneze.

— Eşti timidă? a repetat el, dându-mi fiori.

Oare eram timidă? Nu. Nu timidă. Starea mea obişnuită era o

binecuvântată indiferenţă. Îmi plăcea aşa. Era mai sigur.

— De ce ai crede asta?

Doar nu aveam un aer timid, nu? Am făcut o grimasă, gândindu-mă că ar putea fi adevărat.

Costumul a ridicat iarăşi din umeri.

— Cele mai multe femei ar încerca să profite dacă ar fi blocate cu mine într-un taxi: le-ar merge gura ca o moară hodorogită, mi-ar vârî sub nas numărul lor de telefon... şi nu numai.

Privirea i-a coborât preţ de o clipă pe sânii mei, apoi m-a privit iarăşi în ochi. Simţeam că îmi ard obrajii. Nu-mi aminteam când mă simţisem stânjenită ultima oară. Întrucât nu-mi plăcea să mă las intimidată, am încercat să nu mă gândesc la asta.

Uimită de încrederea lui exagerată în forţele proprii, i-am răspuns cu un zâmbet şi am fost surprinsă de plăcerea pe care am încercat-o văzând că reacţia mea i-a făcut ochii să se mărească un pic.

— Uau, ce părere bună ai despre tine, am spus eu.

A surâs şi el, dezvelindu-şi dinţii albi, dar un pic neregulaţi, iar zâmbetul lui discret mi-a stârnit un fior nefamiliar în piept.

— Vorbesc din experienţă, a răspuns el.

— Ei bine, nu sunt genul care îşi dă numărul de telefon unui tip pe care tocmai l-a cunoscut.

— Ah, a spus el, ca şi când şi-ar fi dat seama brusc de ceva în legătură cu mine. Trăsăturile i s-au încordat uşor, iar zâmbetul i-a dispărut de pe buze.

— Deci eşti genul de femeie care face sex abia la a treia întâlnire, a spus el, luându-şi privirea de la mine. Genul care vrea nuntă şi copii.

Am făcut o grimasă, auzindu-i judecata muşcătoare:

— Nu, nu şi nu.

Nuntă şi copii? M-au trecut fiorii, iar spaimele care mă urmăreau zi şi noapte s-au furişat în jurul meu, strângându-mi pieptul ca într-un cleşte.

Costumul s-a uitat iarăşi la mine şi nu ştiu ce a surprins pe chipul meu, dar s-a relaxat.

— Interesant, a murmurat el.

Nu. Nu interesant. Nu voiam să fiu interesantă pentru tipul de lângă mine.

— Nu-ti dau numărul meu de telefon.

Iarăşi a zâmbit superior:

— Nu ţi l-am cerut. Şi chiar dacă l-aş fi vrut, tot nu ţi l-aş fi cerut. Am o iubită.

N-am luat în seamă tresărirea de dezamăgire din stomac — şi nici filtrul care îmi separa creierul de gură.

— Atunci nu te mai uita aşa la mine.

Costumul şi-a luat un aer amuzat.

— Am o iubită, dar nu-s orb. Faptul că nu pot face nimic nu mă împiedică să privesc.

Nu eram încântată de atenţia acestui tip. *Sunt o femeie puternică şi independentă.* Uitându-mă pe geam, am observat cu uşurare că ajunseserăm la Queen Street Gardens. Mai aveam foarte puţin până la strada Dublin.

— Aici e bine, mulţumesc, i-am spus eu şoferului.

— Unde?

— Aici, am răspuns eu pe un ton mai apăsat decât mi-aş fi dorit.

Am respirat uşurată când am văzut că taxiul semnalizează şi opreşte lângă trotuar. Fără să-i arunc vreo privire Costumului şi fără să-i spun nimic, i-am dat şoferului nişte bani şi am pus mâna pe mânerul portierei.

— Aşteaptă.

Am rămas nemişcată şi m-am uitat la el peste umăr:

— Ce-i?

— Ai un nume?

Am zâmbit, uşurată că scap de el şi de atracţia bizară dintre noi.

— De fapt, am două.

Am sărit din taxi, ignorând perfidul fior de plăcere pricinuit de râsul lui.

Imediat ce s-a deschis uşa şi am văzut-o pe Ellie Carmichael, am ştiut că probabil o să-mi placă de ea. Era o blondă înaltă, cu o elegantă rochie scurtă, fără mâneci, cu o pălărie de fetru, monoclu şi mustaţă falsă.

M-a privit cu ochi mari, de un albastru pal, şi a clipit.

Luată prin surprindere, m-am văzut nevoită să întreb:

— Am nimerit într-un moment... nepotrivit?

Ellie m-a privit preţ de o clipă, de parcă ar fi fost nedumerită de întrebarea mea rezonabilă — dată fiind ţinuta ei. Apoi, ca şi când şi-ar fi dat brusc seama că avea o mustaţă falsă, a făcut semn cu degetul spre ea şi a spus:

— Ai ajuns mai devreme. Făceam curat.

Făceai curat cu pălărie de fetru, monoclu şi mustaţă? M-am uitat în spatele ei, la holul spaţios şi luminos. O bicicletă, fără roata din faţă, era sprijinită de un perete, iar pe un dulap din lemn de nuc era prins un panou plin cu fotografii, cărţi poştale şi tot felul de bileţele. Două perechi de cizme şi o pereche de pantofi negri cu toc înalt erau aruncate la întâmplare sub un cuier ticsit cu haine şi paltoane. Podelele erau din lemn de esenţă tare.

Foarte drăguţ. M-am uitat iarăşi la Ellie, cu un zâmbet uriaş pe buze, încântată de întreaga situaţie.

— Te ascunzi de mafie?

— Poftim?

— Mă refer la deghizare.

— Ah, a râs ea, dându-se la o parte şi invitându-mă în apartament. Nu, nu. Aseară au fost nişte prieteni pe la mine şi am băut niţel cam mult. Am scos din şifonier toate vechile mele costume de Halloween.

Am zâmbit din nou. Se distraseră pe cinste. Mi s-a făcut dor de Rhian şi James.

— Tu eşti Jocelyn, nu?

— Da, Joss, am corectat-o eu.

Nu mi se mai spunea Jocelyn dinainte de moartea părinţilor mei.

— Joss, a repetat ea, zâmbindu-mi, iar eu am făcut câţiva paşi în apartamentul de la parter.

Mirosea excelent — a curat şi a proaspăt.

La fel ca apartamentul din care trebuia să mă mut, şi acesta era tot în stil georgian, cu excepţia faptului că, pe vremuri, fusese locuinţa unei singure familii. Acum era împărţită în două apartamente. Mai exact, alături era un butic, iar camerele de la etaj aparţineau de el. Nu aveam de unde şti cum era la etaj, dar buticul mi s-a părut foarte drăguţ — aveau la vânzare haine unicat, lucrate manual. Ce apartament...

Uau!

Pereţii erau atât de netezi, încât mi-am dat seama imediat că fuseseră tencuiţi de curând, şi, oricine ar fi renovat apartamentul, făcuse adevărate minuni. Plintele late şi baghetele groase ce decorau

marginile tavanelor înalte — la fel de înalte ca în vechiul meu apartament — scoteau în evidenţă stilul georgian al clădirii. Pereţii erau zugrăviţi într-un alb rece, dar uniformitatea le era întreruptă de lucrări de artă colorate şi eclectice. Albul ar fi trebuit să mi se pară aspru, însă contrastul cu uşile de nuc şi cu podelele de lemn îi conferea apartamentului un aer de eleganţă simplă.

Deja mă îndrăgostisem, şi încă nu văzusem restul locuinţei.

Ellie şi-a dat repede jos pălăria şi mustaţa, apoi s-a întors să-mi spună ceva, dar s-a oprit şi mi-a zâmbit sfios, dându-şi jos şi monoclul. L-a pus pe scrinul de nuc şi mi-a zâmbit radios. Era o persoană veselă. De obicei, evitam astfel de persoane, dar Ellie avea ceva special. Era foarte şarmantă.

— Mai întâi, să-ţi arăt apartamentul.

— Da, sigur.

Ellie s-a apropiat cu paşi mari de o uşă din stânga mea şi a deschis-o:

— Aici e baia. Da, ştiu, e un amplasament destul de neobişnuit, chiar lângă uşa de la intrare, dar are toate dotările necesare.

Mda... cam neobişnuit, mi-am zis în sinea mea, apoi am intrat fără tragere de inimă în baie, lipăind cu şlapii pe gresia lucioasă, de culoare crem. Toţi pereţii erau acoperiţi cu faianţă de aceeaşi culoare, cu excepţia tavanului, care era zugrăvit în culoarea untului şi era presărat cu spoturi ce împrăştiau o lumină caldă.

Era o baie uriaşă.

Plimbându-mi mâna de-a lungul căzii cu picioare în formă de gheare aurite, m-am imaginat imediat în ea: cu muzica pornită, cu lumânări pâlpâind alături şi cu un pahar de vin roşu în mână, cu trupul muiat în apă şi cu mintea aiurea. Cada era în mijlocul încăperii. În colţul din dreapta, era montată o cabină de duş dublă, cu cea mai mare rozetă pe care o văzusem în viaţa mea. În stânga, se afla un bol modern de sticlă, aşezat pe o placă din ceramică de culoare albă. Era o chiuvetă?

Am înregistrat repede totul în minte: robinete aurii, oglindă uriaşă, suport cu încălzire pentru prosoape...

Baia din vechiul meu apartament nici măcar nu avea suport pentru prosoape.

— Uau, i-am zâmbit lui Ellie peste umăr. E minunată.

Ridicându-se în vârful picioarelor, Ellie a încuviinţat din cap, învăluindu-mă în privirea ei albastră şi radioasă.

— Într-adevăr. Dar eu o folosesc rar, pentru că dormitorul meu are baie

proprie. Ceea ce este un avantaj pentru viitoarea mea colegă. Va avea baia asta aproape numai pentru ea.

Aha, mi-am zis în sinea mea, ademenită de baia superbă. Începeam să înţeleg de ce era atât de mare chiria. Dar dacă aveai bani să locuieşti acolo, de ce ai fi plecat?

— Colega ta s-a mutat? am întrebat politicos, ieşind pe hol şi urmând-o pe Ellie în livingul uriaş.

Tonul meu dădea de înţeles că eram doar curioasă, când, de fapt, încercam să-mi dau seama ce fel de om era Ellie. Dacă apartamentul era atât de frumos, poate că problema fusese Ellie. Dar, înainte să-mi poată răspunde, m-am oprit şi m-am uitat de jur împrejur, admirând livingul încântător. La fel ca la toate clădirile vechi, tavanul era foarte înalt, iar ferestrele erau foarte mari, aşa că dinspre strada aglomerată se revărsau în livingul încântător valuri de lumină. În mijlocul unuia dintre pereţi, se afla un şemineu uriaş, care se vedea că era folosit doar ca element de decor, nu pentru încălzit, însă contribuia decisiv la aerul de eleganţă nonşalantă al încăperii. *Mă rog, e cam multă dezordine pentru gustul meu,* mi-am spus în sinea mea, aruncând o privire la teancurile de cărţi împrăştiate prin living, alături de tot felul de obiecte caraghioase... cum ar fi un Buzz Lightyear[1].

Nici măcar nu era cazul să întreb ale cui erau.

Uitându-mă la Ellie, începeam să înţeleg de ce era atâta dezordine în living. Părul blond îi era prins într-un coc neîngrijit, era încălţată cu şlapi desperecheaţi, iar pe cot avea lipit un abţibild cu preţul cine ştie cărui produs.

— Colega mea de apartament? a întrebat Ellie, întorcându-se şi privindu-mă în ochi.

Înainte să-i pot repeta întrebarea, cuta dintre sprâncenele ei deschise la culoare a dispărut, şi a încuviinţat din cap, cu aerul că a înţeles. Ce bine. Nu fusese o întrebare chiar atât de grea.

— Ah, nu, a clătinat ea din cap. N-am avut colegă. Fratele meu a cumpărat apartamentul şi l-a renovat, cu gândul să-l închirieze. Apoi, a hotărât că nu vrea să mă chinuiesc plătind chirie cine ştie unde, cât timp îmi fac doctoratul, aşa că mi l-a dat mie.

Ce frate drăguţ.

Cu toate că nu am făcut niciun comentariu, probabil şi-a dat

seama ce era în mintea mea după expresia ochilor. Ellie a surâs, iar pe chip i s-a aşternut un aer plin de afecţiune:

— Braden are obiceiul să exagereze. Un cadou de la el nu e niciodată ceva simplu. Şi cum aş fi putut refuza un astfel de apartament? Singura problemă e că locuiesc aici de o lună şi mi se pare prea mare, prea singuratic, chiar dacă prietenii vin pe la mine în fiecare weekend. Aşa că i-am zis lui Braden că îmi caut o colegă de apartament. N-a fost încântat de idee, dar i-am spus ce chirie aş putea încasa, iar asta l-a făcut să se răzgândească. Afaceristul din el a fost mai puternic.

Mi-am dat seama instinctiv că Ellie îşi iubea fratele (foarte înstărit, în mod evident) şi că erau apropiaţi. Se ghicea în ochii ei când vorbea despre el, iar eu cunoşteam foarte bine privirea aceea. O studiasem de-a lungul anilor, înfruntând-o direct şi dezvoltând un scut împotriva durerii pe care mi-o pricinuia să văd o asemenea iubire pe chipul persoanelor din jur — oameni care încă îi aveau pe cei dragi în viaţa lor.

— Pare foarte generos, am răspuns eu cu diplomaţie, neobişnuită ca oamenii să-şi reverse peste mine sentimentele intime încă de la prima întâlnire.

Pe Ellie n-a deranjat-o răspunsul meu, care n-a fost tocmai cordial şi care nici n-o invita să-mi dea detalii. Pur şi simplu, a continuat să zâmbească şi m-a condus pe hol, apoi într-o bucătărie lungă, decorată la fel de elegant ca restul apartamentului. Era cam îngustă, însă la celălalt capăt avea un semicerc în care se aflau o masă şi câteva scaune. Toate electrocasnicele erau ultimul răcnet, iar în mijlocul mobilierului din lemn închis la culoare era montat un aragaz modern, de dimensiuni impresionante.

— Foarte generos, am repetat eu.

— Braden e prea generos, a mormăit Ellie. Nu aveam nevoie de toate astea, dar a insistat. Aşa e el. La fel e şi cu iubita lui — îi face toate poftele. Abia aştept să se plictisească de ea, aşa cum s-a

plictisit de celelalte, pentru că e cea mai rea dintre toate. Se vede foarte limpede că e mai interesată de banii lui, decât de el. Chiar şi Braden ştie asta. Dar zice că aranjamentul ăsta îi convine. Aranjament? Cine mai vorbeşte aşa în ziua de azi?

Cine mai vorbeşte atât de mult?

Când mi-a arătat dormitorul principal, m-am străduit să-mi înăbuş un zâmbet. Era foarte dezordonat, la fel ca Ellie. A mai flecărit un pic despre iubita insipidă a fratelui ei şi m-am întrebat cum s-ar simţi acest Braden dacă ar şti că sora lui îi dezvăluie viaţa privată unei străine.

— Iar ăsta ar putea fi dormitorul tău.

Eram în pragul unei camere aflate în partea cea mai din spate a apartamentului. Un bovindou uriaş, o banchetă lângă fereastră, draperii brodate, care ajungeau până la podea, un superb pat franţuzesc în stil rococo, un birou enorm din lemn de nuc şi un fotoliu din piele. Un loc unde să scriu. Deja mă îndrăgostisem de camera aceea.

— E minunată.

Voiam să locuiesc acolo. La naiba cu chiria ridicată! La naiba cu colega vorbăreaţă! Gata cu economia! Eram singură într-o ţară de adopţie. Meritam un pic de confort. Aveam să mă obişnuiesc cu Ellie. Vorbea mult, dar era simpatică şi fermecătoare, iar în ochii ei se citea o bunătate înnăscută.

— Ce-ar fi să bem o ceaşcă de ceai şi să stăm un pic de vorbă? mi-a zâmbit Ellie. Câteva clipe mai târziu, am rămas singură în living, iar Ellie s-a dus în bucătărie să pregătească ceaiul. Dintr-odată, mi-am dat seama că important era nu ca Ellie să-mi placă mie, ci ca *eu* să-i plac *ei,* altminteri nu mi-ar fi oferit mie camera. Îngrijorarea a început să-mi roadă stomacul. Nu eram persoana cea mai plăcută din lume, în schimb, Ellie părea cea mai deschisă, şi poate că nu avea să mă „înţeleagă”.

— A fost dificil, mi-a mărturisit ea când s-a întors în living cu o tavă

pe care se aflau două căni de ceai şi nişte prăjituri. Să găsesc o colegă de apartament. Foarte puţine persoane de vârsta noastră îşi pot permite să plătească o asemenea chirie.

Moştenisem mulţi bani.

— Familia mea e înstărită, am răspuns eu.

— Ah, a spus ea, întinzându-mi o cană de ceai fierbinte şi o brioşă cu ciocolată.

Mi-am dres glasul şi am luat cana cu degete tremurânde. Simţeam pe piele broboane de transpiraţie rece, iar sângele îmi vuia în urechi. Întotdeauna reacţionam aşa când eram pe punctul de a spune cuiva adevărul. *Părinţii şi surioara mea au murit într-un accident de maşină când aveam paisprezece ani. Singura mea rudă rămasă în viaţă e un unchi care locuieşte în Australia. N-a vrut să mă ia în custodie, aşa că am fost dată în grija unei familii adoptive. Părinţii mei aveau mulţi bani. Bunicul tatălui meu a fost petrolist în Louisiana, iar tata a fost extrem de grijuliu cu moştenirea lui. Când am împlinit optsprezece ani, toată averea mi-a revenit mie.* Dar mi-am dat seama că Ellie nu trebuia să ştie necazurile mele, aşa că inima mi s-a domolit, iar tremuratul mâinilor a încetat.

— Familia din partea tatei se trage din Louisiana. Străbunicul meu a făcut mulţi bani în industria petrolieră.

— Oh, ce interesant, a spus ea pe un ton ce părea sincer. Familia ta s-a mutat din Louisiana?

Am încuviinţat din cap:

— Da, în Virginia. Dar mama e de loc din Scoţia.

— Deci eşti pe jumătate scoţiană. Ce mişto, a spus ea, zâmbindu-mi discret. Şi eu sunt scoţiană doar pe jumătate. Mama e franţuzoaică, dar familia ei s-a mutat în St. Andrews când ea avea cinci ani. Dacă îţi vine să crezi, nici măcar nu ştiu franceză, a pufnit ea, aşteptând un comentariu din partea mea.

— Fratele tău ştie franceză?

— Ah, nu, mi-a răspuns ea, făcând un gest cu mâna. Braden şi cu mine suntem fraţi vitregi. Avem acelaşi tată. Mamele noastre încă trăiesc, dar tata a murit acum cinci ani. Era un om de afaceri foarte cunoscut. Ai auzit de Douglas Carmichael & Co.? E una dintre cele mai vechi agenţii imobiliare din Edinburgh. Tata a preluat-o de la tatăl lui când era foarte tânăr şi a pus pe picioare o companie de dezvoltare imobiliară. Deţinea şi câteva restaurante, ba chiar şi câteva magazine de suvenire. Un mic imperiu. Când a murit, Braden i-a preluat toate afacerile. Acum, toată lumea se dă pe lângă Braden, toată lumea încearcă să obţină câte ceva de la el. Şi cu toţii ştiu cât de apropiaţi suntem, aşa că încearcă să se folosească şi de mine.

Gura ei frumoasă şi-a luat o expresie plină de amărăciune, care părea complet străină de chipul ei.

— Îmi pare rău, am spus eu.

Şi eram sinceră. Îi înţelegeam situaţia. Ba chiar a fost unul dintre motivele pentru care am hotărât să plec din Virginia şi să o iau de la capăt în Scoţia.

Ellie s-a relaxat, ca şi când mi-ar fi intuit sinceritatea. N-am să înţeleg niciodată cum poate cineva să-şi deschidă sufletul în faţa unui prieten, cu atât mai puţin în faţa unui străin, dar, din clipa aceea, nu m-am mai temut de sinceritatea ei. Într- adevăr, se putea aştepta ca şi eu să fiu la fel de deschisă cu ea, dar, după ce mă va cunoaşte, îşi va da seama că nu se va întâmpla aşa ceva.

Spre surprinderea mea, între noi s-a lăsat o tăcere confortabilă. Ellie mi-a zâmbit blând, de parcă ar fi observat şi ea acelaşi lucru.

— Ce faci în Edinburgh?

— Aici locuiesc. Am cetăţenie dublă. Aici mă simt ca acasă.

I-a plăcut răspunsul meu.

— Eşti studentă?

Am clătinat din cap:

— Tocmai mi-am terminat studiile. În

nopţile de joi şi vineri lucrez la Club 39, pe strada George. În rest, încerc să mă concentrez asupra scrisului.

Ellie a fost încântată de mărturisirea mea:

— Minunat! Întotdeauna mi-am dorit să am o prietenă scriitoare. Mi se pare foarte curajos să faci ce vrei cu adevărat. Fratele meu crede că doctoratul e o pierdere de timp, dat fiind că aş putea lucra pentru el, dar mie îmi place grozav ce fac, mai ales că sunt şi asistentă la universitate, iar asta... cum să-ţi spun... mă face fericită. Şi sunt unul dintre acei oameni nesuferiţi care pot face orice îşi doresc, chiar dacă nu câştigă mult din asta, a adăugat ea cu o grimasă. Sună îngrozitor, nu?

Dar nu aveam înclinaţia de a-i judeca pe ceilalţi.

— E viaţa ta, Ellie. Ai o soartă bună din punct de vedere financiar. Asta nu te face o persoană nesuferită.

Mi-a răsunat în minte vocea nazală a terapeutei mele din timpul liceului: *„Ei bine, de ce nu poţi aplica acelaşi raţionament şi în cazul tău, Joss? Acceptarea moştenirii nu te face o persoană îngrozitoare. Părinţii tăi voiau să ai tot ce-ţi doreşti”*.

De la paisprezece la optsprezece ani, am locuit pe rând la două familii adoptive din Virginia. Niciuna dintre ele nu avea mulţi bani, aşa că am trecut de la o viaţă în care aveam o casă mare şi elegantă, mâncare şi haine scumpe la una în care am mâncat nenumărate cutii de SpaghettiO şi făceam schimb de haine cu o „soră” adoptivă, care avea aceeaşi înălţime ca mine. Înainte să împlinesc optsprezece ani, întrucât se ştia că urma să intru în posesia unei moşteniri considerabile, am fost abordată de mai mulţi oameni de afaceri din oraşul nostru, care voiau să profite de ceea ce credeau a fi o fată naivă şi să obţină o investiţie din partea mea, precum şi de către o colegă de clasă, care voia să-i finanţez site-ul. Faptul că mi-am trăit anii de formare la fel ca oamenii simpli şi faptul că apoi am fost linguşită de oameni făţarnici, interesaţi mai mult de buzunarele mele adânci decât de persoana mea, au constituit, cred, cele două motive pentru care ezitam să mă ating de banii mei.

Stând alături de Ellie, o tânără cu o situaţie financiară

asemănătoare, care trebuia să facă faţă unui sentiment de vină (deşi diferit de al meu), am simţit o surprinzătoare legătură cu ea.

— Camera e a ta, mi-a spus ea dintr-odată.

Replica ei abruptă m-a făcut să râd:

— Aşa, pur şi simplu?

Devenind brusc serioasă, Ellie a încuviinţat din cap:

— Am un sentiment bun în ceea ce te priveşte.

Şi eu am un sentiment bun în ceea ce te priveşte. I-am zâmbit cu un aer uşurat:

— Atunci mi-ar plăcea grozav să mă mut aici.

Capitolul 2

O săptămână mai târziu, m-am mutat în apartamentul luxos de pe strada Dublin.

Spre deosebire de Ellie, care era dezordonată, mie îmi plăcea ca în jurul meu totul să fie aranjat în cea mai deplină ordine, aşa că, imediat ce am ajuns, am început să-mi desfac bagajele.

— Sigur nu vrei să bem mai întâi un ceai? m-a întrebat Ellie din pragul camerei mele.

— Chiar vreau să-mi desfac lucrurile, să mă pot relaxa, am spus eu, înconjurată de câteva cutii de carton şi de două valize.

I-am zâmbit călduros, ca să nu-şi închipuie că voiam s-o expediez. Întotdeauna mi-a displăcut această etapă de început a unei prietenii — tatonarea extenuantă a personalităţii celuilalt, încercarea de a-ţi da seama cum va reacţiona celălalt la un anumit ton sau la o anume atitudine.

Ellie, pur şi simplu, a încuviinţat din cap cu un aer înţelegător:

— În regulă. Eu trebuie să ţin un seminar peste o oră şi o să mă duc pe jos, nu cu taxiul, ceea ce înseamnă că trebuie să plec chiar acum. În felul ăsta, o să rămâi singură o vreme, să te acomodezi cu apartamentul.

Deja îmi eşti şi mai dragă.

— Seminar plăcut.

— Despachetat plăcut.

Am mormăit şi am făcut un semn plictisit cu mâna, iar ea mi-a zâmbit înţelegător şi a plecat.

Imediat ce am auzit închizându-se uşa de la intrare, m-am trântit pe patul incredibil de confortabil.

— Bun venit pe strada Dublin, am şoptit eu, cu privirea aţintită în tavan.

Dintr-odată, Kings of Leon au început să-mi cânte foarte tare „sexul tău e în flăcări”[2]

M-a enervat că singurătatea mi-a fost întreruptă atât de repede, dar, ridicând o coapsă, mi-am scos telefonul din buzunar şi, văzând cine mă sună, am zâmbit.

— Ei, bună! am răspuns eu călduros.

— Ia zi, te-ai mutat în noul tău apartament incredibil de luxos? m-a întrebat Rhian fără niciun preambul.

— Cumva eşti invidioasă?

— Exact, nenorocită norocoasă ce eşti. Azi-dimineaţă, în timp ce îmi mâncam cerealele, aproape că mi s-a făcut rău când am văzut pozele pe care mi le-ai trimis. Apartamentul ăla chiar există?

— Să înţeleg că apartamentul de la Londra nu se ridică la înălţimea aşteptărilor tale?

— Aşteptările mele? Plătesc o căruţă de bani pentru o minunată cutie de carton!

Am izbucnit în râs.

— Du-te naibii! a mormăit Rhian în glumă. Mi-e dor de tine şi de palatul nostru ciuruit de şoareci.

— Şi mie mi-e dor de tine şi de palatul nostru ciuruit de şoareci.

— Cumva spui asta în timp ce te uiţi la cada cu picioare în formă de gheară şi la robinetele aurite?

— Nu... În timp ce stau întinsă pe patul meu de cinci mii de dolari.

— Cât înseamnă asta în lire?

— Nu ştiu. Vreo trei mii.

— Doamne, vasăzică dormi pe chiria pe şase săptămâni.

M-am ridicat mormăind în capul oaselor şi am deschis cutia cea mai apropiată:

— Mai bine nu-ţi spuneam cât e chiria.

— Mă rog, aş putea să-ţi ţin o mică lecţie, să-ţi arăt că, în loc să-ţi fi risipit bănetul pe chirie, mai bine îţi cumpărai o casă, dar cine sunt eu să-ţi dau sfaturi?

— Mda, n-am nevoie de lecţii. Când eşti orfană, asta e partea cea mai bună: nu trebuie să asculţi

prelegeri îngrijorate.

Nu ştiu de ce am spus asta.

A fi orfan nu avea nicio parte bună.

După cum nu era bine nici să nu-şi facă nimeni griji pentru tine.

Rhian a tăcut la celălalt capăt al liniei. Nu vorbeam niciodată despre părinţii mei sau ai ei. Era un subiect tabu.

— În fine, mi-am dres eu glasul, acum trebuie să-mi desfac bagajele.

— Colega de apartament e acasă? a continuat Rhian conversaţia, ca şi când n-aş fi adus vorba despre statutul meu de orfan.

— Tocmai a plecat.

— Ai făcut cunoştinţă cu vreunul dintre prietenii ei? Cu vreun tip? Cu vreun tip sexy? Suficient de sexy încât să te smulgă din abstinenţa ta de patru ani?

Râsul sceptic mi s-a întrerupt brusc în clipa când mi-a venit în minte imaginea Costumului. Am tăcut, simţind furnicături pe piele. Nu era prima oară când îmi aminteam de el în ultimele şapte zile.

— Ce înseamnă asta? m-a întrebat Rhian, văzând că nu spun nimic. Ai cunoscut unul cu adevărat mişto?

— Nu, am expediat-o eu, îndepărtând din minte imaginea Costumului. Deocamdată, n-am cunoscut pe niciunul dintre prietenii lui Ellie.

— La naiba!

Nu-i nimic. Ultimul lucru de care aş avea nevoie în viaţa mea e un tip.

— Auzi, chiar trebuie să-mi desfac bagajele. Vorbim mai încolo?

— Sigur, scumpo. Pe curând.

Am închis şi, uitându-mă la cutiile din jur, am scos un oftat. Tot ce-mi doream în clipa aceea era să mă întind pe spate şi să dorm.

— Of, la treabă.

Câteva ore mai târziu, totul era despachetat. Cutiile erau pliate şi aranjate cu grijă în debaraua de pe hol, hainele îmi atârnau pe umeraşe, cărţile erau rânduite în bibliotecă, iar laptopul stătea desfăcut pe birou, pregătit pentru cuvintele mele. Pe noptieră aveam o fotografie cu părinţii mei, pe un raft al bibliotecii era una cu Rhian şi cu mine la o petrecere de Halloween, iar pe birou, lângă laptop,

preferata mea: o poză în care o ţineam în braţe pe Beth, cu părinţii mei în planul doi. Eram în curtea noastră, la un grătar, în vara în care au murit, iar fotografia ne-o făcuse un vecin.

Ştiam că, de obicei, fotografiile stârneau întrebări, dar nu-mi venea să le pun deoparte. Şi îmi aminteau, în mod dureros, că iubirea pentru ceilalţi sfârşeşte prin a-ţi frânge inima... dar nu mă puteam despărţi de ele.

Mi-am sărutat degetele şi le-am aşezat uşor pe fotografia părinţilor mei.

Mi-e dor de voi.

După o clipă, o picătură de transpiraţie mi s-a prelins pe ceafă, smulgându-mă din negura melancoliei. Am strâmbat din nas: era o zi fierbinte, iar eu îmi desfăcusem bagajele cu tenacitatea cu care Terminatorul îl urmăreşte pe John Connor.

A sosit momentul să testez cada aceea minunată.

Am dat drumul la apa caldă, am turnat nişte spumă de baie şi m-am relaxat imediat ce am simţit parfumul puternic al florilor de lotus. M-am întors în dormitor, mi-am dat jos tricoul transpirat şi pantalonii scurţi, apoi m-am întors în baie cu un aer satisfăcut, mergând goală prin noul meu apartament, copleşită de un sentiment de libertate.

Mă uitam în jur zâmbind şi încă nu-mi venea să cred că minunăţia aceea de apartament era al meu, cel puţin pentru următoarele şase luni.

Cu muzica răsunând din telefonul mobil, m-am scufundat în cadă şi m-am lăsat în voia moţăielii. În cele din urmă, m-a trezit răcoarea din ce în ce mai pronunţată a apei. Relaxată şi mulţumită, am ieşit din cadă fără prea multă eleganţă şi m-am dus la telefon să opresc muzica. Apoi m-am uitat la suportul de prosoape şi am rămas nemişcată.

La naiba!

Nu era niciun prosop. M-am încruntat la suport, ca şi când ar fi fost vina lui. Aş fi putut jura că, săptămâna trecută, erau prosoape în baie. Acum, eram nevoită să fac o dâră de apă până în dormitor.

Am deschis uşa bombănind şi am ieşi pe holul spaţios.

— Ah... bună, am auzit bâiguind o voce gravă, iar privirea mi s-a ridicat brusc din balta pe care o făcusem pe podeaua de lemn.

Am dat peste ochii Costumului şi din gâtlej mi-a ţâşnit un ţipăt de spaimă. Ce căuta aici? În casa mea? *Un hărţuitor!*

Am rămas cu gura căscată, încercând să realizez ce se întâmplă; mi-a luat o clipă să-mi dau seama că privirea lui nu era aţintită spre faţa mea, ci îmi măsura din cap până-n picioare trupul complet gol.

Cu un ţipăt confuz, mi-am acoperit sânii cu un braţ, iar ochii lui azurii s-au intersectat cu privirea mea cenuşie şi îngrozită.

— Ce cauţi în apartamentul meu? am

— spus eu, uitându-mă repede în jur după o armă.

O umbrelă? Are vârf metalic... Mi-ar putea fi de ajutor.

Un nou râs înfundat m-a făcut să-mi întorc iarăşi privirea spre el şi am simţit între picioare un puseu de căldură indezirabil şi complet inoportun. Iarăşi avea *privirea aceea.* O privire întunecată şi voluptuoasă. Nu suportam faptul că trupul meu răspundea atât de prompt privirii lui, mai ales că individul putea fi criminal în serie.

— Întoarce-te! am ţipat eu, încercând să ascund cât de vulnerabilă mă simţeam.

Costumul a ridicat imediat mâinile în semn de supunere şi s-a întors încet cu spatele la mine. Ochii mi s-au îngustat când am văzut că i se zgâlţâie umerii. Nenorocitul râdea de mine.

Cu inima bătând nebuneşte, am pornit în grabă spre camera mea, să-mi iau nişte haine — şi, eventual, o bâtă de baseball —, dar privirea mi-a fost atrasă de o fotografie de pe panoul lui Ellie. O fotografie cu Ellie şi... Costumul.

Ce naiba?

Cum de n-o văzusem? Ah, da. Pentru că nu-mi place să pun întrebări. Nemulţumită de capacitatea mea de observaţie foarte redusă, am aruncat o privire peste umăr. Spre mulţumirea mea, Costumul nu trăgea cu ochiul. Am dat fuga în dormitor, iar în urma mea am auzit vocea lui gravă, ce făcea să răsune holul spaţios:

— Sunt Braden Carmichael, fratele lui Ellie.

Bineînţeles, mi-am spus enervată în sinea mea, ştergându-mă cu prosopul, apoi mi-am vârât membrele furioase într-un şort şi un maiou.

Prinzându-mi într-un coc neîngrijit părul blond închis, cu nuanţe cafenii, m-am întors în hol să dau ochii cu el.

Acum, Braden era întors cu faţa spre mine, iar colţurile gurii îi erau uşor ridicate, în timp ce mă măsura din priviri. Nu conta că eram îmbrăcată. Îmi era clar că el încă mă vedea goală.

Mi-am pus mâinile în şold, cu atitudinea beligerantă a celui jignit:

— Şi intri în apartament aşa, fără să ciocăni?

Tonul meu l-a făcut să-şi arcuiască una dintre sprâncenele brunete:

— E apartamentul *meu.*

— Ţine de politeţea elementară să ciocăni înainte să intri, am insistat eu.

Răspunsul lui a constat doar într-o ridicare din umeri, după care şi-a vârât mâinile în buzunarele de la pantaloni. Îşi dăduse haina jos, iar mânecile cămăşii albe erau suflecate până la cot, dându-i la iveală antebraţele puternice, cu vene proeminente.

Văzându-i antebraţele sexy, am simţit cum îmi înfloreşte dorinţa în pântec.

La dracu'!

Mama mă-sii! La dracu'!

Eram foarte stânjenită în sinea mea.

— N-ai de gând să-ţi ceri scuze?

Braden a afişat un zâmbet poznaş:

— Nu-mi cer scuze decât atunci când îmi pare rău cu adevărat. Iar pentru asta nu-mi cer scuze. Pentru mine, a fost cel mai frumos moment al săptămânii. Poate chiar al anului.

Zâmbetul lui era cât se poate de relaxat, momindu-mă să-i zâmbesc şi eu. Dar nu voiam să fac asta.

Braden era fratele lui Ellie. Şi avea o iubită.

Şi eram mult prea atrasă de acest străin, ceea ce mi se părea de rău augur.

— Uau, îmi închipui că ai o viaţă foarte plicticoasă, am murmurat eu pe un ton arogant, apoi am luat-o din loc.

Dar e greu să faci pe spirituala în faţa unui tip care ţi-a văzut podoabele feminine. Şi, întrucât am trecut destul de aproape de el, i-am simţit parfumul delicios şi a trebuit să-mi stăpânesc fiorii din stomac.

Bombănind din pricina observaţiei mele, Braden s-a luat după mine şi, păşind spre living, îi simţeam pe spate căldura trupului.

Haina lui era aruncată pe un fotoliu, iar pe măsuţa de cafea se aflau un ziar deschis şi o cană de cafea aproape goală. Aşadar, se aşezase confortabil în living, în timp ce eu, fără să am habar de venirea lui, moţăiam în cadă.

Cuprinsă de indignare, i-am aruncat o privire încruntată peste umăr.

Rânjetul lui adolescentin m-a izbit în piept, aşa că m-am uitat repede în altă parte şi m-am aşezat pe braţul canapelei, iar Braden s-a aşezat nonşalant pe fotoliu. Rânjetul îi dispăruse de pe buze. Acum, se uita la mine cu un zâmbet discret, ca şi când şi-ar fi adus aminte de o glumă bună — sau de mine goală.

Deşi îi opuneam rezistenţă, nu voiam să creadă că goliciunea

mea era amuzantă.

— Aşadar, tu eşti Jocelyn Butler.

— Joss, l-am corectat eu în mod automat.

A încuviinţat din cap şi s-a relaxat în fotoliu, ducând mâinile la ceafă. Avea mâini superbe. Elegante, dar masculine. Mari. Puternice. Dintr-odată, fără s-o pot înăbuşi, mi-a trecut prin minte imaginea mâinii lui alunecându-mi pe interiorul coapsei.

La dracu'!

Mi-am dezlipit privirea de pe mâinile sale şi m-am uitat la faţa lui. Părea un tip relaxat, dar, în acelaşi timp, foarte autoritar. Brusc, mi-am dat seama că acesta era Braden, fratele cu mulţi bani şi responsabilităţi, o iubită superficială şi o soră mai mică, faţă de care era extrem de protector.

— Ellie te place.

Ellie nu mă cunoaşte.

— Şi mie îmi place de Ellie. Dar nu ştiu ce să cred despre fratele ei. Mi se pare cam nepoliticos.

Braden şi-a dezvelit dinţii albi, uşor neregulaţi.

— Nici el nu ştie ce să creadă despre tine.

Ochii tăi spun altceva.

— Aha.

— Nu ştiu ce să cred despre faptul că sora mea cea mică locuieşte cu o exhibiţionistă.

Am făcut o grimasă, abţinându-mă cu greu să nu scot limba la el. Chiar reuşea să scoată la iveală copilul din mine.

— Exhibiţioniştii se dezbracă în public. Eu am ieşit din baie, pentru că uitasem să-mi iau prosopul, şi credeam că nu mai e nimeni în apartament.

— Să mulţumim Domnului pentru aceste mici milostenii.

Iarăşi se uita la mine în felul *acela.* Oare îşi dădea seama cât de evident era?

— Vorbesc serios, a continuat el, iar privirea i-a coborât spre sânii mei, apoi mi-a revenit pe chip. Ar trebui să umbli goală tot timpul.

Complimentul lui a reuşit să mă flateze. Nu m-am mai putut abţine. Umbra unui zâmbet mi-a arcuit colţurile gurii şi m-am uitat la

el clătinând din cap, ca şi când ar fi fost un elev obraznic.

Braden a râs uşor, cu un aer mulţumit. Pieptul mi-a fost copleşit brusc de o ciudată senzaţie de plinătate şi mi-am dat seama că trebuia să înăbuş atracţia neobişnuită care se înfiripa între noi. Era prima oară când mi se întâmpla aşa ceva, deci trebuia să improvizez.

Am dat ochii peste cap:

— Eşti un dobitoc.

Braden a pufnit, îndreptându-se de spate:

— De obicei, o femeie îmi spune asta după ce am futut-o şi i-am chemat un taxi.

Limbajul lui frust m-a făcut să clipesc. Pe bune? Abia făcuserăm cunoştinţă şi deja foloseam acel cuvânt?

Mi-a observat reacţia:

— Să nu-mi spui că nu-ţi place cuvântul ăsta.

Nu. Îmi închipui că acest cuvânt poate fi foarte excitant, dacă e rostit la momentul potrivit.

— Nu. Pur şi simplu nu cred că e în regulă să vorbim despre futut, în condiţiile în care abia ne-am cunoscut.

N-a sunat deloc bine.

Ochii lui Braden au căpătat o expresie amuzată:

— Nu mi-am dat seama că asta facem.

Am schimbat brusc subiectul:

— Dacă ai venit pentru Ellie, să ştii că a plecat la universitate.

— De fapt, am venit să te cunosc. Dar habar n-aveam că o să te cunosc pe *tine*. Ce coincidenţă. M-am gândit destul de mult la tine în ultima săptămână, după ce am mers împreună cu taxiul.

— Cumva în timp ce luai masa cu iubita? l-am întrebat eu pe un ton insinuant, simţind că înotam împotriva curentului.

Voiam să ieşim din scenariul flirtului cu iz sexual în care intraserăm şi să avem o discuţie normală, ca între o chiriaşă şi fratele colegei sale de apartament.

— Săptămâna asta, Holly a fost plecată în sud, să-şi viziteze părinţii. E din Southampton.

De parcă mi-ar păsa.

— Înţeleg. Ei bine..., am răspuns eu, ridicându-mă în picioare, în speranţa că gestul meu îl va convinge să plece. Ţi-aş spune că mi-a făcut plăcere să te cunosc, dar eram goală, aşa că... nu mi-a plăcut. Am multă treabă. Îi transmit lui Ellie că ai trecut pe aici.

Braden a clătinat din cap râzând şi s-a ridicat în picioare.

— Eşti o nucă greu de spart, a zis, luându-şi haina pe el.

Bun, deci trebuia să i-o spun verde în faţă:

— Hei, nuca asta n-o să fie spartă. Nici acum, nici altă dată.

Înăbuşindu-şi hohotul de râs, s-a apropiat de mine, obligându-mă să fac un pas în spate, spre canapea.

— Zău aşa, Jocelyn... de ce faci să sune totul atât de murdar?

Am rămas cu gura căscată, iar el s-a răsucit pe călcâie şi a plecat. având ultimul cuvânt.

Îl uram. Chiar

Îl uram.

Păcat că nu-l ura şi trupul meu.

Capitolul 3

Club 39 nu era tocmai un club, ci mai degrabă un bar cu un mic ring de dans în partea din spate. Localul era situat la demisolul unei clădiri de pe strada George, iar tavanele erau joase, la fel şi canapelele circulare şi cuburile care serveau pe post de scaune. Zona barului era amenajată mai jos decât restul localului, ceea ce însemna că muşteriii beţi trebuiau să coboare trei trepte pentru a ajunge la noi. Cel care adăugase acest detaliu la proiectul barului sigur fumase ceva înainte.

Joia, barul slab iluminat era, de obicei, plin de studenţi, dar, întrucât semestrul se încheiase şi sosise vacanţa de vară, noaptea era liniştită, iar muzica oprită, pentru că nu era nimeni pe ring.

I-am întins paharele tipului care venise la bar, iar el mi-a dat o bancnotă de zece lire.

— Păstrează restul, mi-a făcut el cu ochiul.

Am ignorat gestul, dar am pus bacşişul în borcan. La sfârşitul programului, împărţeam banii între noi, deşi Jo spunea că ea şi cu mine adunam cele mai multe bacşişuri, pentru că purtam o uniformă alcătuită din jeanşi negri mulaţi şi maiou alb, cu decolteu pronunţat. Pe maiou, chiar peste sânul drept, era imprimat *Club 39* cu litere negre, care imitau scrisul de mână. Simplu şi eficient. Mai ales dacă erai la fel de înzestrată ca mine la capitolul sâni.

Craig era în pauză, aşa că Jo şi cu mine ne ocupam singure de clienţii de la bar, care se împuţinau văzând cu ochii. Cu un aer plictisit, am aruncat o privire spre celălalt capăt al barului, să văd dacă Jo are nevoie de ajutorul meu.

Şi chiar avea.

Dar nu pentru că nu reuşea să facă faţă numărului mare de clienţi.

Întinzând mâna să-i dea restul individului pe care tocmai îl servise, acesta a apucat-o de încheietură şi a tras-o spre el, peste tejghea, astfel încât feţele lor se apropiaseră la doar câţiva centimetri. M-am încruntat şi am aşteptat o clipă, să văd cum reacţionează Jo. Pielea ei albă s-a înroşit şi a încercat să-şi smulgă mâna din strânsoarea lui. Prietenii individului stăteau în spatele lui şi râdeau. Bravo!

— Dă-mi drumul, te rog, a spus Jo printre dinţi, trăgând mai tare.

Întrucât Craig nu era prin preajmă, iar încheietura subţire a lui Jo părea gata să se rupă, eu eram cea care trebuia să rezolve situaţia. Am apăsat butonul de sub tejghea, prin care erau alertaţi bodyguarzii de la intrare, şi am pornit spre Jo.

— Hai, scumpo, e ziua mea. Doar un sărut.

L-am apucat de mână, înfigându-mi unghiile în carnea lui.

— Dă-i drumul, dobitocule, înainte să-ţi smulg pielea de pe mână şi să ţi-o înfig în coaie.

Scoţând un şuier de durere, individul şi-a retras mâna, dându-i drumul lui Jo.

— Americancă nenorocită, a gemut el, oblojindu-şi mâna acoperită cu semne adânci, în formă de semilună. O să fac o plângere la patron.

Oare de ce naţionalitatea mea era mereu invocată în situaţii negative? Şi ce dacă eram americancă? Eram cumva într-un serial cu adolescenţi din anii optzeci? I-am pufnit în nas, deloc impresionată.

Brian, bodyguardul nostru uriaş, a apărut în spatele lui, cu un aer deloc amuzat.

— Probleme, Joss?

— Da. Ai putea, te rog, să-i scoţi din bar pe tipul ăsta şi pe prietenii lui?

Nici măcar nu m-a întrebat de ce. Se întâmpla foarte rar să dăm afară clienţi, aşa că Brian nu mi-a pus la îndoială decizia.

— Haideţi, băieţi, valea, a mârâit el, iar cei trei indivizi, palizi şi beţi criţă, s-au ridicat şi au plecat, ca nişte laşi ce erau, mânaţi de la spate de Brian.

Jo tremura lângă mine, aşa că i-am pus mâna pe umăr, încercând s-o liniştesc.

— Te simţi bine?

— Da, mi-a răspuns ea cu un zâmbet firav. O noapte proastă de la un capăt la altul. Mai devreme, Steven mi-a dat papucii.

Am tresărit, întrucât ştiam că era o veste foarte proastă pentru Jo şi frăţiorul ei. Locuiau într-un mic apartament de pe Leith Walk, unde aveau grijă, cu rândul, de mama lor, care suferea de sindromul oboselii cronice. Ca să facă rost de bani de chirie, Jo — care era superbă — se folosea de frumuseţea ei pentru a-şi găsi „sponsori” care s-o ajute financiar. Oricât de des i-ar fi spus prietenii că era suficient de deşteaptă încât să realizeze ceva mai bun în viaţă, rămânea plină de incertitudini cu privire la ea însăşi. Nu avea încredere decât în propria-i frumuseţe şi în capacitatea acesteia de a-i face rost de un tip

care să aibă grijă de ea şi de familia ei. Dar faptul că o îngrijea pe mama ei îi afecta, aproape mereu, frumuseţea, aşa că, mai devreme sau mai târziu, toţi bărbaţii îi dădeau papucii.

— Îmi pare rău, Jo. Ştii că dacă ai nevoie de ajutor sau de orice altceva, nu trebuie decât să ceri.

Mă oferisem de nenumărate ori, dar mă refuzase de fiecare dată.

— Nu, a clătinat ea din cap, sărutându-mă uşor pe obraz. O să-mi găsesc unul nou. Ca de fiecare dată.

S-a îndepărtat de mine cu umerii lăsaţi şi m-am trezit făcându-mi griji pentru ea, deşi nu-mi doream asta. Jo era o persoană greu de înţeles. Te putea călca pe nervi cu materialismul ei, dar te înduioşa cu loialitatea ei faţă de familie. Se dădea în vânt după pantofii eleganţi, dar îi lăsa imediat pe ultimul plan când venea vorba să le asigure un trai decent mamei şi frăţiorului ei. Din păcate, această loialitate o făcea să calce în picioare pe oricine îi stătea în cale şi să se lase călcată în picioare de oricine îşi dorea să profite de situaţia ei.

— Îmi iau o pauză. Îl trimit pe Craig să te ajute.

Am încuviinţat din cap, deşi nu mă putea vedea, întrebându-mă în sinea mea cine avea să fie următoarea ei victimă. Sau, de fapt, cui avea să-i pice victimă data viitoare.

— E linişte în seara asta, a spus Craig apropiindu-se de mine, după două minute, ţinând o cutie de suc în mână.

Înalt, brunet şi chipeş, Craig încasa probabil la fel de multe bacşişuri ca Jo şi cu mine. Flirta încontinuu. Şi se pricepea de minune.

— E vară, am zis eu, aruncând o privire prin bar, după care m-am întors cu spatele şi m-am sprijinit de tejghea. În august, o să fie iarăşi aglomerat în timpul săptămânii.

Nu trebuia să-i explic că numărul clienţilor o să crească mulţumită Festivalului din Edinburgh[3]. În august, întreg oraşul era asediat: turiştii năvăleau, punând stăpânire pe cele mai bune mese din cele mai bune restaurante, şi erau atât de mulţi, încât transformau un drum de cinci paşi într-unul de cinci minute.

Şi totuşi, bacşişurile erau grase.

Craig a oftat şi s-a dat mai aproape de mine:

— Mă plictisesc, a spus el, plimbându-şi leneş privirea pe

trupul meu. Vrei să ne-o tragem în toaleta bărbaţilor?

Mă întreba asta la fiecare tură.

De fiecare dată îi spuneam nu şi îi sugeram să i-o tragă lui Jo. Răspunsul lui: „Am făcut-o deja”. Eram o provocare pentru el şi, probabil, chiar se iluziona că, într-o bună zi, mă va cuceri.

— Ei? Vrei? a întrebat o voce cunoscută în spatele meu.

M-am întors, clipind surprinsă, când am văzut-o pe Ellie de cealaltă parte a barului. În spatele ei erau un tip pe care nu l-am recunoscut şi... Braden.

Albindu-mă brusc, jenată încă din pricina incidentului de ieri, am observat în treacăt felul concentrat şi inexpresiv în care îl privea pe Craig.

Luându-mi privirea de la Braden, i-am zâmbit uşor lui Ellie.

— Ce faceţi aici?

Cu o seară înainte, Ellie şi cu mine luaserăm cina împreună. Îi spusesem că Braden trecuse pe la noi, dar nu şi că mă văzuse goală. Ellie îmi povestise despre seminarul ei şi îmi dădusem seama de ce era o asistentă atât de bună. Pasiunea ei pentru istoria artei era molipsitoare şi am ascultat-o cu un interes autentic.

Una peste alta, fusese o primă cină foarte plăcută. Ellie îmi pusese câteva întrebări personale, pe care reuşisem să le parez, întorcându-le asupra ei. Aflasem că avea doi fraţi vitregi mai mici: Declan, de zece ani, şi Hannah, de paisprezece ani. Mama ei, Elodie Nichols, locuia cu Clark, soţul ei, în zona Stockbridge din Edinburgh. Elodie era administrator, cu jumătate de normă, la Sheraton Grand Hotel, iar Clark era profesor de istorie clasică la universitate. Din felul în care vorbea, era limpede că Ellie îi adora pe toţi şi am rămas cu impresia că Braden petrecea mai mult timp cu această familie decât cu propria lui mamă.

Iar în ziua aceea, la prânz, luaserăm amândouă pauză şi stătuserăm în living să mâncăm şi să ne uităm un pic la televizor, învăluite într-o tăcere confortabilă. Am râs împreună la un episod din *Are You Being Served?*[4] şi am simţit că relaţia cu noua mea colegă de cameră devenea din ce în ce mai strânsă, într-un ritm surprinzător de rapid.

Dar nu mi se părea deloc în regulă să vină la mine la serviciu cu fratele ei. Chiar dacă nu ştia de incidentul pe care îl avusesem cu Braden în ziua precedentă...

— Mergem să bem ceva cu nişte prieteni la Tigerlily. Ne-am gândit să trecem să te salutăm, mi-a zâmbit ea, cu aerul poznaş al unei

eleve de clasa a şaptea, apoi a aruncat o privire iscoditoare spre Craig.

Tigerlily? Un local foarte şic. Ellie purta o rochie cu paiete — de firmă, bineînţeles —, care te trimitea cu gândul la anii 1920. Era prima oară când o vedeam atât de aranjată. Fratele ei era îmbrăcat cu un costum scump, iar prietenul lor, Adam, era şi el la patru ace. Toate astea m-au făcut să mă simt prost. Deşi aveam mulţi bani, nu eram obişnuită cu stilul lor de viaţă elegant, cu cocteiluri şi cremă de zahăr ars. Un pic dezamăgită, mi-am dat seama că nu mă potriveam cu ei.

— Oh, am răspuns eu cu un aer distrat, fără să iau în seamă expresia curioasă din ochii ei.

— El e Adam, s-a întors Ellie spre tipul din spatele ei, dându-şi seama că nu am de gând să răspund la întrebarea ei nerostită.

Ochii albaştri ai lui Ellie s-au umplut de afecţiune când s-a uitat la chipul lui şi m-am întrebat dacă că nu cumva era iubitul ei. Deşi nu-mi spusese că ar avea prieten. Adam era brunet şi sexy, un pic mai scund decât Braden, şi avea un spate lat, scos în evidenţă de haina costumului.

Ochii lui negri, calzi şi strălucitori s-au întors spre mine.

— Bună, a spus el, zâmbind sub luminile barului. Îmi pare bine de cunoştinţă.

— Şi mie.

— Adam e cel mai bun prieten al lui Braden, mi-a explicat Ellie, apoi s-a întors spre fratele ei.

Imediat ce li s-au încrucişat privirile, Ellie a izbucnit în râs, chicotele ei umplând barul ca nişte bule fermecate.

— V-aş face cunoştinţă, a spus ea, aruncându-mi o privire peste umăr, dar cred că deja v-aţi... întâlnit.

Abia am reuşit să aud ultimul cuvânt, din pricina râsului ei înfundat. M-am încordat.

Deci ştia.

Cu ochii mijiţi, i-am aruncat o privire scârbită lui Braden:

— Deci i-ai spus.

— Ce i-ai spus? a întrebat Adam curios, uitându-se la Ellie, care încă râdea înfundat, de parcă ar fi

— Innebunit.

Braden şi-a arcuit buzele într-un zâmbet şi i-a răspuns lui Adam, fără să-şi ia ochii de la mine:

— Că am dat peste Jocelyn în timp ce umbla goală prin casă.

Adam s-a uitat la mine cu un aer curios.

— Ba nu, am ripostat eu pe un ton incisiv. Ieşisem din baie să-mi iau un prosop.

— Te-a văzut goală? a intervenit Craig, cu fruntea încruntată.

— Braden Carmichael, s-a prezentat fratele lui Ellie, întinzându-i mâna peste bar. Încântat de cunoştinţă.

Craig a dat mâna cu el, un pic zăpăcit. Excelent! Până şi bărbaţii erau fermecaţi de Braden. Craig şi-a luat privirea de la chipul lui zâmbitor şi s-a întors spre mine. Aerul binedispus îi dispăruse de pe chip şi am descifrat în ochii lui o uşoară răceală, care m-a făcut să mă încrunt. Oare cu ce greşisem?

— Am o iubită, l-a asigurat Braden pe Craig. Nu m-am dat la a ta.

— Ah, Joss nu e iubita mea, a clătinat Craig din cap, uitându-se la mine cu un rânjet impertinent. Nu pentru că n-aş fi încercat.

— Ai un client, am zis eu, făcând semn spre fata de la celălalt capăt al barului, mulţumită că găsisem o scuză să scap de el.

Imediat ce a plecat, Ellie s-a aplecat peste bar:

— Nu e iubitul tău? Serios? De ce nu? E drăguţ. Şi e clar că te consideră sexy.

— E o boală venerică ambulantă, am răspuns eu pe un ton iritat, ştergând cu cârpa o pată invizibilă de pe tejghea, în încercarea disperată de a evita privirea lui Braden.

— Aşa îţi vorbeşte mereu?

Întrebarea lui Braden m-a făcut să ridic privirea, deşi nu aveam niciun chef, şi am simţit imediat nevoia să-l liniştesc şi să-i iau apărarea lui Craig, când am văzut cum mijeşte ochii săi reci şi letali în direcţia colegului meu.

— Nu vorbeşte serios, am spus eu.

— Ce scurtă e pauza de zece minute, s-a plâns Jo, venind cu paşi lenţi în spatele barului.

Duhnea a fum de ţigară. Nu puteam înţelege de ce unii oameni perseverau într-un obicei care îi făcea să pută în halul ăsta. M-am uitat la ea, strâmbând din nas, iar Jo a înţeles imediat. Fără să se supere, a ridicat din umeri şi mi-a trimis o bezea, sprijinindu-se de tejghea în dreptul lui Braden. Ochii ei mari şi verzi l-au sorbit ca pe o ţigară la care voia să renunţe.

— Pe cine avem noi aici? a întrebat.

— Eu sunt Ellie, a răspuns sora lui Braden, făcându-i cu mâna lui Jo, ca şi când ar fi fost o adolescentă simpatică de cincisprezece ani, iar eu m-am uitat zâmbind la ea. Era adorabilă. Sunt noua colegă de apartament a lui Joss.

— Bună, i-a zâmbit Jo politicos, apoi s-a uitat iarăşi la Braden, cu un aer nerăbdător.

Nu eram deloc deranjată de interesul ei făţiş.

— Braden, s-a prezentat el, dând uşor din cap, apoi privirea lui s-a întors repede la mine.

Uau. Serios?

Eram uluită.

Sinceră să fiu, mă aşteptam ca Braden să înceapă să flirteze cu Jo. Era înaltă, slabă ca un fotomodel, şi avea părul lung, des şi drept, de un blond roşcat. Din moment ce Braden Carmichael se încinsese în prezenţa mea, îmi imaginam că o să fie topit după Jo şi că o să-şi pună tot şarmul la lucru.

Dar a fost destul de rece cu ea.

Ceea ce nu m-a încântat deloc.

Întotdeauna am ştiut să mă mint pe mine însămi.

— Braden *Carmichael*? a întrebat Jo, fără să ia în seamă lipsa lui de interes. Doamne, eşti proprietarul de la Fire!

La naiba, eram curioasă:

— Fire?

— Clubul de pe strada Victoria. E chiar lângă Grassmarket[5], mi-a explicat ea, apoi s-a întors spre

Braden clipind des.

Deci are un club de noapte. Bineînţeles.

— Da, a mormăit el, apoi s-a uitat la ceas.

Cunoşteam gestul. Apelam la el ori de câte ori nu mă simţeam în largul meu. În clipa aceea, îmi venea să-i dau o palmă lui Jo, pentru că se dădea la el. Braden nu avea să-l înlocuiască pe Steven. În niciun caz.

— Îmi place Fire, a continuat Jo, aplecându-se şi mai mult peste bar, să-i ofere o perspectivă mai bună asupra sânilor ei mici, neglijabili.

Miau! mi-am zis în sinea mea. Oare de unde ieşise interjecţia asta?

— Poate mergem acolo împreună cândva. Apropo, eu sunt Jo.

Chicotea ca o fetiţă de cinci ani. Nu ştiu de ce, dar chicotitul acela, pe care îl auzeam în fiecare zi de lucru, mi s-a părut dintr-odată enervant.

Cu un aer nerăbdător, Braden a înghiontit-o uşor pe Ellie, ca şi când ar fi vrut să-i spună: *Să mergem.* Dar sora lui era prinsă într-o conversaţie şoptită cu Adam, aşa că n-a remarcat disperarea lui Braden.

— Ei, ce zici? a insistat Jo.

Braden mi-a aruncat o privire întrebătoare, pe care n-am reuşit s-o descifrez, apoi s-a uitat la ea şi a ridicat din umeri:

— Am prietenă.

Jo a pufnit, dându-şi părul peste umăr:

— Las-o acasă.

Dumnezeule mare!

— Ellie, nu ziceai că trebuie să vă întâlniţi cu cineva? am întrebat eu suficient de tare cât să o smulg din conversaţia cu Adam.

Trebuia să-şi salveze fratele imediat.

— Poftim? a spus ea.

M-am uitat ţintă în ochii ei şi am repetat întrebarea printre dinţi.

În cele din urmă, observând expresia lui Jo şi pe cea a fratelui ei, Ellie a încuviinţat din cap:

— Ah, da. Ar trebui să plecăm.

Jo s-a îmbufnat:

— Nu vreţi să...

— Jo! a strigat-o Craig de la celălalt

capăt al barului, unde se strânseseră deja câţiva clienţi.

În clipa aceea, am simţit că-l iubesc pentru asta.

Bombănind, Jo i-a aruncat lui Braden o privire bosumflată, ca de copil, şi a dat fuga la Craig.

— Îmi pare rău, şi-a muşcat Ellie buza, uitându-se la Braden cu un aer spăşit.

I-a expediat scuza cu un gest al mâinii, apoi, ca un cavaler, a invitat-o să se ridice prima de la bar.

— Pa, Joss, mi-a făcut ea cu mâna, zâmbind radios. Ne vedem mâine dimineaţă.

— Da. Distracţie plăcută.

Adam şi-a luat la revedere de la mine înclinând politicos capul, apoi, cu un gest posesiv, şi-a aşezat mâna pe după talia ei şi a condus-o spre ieşire. Oare era ceva între ei? Posibil. Dar nu aveam de gând s-o întreb. Pentru că mi-ar fi pus şi ea întrebări în legătură cu viaţa mea amoroasă inexistentă şi, apoi, ar fi vrut să afle de ce era inexistentă. Ori asta era o conversaţie pe care nu voiam s-o am cu nimeni.

Simţind furnicături pe piele, am întors, fără chef, privirea spre Braden, care făcuse un pas spre bar, şi am văzut că, pe chipul său, politeţea rece de mai adineauri fusese înlocuită de intensitatea aceea care îmi devenise familiară.

— Mulţumesc că m-ai salvat, a spus el — şi pot să jur că i-am simţit vocea gravă vibrându-mi în chiloţi.

Neliniştită pe dinăuntru, am încercat să adopt un aer nonşalant:

— Cu plăcere. Jo e o fată tare de treabă, n-a vrut să te deranjeze... dar e o mare vânătoare de milionari.

Braden doar a încuviinţat din cap, părând complet neinteresat de Jo.

Tăcerea s-a lăsat repede între noi, privirile ni s-au intersectat şi am rămas aşa o vreme.

Nici măcar nu mi-am dat seama că rămăsesem cu gura căscată, până când ochii săi au coborât spre buzele mele. Ce naiba se întâmpla?

Am întors repede capul, simţind că-mi ard obrajii, şi am privit în jur, să văd dacă mai surprinsese cineva acel mic episod. Nu s-a uitat nimeni la noi.

De ce nu pleca?

Întorcând iarăşi capul spre el, m-am străduit să nu par

emoţionată, când de fapt eram *foarte* tulburată. Am încercat, fără succes, să ignor privirea lui intensă, care mă măsura din cap până în picioare. Trebuia să înceteze să facă asta!

Când, în cele din urmă, ochii lui i-au întâlnit din nou pe ai mei, am făcut o grimasă. Nu-mi venea să cred. N-o luase în seamă pe Jo, dar pe mine mă privea lasciv. Oare avea vreo satisfacţie perversă în a mă tulbura?

Îndepărtându-se de bar cu un surâs, Braden s-a uitat la mine şi a clătinat din cap.

— Ce-i? m-am încruntat eu.

Mi-a zâmbit superior. Nu suportam ca bărbaţii să facă asta cu mine. Nici când aveau un zâmbet sexy ca al lui.

— Nu ştiu cum îmi placi mai mult..., a zis el pe un ton meditativ, mângâindu-şi bărbia şi uitându-se provocator la mine. Goală sau în maiou. D, nu-i aşa?

Ce? m-am încruntat eu, complet dezorientată. Apoi, mi-am dat seama.

Dobitocule!

Nenorocitul tocmai îmi intuise mărimea sutienului. Şi mi-am dat seama că nu avea să dea niciodată uitării episodul de cu o zi înainte.

Am aruncat cu cârpa în el, iar el s-a ferit râzând:

— Deci am ghicit.

Şi a plecat înainte să-i pot da o replică magistrală, care să-l lase cu gura căscată. M-am jurat că, la următoarea întâlnire, eu voi avea ultimul cuvânt.

Capitolul 4

Lena, eroina romanului meu — o asasină cu sânge rece din regatul Morvern —, trebuia să-şi plănuiască atacul asupra lui Arvane, locotenentul reginei — un vrăjitor care, în secret, avea o aventură cu nepotul reginei şi care îşi folosea influenţa şi puterile magice pentru a dobândi controlul politic asupra regatului. În schimb, Lena începuse să şi-l imagineze gol pe Ten, şeful gărzii reginei. Ten, care fusese blond în primele cinci capitole, acum era brunet şi avea ochii albaştri. De asemenea, şeful gărzii nu trebuia să fie un erou romantic. De fapt, în cartea mea nu trebuia să fie niciun erou romantic. Doar era o carte despre Lena!

M-am îndepărtat de laptop cu un aer enervat.

Afurisitul de Braden! Îmi polua până şi manuscrisul cu toxicitatea lui sexuală.

Gata! Trebuia să mă dau bătută în ziua aceea. Ştiind că, după orele de cercetare petrecute la universitate, Ellie aducea acasă mâncare chinezească, am hotărât să merg un pic la sala de fitness din apropiere, pe Queen Street, ca un fel de atac preventiv asupra caloriilor. De obicei, nu eram atentă la cât mâncam, dar făcusem sport la şcoală şi îmi plăcea să fiu în formă. Mai ales că mă dădeam în vânt după chipsuri. Orice chipsuri, toate chipsurile — delicioase, crocante şi pline de calorii. Relaţia strânsă cu chipsurile era probabil cea mai autentică din viaţa mea.

M-am eliberat de enervarea pricinuită de carte alergând pe bandă, mergând pe bicicletă şi ridicând greutăţi. Când am terminat, eram transpirată şi epuizată, însă efortul susţinut m-a ajutat să mă relaxez, aşa că mintea mea a reînceput să lucreze. În capul meu, a prins formă un personaj feminin care nu-mi dădea pace. Mai ales pentru că semăna mult cu mine. Era singură pe lume, independentă, hotărâtă. Crescuse într-o familie adoptivă din Scoţia, apoi se mutase în Statele Unite cu o viză de lucru şi sfârşise prin a se îndrăgosti...

Personajul era mama mea. Până la sfârşitul tragic, povestea mamei fusese minunată. Dar toată lumea se dă în vânt după o tragedie de calitate. Toată lumea ar îndrăgi-o pe mama. Era îndrăzneaţă şi slobodă la gură, dar avea un suflet bun şi plin de compasiune. Tata o adorase din clipa când o văzuse, dar avusese nevoie de şase luni pentru a o cuceri. Povestea lor de iubire era nemaipomenită. Până atunci, nu mă gândisem niciodată să scriu un roman de dragoste, dar nu-mi mai puteam scoate din cap ideea de a-mi imortaliza părinţii pe hârtie. Frânturi de amintiri, pe care le îngropasem sub o voinţă rece şi oţelită, au început să-mi vină în minte, până când sala de fitness a dispărut din jurul meu: mama era în bucătărie şi spăla farfuriile,

pentru că nu avea încredere în maşina de spălat vase, iar tata s-a apropiat de ea pe la spate, strecurându-şi braţele pe după talia ei, şi a strâns-o cu putere, şoptindu-i ceva la ureche. N-am auzit ce i-a spus, dar mama s-a topit în braţele lui şi a întors capul să-l sărute. Apoi, mi-a venit în minte noaptea în care tata a intrat în casă după mama şi a trântit uşa în urma lui, băgându-ne în sperieţi pe mine şi pe babysittera mea. Mama a ţipat la el că e un macho şi un arogant. Tata a mârâit printre dinţi că nu putea să stea cu mâinile în sân în timp ce un dobitoc — colegul ei de serviciu — se dădea la ea de faţă cu el. Mama a strigat că nu trebuia să-i dea un pumn. „Avea mâna pe fundul tău!” a ripostat tata, în timp ce eu mă uitam la ei cu un aer uluit. Cineva a pus mâna pe fundul mamei de faţă cu tata? Ce tâmpit. „Mă descurcam şi singură!” i-a răspuns mama. „Nu suficient de repede! Nu mai lucrezi cu el!” Apoi cearta s-a încins în aşa hal, încât babysittera a plecat fără ca măcar să-şi încaseze banii. Dar nu eram îngrijorată. Părinţii mei întotdeauna avuseseră o relaţie pătimaşă. Eram sigură că situaţia se va rezolva. Şi aşa s-a întâmplat. Tata şi-a cerut scuze că şi-a pierdut cumpătul, dar n-a renunţat la decizia ca mama să nu mai lucreze cu acel individ. Problema a căpătat o importanţă atât de mare, încât, în cele din urmă, mama a fost de acord, pentru că tipul de la serviciu chiar era un dobitoc, şi am presupus că între ei se întâmplaseră lucruri şi în alte dăţi, nu doar în noaptea aia. Mama chiar s-a mutat la o altă firmă de contabilitate. Căsătoria presupunea compromisuri, a spus ea, iar tata ar fi procedat la fel în locul ei.

Amintirile erau atât de limpezi: vedeam strălucirea aurie din ochii căprui ai mamei, simţeam mirosul parfumului cu care se dădea tata, braţele lui în jurul meu şi mâna mamei în păr...

Pieptul mi s-a contractat puternic şi am alunecat pe banda de alergat, iar lumea din jurul meu a revenit, dar sub forma unor impulsuri luminoase şi sonore care nu aveau nicio noimă. Sângele îmi duduia în urechi, iar inima îmi bătea atât de tare, încât abia mai puteam respira. Genunchiul îmi zvâcnea, dar abia simţeam durerea — şi mâinile puternice care m-au ajutat să mă ridic în picioare.

— Concentrează-te asupra respiraţiei, m-a sfătuit o voce liniştitoare.

Am făcut întocmai, reuşind să depăşesc panica şi să-mi recapăt controlul asupra respiraţiei.

În cele din urmă, vederea mi s-a limpezit. Tremurând încă de la adrenalina declanşată de atacul de panică, am întors capul şi m-am uitat la tipul care mă ţinea în braţe. Ochii lui negri aveau o expresie preocupată.

— Te simţi mai bine?

Am încuviinţat din cap, apoi am privit în jur şi m-a copleşit ruşinea când i-am văzut uitându-se la mine pe oamenii de la celelalte

aparate. M-am desprins uşor din îmbrăţişarea lui.

— Îmi pare rău.

— N-ai de ce, a clătinat el din cap. Mă bucur că am reuşit să te prind înainte să te loveşti cu tot corpul de bandă. Dar tot o să faci o vânătaie nasoală la genunchi, a adăugat el, făcând semn spre rotulă.

Am coborât privirea, am văzut o ruptură în pantalonii mei mulaţi şi, în clipa aceea, m-a lovit durerea. M-am crispat şi am îndoit piciorul.

— Nemaipomenit!

— Eu sunt Gavin, s-a prezentat tipul, întinzându-mi mâna.

Am strâns-o politicos, dar am scuturat-o anemic, pentru că eram epuizată.

— Joss, i-am răspuns eu. Şi mersi.

Gavin s-a încruntat, şi am realizat că era drăguţ — dacă îţi plăcea genul sportiv şi musculos. Şi era blond.

— Sigur te simţi bine? Îmi dau seama că tocmai ai avut un atac de panică.

M-am înroşit în sinea mea şi am încuviinţat din cap, întrucât nu voiam să readuc la viaţă amintirile care îmi declanşaseră atacul.

— Da, mă simt bine. Am avut o săptămână stresantă. Dar... mersi încă o dată. O să mă duc acasă.

— Te-am mai văzut la sală, m-a oprit el cu un zâmbet. Sunt antrenor personal aici.

Şi?

— Bine.

Răspunsul meu l-a făcut să surâdă superior:

— Vreau să spun că sunt aici. Dacă ai nevoie de ceva.

— O să ţin minte. Mersi încă o dată.

I-am făcut stânjenit cu mâna şi am pornit spre vestiar.

Trebuia să las deoparte cartea despre mama.

* * *

Am ajuns acasă înaintea lui Ellie şi am hotărât să continui să mă mişc, îngrozită de perspectiva unui nou atac de panică. Nu mai avusesem niciunul de câţiva ani. Am pus farfurii pe masa din

bucătărie şi am încercat să schiţez în minte următorul capitol din romanul meu fantasy, străduindu-mă să mă prefac că tocmai ce se petrecuse la sala de fitness nu se întâmplase de fapt.

Iar în cele din urmă, chiar *am uitat* de atacul de panică. Dar nu mi-a zburat gândul la romanul meu.

Afurisitul de Braden şi-a făcut iarăşi apariţia în mintea mea.

Am deschis sertarul cu tacâmuri şi am găsit în el o mulţime de porcării care nu aveau ce căuta acolo. Următoarea sarcină: să fac ordine în talmeş-balmeşul din bucătărie. Sertarul era plin cu tot felul de mărunţişuri: aţă, ace, lipici, un aparat foto, bandă dublu adezivă şi poze. Într-una dintre ele, Braden se apleca deasupra unui grilaj care dădea spre o apă. Era o zi însorită, iar el se întorsese spre cameră la ţanc, cu ochii mijiţi şi gura arcuită într-un zâmbet plin de afecţiune.

În timp ce puneam farfuriile pe masă, zâmbetul lui Braden mi-a amintit de râsul lui, un râs care îmi răsunase în minte în ultimele patru zile, din seara când îl văzusem în bar. Mi-l închipuiam întruna la bustul gol şi cu mine înfăşurată în jurul lui ca o lipie. Faptul că hotărâsem să nu scriu scene de sex nu însemna că nu mai eram o femeie plină de viaţă, care se excita la fel ca toată lumea. Păstram deoparte o cutie plină de bunătăţi vibratoare, care aveau grijă de mine atunci când îmi venea cheful. Dar, de când îl cunoscusem pe Braden, aveam mereu chef, iar, din când în când, îmi venea să ies în oraş să-mi caut un partener de o noapte.

Bineînţeles că mă răzgândeam imediat, pentru că îmi aminteam cum e să te trezeşti într-un pat străin, cu un necunoscut în stânga şi unul în dreapta, fără să ştii cum naiba ai ajuns acolo.

Pur şi simplu nu înţelegeam cum puteam fi atât de atrasă de cineva. Cineva pe care îl cunoşteam atât de puţin.

Zgomotul uşii de la intrare m-a smuls din gândurile mele, după care am turnat apă pentru mine şi ceai pentru Ellie.

— Bună! m-a salutat ea pe un ton vesel, intrând în bucătărie, iar mirosul de mâncare chinezească mi-a făcut stomacul să chiorăie. Ai avut o zi bună?

A pus mâncarea pe masă, iar eu i-am dat imediat o mână de ajutor la despachetat.

— Da, am mormăit eu, ronţăind un crevete.

Când, în cele din urmă, ne-am aşezat la masă, una în faţa alteia, mi-a aruncat o privire îngrijorată:

— Te simţi bine?

Nu, nu mă simt bine. Am fost la sala de fitness şi am avut un atac de panică în faţa unor străini. Ah, şi nu mi-l pot scoate din cap şi din

fanteziile erotice pe nenorocitu' de frate-tău, care flirtează cu mine ori de câte ori mă vede. Sunt excitată. Şi enervată, pentru că nu-mi place chestia asta.

— N-am putut scrie. Criză de inspiraţie.

— Oh, nasol. Mi se întâmplă şi mie când scriu la teza de doctorat. Îmi închipui că e şi mai nasol când lucrezi la un roman.

— Da, al naibii de frustrant.

Am mâncat în tăcere preţ de câteva clipe, iar eu am constatat cu surprindere că Ellie era tensionată.

— Tu ai avut o zi bună? am întrebat eu.

Mi-a zâmbit uşor, chiar înainte să ia o gură de orez cu şofran, iar după ce a terminat de mestecat, a încuviinţat din cap:

— Încep să simt presiunea de a fi student la doctorat.

— Ah, bucuriile vieţii de student.

Ellie a încuviinţat cu un murmur, apoi, după ce s-a uitat în tăcere la masă preţ de un minut întreg, m-a întrebat:

— Ei... ce impresie ţi-a făcut Adam în noaptea aia, când am venit la bar?

Întrebarea s-a ivit din senin, iar Ellie avea un vădit aer stânjenit. Poftim? Mi-am dat seama că se întâmplase ceva.

— Nu ştiu. N-am avut ocazia să stau de vorbă cu el. E drăguţ. Pare un tip prietenos.

Preţ de o clipă, pe chipul lui Ellie a fluturat un aer visător. Fără nicio glumă. Un aer *visător*. Nu văzusem o asemenea expresie decât în filme. Ellie era înnebunită după el.

— Adam e minunat. E prieten cu Braden dintotdeauna. În liceu, iubiţii mei erau intimidaţi ba de fratele meu, ba de Adam, a clătinat ea din cap, înroşindu-se. Când eram mică, mă ţineam după el peste tot.

Nu ştiu ce mi-a venit s-o întreb:

— Sunteţi împreună?

Ellie s-a uitat brusc în ochii mei:

— Nu. De ce? Aşa pare?

Deci fusese o întrebare nepotrivită.

— Un pic, am zis eu.

— Nu, a clătinat ea vehement din cap. Suntem doar prieteni. Mă rog, Braden îmi spune mereu ce mare fustangiu e Adam. Niciodată n-a avut o relaţie serioasă. Şi mi-e ca un frate, aşa că între noi n-ar avea cum să fie... mă rog... *mai mult...,* a încheiat ea pe un ton neconvingător.

Mi-am dat seama de un lucru: nu trebuia să mă tem că Ellie m-ar putea minţi vreodată. Habar n-avea să mintă.

— Am înţeles.

— Tu ai pe cineva? m-a întrebat ea.

La naiba! Era vina mea. Eu întrebasem prima.

— Nu. Tu?

— Nu, a oftat Ellie. Când ai avut ultima relaţie?

Sexul se pune ca relaţie? Am ridicat din umeri şi i-am întors întrebarea:

— Dar tu?

Ellie şi-a ţuguiat buzele şi a coborât pleoapele, acoperind expresia aspră pe care au căpătat-o brusc ochii ei. Dintr-odată, m-am simţit copleşită de un puternic impuls protector, care m-a luat complet prin surprindere.

— Ellie?

— Acum nouă luni.

Şi ce ţi-a făcut nenorocitu'?

— Ce s-a întâmplat?

— Am fost împreună cinci luni. Mi-a spus că lucrează în Glasgow, la o firmă de recrutare. De fapt, lucrează aici, în Edinburgh, la o companie imobiliară rivală, care voia să liciteze împotriva lui Braden pentru un teren din Cheiul Comercial[6]. În cele din urmă, am aflat că mă folosea pentru a ajunge la fratele meu, să afle ce ofertă va face, astfel încât compania lui să liciteze mai mult. Pe scurt, relaţia nu s-a încheiat frumos. Ci cu un nas rupt şi cu achiziţionarea terenului de către Braden.

Am ridicat o sprânceană, felicitându-l pe Braden în sinea mea,

pentru că i-a dat o lecţie dobitocului.

— A luat bătaie de la Braden?

— Nu, a clătinat ea din cap. Braden nu se bate. N-a mai făcut-o de mult timp. Adam a fost cel care i-a dat o mamă de bătaie.

— Nu trebuie să accept violenţa, am zâmbit eu, dar... bravo, Adam!

Ellie a râs, apoi a redevenit serioasă:

— Mă bucur că naivitatea mea nu i-a pricinuit necazuri fratelui meu.

Sunt sigură că nu din cauza asta şi-a făcut griji Braden. Nu ştiu de ce, dar eram sigură. Oricine îşi putea da seama că Ellie era foarte importantă pentru el.

— Nu-mi vine să cred că ar fi cineva în stare să născocească un plan atât de ticălos doar ca să pună mâna pe un teren.

— Cheiul Comercial e o zonă foarte promiţătoare. Restaurante de lux, cabinete de chirurgie estetică, baruri elegante. Braden construieşte acolo nişte apartamente de lux, iar apartamentele de la ultimul etaj o să-i aducă între jumătate de milion şi un milion — un profit fabulos.

Mă gândeam cu scârbă la faptul că încercase cineva să se folosească de o persoană atât de drăguţă ca Ellie numai pentru a obţine un nenorocit de profit.

— Bărbaţii sunt naşpa.

Ellie a ridicat cana de ceai în semn de aprobare şi, după ce a mâncat în linişte o vreme, şi-a dres glasul şi a spus:

— Am văzut la tine în cameră câteva fotografii cu familia ta. Să ştii că poţi să le pui şi în living sau oriunde altundeva în apartament. Acum e şi casa ta.

Auzind de familia mea, m-am încordat brusc, pentru că încă mă temeam că aş putea face un nou atac de panică.

— Nu-i nevoie.

Mi-a răspuns cu un oftat, iar eu m-am pregătit sufleteşte pentru ce avea să urmeze.

— Nu prea vorbeşti despre ei.

Deja sosise momentul? Rhian aflase abia la şase săptămâni după ce ne cunoscuserăm. Cu un nod în stomac, am dat farfuria la o parte şi m-am lăsat pe spate, uitându-mă ţintă în ochii nerăbdători ai lui Ellie. Eram colege de apartament, ne înţelegeam bine — surprinzător de bine, ţinând cont de diferenţele mari dintre noi —, aşa că sosise momentul să dau cărţile pe faţă.

— Familia mea a murit, am spus eu pe un ton inexpresiv, fără durere, fără lacrimi, fără nicio manifestare vizibilă a stării mele interioare, iar Ellie s-a făcut brusc palidă la faţă. Nu vorbesc despre familia mea. Niciodată.

Nu ştiu la ce mă aşteptam din partea ei. Poate pentru că Ellie era atât de deschisă şi bună la suflet, mă gândisem că va încerca să pătrundă dincolo de scutul meu. Dar m-a surprins încă o dată.

— Am înţeles, a răspuns ea, şi mi-am dat seama că se străduieşte să-şi ascundă mila din privire.

— În regulă, am spus eu cu un zâmbet blând şi liniştitor, iar ea mi-a răspuns tot cu un zâmbet şi am văzut că i se relaxează umerii.

O clipă mai târziu, mi-a spus cu glas scăzut:

— Ştii, uneori atitudinea ta mă intimidează.

Buzele mi s-au arcuit într-un zâmbet spăsit:

— Ştiu, îmi pare rău.

— Nu-i nimic. Sunt obişnuită, aşa e şi Braden.

Dintr-odată, telefonul lui Ellie s-a luminat, iar pe ecran a apărut numele lui Braden — ca şi când ne-ar fi auzit vorbind despre el. A răspuns imediat, dar fără obişnuita ei voioşie. Familia mea moartă strica buna dispoziţie a oamenilor.

Nu ştiu cum, dar Ellie a reuşit să mă convingă să ies cu ei. Când am ajuns în barul de pe George IV Bridge[7], i-am găsit pe prietenii lui Ellie şi ai lui Braden aşezaţi în jurul unei mese scunde şi am făcut o bună impresie, întrucât purtam o rochie împrumutată din şifonierul ei. Braden ne sunase cu două ore mai devreme, rugându-ne să ne întâlnim cu toţii acolo. Bineînţeles că fusesem gata cu o oră înainte să plecăm de acasă, însă lui Ellie i-a luat o eternitate să se pregătească, iar când am văzut cum îi zâmbeşte lui Adam, am început să înţeleg de ce se aranjase cu atâta grijă.

— Ea e Jocelyn, noua mea colegă de

apartament, m-a prezentat Ellie, întorcându-se spre mine. Jocelyn, ei sunt Jenna şi Ed.

În drum spre bar, Ellie îmi vorbise despre fiecare în parte. Jenna, blondă, frumoasă, cu ochelari excentrici şi inel de logodnă cu diamant, era cea mai bună prietenă a lui Ellie şi colegă cu ea la doctorat. Ed, tipul blond şi scund, ale cărui haine aveau o eleganţă retro, era logodnicul Jennei.

— Iar pe Adam şi Braden i-ai cunoscut deja.

Zâmbetul i-a dispărut preţ de o clipă când s-a uitat la femeia lipită de Braden. Avea un păr blond deschis — aproape alb —, ochi albaştri enormi, picioare lungi şi buze cărnoase şi ţuguiate.

— Ea e Holly, prietena lui Braden.

Mi-am amintit imediat că Ellie nu o plăcea. După zâmbetul zeflemitor cu care a întâmpinat-o Holly, se vedea clar că sentimentul era reciproc. I-am salutat pe toţi, evitând privirea lui Braden, şi am încercat să nu iau în seamă bătăile puternice ale inimii pricinuite de faptul că mă aflam în apropierea lui şi a lui Holly.

În niciun caz nu voiam să mă las deprimată de faptul că iubita lui îmi amintea de Jo — opusul meu din toate punctele de vedere.

Ellie a dat fuga la bar să ne aducă de băut, iar eu am luat loc alături de Jenna, încercând să mă uit oriunde altundeva decât la cuplul din dreapta mea.

— Cum te simţi în noul apartament, Jocelyn? m-a întrebat Adam de pe cealaltă parte a mesei.

I-am răspuns cu un zâmbet larg, recunoscător:

— Bine, mulţumesc. Şi spune-mi Joss.

— Deci te înţelegi bine cu Ellie?

Ceva din tonul lui mi-a dat de înţeles că nu era o întrebare întâmplătoare. Era sincer preocupat de colega mea. Am început să mă întreb dacă nu cumva sentimentele lui Ellie erau împărtăşite.

— Ne înţelegem excelent. E o persoană minunată.

Lui Adam i-a plăcut răspunsul meu:

— Mă bucur să aud asta. Ellie mi-a spus că scrii o carte?

— Vai de mine, a intervenit Holly cu accentul ei aspru, tipic englezesc — îmi era ciudă că avea un accent atât de mişto. Ţi-am spus, iubitule, că prietena mea, Cheri, şi-a publicat cartea?

Braden a clătinat din cap, uitându-se în ochii mei. Am întors repede privirea, prefăcându-mă fascinată de vestea lui Holly despre această misterioasă Cheri.

— Cheri e cea mai bună prietenă a mea de acasă, a explicat ea tuturor celor din jurul mesei, chiar în clipa când Ellie s-a întors cu băuturile.

M-am dat un pic mai încolo, să se aşeze lângă mine.

— Scrie cele mai bune cărţi, a adăugat Holly.

— Despre ce sunt? a întrebat Ed politicos.

M-am uitat la Jenna şi am văzut că a schimbat o privire cu Ellie. Am înţeles că Holly nu era deloc pe placul lor.

— Ah, sunt extraordinare. Sunt despre o fată de la un azil de binefacere care se îndrăgosteşte de un tip, un om de afaceri care are şi un vechi titlu englezesc... conte sau ceva de genu' ăsta. Foarte romantic. Şi scrie extraordinar. Cheri e pur şi simplu extraordinară.

Am înţeles. Era extraordinară.

— Deci e un roman istoric? a întrebat Ed.

— Nu, a clătinat ea din cap, cu un aer nedumerit.

— Holly, a intervenit Braden, care părea să-şi înăbuşe un zâmbet, în ziua de azi nu mai există aziluri de binefacere. Eşti sigură că nu e un roman istoric?

— Păi, Cheri nu mi-a spus că ar fi istoric.

— Atunci sunt sigur că ai dreptate, i-a spus Adam pe un ton binevoitor.

Am simţit umerii lui Ellie scuturându-se lângă mine, amuzată de sarcasmul bine camuflat din replica lui, şi m-am străduit din răsputeri să nu mă uit la Braden.

— Jenna, când ai zis că te duci să probezi rochia de nuntă? a întrebat Ellie, uitându-se pe după umărul meu.

Jenna a răspuns cu un zâmbet poznaş:

— Ah, peste multă vreme. Mi-a fost interzis accesul în casa mamei, pentru că mă tot duc la şifonier să mă holbez la rochie.

— Ah, când e nunta? am întrebat eu, încercând să fiu prietenoasă.

— Peste cinci luni, a răspuns Ed, zâmbindu-i afectuos logodnicei lui.

Uau, un tip căruia nu-i era teamă să-şi arate sentimentele. Era o privelişte dezarmantă şi mi-a trecut prin minte o nouă imagine cu tata zâmbindu-i mamei. Am luat o gură din pahar, vârând amintirea la loc, sub voinţa mea de fier.

Ellie a chicoti discret lângă mine:

— Trebuie să vezi şi tu rochia Jennei. O să mergem...

— Oh, iubitule, ne-a întrerupt iarăşi Holly. Ţi-am zis că Lisa se căsătoreşte în octombrie? I-am spus că e o perioadă nasoală pentru nunţi, dar insistă să se căsătorească toamna. Ai mai auzit aşa ceva? Oricum, nunta o să se ţină într-un castel friguros, dintr-o localitate numită Oban, aşa că va trebui să închiriem ceva în zonă.

— Castelul Barcaldine, a încuviinţat Braden din cap. E un castel mic şi plăcut.

— Poate vara, dar nu în octombrie.

Şi cam aşa s-a desfăşurat conversaţia în următoarea oră. Ori de câte ori cineva deschidea un subiect, Holly prelua controlul, iar vocea ei stridentă acoperea zgomotul din barul aglomerat. Atitudinea ei te făcea s-o antipatizezi şi mi-am dat seama aproape imediat de ce n-o suporta Ellie. Holly era gălăgioasă, enervantă şi foarte centrată pe propria ei persoană. În plus, aveam impresia că Braden era atent la reacţiile mele faţă de ea. De ce îi păsa ce părere aveam *eu?*

Întrucât simţeam nevoie să iau o pauză de la vocea lui Holly, voce care la început mi se păruse fermecătoare, dar acum îmi displăcea profund, m-am oferit să merg la bar să aduc următorul rând. Când am ajuns la tejghea, m-am relaxat, i-am dat comanda barmanului şi am savurat liniştea — barul era în partea din spate a localului, dincolo de un perete şi un coridor, departe de vocea lui Holly.

Dar bineînţeles că *el* a venit după mine.

Am simţit un puseu de căldură pe partea dreaptă, în clipa când s-a sprijinit de bar şi s-a atins de mine. Mirosul parfumului său mi-a gâdilat nările, iar fiorii din stomac au revenit.

— Deci eşti scriitoare? s-a uitat el la mine.

Era prima oară când îmi punea o întrebare fără să apeleze la obişnuitul său ton senzual. Am ridicat privirea spre el, surprinsă de curiozitatea autentică din ochii lui albaştri. Am zâmbit cu modestie. Încă nu eram scriitoare.

— Încerc să devin.

— Ce scrii?

Mi-am amintit de mama şi am inspirat adânc, îndepărtând acest gând.

— Literatură fantasy.

A mijit un pic ochii, ca şi când nu s-ar fi aşteptat la un asemenea răspuns.

— De ce fantasy?

Barmanul mi-a întins nota pentru băuturi înainte să pot răspunde, dar Braden i-a dat banii până să duc eu mâna la poşetă.

— Plătesc eu, am insistat.

Mi-a respins propunerea cu un gest al mâinii, de parcă aş fi fost nebună.

— Ei bine? a spus el, după ce a luat restul.

Băuturile stăteau pe bar, în faţa noastră, dar Braden nu părea dornic să ne întoarcem cu ele la masă. Am oftat, dându-mi seama că, dacă voiam să scap de el, trebuia să-i răspund cât mai repede la întrebare.

— Pentru că în literatura fantasy, realitatea nu are nicio putere. Imaginaţia mea controlează totul.

Imediat după ce am rostit aceste cuvinte, am regretat că le-am spus. Un om inteligent ar fi putut să descifreze sensul lor ascuns. Iar Braden era inteligent.

Privirile ni s-au întâlnit şi între noi s-a înfiripat o înţelegere tacită. În cele din urmă, Braden a încuviinţat din cap:

— Îmi dau seama de ce e atrăgător genul ăsta de literatură.

— Da, am întors eu privirea în altă parte.

Era suficient de neplăcut că mă văzuse goală, nu voiam să-mi dezgolească şi sufletul.

— Mă bucur că tu şi Ellie vă înţelegeţi

bine.

— Eşti foarte protector cu ea, nu-i aşa?

— Puţin spus.

— Dar de ce? Pare mult mai puternică decât îţi închipui tu.

A rămas pe gânduri câteva clipe, încruntând sprâncenele:

— Nu e vorba de puterea ei. Poate că felul în care arată sau vorbeşte îi face pe oameni să creadă că e fragilă. Dar eu ştiu că nu-i aşa. Ellie poate să facă faţă lucrurilor nasoale şi se repune pe picioare mai repede decât oricine. Nu despre asta e vorba. Pur şi simplu, nu vreau să i se întâmple lucruri rele. E prea bună cu cei din jur şi de multe ori a fost rănită de oameni care pretindeau că ţin la ea.

Într-adevăr, n-aş fi vrut să fiu în locul lui:

— Îmi dau seama. Ellie e ca o carte deschisă.

— Spre deosebire de tine.

Surprinsă de observaţie, m-am uitat prudent în ochii lui:

— Ce vrei să spui?

Privirea lui curioasă şi iscoditoare încerca să pătrundă în adâncul meu. M-am dat un pic în spate, iar el s-a apropiat şi mai mult de mine.

— Ellie mi-a povestit despre tine. Apoi, e felul în care te porţi cu mine. Încerci să nu dai nimic la iveală.

Încetează!

— Şi tu te ascunzi. Nu ştiu nimic despre tine.

— Nu sunt chiar atât de greu de cunoscut, mi-a răspuns el cu un zâmbet scurt. În schimb tu... pare că ai ridicat stăpânirea de sine şi discreţia la nivel de artă.

Nu mă mai analiza. Am dat ochii peste cap.

— Ţi se pare că, dacă am aruncat cu o cârpă în tine, e o dovadă de

stăpânire de sine?

A izbucnit într-un râs vibrant, care mi-a dat fiori pe şira spinării.

— Bună observaţie.

Apoi mi-a aruncat iarăşi *acea* privire, care mă făcea să mă simt de parcă şi- ar fi vârât degetele lungi şi masculine în chiloţii mei.

— Arăţi bine în seara asta.

Complimentul m-a făcut să mă înroşesc în sinea mea. Dar, în afară, n-am lăsat să se vadă decât un zâmbet superior.

— Şi prietena ta arată bine.

Replica mea tăioasă l-a făcut să ofteze din rărunchi.

— N-am făcut nicio aluzie, Jocelyn, a spus el, luând câteva dintre paharele de pe bar. A fost doar un compliment.

Ba nu, n-a fost. Umbli cu insinuări. Şi, din moment ce tot o să fim unul în preajma celuilalt, aş vrea să încetezi.

— Serios? Vorbeşti cu toată lumea aşa cum vorbeşti cu mine?

— Cum anume?

— Într-un fel care dă de înţeles că m-ai văzut goală.

Braden a rânjit.

— Nu, a spus el cu ochi scăpărători. Dar nici nu i-am văzut goi pe toţi cei cu care stau de vorbă.

Am clătinat din cap cu un aer iritat:

— Ştii la ce mă refer.

Aproape că am tresărit, simţindu-i respiraţia în ureche, când s-a aplecat şi mi-a şoptit:

— Îmi plac reacţiile pe care le obţin de la tine.

M-am dat în spate. Deci eram o provocare pentru el? Gata, înţelesesem despre ce era vorba.

— Încetează. Eşti fratele lui Ellie, deci probabil va trebui să ne vedem din când în când, şi aş prefera să nu mă faci să mă simt stânjenită.

Între sprâncene i-a apărut o cută:

— Nu vreau să te simţi stânjenită.

Mă fixa iarăşi cu privirea lui iscoditoare, dar, de data asta, aveam de gând să nu dau nimic la iveală. Cu un oftat adânc, Braden a încuviinţat din cap:

— În regulă. Uite, îmi pare rău. Vreau să ne înţelegem bine. Îmi placi. Şi

— Ellie te place. Şi aş vrea să fim prieteni. De acum înainte, n-o să mai flirtez cu tine şi o să mă străduiesc să uit cum arăţi goală.

A pus băuturile la loc pe bar şi mi-a întins mâna. Ochii lui căpătaseră o expresie nouă. Privirea lui era rugătoare, adolescentină şi complet dezarmantă. Nu aveam deloc încredere în ea, dar m-am trezit clătinând din cap şi zâmbind fără să vreau, apoi i-am strâns mâna. Imediat ce i-am atins palma cu degetele, am simţit că mi se ridică părul de pe braţe.

Credeam că scânteia, pe care se zice că o simt unii când ating o persoană de care sunt atraşi, nu există decât în romanele de dragoste şi în filmele de la Hollywood.

Dar nu.

Ochii ni s-au întâlnit, iar o căldură mi-a cuprins braţele. Fiorul dintre picioare mi s-a înteţit, iar pântecul îmi gemea de dorinţă. Nu-l vedeam decât pe Braden, nu simţeam decât parfumul lui Braden, iar trupul lui era atât de aproape, încât mi-am imaginat că îi simţeam mădularul tare pe mine. În clipa aceea, nu-mi doream decât să-l duc în toaleta femeilor, să mă lipesc de perete şi să-l las să mi-o tragă.

Mâna lui Braden a strâns-o pe a mea, ochii deschişi la culoare i s-au întunecat şi mi-am dat seama... că şi el mă voia.

— Bine, a murmurat el, chipul său căpătând un discret aer ameninţător, apoi s-a aplecat spre mine atât de mult, încât îi simţeam suflul vorbelor pe buze. Pot să fac asta. Dacă tu te poţi preface, şi eu pot să mă prefac.

Mi-am retras mâna dintr-a lui, străduindu-mă să nu tremur când am întins mâinile să iau câteva dintre paharele de pe bar. Braden le-a luat pe cele pe care le pusese jos pentru acea nesuferită strângere de mână. Mă enerva că avea dreptate. Atracţia noastră era de-a dreptul nucleară. Era prima oară când simţeam aşa ceva. Ceea ce îl făcea pe Braden Carmichael foarte periculos pentru mine. Iar eu *trebuia* să disimulez, aşa că i-am răspuns cu un zâmbet indiferent:

— Nu mă prefac.

Şi am plecat înainte să mai poată spune ceva, bucuroasă că peretele de lângă bar obtura privirile celor de la masa noastră. Aş fi fost extrem de stânjenită dacă cineva ar fi fost martor la micul nostru interludiu.

Braden a luat loc lângă Holly, întinzându-i un pahar, apoi i-a dat unul şi lui Adam. Privirile ni s-au intersectat preţ de o clipă, iar el a afişat un zâmbet de o politeţe ironică, apoi s-a lăsat pe spate şi s-a

aplecat spre Holly, petrecându-şi braţul pe după speteaza scaunului ei. Iubita lui i-a zâmbit şi, cu un gest intim, şi-a aşezat mâna manichiurată pe coapsa lui.

— Iubitule, tocmai îi spuneam lui Ellie despre o rochie Gucci pe care am văzut-o pe internet. Mă gândeam că poate mă duci până la Glasgow s-o probez. O să-ţi placă. Face banii.

Nu trebuia să-mi spună nimeni că face banii lui *Braden.*

Dezgustată, am luat o gură din pahar şi am încercat să-i ignor. Din păcate, Holly nu voia să fie ignorată.

— Spune-mi, *Josh,* cum de îţi poţi permite să locuieşti cu Ellie în minunatul ei apartament?

Toţi ochii s-au îndreptat spre mine.

— Joss, nu Josh, am spus eu.

Holly a ridicat din umeri, zâmbindu-mi încruntată, şi, brusc, m-am întrebat dacă nu cumva surprinsese privirile pe care le schimbasem cu Braden.

La dracu'!

— Ei bine? a insistat ea pe un ton uşor maliţios.

În mod clar, ne văzuse.

— Părinţii mei.

Am mai luat o gură din pahar şi m-am întors spre Jenna, s-o întreb despre slujba ei cu jumătate de normă din industria turismului scoţian.

Dar vocea lui Holly mi-a întrerupt întrebarea:

— Cum adică, „părinţii tăi"?

Tacă-ţi fleanca, femeie! M-am uitat la ea, ascunzându-mi iritarea:

— Banii lor.

— Ah, a strâmbat ea din nas, ca şi când, dintr-odată, ar fi mirosit ceva foarte, foarte neplăcut. Trăieşti pe banii părinţilor? La vârsta *ta?*

Mai bine ar fi stat în banca ei. Am mai luat o gură din pahar şi am încercat s- o previn, zâmbindu-i cu un aer care voia să spună: *Nu te pune cu mine, scumpo. N-ai cum să câştigi.*

Dar n-a ţinut cont de avertismentul meu.

— Deci ei plătesc pentru tot? Asta nu te face să te simţi vinovată?

Ba da, în fiecare zi.

— Ţi-ai cumpărat pantofii Louboutin cu banii tăi... sau cu banii lui Braden?

Ellie şi-a înăbuşit râsul, prefăcându-se că s-a înecat cu o gură de băutură. Am bătut-o uşor pe spate, ajutând-o să-şi joace numărul, iar când m-am întors din nou spre Holly, se uita încruntată la mine, cu faţa roşie până la rădăcina părului.

Lovitura şi-a atins ţinta. Problema a fost evitată, iar nenorocita răsfăţată a fost pusă la locul ei.

— Deci poţi să te căsătoreşti la Castelul Stirling? m-am întors eu spre Jenna, continuând conversaţia de mai devreme. N-am fost acolo decât o dată, dar mi s-a părut foarte frumos.

Capitolul 5

Două seri mai târziu, eram întinsă în cadă, după o şedinţă extenuantă la sala de fitness, şi, dintr-odată, am auzit strigătul de bucurie al lui Ellie. Uitându-mă la uşă cu o sprânceană ridicată, n-am fost deloc surprinsă de ciocănitul care a urmat după câteva secunde.

— Pot să intru? a întrebat ea râzând.

Era limpede că, oricare ar fi fost vestea pe care o primise, trebuia să mi-o spună numaidecât.

— Sigur, am zis eu, după ce m-am asigurat că eram suficient acoperită de spumă.

Uşa s-a deschis, iar Ellie a intrat în baie cu o expresie satisfăcută şi cu două pahare de vin în mâini. Am luat paharul pe care mi l-a întins, iar buna ei dispoziţie m-a făcut să zâmbesc.

— Ce se întâmplă?

— Ei bine, mi-a răspuns Ellie cu un aer radios, după şase luni cumplite, Braden, în sfârşit, i-a dat papucii lui Holly.

Am pufnit în pahar, fără să iau în seamă fiorul care mi-a străbătut pântecul.

— Asta e vestea cea mare?

Ellie s-a uitat la mine ca şi când aş fi spus o prostie.

— Bineînţeles. E cea mai bună veste după multă vreme. Holly era cea mai nasoală dintre toate. Ştii, cred că noaptea aia de la bar a fost picătura care a umplut paharul: Braden s-a simţit foarte stânjenit din pricina ei. Oricum, era şi timpul să scape de tipa aia enervantă, egoistă, duplicitară şi ahtiată după bani.

Am încuviinţat din cap, gândindu-mă la modul evident în care Braden flirta cu mine.

— Oricum, până la urmă, tot ar fi înşelat-o cu cineva.

Bucuria lui Ellie s-a evaporat imediat. S-a încruntat la mine, iar eu am ridicat o sprânceană.

— Braden n-ar face niciodată una ca asta, a spus ea.

Chiar credea că fratele ei era un sfânt. Am dat capul într-o parte

cu un rânjet cinic, ceea ce probabil îmi dădea un aer superior şi enervant.

— Te rog, Ellie. E un tip care flirtează cu tot ce mişcă.

Uitându-se la mine preţ de o clipă, Ellie s-a sprijinit de peretele acoperit cu faianţă, părând să nu-şi dea seama că era acoperit de o peliculă de condens, care probabil i-a umezit bluza. Atitudinea mea negativă stricase atmosfera de sărbătoare.

— Trebuie să ştii un lucru despre Braden. N-ar înşela niciodată. Într-adevăr, nu e perfect, dar n-ar fi niciodată atât de necinstit sau crud faţă de cineva. De fiecare dată când a fost într-o relaţie iar interesul pentru iubita lui a dispărut şi a început să-i placă de altcineva, a fost cinstit şi a întrerupt relaţia înainte să înceapă ceva cu altă tipă. Nu spun că atitudinea asta nu e nasoală, dar măcar a fost sincer de fiecare dată.

Siguranţa lui Ellie mi-a stârnit curiozitatea, aşa că am luat o gură de vin şi am întrebat- o:

— Pe Braden l-a înşelat cineva?

— Nu e treaba mea să vorbesc despre asta, a spus ea cu un zâmbet trist.

Uau! Din moment ce Ellie era atât de discretă, probabil că Braden încă era necăjit din pricina asta.

— Nu pot să-ţi spun decât că a avut multe iubite. E monogam convins, dar trece repede de la o relaţie la alta. Cu Holly a durat mai mult decât de obicei. Poate pentru că Holly mergea deseori în sud, mi-a explicat ea, apoi mi-a aruncat o privire iscoditoare, aproape insinuantă: Mă întreb ce tipă i-a atras atenţia de data asta.

M-am uitat la ea cu un aer precaut. Oare ştia? Văzuse scânteia care se aprinsese între noi?

— Şi mă întreb dacă va reuşi să-l dea pe spate. Chiar are nevoie de cineva care să-l aducă cu picioarele pe pământ.

Am dat un răspuns incoerent, întrucât nu voiam să-i întăresc bănuielile cu privire la mine.

— Scuze că ţi-am întrerupt baia.

— Nicio problemă, am spus eu, ridicând paharul spre ea. Mi-ai adus vin roşu, iar acum ne simţim bine amândouă.

— Tu ai înşelat vreodată pe cineva?

Uau. Pe asta de unde o mai scosese?

— Ei bine? a insistat ea.

Era cumva un interviu pentru a stabili dacă puteam fi următoarea iubită a fratelui ei? Uitându-mă ţintă în ochii ei, ca să-şi dea seama că eram foarte serioasă, i-am răspuns mai sincer ca niciodată, sperând ca Ellie să nu insiste prea mult pe tema asta.

— Nu m-am apropiat niciodată atât de mult de cineva încât asta să fie o problemă.

Răspunsul meu a dezumflat-o, ceea ce n-a făcut decât să-mi confirme bănuiala că se gândea la posibilitatea unei relaţii între mine şi Braden.

— N-am avut relaţii, Ellie. Nu mă pricep la aşa ceva.

A încuviinţat din cap, cu un aer uşor pierdut:

— Sper ca situaţia să se schimbe.

N-o să se schimbe niciodată.

— Poate.

— Bine, te las să faci baie. Ah, s-a oprit ea, întorcându-se iarăşi spre mine. În fiecare duminică, mama pregăteşte la masă friptură. Eşti invitată şi tu duminica asta.

Apa caldă din cadă a fost străbătută brusc de o undă de răceală şi am început să tremur. Nu mai fusesem la o reuniune de familie din liceu.

— Oh, nu vreau să deranjez.

— Nu deranjezi. Şi nu accept un refuz.

Am zâmbit uşor şi, imediat ce a închis uşa în urma ei, am dat pe gât restul de vin din pahar. Simţind vinul în stomac, m-am rugat să se întâmple un miracol care să mă scutească de reuniunea de familie.

Vineri seara, am întârziat la serviciu. Ellie a vrut să gătească ceva, dar a ieşit un adevărat fiasco, aşa că, până la urmă, am ieşit să mâncăm în oraş şi am pierdut noţiunea timpului, adâncite într-o discuţie despre teza ei de doctorat şi despre cartea mea. Ellie s-a dus

să se culce, din pricina unei migrene care a lovit-o pe neaşteptate, iar eu am dat fuga la Club 39. Am trecut în grabă pe lângă tejghea, aruncându-i o privire spăşită lui Jo, apoi am intrat în vestiar. După ce mi-am pus lucrurile în dulap, mi-a sunat telefonul.

Era Rhian.

— Bună, dragă, te sun eu mai încolo, când îmi iau o pauză? Am ajuns târziu la bar.

— Bine, a scâncit Rhian la celălalt capăt al liniei.

Mi-a stat inima în loc. Rhian plângea? Rhian nu plângea niciodată. *Noi* nu plângeam niciodată.

— Rhian, ai păţit ceva? am întrebat eu, cu sângele zvâcnindu-mi în urechi.

— M-am despărţit de James, a spus ea cu glas înăbuşit, spulberându-mi o iluzie.

Credeam că Rhian şi James erau un cuplu solid. De nedespărţit.

La dracu'!

— Ce s-a întâmplat?

Doamne, oare o înşelase?

— M-a cerut în căsătorie.

Au urmat câteva clipe de tăcere, în care am încercat să înţeleg ce voia să spună.

— Deci te-a cerut în căsătorie, iar tu l-ai părăsit?

— Bineînţeles.

Îmi scăpa ceva?

— Nu înţeleg.

Rhian a mârâit. Chiar a mârâit:

— Cum de nu poţi înţelege tocmai tu, Joss? Tocmai de-aia te-am sunat pe tine! Ar trebui să înţelegi, ce dracu'!

— Ei bine, nu înţeleg, aşa că nu mai ţipa la mine, am ripostat eu.

Gândindu-mă la James, am simţit o durere în piept. O adora pe Rhian. Era lumea lui.

— Nu mă pot căsători cu el, Joss. Nu mă pot căsători cu nimeni. Căsătoria distruge tot.

Şi, dintr-odată, mi-am dat seama: intram pe un teritoriu interzis. Era vorba despre părinţii lui Rhian. Ştiam doar că erau divorţaţi, nimic mai mult. Dar trebuia să fie ceva mai adânc, ceva mai grav,

pentru ca Rhian să-i întoarcă spatele lui James.

— James nu e ca tatăl tău. Voi doi nu sunteţi ca părinţii tăi. James te iubeşte.

— Ce naiba, Joss? Am impresia că stau de vorbă cu altcineva.

Am făcut o pauză. Poate *chiar* petreceam prea mult timp cu Ellie. Oare mă lăsam influenţată de felul ei de-a fi?

— S-ar putea să ai dreptate, am bâiguit eu.

Rhian a oftat uşurată:

— Deci crezi că am procedat corect?

— Nu, am răspuns eu sincer. Cred că eşti al naibii de speriată. Dar, pentru că şi eu sunt la fel de speriată ca tine, ştiu că nimeni n-o să te facă să te răzgândeşti.

Am tăcut amândouă, ascultându-ne respiraţia una alteia, simţind legătura dintre noi, uşurarea că undeva pe lumea asta mai exista o persoană la fel de confuză.

— Te-ai gândit la ce o să urmeze, Rhian? am şoptit eu în cele din urmă. Adică la James cu o altă iubită?

Am auzit în telefon un zgomot înăbuşit. Mi s-a strâns inima.

— Rhian?

— Trebuie să plec.

Apoi a închis. Şi mi-am dat seama că a făcut-o ca să poată plânge. Noi nu plângeam niciodată.

Copleşită de o profundă melancolie, i-am trimis un mesaj în care o sfătuiam să se gândească bine înainte să facă un lucru pe care avea să-l regrete. În clipa aceea, mi-aş fi dorit să nu fiu atât de slabă, mi-aş fi dorit ca prietena cea mai bună a lui Rhian să fie puternică şi să nu se teamă să iubească. Aş fi vrut să-i arăt că se poate. În schimb, eu îi oferam o scuză pentru o alegere iraţională. Eram cea care o sprijineam în direcţia asta.

— Joss?

Am ridicat privirea şi l-am văzut pe Craig:

— Ce-i?

— Un pic de ajutor, te rog.

— Da, imediat.

— Vrei să ne-o tragem scurt după serviciu?

— Nu, Craig, am clătinat eu din cap,

pornind în urma lui, sunt prea deprimată pentru obişnuitele noastre tachinări.

Nici nu mi-am dat seama când s-a făcut duminică şi am fost atât de preocupată de cartea mea şi de Rhian — care evita să-mi răspundă la telefon — şi prea temătoare să stau de vorbă cu James, ca nu cumva să mă doară şi mai tare sufletul din pricina suferinţei lui, încât n-am avut nicio şansă să găsesc un pretext ca să evit masa în familia lui Ellie.

Aşa că până la urmă am urcat într-un taxi cu Ellie, îmbrăcată — în cinstea zilei însorite — cu pantalonii de la Topshop şi cu o elegantă bluză fără mâneci, din mătase oliv. Am pornit spre Stockbridge[8] şi, după cinci minute, am oprit în faţa unei case ce semăna foarte mult cu a noastră.

Când am intrat, nu m-a surprins să descopăr că şi interiorul locuinţei familiei Nichols era asemănător: camere enorme, tavane înalte şi dezordinea nonşalantă ce domnea în apartamentul lui Ellie. Mi-am dat seama că o moştenise din familie.

Elodie Nichols m-a întâmpinat cu o sărutare umedă pe fiecare obraz. La fel ca Ellie, era înaltă şi avea o frumuseţe delicată. Nu ştiu de ce, dar mă aşteptam să aibă accent franţuzesc, deşi Ellie îmi spusese că mama ei se mutase în Scoţia pe când avea cinci ani.

— Ellie mi-a vorbit mult despre tine. Mi-a spus că v-aţi împrietenit foarte repede. Îmi pare tare bine. Am fost puţin îngrijorată când mi-a zis că vrea să-şi ia o colegă de apartament, dar a ieşit bine până la urmă.

Mă simţeam ca şi când aş fi avut iarăşi cincisprezece ani. Elodie avea faţă de mine atitudinea ocrotitoare a unei mame.

— Da, aşa e, am răspuns eu pe un ton călduros. Ellie e nemaipomenită.

Elodie a căpătat un aer radios — părea cu douăzeci de ani mai tânără şi semăna foarte mult cu fiica ei.

Apoi am fost prezentată lui Clark, un bărbat fără trăsături deosebite, cu păr negru şi ochelari, care m-a întâmpinat cu un zâmbet prietenos:

— Ellie mi-a spus că eşti scriitoare.

I-am aruncat un zâmbet strâmb lui Ellie. Spunea la toată lumea că sunt scriitoare.

— Încerc să devin.

— Ce scrii? m-a întrebat Clark, întinzându-mi un pahar de vin.

Ne-am strâns cu toţii în living, în timp ce Elodie s-a dus în bucătărie.

— Lucrez la un roman fantasy.

Ochii lui Clark s-au mărit un pic în spatele ochelarilor:

— Îmi plac romanele fantasy. Ştii, mi-ar plăcea să-l citesc înainte să-l trimiţi la vreo editură.

— Adică vreţi să faceţi o lectură preliminară?

— Da, dacă nu te deranjează.

Amintindu-mi că era profesor universitar şi că avea experienţă în evaluarea textelor scrise de studenţi, am fost încântată în sinea mea. I-am răspuns cu un zâmbet discret de gratitudine:

— Ar fi nemaipomenit. Chiar v-aş fi recunoscătoare. Bineînţeles, mai am mult până să-l termin.

— Când îl termini, să-mi dai de veste.

Am zâmbit:

— Aşa am să fac. Mulţumesc.

— Tati! s-a auzit dinspre hol vocea unui băieţel, iar după o clipă posesorul ei a apărut în prag.

Cu un aer încântat, băiatul a dat fuga spre Clark. Am presupus că era Declan, fratele vitreg de zece ani al lui Ellie.

— Tati, ia uite ce mi-a adus Braden! a spus el, arătându-i o consolă Nintendo şi două dischete cu jocuri pentru ea.

Clark s-a uitat zâmbind la ele:

— Pe asta ţi-o doreai?

— Da, e ultimul model!

Uitându-se către uşă, Clark a scos limba, mimând dezaprobarea:

— Ziua lui e abia săptămâna viitoare. Prea îl alinţi.

Am întors capul şi, dintr-odată, am simţit că-mi transpiră palmele, văzându-l pe Braden în prag, cu mâna pe umărul unei versiuni în miniatură a lui Ellie. Adolescenta care stătea lipită de el avea un breton des şi o tunsoare scurtă, surprinzător de elegantă pentru vârsta ei. Ochii nu mi-au întârziat mult asupra acestei mini-Ellie, care am presupus că era Hannah, ci au alunecat fără să vreau spre Braden, sorbindu-l cu nesaţ.

Dorinţa mi-a înfierbântat brusc sângele.

Braden era îmbrăcat cu jeanşi negri şi cu un tricou cenuşiu. Era prima oară când îl vedeam în ţinută lejeră, prima oară când ochii mei

aveau acces la umerii laţi şi la bicepşii puternici.

Am simţit un fior între picioare şi m-am uitat repede în altă parte — nu puteam suporta efectul pe care îl avea asupra trupului meu.

— Ştiu, a răspuns Braden. Dar nu voiam să-mi petrec încă o după-amiază de duminică ascultându-l pe Declan cum mă tot bate la cap cu consola asta afurisită.

Declan doar a chicotit cu o privire triumfătoare, după care s-a aşezat la picioarele tatălui său şi a început să încarce un joc Super Mario Bros.

— Ia uite ce am primit, a spus Hannah, ridicând în aer ceva care semăna cu un card de credit.

Doamne, speram să nu fie asta.

— Ce e? a întrebat Clark.

Ochii lui Hannah s-au luminat:

— Un card de cumpărături pentru o librărie.

— Drăguţ, i-a zâmbit Ellie, întinzând mâna spre ea. Ce ai de gând să-ţi cumperi?

Hannah a dat fuga la sora ei mai mare şi s-a ghemuit lângă ea, pe canapea. Mi-a aruncat o privire sfioasă, apoi s-a uitat la Ellie:

— A apărut un roman nou cu vampiri.

— Hannah e o devoratoare de cărţi, mi-a explicat o voce gravă de deasupra capului meu.

M-am întors şi l-am văzut pe Braden stând lângă canapea şi uitându-se la mine doar cu un zâmbet prietenos. Deşi un pic derutată de noua lui atitudine, m-am trezit răspunzându-i cu un zâmbet:

— Înţeleg.

Un roi de fluturi mi s-a stârnit în stomac şi am tresărit în sinea mea, întorcându-mi privirea în altă parte. Nu mi-a trecut prin minte că va veni şi el la masă, deşi era de la sine înţeles, din moment ce Ellie îmi spusese limpede că Braden era unul dintre membrii importanţi ai familiei ei.

— I-aţi mulţumit lui Braden? i-a întrebat Clark dintr-odată pe copiii lui, distrăgându-mi atenţia de la întruchiparea sex-appealului care stătea în picioare lângă mine.

Declan şi Hannah au încuviinţat cu câte un mormăit, apoi Ellie m-a prezentat celor doi fraţi ai ei:

— Ea e Joss, colega mea de apartament.

Le-am zâmbit amândurora.

— Bună, m-a salutat Hannah, făcând un gest discret cu mâna.

Am simţit un fior în piept — era atât de adorabilă.

— Bună, i-am făcut şi eu cu mâna.

— Îţi place Nintendo? m-a întrebat Declan, aşteptându-mi răspunsul cu o privire iscoditoare.

Îmi dădeam seama că de răspunsul meu depindea dacă vom deveni sau nu prieteni.

— Oh, da. Mario şi cu mine ne cunoaştem de multă vreme.

— Ai un accent mişto, mi-a spus el cu un zâmbet îndrăzneţ.

— Şi tu, am răspuns eu, iar el a părut încântat.

Apoi s-a întors la jocul lui. M-am gândit că trecusem testul cu bine.

Clark l-a mângâiat uşor pe creştet:

— Opreşte-i sonorul, te rog.

Aproape imediat, zgomotele familiare ale lui Mario s-au întrerupt, iar eu am hotărât că îmi plăceau aceşti copii. Se prea poate ca Braden să-i fi răsfăţat — şi uitându-mă prin casă, era limpede că nu le lipsea nimic —, dar erau foarte bine-crescuţi, la fel ca Ellie.

— Braden!

Elodie a intrat în living, târşâind picioarele.

— N-am auzit când ai venit, a spus ea cu un zâmbet plin de iubire. Braden i-a zâmbit şi el, strângând-o în braţe cu putere.

— Ti-a adus Clark ceva de băut?

— Nu, dar mă duc să-mi iau singur.

— Nu, lasă-mă pe mine, s-a ridicat Clark în picioare. Bere Lager?

— Da, sună bine, mersi.

— Ia loc, i-a spus Elodie, conducându-l spre fotoliul de lângă mine, apoi s-a aşezat pe un braţ al fotoliului şi i-a dat la o parte părul care îi căzuse pe frunte. Ce mai faci? Am

auzit că te-ai despărţit de Holly.

Braden nu părea genul căruia îi place să fie dădăcit, şi totuşi, stătea liniştit lângă Elodie, părând încântat de atenţia ei. I-a luat mâna şi i-a sărutat-o afectuos:

— Sunt bine, Elodie. Pur şi simplu am simţit că e momentul să ne despărţim.

— Îhî, a răspuns Elodie cu un aer încruntat, apoi, ca şi când şi-ar fi amintit că eram şi eu de faţă, s-a întors spre mine: Ai făcut cunoştinţă cu Joss, nu-i aşa?

Braden a încuviinţat din cap, iar buzele i s-au arcuit într-un zâmbet blând, aproape enigmatic. Şi totuşi, era un zâmbet prietenos, deloc erotic, şi nu ştiam dacă să fiu bucuroasă ori dezamăgită — ce hormoni tâmpiţi!

— Da, am făcut cunoştinţă cu Jocelyn.

Am simţit că mă încrunt. De ce se încăpăţâna să-mi spună Jocelyn?

Dar încruntătura a dispărut imediat ce s-a întors Clark. Conversaţia s-a animat, iar eu m-am străduit să le răspund la întrebări şi să fiu o prezenţă agreabilă. Şi i-am fost foarte recunoscătoare lui Ellie, pentru că, atunci când mama ei a început să mă întrebe despre părinţi, mi-a sărit imediat în ajutor, reuşind să devieze conversaţia dinspre mine spre Elodie — am oftat uşurată, pentru că altminteri ar fi trebuit să fiu nepoliticoasă. În rest, mi se părea că mă descurcam destul de bine. Ba chiar am reuşit să schimb câteva tachinări prieteneşti, fără conotaţii sexuale, cu Braden.

Apoi ne-am mutat în sufragerie.

Atmosfera voioasă şi gălăgioasă din jurul mesei mi-a creat o senzaţie ciudată. Ne-am pus cartofi şi legume lângă friptura de pui pregătită de Elodie şi, în timp ce îmi turnam sos în farfurie, pălăvrăgeala celor din jur, afecţiunea şi normalitatea ce domneau în sânul acestei familii mi-au declanşat o amintire...

— *I-am invitat pe Mitch şi Arlene la masă, a spus mama, pregătind tacâmuri pentru încă două persoane.*

Dru venise să mănânce la noi, deoarece lucram împreună la un proiect pentru şcoală. Tata, care o aşeza pe Beth pe scaunul ei supraînălţat, a scos un oftat:

— *Bine că am făcut mult sos picant — o să-l mănânce Mitch pe tot.*

— *Nu fi rău, l-a mustrat mama cu un*

zâmbet discret. Or să vină dintr-o clipă în alta.

— *Ce, nu-i aşa? Mitch mănâncă, nu glumă.*

Dru a chicotit lângă mine, aruncându-i tatei o privire plină de adoraţie. Tatăl lui Dru era mai tot timpul plecat, aşa că tata era un fel de Superman pentru ea.

— *Şi cum merge proiectul? a întrebat mama, turnându-ne suc de portocale.*

I-am zâmbit complice lui Dru, pentru că proiectul nu mergea deloc.

Petrecuserăm ultima oră bârfindu-i pe Kyle Ramsey şi Jude Jeffrey. Principala noastră distracţie fusese să stâlcim în fel şi chip numele de botez al lui Jude şi să chicotim ca nişte nebune.

— *Înţeleg, a pufnit mama, surprinzându-mi privirea.*

— *Hei, vecine! s-a auzit o explozie de bună dispoziţie în momentul în care Mitch şi Arlene au intrat pe uşile de sticlă, fără să ciocăne. Dar nu era nicio problemă. Eram obişnuiţi cu familiaritatea lor excesivă, dat fiind că erau vecinii care locuiau cel mai aproape de casa noastră. Mamei îi plăcea acest lucru. Tatei, nu prea.*

După o mulţime de salutări — Mitch şi Arlene nu erau în stare să spună „Bună!” doar o singură dată —, ne-am aşezat cu toţii la masă, în jurul faimosului sos picant pregătit de tata.

— *Tu de ce nu-mi găteşti niciodată? i s-a plâns Arlene lui Mitch, după ce a gemut cam deplasat în semn de apreciere faţă de sosul tatei.*

— *Nu-mi ceri niciodată.*

— *Pun pariu că Sarah nu-i cere niciodată lui Luke să gătească. Nu-i aşa, Sarah?*

Mama i-a aruncat tatei o privire rugătoare, cerându-i să-i vină în ajutor.

— *Păi..., a bâiguit ea.*

— *Da, eram sigură.*

— *Tati, Beth şi-a scăpat sucul pe jos, am făcut eu semn cu capul spre podea.*

Întrucât era cel mai aproape de ea, tata s-a aplecat să ridice biberonul.

— *Tata nu găteşte niciodată, a intervenit Dru, încercând s-o consoleze pe Arlene.*

— *Vezi? a mormăit Mitch cu gura plină de sos. Nu-s singurul.*

Arlene s-a încruntat:

— *Cum adică, „vezi”? Dacă un bărbat nu găteşte pentru soţia lui, înseamnă că e în regulă ca nici tu să nu găteşti pentru soţia ta?*

— *Bine, a zis Mitch după ce a înghiţit. O să-ţi gătesc.*

— *Ştii să găteşti? l-a întrebat mama cu glas blând, şi l-am auzit pe tata înecându-se cu o bucată de ardei iute.*

Mi-am ascuns chicotitul cu o gură de suc de portocale.

— *Nu.*

S-a făcut linişte preţ de câteva clipe, ne-am uitat unii la alţii, apoi am izbucnit cu toţii în râs. Beth a scos şi ea un ţipăt, iar mânuţa ei a lovit biberonul cu suc, răsturnându-l iarăşi pe podea, ceea ce ne-a făcut să râdem şi mai tare...

Amintirea aceasta a fost urmată de o alta — o masă de Crăciun. Apoi una de Ziua Recunoştinţei. Apoi ziua când am împlinit treisprezece ani...

Amintirile mi-au declanşat un atac de panică.

Mai întâi, m-a cuprins o stare de confuzie şi am pus repede sosiera pe masă, pentru că începuse să-mi tremure mâna. Simţeam furnicături pe faţă, iar din pori mi se prelingea o transpiraţie rece. Inima îmi bătea atât de tare în spatele coastelor, încât am crezut că o să explodeze. Pieptul mi s-a contractat şi abia mai puteam respira.

— Jocelyn?

Respiram precipitat, iar ochii mei speriaţi încercau să-l găsească pe cel care mă strigase.

Braden.

A pus jos furculiţa, aplecându-se spre mine peste masă, cu o cută îngrijorată între sprâncene.

— Jocelyn?

Trebuia să ies de acolo.

Aveam nevoie de aer.

— Jocelyn... Dumnezeule! a murmurat Braden, îndepărtându-se de masă cu gândul să vină să-mi dea o mână de ajutor.

Dar m-am ridicat imediat de pe scaun, întinzând mâinile în faţă să-l opresc, şi, fără un cuvânt, m-am răsucit pe călcâie şi am ieşit imediat din sufragerie, am traversat holul în fugă, am intrat în baie şi am închis uşa în urma mea.

Mâinile mele tremurânde au deschis geamul şi tot trupul meu a fost recunoscător pentru adierea de aer proaspăt care mi-a izbit faţa, chiar dacă era aer cald. Ştiind că trebuia să mă calmez, am încercat să-mi domolesc respiraţia.

Câteva minute mai târziu, trupul şi mintea mea şi-au revenit, aşa că m-am aşezat pe closet, simţindu-mi picioarele ca de cârpă. Iarăşi eram secătuită de puteri. Al doilea atac de panică.

Minunat!

— Jocelyn? s-a auzit de dincolo de uşă vocea puternică a lui Braden.

Am închis ochii, întrebându-mă cum naiba aveam să le explic ce se întâmplase. Obrajii îmi ardeau de ruşine.

Credeam că reuşisem să trec peste ce se întâmplase în urmă cu opt ani. Ar fi trebuit să mă fi obişnuit până acum.

Când am auzit uşa deschizându-se, am deschis şi eu ochii. Cu un aer îngrijorat, Braden a intrat şi a închis uşa în urma lui. M-am întrebat, în treacăt, de ce a venit doar el după mine, nu şi Ellie. Văzând că nu spun nimic, s-a apropiat de mine, lăsându-se uşor pe vine, în aşa fel încât ochii săi erau acum la acelaşi nivel cu ai mei. I-am privit cu atenţie chipul minunat şi, pentru o clipă, mi-am dorit să-mi pot încălca regulile afurisite: fără relaţii şi fără aventuri de o noapte cu tipi pe care abia îi cunoşteam. Deci Braden nu prezenta interes pentru mine, ceea ce era regretabil, deoarece simţeam că m-ar fi putut face să uit de tot pentru o vreme.

Fără să spunem nimic, ne-am uitat unul la celălalt câteva clipe care au părut o eternitate. Mă aşteptam la o mulţime de întrebări, din moment ce probabil le era clar tuturor — sau cel puţin adulţilor de la masă — că avusesem un atac de panică. Sigur se întrebau cu toţii de ce şi chiar nu voiam să mă întorc în sufragerie.

— Te simţi mai bine? m-am întrebat Braden în cele din urmă cu glas blând. Uau! Asta era tot? Nicio întrebare iscoditoare?

— Da.

Nu, nu chiar.

Probabil că mi-a citit pe faţă reacţia la întrebarea lui, pentru că a înclinat capul într-o parte, cu un aer înţelegător.

— Nu trebuie să-mi spui despre ce e vorba.

— O să te las să crezi că sunt nebună

de legat, am răspuns eu cu un zâmbet abătut.

Braden a zâmbit şi el:

— Deja ştiu asta.

S-a ridicat în picioare şi mi-a întins o mână:

— Haide.

M-am uitat la mâna lui cu un aer prudent:

— Poate că ar fi bine să plec.

— Iar eu cred că ar fi bine să mănânci o friptură bună în compania unor prieteni buni.

M-am gândit la Ellie şi la cât de primitoare şi deschisă fusese cu mine. Ar fi fost o insultă să plec de la masa mamei sale şi mi-am dat seama că nu voiam să fac nimic care ar fi putut s-o îndepărteze pe Ellie de mine.

Luând şovăielnic mâna întinsă de Braden, l-am lăsat să mă ridice în picioare.

— Ce o să le spun?

După cele întâmplate, nu mai avea niciun rost să pretind că eram calmă şi stăpână pe mine. Deja mă văzuse într-o ipostază foarte vulnerabilă. De două ori.

— Nimic, m-a liniştit el. Nu trebuie să dai explicaţii nimănui, a adăugat el cu un zâmbet blând şi nu-mi puteam da seama pe care îl preferam, pe acesta, sau pe cel lasciv.

— Bine.

Am inspirat adânc şi am pornit în urma lui. Nu mi-a dat drumul la mână decât după ce am ajuns în sufragerie, şi am refuzat să iau în seamă senzaţia de părăsire pe care am încercat-o când nu i-am mai simţit atingerea.

— Te simţi bine, draga mea? m-a întrebat Elodie imediat ce m-a văzut.

— O mică insolaţie, a liniştit-o Braden pe mama lui Ellie. A stat prea mult în soare azi-dimineaţă.

— Oh, şi-a îndreptat ea grija maternă spre mine. Sper că măcar te-ai dat cu loţiune de protecţie.

Am încuviinţat din cap şi m-am aşezat pe scaun:

— În schimb, am uitat să-mi iau o pălărie.

După ce conversaţia s-a reanimat iar tensiunea din jurul mesei a dispărut, am ignorat privirile bănuitoare ale lui Ellie şi i-am trimis lui Braden un zâmbet recunoscător.

Capitolul 6

Când masa era pe sfârşite, deja mă simţeam mai relaxată, cu toate că abia aşteptam să ajung acasă şi să rămân singură o vreme. Hotărâtă să nu mă mai las luată prin surprindere, am pus un zid între mine şi amintirile mele, încercând să mă bucur de compania familiei Nichols. Ceea ce n-a fost greu. Alcătuiau un grup uşor de îndrăgit.

Dar planul mi-a fost zădărnicit de Braden şi Ellie, care urmau să iasă în oraş cu Adam. Am încercat să mă eschivez, dar Ellie nici n-a vrut să audă. Ca şi cum ar fi simţit că voiam să rămân singură, ca să mă frământ din pricina celor întâmplate sau ceva de genul ăsta.

După ce ne-am luat la revedere de la familia Nichols şi i-am promis lui Elodie că o să mai vin, am urcat într-un taxi şi am pornit spre apartament, să-mi iau poşeta. Nu aveam decât mobilul la mine şi eram hotărâtă să nu las pe nimeni — adică pe Braden — să-mi cumpere de băut în seara aceea. Cu cât îi eram mai puţin datoare acestui tip, cu atât mai bine.

Când am ajuns în faţa casei, am văzut o siluetă deşirată care aştepta pe prag, cu un rucsac alături. Am simţit un junghi în piept şi, cu inima bătându-mi nebuneşte, am coborât prima din taxi, dând fuga la James, care s-a ridicat imediat în picioare. Era încercănat şi tras la faţă, iar pe buzele strânse i se citeau suferinţa şi furia.

— Spune-mi un singur lucru. Ai încurajat-o să mă părăsească?

Luată prin surprindere de furia îndreptată împotriva mea, am clătinat uşor din cap, făcând un pas precaut spre el:

— James, nu.

A ridicat degetul spre mine, cu buzele crispate de amărăciune:

— Amândouă sunteţi atât de confuze... Sigur ai avut un rol în povestea asta.

— Hei, a apărut Braden în faţa lui James, vorbind calm, dar autoritar. Dă-te la o parte.

— Braden, e în regulă, am spus eu, apoi i-am aruncat o privire lui Ellie, care se uita la noi, şi, cu un aer rugător, am făcut un gest spre fratele ei: Voi doi duceţi-vă înainte, fără mine.

— Nu-i o idee bună, a clătinat Braden din cap, fără să-şi ia ochii de la James.

— Te rog.

— Braden, l-a tras Ellie de cot. Vino. Să le lăsăm un pic de intimitate.

Cu un aer iritat, Braden mi-a luat mobilul din mână şi a început să umble în el.

— Ce?

Dar, în clipa următoare, mi l-a pus înapoi în mână, strângându-mi degetele în jurul lui:

— Acum ai numărul meu. Sună-mă dacă ai nevoie de mine, da?

Am încuviinţat prosteşte din cap, iar după ce Ellie l-a luat de lângă mine pe fratele ei, m-am uitat la mobil. Oare Braden avea grijă de mine? Era preocupat de soarta mea? I-am aruncat o privire peste umăr. Nu-mi aminteam când făcuse ultima oară cineva asta pentru mine. Nu era mare lucru, dar.

— Joss?

Vocea nerăbdătoare a lui James m-a smuls din gândurile mele. Am oftat adânc, simţindu-mă epuizată, dar ştiam că trebuia să mă ocup şi de asta:

— Hai înăuntru.

După ce ne-am aşezat în living cu câte o cafea în faţă, am trecut direct la subiect.

— I-am spus lui Rhian că face o greşeală. N-aş încuraja-o niciodată să te părăsească. Eşti cel mai bun lucru care s-a întâmplat vreodată în viaţa ei.

James a clătinat din cap, cu o expresie abătută.

— Îmi pare rău, Joss. Pentru mai devreme. Pur şi simplu... simt că nu pot să respir. Mi se pare că nu e real, înţelegi?

Neştiind ce să fac, m-am aplecat şi l-am mângâiat uşor pe umăr:

— Poate că Rhian o să se răzgândească.

— Credeam că a trecut peste porcăriile din trecutul ei, a continuat el, ca şi când nu m-ar fi auzit. Toate astea se întâmplă din cauza părinţilor ei, ştii, nu?

— Oarecum. Nu tocmai. Nu vorbim despre lucrurile astea.

S-a uitat la mine cu un aer uimit:

— În principiu, voi două sunteţi cele

mai bune prietene, dar uneori am impresia că vă faceţi mai mult rău decât bine.

— James.

— Mama lui Rhian îşi iubea soţul, care era un alcoolic cu grave probleme emoţionale. Şi totuşi, fraiera îl iubea mai mult decât pe Rhian. Nenorocitul le bătea pe amândouă tot timpul, dar mama ei nu voia să-l părăsească. În cele din urmă, taică-său a plecat de acasă, a intentat divorţ şi a cunoscut pe altcineva, iar maică-sa a dat vina pe Rhian. I-a zis că era o distrusă şi că o să ajungă la fel ca taică-său — un dezastru inevitabil. Iar Rhian crede şi acum asta. Ştiai că maică-sa a încercat să se sinucidă de două ori? Nenorocita aia egoistă a aşteptat s-o găsească Rhian inconştientă. De două ori. Iar acum, Rhian crede că *ea* o să-mi facă mie ce i-a făcut ticălosul ăla maică-sii. Nu pot să-i scot asta din cap. Rhian nici măcar nu bea! Totul e în mintea ei! Şi credeam că am reuşit să trecem peste asta. Tocmai de aceea am şi cerut-o în căsătorie, a adăugat el, plecând capul, să-şi ascundă ochii înlăcrimaţi. Nu-mi vine să cred ce se întâmplă.

Furios, a dat cu piciorul în măsuţa de cafea, dar eu abia dacă am clipit. Mă gândeam la Rhian. Cum am putut să-i fiu cea mai bună prietenă timp de patru ani, fără să ştiu nimic din toate astea? Lucrurile erau mult mai nasoale decât bănuiam. Bineînţeles, nici Rhian nu ştia nimic despre trecutul meu. Dintr-odată, m-am întrebat dacă nu cumva James avea dreptate. Cum am fi putut să ne dăm sfaturi una alteia, din moment ce eu nu ştiam nimic despre demonii ei şi nici ea despre ai mei?

Apoi, văzându-l pe James cum plânge pentru femeia pe care o iubea, mi-am dat seama că Rhian era mai puţin distrusă decât mine. Îi povestise totul lui James, pentru că avea încredere în el, şi reuşise să-

şi depăşească problemele cu ajutorul lui. Sau aproape reuşise.

Şi totuşi, era un pas uriaş în direcţia cea bună.

— Joss, a continuat James pe un ton rugător. Vorbeşte cu ea. Pe tine o să te asculte. Îşi închipuie că dacă tu eşti fericită singură, o să-i fie şi ei bine aşa.

Fericită? Nu eram fericită. Eram doar în siguranţă. Am oftat adânc, neştiind ce să fac:

— Poţi să rămâi la mine cât timp ai nevoie.

James m-a privit preţ de câteva clipe, cu o expresie indescifrabilă, iar în cele din urmă a încuviinţat din cap:

— Ţi-aş fi recunoscător dacă aş putea dormi la tine pe canapea în noaptea asta. Mâine, mă duc la mama. O să stau la ea până se lămuresc lucrurile.

— Bine.

Apoi am tăcut amândoi. Am luat o pătură din şifonier şi i-am lăsat-o pe canapea, împreună cu una dintre pernele mele. Simţeam dezamăgirea lui James faţă de mine de fiecare dată când treceam pe lângă el, aşa că l-am lăsat în living şi m-am închis în camera mea.

Am sunat-o pe Ellie.

— Hei, te simţi bine? m-a întrebat ea, zgomotul şi muzica din fundal estompându-se pe măsură ce traversa barul în care se afla, ca să iasă în stradă, unde era doar un pic mai linişte.

Nu, nici pe departe.

— Da, mă simt bine. Sper să nu te superi, dar i-am zis lui James că poate să doarmă la noi pe canapea noaptea asta. Mâine se duce acasă.

— Sigur... Poftim? a zis ea, luând telefonul de la gură să discute cu altcineva. Se simte bine. Iar el o să doarmă pe canapea.

Oare vorbea cu Braden?

— Nu, ţi-am spus că totul e în regulă. Braden, se simte bine. Lasă-mă să vorbesc.

A oftat şi a dus iarăşi telefonul la gură:

— Scuze, Joss. Da, nu-i nicio problemă. Vrei să vin acasă?

Vrei să vin acasă?

Eram acasă? Aveam nevoie de ea?

Abia o cunoşteam. Dar, la fel ca Braden, reuşise să se strecoare în sufletul meu. Epuizată de o zi extrem de solicitantă emoţional, am clătinat din cap:

— Nu, Ellie, chiar mă simt bine. Rămâi. Distrează-te. Dar nu uita că, atunci când o să vii acasă, o să dai peste un tip ciudat care doarme pe canapea.

— În regulă.

Fără tragere de inimă, a închis, iar eu am rămas cu privirea aţintită în perete. Simţeam că mi se învârte capul. De ce eram atât de dezorientată? Atât de speriată? Cum de scăpasem lucrurile de sub control?

Cum de se schimbaseră atât de multe într-un timp atât de scurt, după ce mă mutasem pe strada Dublin?

Şi *chiar* se schimbaseră multe lucruri, dar nu suficient. Încă eram singură. Dar eram singură pentru că aşa voiam eu. Dintr-odată, mi-am dat seama că Rhian era cu totul altfel decât mine. N-ar fi supravieţuit singură.

Am hotărât s-o sun.

Mi-a răspuns chiar în clipa când mă pregăteam să închid.

— Alo?

Doamne, vocea ei dădea de înţeles că se simţea îngrozitor.

— Rhian?

— Ce vrei, Joss? Dormeam.

Chiar asta îmi imaginam că făcuse de când plecase James: se băgase în pat şi dormise dusă. Brusc, am simţit că mă înfurii.

— Am sunat să-ţi spun că eşti o mare tâmpită.

— Poftim?

— M-ai auzit. Iar acum, pune mâna pe telefon, sună-l pe James şi spune-i că ai făcut o greşeală.

— Tacă-ţi fleanca, Joss. Ştii mai bine ca oricine că mi-e mai bine singură. Ai băut ceva?

— Nu. Sunt în camera mea, iar iubitul tău zace deprimat la mine pe canapea.

I s-a tăiat respiraţia:

— James e în Edinburgh?

— Da. Şi are inima frântă. Şi mi-a povestit tot. Despre părinţii tăi, despre mama ta. Am aşteptat o replică, dar Rhian era tăcută ca un mormânt.

— Rhian, de ce nu mi-ai povestit toate astea?

— Tu de ce nu mi-ai spus nimic despre părinţii *tăi?* a ripostat ea.

Am clipit, iar lacrimile înţepătoare au căzut pe fotografia cu părinţii mei de pe noptieră.

— Pentru că au murit odată cu surioara mea, când aveam paisprezece ani, şi asta-i tot, nu mai e nimic de spus.

Nu ştiu dacă era adevărat sau nu. De fapt, după atacurile de panică, mă tot întrebasem dacă nu cumva problema era tocmai faptul că nu vorbeam despre ei. Am inspirat adânc şi i-am spus un lucru pe care nu-l mai spusesem nimănui.

— Când au murit, singura persoană apropiată pe care o mai aveam era Dru, prietena mea cea mai bună, iar după ce a murit şi ea, un an mai târziu, n-am mai avut pe nimeni. Eram complet singură. Mi-am petrecut anii de formare având grijă de mine însămi. N-am primit niciodată telefoane îngrijorate şi nu venea nimeni să mă vadă. Poate că ar fi existat oameni de genul ăsta, dacă i-aş fi lăsat să se apropie de mine, dar m-am obişnuit să-mi port singură de grijă şi să nu mă bazez decât pe mine însămi.

După câteva clipe, în care singurele zgomote pe care le-am auzit erau bătăile inimii mele, Rhian mi-a spus printre lacrimi:

— Niciodată n-ai fost atât de sinceră cu mine.

— Niciodată n-am fost atât de sinceră cu nimeni.

— Întotdeauna ai fost atât de stăpână pe tine. Am crezut că ţi-e bine aşa. Am crezut că n-ai nevoie de

nimeni care să-şi facă griji pentru tine...

M-am întins pe pat, oftând:

— Nu ţi-am înşirat toate porcăriile astea despre mine ca să te fac să te simţi vinovată. N-am nevoie să aibă cineva grijă de mine. Tocmai asta spun. O să se schimbe asta într-o bună zi? Nu ştiu. Şi nici nu vreau să se schimbe. Dar, Rhian, în ziua când i-ai împărtăşit lui James toate problemele tale, ai hotărât, de fapt, că vrei să-şi facă cineva griji pentru tine. Te săturaseşi să fii singură. O să fie greu să stai cu el? Da. Va fi dificil să lupţi cu fricile tale zi de zi? Da. Dar la cât de mult ţine la tine... Doamne, Rhian... zău că merită. Iar a-ţi spune că e în regulă să fugi de el şi să fii singură numai pentru că *eu* sunt singură şi mă simt bine aşa e o porcărie. Sunt singură pentru că sunt singură. Tu eşti singură pentru că ai făcut o alegere. Şi e o alegere al dracului de greşită.

— Joss?

— Da?

— Îmi pare rău că n-am fost o prietenă mai bună. Nu eşti singură.

Ba sunt.

— Şi mie îmi pare rău că n-am fost o prietenă mai bună.

— James mai e la tine?

— Da.

— Nu vreau să fiu singură. Nu când aş fi putut să-l am pe el. Doamne, ce siropos sună.

Am clătinat zâmbind din cap, iar tensiunea din piept a cedat.

— Da, sună siropos. Uneori, adevărul e siropos.

— O să-l sun.

Am zâmbit:

— Atunci să-ţi las telefonul liber.

Am închis şi am rămas întinsă pe pat în întuneric, ascultând zgomotele casei. După vreo douăzeci de minute, am auzit uşa de la intrare deschizându-se şi închizându-se cu un scârţâit.

Am găsit livingul gol, iar pătura era aranjată cu grijă pe canapea. Deasupra era aşezată o hârtie. Un bilet de la James.

Îţi rămân dator.

Am strâns hârtia în mână, apoi m-am întors fără vlagă în camera mea şi m-am uitat la fotografia cu mine şi familia mea. Ultimele săptămâni îmi arătaseră limpede că nu trecusem peste pierderea lor. Trebuia să discut cu cineva. Dar, spre deosebire de Rhian, nu voiam să stau de vorbă cu cineva care ar fi putut folosi toate problemele astea împotriva mea. Psihoterapeutul meu din liceu a încercat să mă ajute, dar mă închideam în mine de fiecare dată. Eram adolescentă. Credeam că mă descurc singură.

Dar deja nu mai eram o puştoaică şi nu mă descurcam singură. Iar dacă voiam ca atacurile de panică să înceteze, trebuia să dau un telefon a doua zi.

Capitolul 7

— Vasăzică a plecat Misteriosul?

Vocea m-a băgat în sperieţi şi am tresărit, nesul din linguriţă împrăştiindu-se pe blatul pentru gătit. M-am uitat peste umăr, ţintuindu-l pe Braden cu o privire nimicitoare.

— Tu nu lucrezi niciodată? Şi nici nu ciocăni?

Stătea sprijinit de tocul uşii de la bucătărie şi se uita la mine, în timp ce îmi făceam cafeaua de dimineaţă.

— Îmi prepari şi mie una? a făcut el semn cu capul spre ibric.

— Cum o vrei?

— Cu lapte. Şi două cuburi de zahăr.

— Mă aşteptam să o vrei neagră.

— Ajunge că eşti tu neagră de supărare.

Am făcut o grimasă:

— Vrei cafea sau nu?

— Eşti foarte amabilă în dimineaţa asta.

— Ca de obicei, nu? am spus eu, apoi i-am pus două cuburi de zahăr cu un gest iritat.

Râsul lui m-a lovit direct în pântece:

— Exact!

Aşteptând să fiarbă apa din ibric, m-am întors spre el şi m-am sprijinit de blatul pentru gătit, cu mâinile încrucişate pe piept. Eram foarte conştientă de faptul că nu aveam sutien pe sub bluză. De fapt, nu cred că fusesem vreodată atât de conştientă de trupul meu ca în preajma lui Braden. Sinceră să fiu, după ce muriseră Beth şi părinţii mei, încetasem să mă mai preocup de aspectul meu şi de toate porcăriile care presupuneau o înfăţişare elegantă. Purtam ce-mi plăcea, arătam cum arătam şi nu-mi păsa nici cât negru sub unghie de ce credeau bărbaţii despre mine. Ceea ce părea să fie în avantajul meu.

Dar, stând în faţa lui Braden, mi-am dat seama că nu mai eram atât de sigură. Aş fi vrut să aflu ce crede despre mine. Nu eram înaltă şi slabă precum vampele care, cu siguranţă, îi populau lumea. Dar nu eram nici scundă. Aveam picioare suple şi talie îngustă, dar aveam ţâţe şi şolduri generoase şi un fund pe măsură. Şi aveam un păr frumos, în zilele când mă sinchiseam să-l pieptăn şi să-l port desfăcut, dar zilele acelea erau puţine şi rare. Avea o culoare indecisă — între

blond şi şaten —, dar era lung, des şi ondulat în mod natural. Fiind foarte greu, aveam obiceiul să-l ţin prins într-un coc, purtându-l desfăcut doar rareori. Ochii erau probabil trăsătura mea cea mai frumoasă — cel puţin aşa îmi spunea lumea. Aveam ochii tatei. Erau de un cenuşiu deschis, cu irizaţii gri închis, dar nu îi aveam mari şi adorabili ca Holly sau Ellie. Erau migdalaţi, felini şi foarte buni pentru priviri încruntate.

Nu, nu eram frumoasă, drăguţă sau fascinantă. Nu credeam nici că aş fi urâtă, dar nu-mi trecuse prin minte că aş fi extraordinară. Braden mă făcea să-mi pese de cum arătam... ceea ce mă scotea din sărite.

— Serios, tu chiar nu lucrezi?

S-a dezlipit de tocul uşii, venind spre mine cu paşi lenţi. Iarăşi purta un costum la patru ace. Unui tip înalt şi lat în umeri ca el i-ar fi stat probabil mai bine în jeanşi şi cu cămaşă în carouri, mai ales cu părul lui ciufulit şi barba de trei zile, dar şi în costum arăta excepţional. Pe măsură ce se apropia, m-am trezit hoinărind în lumea fanteziei — Braden mă săruta, mă ridica pe blatul pentru gătit, depărtându-mi picioarele şi lipindu-se de mine, limba lui îmi invada gura, cu o mână îmi mângâia sânul, iar pe cealaltă mi-o strecura intre picioare.

Incredibil de excitată, m-am întors cu spatele la el, dorindu-mi ca ibricul să fiarbă mai repede.

— Am o întâlnire în jumătate de oră, mi-a răspuns el, oprindu-se în spatele meu şi luând ibricul înaintea mea. M-am gândit să trec pe aici să văd dacă totul e în regulă. Aseară, te-am lăsat într-o situaţie destul de tensionată.

L-am urmărit turnând apă în căni şi m-am întrebat dacă era bine să-i povestesc despre James şi Rhian.

— Bună dimineaţa! a ciripit Ellie, intrând în bucătărie cu un aer proaspăt, gata spălată şi îmbrăcată.

Am observat că îşi luase puloverul pe dos, aşa că am întins mâna şi am tras de etichetă, ca să-şi dea seama. Cu un zâmbet stânjenit, l-a dat jos şi l-a îmbrăcat cum trebuie.

— Când am venit acasă, nu l-am găsit pe James pe canapea, a spus ea. A dormit în camera ta?

Braden s-a încordat alături de mine, iar când m-am uitat la el, am văzut că era încruntat. Era limpede că nu se gândise la posibilitatea asta. Am zâmbit cu un aer superior.

— Nu, am răspuns eu, studiind-o pe Ellie preţ de o clipă, şi, în momentul când mi-a dispărut reţinerea de a explica despre ce era vorba, mi-am dat seama că — poate cumva — aveam încredere în ea. James e iubitul lui Rhian.

— Rhian? Prietena ta cea mai bună? m-a întrebat ea, turnându-şi în pahar nişte suc de portocale, după care s-a aşezat la masă.

M-am gândit că ar fi fost mai bine să stau lângă ea decât lângă fratele ei, aşa că m-am aşezat şi eu la masă, faţă în faţă cu ea.

— James a cerut-o în căsătorie, iar ea s-a speriat şi i-a dat papucii.

Ellie a rămas cu gura căscată.

— Nu pot să cred, a spus ea cu un aer îngrozit. Bietul băiat.

Am zâmbit, gândindu-mă la biletul lăsat de James.

— Totul o să fie bine.

— S-au împăcat?

Doamne, câtă speranţă se citea în glasul ei. Şi nici măcar nu-i cunoştea.

— Eşti o scumpă, i-am spus eu cu glas scăzut, iar chipul i s-a înseninat.

— I-ai împăcat, nu-i aşa? a zis ea, profund încrezătoare în forţele mele.

Numai Ellie ar fi putut avea o asemenea încredere în cineva ca mine. Era al naibii de hotărâtă să demonstreze că nu eram atât de detaşată pe cât pretindeam. Faptul că avea dreptate în cazul de faţă era un pic enervant şi complet irelevant.

— Era supărat pe tine, a intervenit Braden, înainte să-i pot răspunde lui Ellie. Mi-am întors privirea spre el. Stătea în continuare sprijinit de blatul pentru gătit, sorbindu-şi cafeaua ca şi când ar fi avut tot timpul din lume.

— Credea că eu am convins-o să se despartă de el.

Braden nu părea deloc surprins. Ba chiar a ridicat o sprânceană şi a spus:

— De ce nu mă miră?

Ellie a scos limba la el:

— Braden, Joss n-ar face una ca asta.

— Ştiu că n-ar face una ca asta. Dar nu cred că n-a făcut-o din motivele pe care ţi le închipui tu, Els.

Rahat! Deci credea că mă cunoaşte mai bine decât Ellie. Am făcut o grimasă în sinea mea. Poate chiar aşa era. Un neghiob cu intuiţie bună. Iritată, mi-am luat privirea de la el, sorbindu-mi cafeaua şi încercând să nu-i iau în seamă ochii aţintiţi asupra mea.

— Ce criptic eşti, a bombănit Ellie, înainte să-şi întoarcă atenţia spre mine. Dar i-ai împăcat, nu-i aşa?

Îti rămân dator.

Biletul lui James m-a făcut să zâmbesc în cană.

— Da, i-am împăcat.

— Serios? a spus Braden pe un ton atât de uimit, încât m-am simţit ofensată.

Poate că neghiobul doar îşi *închipuia* că mă cunoaşte.

— E prietena mea cea mai bună. Am dat o mână de ajutor. Nu-s o scorpie cu sânge rece.

Braden a tresărit:

— N-am susţinut asta niciodată, iubito.

Termenul de alint mi-a dat fiori, atingând un nerv pe care nici măcar nu ştiam că îl am. Vorbele mi s-au desprins de pe buze pe un ton caustic:

— Nu-mi spune „iubito”. Să nu-mi spui *niciodată* „iubito”.

Tonul meu ferm şi furia bruscă au pricinuit o tensiune intensă între noi trei şi, dintr-odată, n-am mai putut să-mi amintesc de ce i-am fost atât de recunoscătoare lui Braden ieri, când m-a ajutat după atacul de panică. Aşa se întâmplă dacă îi laşi pe oameni să se apropie de tine. Încep să creadă că te cunosc, deşi nu ştiu nimic despre tine.

Ellie şi-a dres glasul:

— Deci James s-a întors la Londra?

— Da, am spus eu, apoi m-am ridicat în picioare şi am vărsat restul de cafea în chiuvetă. Mă duc la sală.

— Jocelyn..., a început Braden.

— Parcă aveai o întâlnire, nu? l-am întrerupt eu, apoi am vrut să ies din bucătărie şi să las tensiunea în

urmă.

— Jocelyn..., a repetat el pe un ton îngrijorat.

Am oftat adânc în sinea mea şi mi-am stăpânit impulsul de a pleca. *Te-ai făcut înţeleasă, Joss.* Nu avea rost să continui să fiu supărată din cauza asta. Oftând de-adevăratelea, m-am uitat la el şi i-am spus pe un ton de o politeţe ironică:

— Am un mic termos în dulapul din stânga, dacă vrei să iei nişte cafea la tine.

Braden s-a uitat iscoditor la mine preţ de o clipă, apoi a clătinat din cap cu un aer amuzat:

— Mulţumesc, nu-i nevoie.

Am dat uşor din cap, prefăcându-mă că nu iau în seamă tensiunea dintre noi, apoi m-am uitat iarăşi la Ellie:

— Mergi cu mine la sală?

Ellie a strâmbat din nas:

— La sală? Eu?

M-am uitat la trupul ei suplu:

— Vrei să spui că arăţi atât de bine de la natură?

A râs, înroşindu-se un pic:

— Am gene bune.

— Eu trebuie să fac sport ca să nu iau proporţii.

— Foarte frumos, a murmurat Braden în cană, uitându-se la mine cu ochi râzători.

I-am răspuns cu un surâs — a doua scuză tacită pentru că-l repezisem mai devreme.

— În regulă, înseamnă că mă duc singură. Ne vedem mai încolo.

— Mersi pentru cafea, Jocelyn, a strigat el ironic pe hol, în timp ce mă îndreptam spre camera mea.

Iar m-am încordat.

— Joss! i-am strigat eu pe un ton ursuz, încercând să nu-i iau în seamă râsul.

— Ei bine, acum că am terminat cu prezentările şi formalităţile, îmi spui, te rog, de ce ai simţit că a sosit momentul să stai de vorbă cu cineva? m-a întrebat blând dr.

Kathryn Pritchard.

De ce vorbeau toţi terapeuţii pe un ton blând? Glasul ei ar fi trebuit să mă aline, dar tonul mi se părea la fel de superior ca atunci când aveam paisprezece ani.

Trecuse o săptămână de la episodul cu Braden din bucătărie, iar acum mă aflam în cabinetul spaţios al unui terapeut de pe North St. Andrew. Era surprinzător de rece şi modern — nu semăna cu acela cald şi dezordonat al terapeutului din liceu. În plus, atunci terapia era gratuită. Tipa asta cu ochelari şi pantofi din piele întoarsă mă costa o mică avere.

— Ai nevoie de flori sau ceva de genul ăsta, am spus eu. Un pic de culoare. Cabinetul tău nu e tocmai primitor.

— Am notat, mi-a zâmbit ea.

Apoi n-am mai spus nimic.

— Jocelyn...

— Joss.

— Joss. De ce te afli aici?

Mi s-a strâns stomacul şi am simţit broboane de transpiraţie rece pe piele, dar mi-am reamintit repede că tot ce-i spuneam era confidenţial. Nu aveam să mă întâlnesc cu ea în afara acelui cabinet, iar ea nu avea să folosească trecutul şi problemele mele împotriva mea sau ca să-mi fie prietenă. Am inspirat adânc.

— Am început din nou să am atacuri de panică.

— Din nou?

— Am avut foarte multe la paisprezece ani.

— Atacurile de panică sunt provocate de tot felul de anxietăţi. De ce tocmai la paisprezece ani? Ce s-a întâmplat în viaţa ta atunci?

Am înghiţit nodul cât o cărămidă care mi se pusese în gât.

— Părinţii şi surioara mea au murit într-un accident de maşină. Am rămas fără nicio rudă — cu excepţia unui unchi pe care l-a durut fix în fund de mine —, aşa că mi-am petrecut restul adolescenţei în familii adoptive.

Dr. Pritchard începuse să-şi ia notiţe, dar când a auzit ce-am spus, s-a întrerupt şi s-a uitat în ochii mei.

— Îmi pare foarte rău pentru

pierderea pe care ai suferit-o, Joss.

Sinceritatea ei m-a făcut să-mi relaxez umerii şi i-am mulţumit dând uşor din cap.

— După ce au murit, ai început să ai atacuri de panică. Ce simptome aveai?

I le-am enumerat, iar ea a încuviinţat din cap şi m-a întrebat:

— Există un declanşator? Eşti conştientă de vreunul?

— Nu-mi dau voie să mă gândesc prea mult la asta. Adică la familia mea. Amintirile cu ei — cele foarte vii, concrete, nu doar vagi impresii... aceste amintiri îmi declanşează atacurile de panică.

— Dar au încetat la un moment dat?

— Am devenit foarte pricepută la a nu mă gândi la ei, am spus eu, strâmbând din gură.

Dr. Pritchard a ridicat o sprânceană:

— Timp de opt ani?

Am ridicat din umeri:

— Pot să mă uit la poze, pot să mă gândesc la ei, dar am grijă să evit amintiri concrete cu noi toţi împreună.

— Dar atacurile de panică au reînceput?

— Am lăsat garda jos. M-am lăsat copleşită de amintiri. Am avut un atac de panică la sala de fitness, apoi la masă în familia unei prietene.

— La ce te gândeai când erai la sală?

M-am răsucit stânjenită pe fotoliu:

— Sunt scriitoare. Mă rog, încerc să devin. Am început să mă gândesc la povestea mamei. E o poveste bună. Şi tristă. Dar cred că lumea ar îndrăgi-o. În fine, mi-a revenit o amintire — de fapt, mai multe — cu părinţii mei şi relaţia lor. Aveau o relaţie frumoasă. Şi dintr-odată, m-am trezit că mă ajută un tip să

mă ridic de pe banda de alergat.

— Şi la ce te gândeai în timpul cinei? A fost cumva prima masă în familie după ce ai plecat de la părinţii tăi adoptivi?

— Cât am stat la ei, nu am avut niciodată mese în familie.

— Aşadar, cina la prietena ta a fost prima reuniune de familie la care ai luat parte de când ţi-ai pierdut părinţii?

— Da.

— Deci şi asta ţi-a declanşat o amintire?

— Da.

— Au avut loc schimbări majore în viaţa ta în ultima vreme, Joss?

M-am gândit la Ellie şi Braden şi la dimineaţa din urmă cu o săptămână, când băuserăm cafea împreună.

— M-am mutat. Un nou apartament, o nouă colegă.

— Altceva?

— Fosta mea colegă de apartament, Rhian, prietena mea cea mai bună, s-a mutat la Londra. Şi tocmai s-a logodit cu iubitul ei.

— Erai apropiată de Rhian?

Am ridicat din umeri:

— Atât de apropiată cât îmi dau voie să fiu cu oricine altcineva.

Mi-a zâmbit, strângând din buze cu o expresie tristă.

— Propoziţia asta spune multe. Şi cum te înţelegi cu noua ta colegă de apartament? Îţi dai voie să te apropii de ea?

Am stat pe gânduri preţ de câteva clipe. Poate că o lăsasem pe Ellie să se apropie mai mult decât îmi propusesem. Şi ţineam la ea mai mult decât mă aşteptasem.

— O cheamă Ellie. Ne-am împrietenit repede, ceea ce a fost o surpriză pentru mine. Prietenii lui Ellie sunt de treabă, iar fratele ei şi gaşca lor ies mult în oraş. Cred că am o viată socială mai activă acum.

— Al doilea atac de panică l-ai avut acasă la familia lui Ellie şi a fratelui ei?

— Da.

Dr. Pritchard a încuviinţat din cap, apoi şi-a notat ceva.

— Ei bine? am întrebat eu.

Mi-a zâmbit:

— Aştepţi un diagnostic?

Am ridicat o sprânceană.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, Joss, dar suntem abia la început.

— Dar crezi că schimbările astea au avut şi ele un rol, nu? Vreau să înceteze atacurile de panică.

— Joss, te afli în cabinetul meu doar de un sfert de oră, dar deja îţi pot spune că aceste atacuri nu vor înceta curând... decât dacă vei reuşi să te împaci cu moartea familiei tale.

Ce? Era o mare prostie.

— M-am împăcat cu asta. Au murit, am suferit, iar acum încerc să găsesc o cale de a merge mai departe. De aceea am venit aici.

— Eşti suficient de inteligentă cât să-ţi fi dat seama că ai o problemă şi că trebuie să stai de vorbă cu cineva despre ea, deci cred că eşti suficient de inteligentă cât să înţelegi că a îngropa amintirile cu familia ta nu e un mod sănătos de a trece peste moartea lor. Nu ţi-ai trăit doliul aşa cum trebuie, Joss, şi de asta trebuie să ne ocupăm. Schimbările survenite în viaţa ta — oameni noi, emoţii noi, aşteptări noi — pot readuce în prezent evenimente din trecut. Mai ales dacă nu au fost gestionate cum trebuie. Faptul că ai petrecut ceva timp în sânul unei familii, după ani de zile în care n-ai avut o familie, a reuşit să spargă zidul pe care l-ai

construit în jurul morţii părinţilor şi surorii tale. Cred că e posibil să suferi de o tulburare de stres posttraumatic, şi nu e un lucru pe care să-l poţi ignora.

— Crezi că sufăr de TPTS, chestia aia pe care o au veteranii de război?

— Nu o au doar soldaţii. Oricine suferă o pierdere sau o traumă emoţională ori fizică poate fi afectat de TPTS.

— Şi crezi că asta am?

— E posibil. O să-mi dau seama mai bine pe măsură ce stăm de vorbă. Şi să sperăm că, în cursul acestor discuţii, o să-ţi devină mai uşor să-ţi aminteşti de familia ta şi să te gândeşti la ea.

— Nu pare o idee bună.

— N-o să fie uşor. Dar am să te ajut.

Capitolul 8

Îmi plăcea mirosul cărţilor.

— Nu crezi că e cam violentă pentru Hannah? am auzit deasupra capului vocea blândă şi îngrijorată a lui Ellie.

I-am zâmbit lui Hannah, care avea cu vreo doi centimetri mai mult decât mine — era înaltă, la fel ca mama şi sora ei. Am întors capul şi m-am uitat la Ellie cu un aer surprins:

— Sora ta are paisprezece ani. Şi e o carte pentru adolescenţi.

Hannah mi-a luat cartea dintre degete, înainte ca Ellie s-o poată opri. Era duminică dimineaţa şi ne aflam într-o librărie, iar Hannah se distra de minune cheltuindu-şi cardul de cumpărături primit de la Braden.

Ellie nu era de acord cu mine:

— Dar în ea e vorba despre o lume distopică, în care adolescenţii se omoară unii pe alţii.

— Ai citit-o măcar?

— Nu...

— Atunci ai încredere în mine, m-am întors eu zâmbind spre Hannah. E marfă!

— Am s-o cumpăr, i-a spus ea lui Ellie pe un ton hotărât, adăugând cartea la teancul ei din ce în ce mai mare.

Cu un oftat resemnat, Ellie a încuviinţat din cap, fără tragere de inimă, şi s-a întors în sectorul cu romane de dragoste. Aflasem că se dădea în vânt după cărţile cu final fericit. În săptămâna aceea, ne uitaserăm împreună la nu mai puţin de trei filme romantice. Dar, ca să nu mi se facă rău de la atâtea adaptări după Nicholas Sparks, eram hotărâtă ca pe seară să-l urmărim pe Matt Damon rupând nişte oase într-un film din seria cu Jason Bourne.

Mi-a sunat mobilul şi am scotocit după el în poşetă. Era Rhian, căreia îi trimisesem un e-mail cu o seară înainte.

— Te deranjează dacă răspund? am întrebat-o pe Hannah.

Mi-a făcut semn cu mâna că nu, fără să-şi dezlipească nasul de raftul cu cărţi, ale căror titluri le cerceta cu aviditate. Cu zâmbetul pe buze, m-am îndepărtat de ea şi am răspuns.

— Bună.

— Bună, mi-a răspuns Rhian, pe un ton aproape şovăielnic.

M-am încordat.

La dracu'! Poate că n-ar fi trebuit să-i spun că fac terapie. Oare de acum încolo avea să mă trateze ca pe o nebună? Şi anume, *cu grijă?* Pentru că ar fi fost ciudat. Printre altele, mi-ar fi lipsit înjurăturile ei.

— Cum merge cu James? am întrebat eu, înainte să spună ea ceva.

— Mult mai bine. Am făcut paşi în direcţia cea bună. De fapt, mi-a sugerat să merg la cineva. La un terapeut.

Am înlemnit în sectorul cu literatură SF:

— Glumeşti.

— Nu. Jur că nu i-am spus nimic despre e-mailul tău. Mi-a zis aşa, din senin. A fost o coincidentă.

Apoi a inspirat adânc:

— Tu chiar ai fost la un terapeut?

M-am uitat în jur, să fiu sigură că nu mă aude nimeni:

— Aveam nevoie să stau de vorbă cu cineva, iar un profesionist, fără niciun interes personal legat de viata mea, e singura persoană în care pot avea încredere... căreia pot să-i povestesc despre...

M-am încruntat. Zece puncte pentru abilitatea cu care am evitat subiectul.

— Înţeleg.

Avea un ton un pic ofensat, ceea ce m-a făcut să mă crispez.

— Rhian, n-am vrut să te rănesc.

— Nu mă simt rănită. Dar cred că ar fi bine să vorbeşti cu cineva care chiar ţine la tine. De ce crezi că i-am zis lui James toate problemele mele? Ai avut dreptate când ai spus că am avut încredere în el. Şi mă bucur că am făcut-o.

— Nu sunt pregătită pentru asta. Nu am un James. Şi nici nu vreau un James. Şi, oricum, James al tău tot vrea să mergi la un terapeut.

Rhian a scos un mormăit de nemulţumire şi a spus:

— Din câte îmi pot da seama, James

crede că, dacă accept să fac terapie, înseamnă că fac eforturi serioase pentru ca relaţia noastră să meargă.

Mi-am amintit cât de afectat era James în noaptea în care a venit să mă vadă:

— Atunci ar trebui s-o faci.

— Şi cum a fost? A fost ciudat?

A fost îngrozitor.

— A fost bine. Mi s-a părut ciudat la început, dar o să mă mai duc.

— Vrei să vorbim despre asta?

De-aia plătesc o sută de lire pe oră unui profesionist, ca să pot să vorbesc cu tine despre asta. Dar mi-am stăpânit sarcasmul:

— Nu, Rhian, nu vreau.

— Bine. Dar nu trebuie să mă repezi, vacă ţâfnoasă ce eşti.

Am dat ochii peste cap:

— Ştii că mi-e dor de insultele tale, dar la telefon nu au acelaşi haz ca atunci când suntem faţă în faţă.

— Bine măcar că mă înţelegi, a pufnit ea. De curând, i-am spus unei tipe din echipa mea de cercetare „nenorocito” — ştii tu, prieteneşte —, iar ea mi-a zis să mă duc la dracu’. Şi cred că vorbea serios.

— Rhian, am mai vorbit despre asta. Oamenilor normali nu le place să fie insultaţi şi, de obicei, o iau personal. Apropo, şi tu eşti un pic nenorocită.

— Oamenii normali sunt prea sensibili.

— Joss, pe asta ai citit-o?

Hannah a apărut de după un raft, arătându-mi încă un roman distopic. Îl citisem. Ce pot să spun? Îmi plac distopiile.

— Cine e? m-a întrebat Rhian. Unde eşti?

M-am uitat la Hannah şi am încuviinţat din cap:

— E bun. Şi e cu un tip mişto. Cred că o să-ţi placă.

Hannah a fost încântată de răspunsul meu şi a strâns cartea la piept, apoi şi-a luat coşul cu bunătăţi şi s-a întors în sectorul cu

literatură pentru adolescenţi.

— Joss?

— Era Hannah, am spus eu, înclinând capul spre un roman de Dan Simmons — oh, pe acesta nu-l citisem.

— Şi Hannah este...?

— Sora de paisprezece ani a lui Ellie.

— Şi de ce eşti cu o adolescentă?

Ce era cu tonul ăsta? Ai fi zis că mă întreabă: *Şi de ce te droghezi?*

— Suntem într-o librărie.

— Faci cumpărături cu o adolescentă?

— De ce-mi vorbeşti aşa?

— Nu ştiu. Poate pentru că te-ai mutat într-un apartament scump, cheltui banii pe care înainte nu te simţeai bine să-i cheltui, eşti prietenă cu o tipă care a văzut *Jurnalul* de cincizeci şi cinci de ori şi care zâmbeşte mult, ai început să ieşi în oraş în weekend, mi-ai salvat relaţia, mergi la terapie şi faci pe babysittera pentru adolescente. Eu m-am mutat la Londra, iar tu pare că ţi-ai făcut lobotomie.

Am oftat:

— Ştii, ai putea doar să fii recunoscătoare pentru faza cu „mi-ai salvat relaţia”.

— Joss, zău aşa, ce se întâmplă cu tine?

Am luat de pe raft romanul lui Dan Simmons:

— N-am făcut toate astea în mod deliberat. Mă înţeleg bine cu Ellie şi, nu-mi dau seama de ce, îi place să aibă în preajmă o posomorâtă ca mine, iar ea a avut o viaţă diferită de a noastră. Ei chiar îi *plac* oamenii, ceea ce înseamnă că am multă lume în jur.

— Joss?

M-am întors şi am dat cu ochii de Ellie, care avea o cută adâncă

între sprâncene. M-a cuprins îngrijorarea, aşa că m-am uitat imediat peste rafturi, căutând-o din priviri pe Hannah.

— Hannah n-a păţit nimic, a zis ea, bănuind motivul pentru care mă uitam disperată în jur. Nu ştiu ce să fac.

Mi-a arătat un volum broşat care avea pe copertă o femeie cu o rochie victoriană opulentă, după ale cărei dantele de la spate se întindeau seducător două mâini de bărbat — în plus, titlul conţinea şi cuvântul „seducţie”. În cealaltă mână avea ultimul roman al lui Sparks.

— Pe care să-l aleg?

Fără nicio ezitare, am făcut semn spre spintecătorul de dantele.

— Pe acesta cu seducţia. Ai consumat suficient Sparks pentru săptămâna asta.

Mi-a făcut semn cu mâna în care ţinea spintecătorul de dantele şi a încuviinţat hotărât din cap, întorcându-se în sectorul cu romane de dragoste.

— Zău aşa, a bombănit Rhian de la celălalt capăt al liniei. Unde e Joss, ce ai făcut cu ea?

— Joss o să închidă acum, dacă ai terminat s-o psihanalizezi.

— Joss vorbeşte despre ea la persoana a treia.

Am izbucnit în râs:

— Rhian, gata, dispari! Transmite-i salutări lui James din partea mea şi spune-i că da, mi-a rămas dator.

— Stai. Ce?

Râzând în continuare, i-am închis în nas şi m-am dus să le caut pe Hannah şi Ellie.

Le-am găsit la coada de la casă. M-am strecurat lângă ele, uitându-mă în linişte la Ellie, care aştepta neobişnuit de tăcută, şi la Hannah, care îşi sorbea din priviri cărţile din coş. Ca să le putem căra pe toate, ar fi trebuit să cumpărăm un rucsac.

Tipul de la casă a început să înghesuie cărţile lui Hannah în pungi subţiri de plastic şi, întrucât Ellie era cu mintea în altă parte, a trebuit să intervin eu.

— Auziţi, n-aţi putea să le puneţi în sacoşele acelea? am spus eu, făcându-i semn cu mâna spre sacoşele de cumpărături atârnate

în spatele lui. Pungile acestea se vor rupe.

Tipul a ridicat din umeri:

— Sunt cincizeci de penny bucata.

Am făcut o grimasă:

— Fata tocmai a cumpărat cărţi de o sută de lire, nu ne puteţi da sacoşele gratis?

— Ba nu, n-a cumpărat, mi-a răspuns el, arătându-mi cardul de cumpărături al lui Hannah.

— Dar persoana care i l-a oferit a plătit pentru el. Doar n-o să ne puneţi să cumpărăm ceva în care să le cărăm.

— Nuuu, a prelungit el cuvântul, de parcă aş fi fost tâmpită. Puteţi să le căraţi în pungile gratuite.

Poate că m-aş fi lăsat păgubaşă dacă nu mi-ar fi vorbit pe un ton superior, care voia să spună: „Îmi urăsc slujba, aşa că la naiba cu politeţea faţă de clienţi!”. Am deschis gura să-l pun la punct, dar, chiar în clipa aceea, Ellie m-a strâns de braţ. M-am întors spre ea şi am văzut că se clătina uşor, era palidă şi avea ochii închişi.

— Ellie, am prins-o eu cu ambele mâini.

— Ellie? a spus şi Hannah pe un ton îngrijorat, apropiindu-se de sora ei din cealaltă parte.

— N-am nimic, a murmurat ea. Sunt doar un pic ameţită. Am o... durere de cap...

— Iarăşi?

Era a treia oara în saptamâna aceea.

Am tras-o pe Ellie într-o parte, aruncându-i o privire nimicitoare vânzătorului.

— Puneţi cărţile în pungile obişnuite, i-am zis eu printre dinţi.

— Dă-le sacoşe de cumpărături, i-a spus cu un oftat fata care lucra lângă el.

— Dar.

— Fă cum îţi spun.

Am ignorat privirea lui iritată şi mi-am întors atenţia spre Ellie:

— Cum te simţi?

Deşi încă era palidă, am observat că nu mai tremura.

— Mai bine. Azi n-am mâncat nimic. Mă simt slăbită.

— Şi durerile de cap?

Mi-a zâmbit cu un aer liniştitor:

— Sincer, n-am mâncat suficient în ultima vreme din cauza doctoratului. Presiunea e din ce în ce mai mare şi am început să fiu stresată. Trebuie să am mai multă grijă de mine.

— Poftiţi, mi-a întins vânzătorul două sacoşe grele.

Am mormăit un mulţumesc şi i-am dat o sacoşă lui Hannah, iar pe cealaltă am luat-o eu.

— Lasă-mă pe mine, a întins Ellie mâna după sacoşa lui Hannah.

— Ba nu, am apucat-o eu de cot. Mai întâi trebuie să te hrănim.

Ellie a încercat să refuze, insistând că va mânca la masa de duminică a mamei sale — o masă de la care reuşisem să mă eschivez, spunându-i că voiam să lucrez câteva ore —, dar până la urmă am reuşit s-o conving să mănânce un sendvişi într-un bistrou din apropiere. Hannah mergea alături de noi, având pe umăr mâna lui Ellie, care îşi ghida sora prin mulţimea de pe Princess Street, întrucât aceasta deja începuse să citească una dintre cărţile pe care şi le cumpărase. Oare cum reuşea să meargă şi să citească în acelaşi timp? Eu ameţeam dacă încercam să fac asta.

Discutam despre Festivalul din Edinburgh, care începea în curând, şi, dintr-odată, l-am zărit pe Braden. Ne văzuserăm vineri seara, când el, Ellie, Adam, Jenna, Ed şi câţiva dintre colegii lui Braden trecuseră pe la Club 39 să bea ceva. Nu stătuserăm mult de vorbă şi observasem că atitudinea lui faţă de mine se schimbase simţitor, devenind una prietenească.

Nu mi-am putut da seama dacă m-a deranjat asta, dar, cu siguranţă, am simţit *ceva* când l-am văzut cu *ea*.

Braden se apropia de noi, uşor de zărit în mulţime, pentru că era înalt şi... ei bine, sexy. Era îmbrăcat cu jeanşi bleumarin, ghete negre şi o bluză subţire, de un cenuşiu închis, marca Henley, care îi scotea în evidenţă minunaţii umeri laţi şi sculpturali.

În mâna lui se afla o altă mână.

Aparţinea unei femei pe care nu o mai văzusem până atunci.

— Braden, a murmurat Ellie.

Hannah a ridicat privirea din carte şi faţa i s-a luminat când l-a

văzut.

— Braden! a strigat ea, iar el, care în clipa aceea îi zâmbea însoţitoarei sale, a întors imediat capul, să vadă de unde venea vocea.

Zâmbetul lui a devenit şi mai larg când a văzut-o pe Hannah.

Pe măsură ce ne apropiam unii de alţii, îmi doream să fiu oriunde altundeva în clipa aceea. Crisparea pe care am simţit-o în pântec atunci când l-am văzut cu altcineva nu era deloc plăcută. De fapt, cred că era cea mai nasoală festă pe care mi-o jucase trupul în ultima vreme.

Nu mi-a plăcut nici expresia politicoasă pe care şi-a luat-o când a văzut că eram şi eu cu Ellie şi Hannah.

Când ne-am oprit, m-am uitat spre Ellie şi am observat că i-a aruncat o privire nimicitoare femeii de lângă Braden.

— Ellie? am şoptit eu, complet nedumerită, ba chiar uluită.

A coborât privirea spre mine, cu maxilarele încleştate:

— Îţi povestesc mai târziu.

— Hannah! Ti-ai cheltuit cardul de cadouri? a întrebat-o Braden, luând-o cu o mână pe după mijloc şi făcând semn cu capul spre sacoşa din mâna ei.

— Da, mi-am luat o mulţime de cărţi. Mulţumesc încă o dată, a adăugat ea.

— Cu plăcere, scumpa mea, a spus, apoi i-a dat drumul şi s-a întors spre noi. Els, eşti palidă. Te simţi bine?

Ellie încă era încruntată, iar eu aş fi vrut să ştiu despre ce naiba era vorba.

— M-am simţit un pic slăbită. N-am mâncat.

— O duc să-şi ia ceva de mâncare, am considerat eu de cuviinţă să precizez, ca nu cumva Braden să-şi închipuie că o târam prin oraş, deşi nu se simţea bine.

— În regulă, a murmurat el, uitându-se în ochii mei. Jocelyn, ea e Vicky.

Vicky şi cu mine ne-am uitat una la alta, zâmbind politicos.

Semăna mult cu Holly: înaltă, blondă, frumoasă şi la fel de naturală ca o păpuşă Barbie. Şi totuşi, arăta trăsnet.

Era limpede că Braden prefera un anumit tip de femeie, iar eu nu eram genul lui. Când ne-am întâlnit prima oară, probabil că radarul lui sexual era dereglat, dar între timp îşi revenise.

— Bună, Vicky, a murmurat Ellie pe un ton posac.

Înainte să le pot opri, sprâncenele mi s-au arcuit până aproape de linia părului. Ellie avea un aer de prădător.

Eram impresionată. Şi extrem de curioasă.

Braden i-a aruncat surorii lui o privire liniştitoare:

— Aseară am avut o cină de afaceri, iar Vicky era la masa alăturată. Aşa că am hotărât să mai stăm de vorbă. Iar acum ne ducem să luăm micul dejun.

Cu alte cuvinte, Vicky era la masa alăturată şi s-au *cuplat.* M-a cuprins un sentiment nefamiliar de disconfort, dar l-am îndepărtat imediat. Aveam o uşoară durere în piept şi îmi era un pic greaţă. Poate că Ellie nu se simţea rău pentru că era nemâncată, ci poate că amândouă mâncaserăm ceva stricat cu o zi înainte.

— Mă bucur să te revăd, Ellie, a răspuns Vicky pe un ton prietenos — părea o tipă drăguţă.

— Îhî, a expediat-o Ellie fără menajamente, dând ochii peste cap, apoi l-a ţintuit cu privirea pe fratele ei: Vii la masă în după-amiaza asta?

Am văzut că Braden şi-a încleştat maxilarele. Se vedea limpede că nu e încântat de atitudinea surorii lui.

— Bineînţeles, a spus el, uitându-se iarăşi la mine. Ne vedem cu toţii acolo.

— Joss nu poate să vină. Are treabă.

Braden s-a încruntat la mine:

— E vorba doar de câteva ore. Sigur poţi să-ţi faci timp. Ca răspuns la insistenţa lui, Vicky s-a lipit şi mai mult de el:

— Mie mi-ar plăcea să luăm prânzul împreună, Braden.

Braden a bătut-o uşor pe mână, cu un aer vag superior:

— Scuze, scumpo. E o masă în

familie.

În clipa următoare, s-au întâmplat trei lucruri deodată: Ellie a pufnit în râs, Vicky s-a dat în spate, ca şi când ar fi primit o palmă, iar eu am realizat că se apropie un atac de panică.

Simţind că mi se înnegurează mintea, am încercat să-mi controlez respiraţia şi starea de confuzie.

— Auziţi, am spus eu, făcând un pas în spate. Am uitat complet că i-am promis lui Jo că o să trec pe la ea să-i las partea ei din bacşişuri. Azi. De fapt, chiar acum, m-am scuzat eu, făcându-le cu mâna. Trebuie să plec. Ne vedem mai târziu.

Apoi am plecat naibii de acolo cât de repede am putut.

— De ce ai fugit? m-a întrebat dr. Pritchard, cu capul înclinat într-o parte, ca o pasăre curioasă.

Nu ştiu.

— Nu ştiu.

— Deja l-ai pomenit de câteva ori pe Braden, fratele lui Ellie. Ce rol are în viaţa ta?

Îl vreau.

— Cred că e un fel de prieten, am răspuns eu, dar, văzând că se uită ţintă la mine, fără să spună nimic, am ridicat din umeri şi am adăugat: Am făcut cunoştinţă într-un mod neconvenţional.

Şi i-am povestit tot.

— Deci eşti atrasă de el?

— Am fost.

A încuviinţat din cap:

— Să ne întoarcem atunci la întrebarea anterioară. De ce? De ce ai fugit?

Femeie, dacă ştiam, nu mai veneam la tine.

— Nu ştiu.

— Cumva pentru că Braden era cu altcineva? Sau pentru că a sugerat că ai face parte din familia lor?

— Amândouă, cred, mi-am frecat eu fruntea, simţind că mă paşte o

durere de cap. Vreau să rămână în cutia în care l-am aşezat.

— Ce cutie?

— Mă rog, într-o cutie pe care e lipită eticheta „Amici”. Suntem amici, nu prieteni în adevăratul sens al cuvântului. Ieşim în oraş împreună, dar ne cunoaştem foarte puţin. Şi îmi convine aşa. Probabil am intrat în panică gândindu-mă că ar putea crede că între noi e ceva mai mult, că suntem oarecum apropiaţi. Şi nu vreau asta.

— De ce nu?

— Pur şi simplu, nu vreau.

Atentă la tonul meu, dr. Pritchard a încuviinţat din cap şi nu a repetat întrebarea.

— Şi ce sentimente ai avut când l-ai văzut cu o altă femeie?

— Sigurele mele sentimente au fost de confuzie şi panică. Era cu o femeie cu care face sex şi cu care, în mod clar, are un trecut, dar a dat de înţeles că prietenia noastră era mai profundă decât relaţia lui cu ea, spunându-i că era o masă doar cu membrii familiei. După cum ţi-am zis, nu e adevărat. Nu vreau asta.

— Şi acesta e singurul motiv?

— Da.

— Deci nu vrei o relaţie cu Braden? Nici sexuală, nici de altă natură?

Ba da.

— Nu.

— Hai să vorbim despre asta. N-am vorbit despre relaţia ta cu bărbaţii. Se pare că te pricepi să ţii oamenii la distanţă, Joss. A trecut mult de la ultima ta relaţie?

— N-am avut niciodată o relaţie.

— Te-ai întâlnit cu băieţi?

Am strâmbat din gură, amintindu-mi aşa-zişii mei ani de glorie.

— Vrei să auzi toată povestea mea

sordidă? Bine, am să ţi-o spun...

— I-ai dus banii lui Jo? m-a întrebat calm Ellie, trântindu-se pe canapea, lângă mine.

Am minţit, încuviinţând din cap, şi, ca să-mi ispăşesc vina, i-am întins punga mea cu prăjituri delicioase:

— Vrei?

— Nu, sunt sătulă, a zis ea, lăsându-se pe spate şi fixându-şi privirea asupra televizorului. La ce te uiţi?

— La *Supremaţia lui Bourne.*

— Aha, cu Matt Damon.

— Cum a fost masa? Te simţi bine?

Mă simţeam vinovată pentru că fugisem de lângă ea şi încercam să înţeleg ce se întâmplase cu mine în clipa aceea.

Ellie a întors capul spre mine:

— A întrebat mama de tine.

Ce drăguţ.

— I-ai transmis salutări din partea mea?

— Da. Iar masa a fost un pic tensionată. Braden încă era supărat pe mine.

Am zâmbit, întorcându-mi privirea spre televizor:

— Nu te-am mai văzut niciodată aşa. Ai fost o scorpie cu ea.

— Păi Vicky e o curvă.

Mi s-a tăiat respiraţia. Faţa ei, de obicei senină, devenise încordată şi aspră.

— Chiar că nu-ţi place de ea, am spus eu. Cine e?

— A fost prietena lui Braden o vreme. Nu pot să cred că se vede din nou cu ea.

— Şi...?

Realizând că voiam să întreb: *Şi ce naiba ţi-a făcut ţie?*

Ellie a ridicat din umeri şi s-a încruntat:

— Într-o zi, m-am dus la Adam cu o treabă, iar ea era acolo. Goală. În patul lui. Şi el era gol.

Nu-mi venea să cred:

— Îl înşelaseră pe Braden?

— Nu, a pufnit ea fără niciun pic de umor. Lui Adam îi plăcea de ea,

aşa că Braden i-a împrumutat-o.

Dumnezeule mare.

— I-a împrumutat-o?

— Îhî.

— Păi şi ea n-are niciun pic de demnitate?

— N-ai auzit când ti-am zis că e o curvă?

— Nu pot să cred că Braden ar face una ca asta. Să-şi dea prietena cu împrumut.

— Poate că nu m-am exprimat tocmai bine. De fapt, ea a fost cea care i-a spus lui Braden că-l vrea pe Adam. Iar frate-meu n-a avut nimic împotrivă, aşa că i-a lăsat să facă sex.

O chestie perversă şi lipsită de sensibilitate, dar ce drept aveam eu să-i judec?

— Ah, deci *are* demnitate. Atunci care-i problema? am încercat să aflu adevăratul motiv al antipatiei lui Ellie. Fetei îi place sexul.

— E o curvă!

Aha. În sfârşit mi-am dat seama care era adevăratul motiv.

Adam.

— Chiar îţi place de Adam, nu-i aşa?

A oftat uşor şi a închis ochii.

Am simţit o uşoară durere în piept, văzând lacrima care i s-a prelins pe obraz.

— Oh, draga mea, m-am ridicat eu în capul oaselor şi am tras-o lângă mine, iar ea a plâns liniştit, cu faţa lipită de puloverul meu.

După o vreme, am luat punga cu prăjituri pe jumătate mâncate şi i-am întins-o lui Ellie.

— Uite, gustă ceva dulce şi hai să vedem cum rupe oase Jason Bourne.

— Putem să ne închipuim că-i rupe oasele lui Adam?

— Se face. Îl vezi pe tipul ăla? E Adam, iar Bourne îi dă un şut în popoul lui mic.

Ellie a chicotit lângă mine, iar eu m-am minunat cum de putea să fie atât de puternică şi, în acelaşi timp, atât de fragilă.

Capitolul 9

După două săptămâni, un alt atac de panică şi o nouă vizită la terapeută, am reînceput lupta cu manuscrisul meu. De obicei, când mă apucam de scris, creierul meu se avânta imediat pe tărâmul fanteziei, fie că eram în faţa laptopului, fie că scriam pe foi. Dar, de la o vreme, trebuia să-mi îmboldesc imaginaţia, ceea ce nu dădea roade niciodată.

Întrucât lucrul la roman trena şi eram copleşită de îndoieli cu privire la viitorul meu de scriitoare — întrebându-mă spre ce naiba aveam să mă îndrept dacă renunţam la scris —, am hotărât să fac ce ştiam mai bine: am închis manuscrisul în seiful dinăuntrul meu, ca să nu mă mai gândesc la el, şi m-am concentrat asupra altor lucruri.

Acum, că Festivalul din Edinburgh era în plină desfăşurare, mi-am luat mai multe ture la bar şi ieşeam cu Ellie în oraş ori de câte ori îmi propunea. Când m-am întâlnit ultima oară cu terapeuta, m-a încurajat să merg iarăşi la o masă în familie, ceea ce am şi făcut, fără să am un atac de panică — victorie! De asemenea, mergeam mult la sală, evitând zâmbetele galeşe ale lui Gavin, antrenorul personal.

Spre uşurarea lui Ellie, Vicky a dispărut din viaţa lui Braden la fel de repede pe cât apăruse. Mă rog, n-aş fi aflat asta dacă nu mi-ar fi spus-o Ellie. Nu-l mai văzusem pe Braden din dimineaţa de când ne întâlniserăm pe Princes Street. Avea mult de lucru — ceva nu era în regulă cu unul dintre proiectele lui imobiliare, iar la sfârşitul festivalului, avea programat un mare eveniment la Fire, clubul lui de noapte. Aşa am aflat că Adam era arhitectul lui Braden, deci când Braden era ocupat, şi Adam era ocupat. De fiecare dată când a trebuit să ne întâlnim cu toţii — o dată să mergem la recitalul unui comediant, o dată să bem ceva, iar altă dată, pentru un prânz în familie —, Braden a anunţat că nu poate să vină, dovedindu-mi că mă înşelasem în privinţa lui: chiar muncea pentru banii lui.

Începusem să văd absenţa lui ca pe un lucru bun. Mă simţeam mai relaxată, iar Ellie şi cu mine eram din ce în ce mai apropiate. Îmi mărturisise totul despre eşecul ei cu Adam...

Fiind îndrăgostită de Adam de pe vremea adolescenţei, Ellie îşi făcuse în cele din urmă curaj şi luase iniţiativa, după ce Adam îi dăduse un pumn dobitocului care o sedusese ca să obţină informaţii despre Braden. S-a dus la apartamentul lui şi s-a dat la el. Întrucât Adam era bărbat, iar Ellie era frumoasă, Adam n-a refuzat oferta. Până în clipa când a ajuns aproape goală sub el, moment în care Adam a bătut în retragere, explicându-i că nu le putea face una ca asta nici lui Braden, nici ei, şi că Braden nu l-ar fi iertat niciodată şi că nici el nu şi-ar fi iertat-o vreodată. Dându-şi seama că el vedea totul ca pe o aventură de o noapte, Ellie a plecat, cu inima frântă şi orgoliul rănit.

N-aş fi bănuit niciodată ce se întâmplase între ei. Ellie era foarte relaxată în prezenţa lui. Mi-a spus că nu voia ca lucrurile să se schimbe, aşa că se străduia din răsputeri să aibă o atitudine degajată. Şi o văzusem în acţiune — chiar se străduia. Dar uneori, când se uita la el, în expresia ei se strecura ceva tandru, ceva *mai mult.* Gândindu-mă mai bine, mi-am dat seama că era ceva mai mult şi în felul în care o privea Adam. Dar nu-mi puteam da seama dacă doar era atras sexual de Ellie sau avea sentimente mai adânci pentru ea. Eram al naibii de curioasă, dar ştiam şi că nu era treaba mea, aşa că hotărâsem să nu-mi vâr nasul în povestea lor.

După ce-mi făcuse aceste mărturisiri, Ellie încercase din nou să discute cu mine despre familia şi trecutul meu.

Dar am evitat subiectul.

Dr. Pritchard mi-a spus că va fi un proces de durată. Deocamdată, nu mă puteam împăca nicidecum cu moartea familiei mele şi, orice mi-ar fi spus doctoriţa cea bună, încă nu eram sigură că aveam puterea de a face asta.

— Iarăşi eşti în criză de inspiraţie?

M-am răsucit cu scaunul şi am văzut-o pe Ellie în prag, fluturând un plic A4 de culoare maronie.

Am făcut o grimasă şi am închis laptopul:

— Cred ar trebui să-mi fac un tricou pe care să scrie: *Criză de inspiraţie.*

— O să treacă.

I-am răspuns doar cu un mormăit.

— Uite, nu-mi face nicio plăcere să te rog, dar...

— Ce s-a întâmplat?

A fluturat iarăşi plicul:

— Braden a trecut pe aici aseară, când erai la serviciu, şi mi-a lăsat documentele astea. Tocmai m-a sunat şi m-a rugat să i le duc la birou, pentru că are nevoie de ele, pentru o întâlnire care are loc în două ore, dar eu am un curs.

Mi s-a pus un nod în stomac:

— Şi vrei să i le duc eu.

Ochii lui Ellie au devenit brusc mari şi adorabili.

— Te rog, m-a implorat ea.

La dracu! Mama mă-sii! La dracu! M-am ridicat bombănind şi i-am luat plicul din mână:

— Unde are biroul?

Mi-a spus adresa şi mi-am dat seama că era pe chei, ceea ce

însemna că trebuia să iau un taxi ca să ajung la timp, pentru că voiam să fac un duş înainte să plec.

— Îţi sunt foarte recunoscătoare, Joss, mi-a zâmbit ea, apoi s-a răsucit pe călcâie. Trebuie să plec. Ne vedem mai încolo.

Şi a plecat.

Iar eu trebuia să mă văd cu Braden. La naiba! Încercând să ignor fluturii din stomac, m-am dus să fac duş, pufnind şi bodogănind în tot acest răstimp. Apoi mi-am luat pe mine o pereche de jeanşi şi un pulover subţire, întrucât era destul de cald afară. În Scoţia, dacă porţi haină când temperatura nu scade sub zero grade, eşti luat drept turist. Fără glumă. În plus, cum iese un pic soarele, cum vezi pe câte unii dându-şi jos tricoul.

M-am uitat în oglindă. Foarte puţin machiaj, părul răsucit într-un coc neglijent. Puloverul era drăguţ şi avea un mic decolteu, dar jeanşii erau vechi şi decoloraţi. E drept că mă întrebam ce credea Braden despre felul cum arătam, dar nu aveam de gând să mă schimb numai pentru atâta lucru. Nu mă îmbrăcam niciodată ca să impresionez pe nimeni, în afară de mine, şi, cu siguranţă, nu voiam să fac asta pentru un tip căruia îi plăceau blondele cu picioare lungi şi sâni mici.

Drumul cu taxiul a durat o eternitate şi, ca de obicei, îmi era un pic greaţă când am ajuns acolo, după ce ne-am hurducat pe Dumnezeu ştie câte străzi pavate cu piatră cubică. Am coborât la Cheiul Comercial şi am pornit de-a lungul canalului artificial, mărginit în dreapta de o parcare, iar în stânga de clădiri comerciale. Biroul lui Braden se afla într-o clădire în care îşi mai aveau sediul un arhitect, un contabil şi un dentist. După ce am sunat la interfon şi m-am învârtit derutată prin cabina de lift, care se deschidea pe partea opusă celei pe unde urcasem, am ajuns într-un elegant hol de primire.

Blonda de la birou nu era deloc aşa cum mă aşteptam. Era cam de vârsta lui Elodie, dar avea cel puţin zece kilograme în plus şi se uita la mine cu un zâmbet prietenos. Pe ecusonul ei scria: „Morag”. Mă pregătisem să dau ochii cu o tipă înaltă, suplă şi frumoasă, care să se uite dispreţuitor la jeanşii mei şi să încerce să mă scoată din clădire. Oare greşisem biroul?

— Cu ce vă pot ajuta? m-a întrebat Morag cu un zâmbet radios.

— Ah..., m-am uitat eu în jur, căutând un indiciu că acela era biroul lui Braden. Îl caut pe Braden Carmichael.

— Aveţi programare?

În regulă, deci *era* biroul lui. M-am apropiat de ea şi i-am arătat plicul.

— A lăsat documentele acestea la sora lui — colega mea de apartament — şi a rugat-o să i le aducă azi. Ea n-a putut să ajungă, aşa că am venit eu.

Nu credeam că e posibil, dar zâmbetul lui Morag s-a lărgit şi mai mult.

— Vai, ce frumos din partea ta. Cum te cheamă?

— Joss Butler.

— O clipă.

A pus mâna pe telefon şi n-a trebuit să aştepte mult:

— Domnule Carmichael, a venit o domnişoară pe nume Joss Butler să vă aducă nişte documente.

A ascultat o clipă, apoi scos un „îhî” şi a zis:

— Da, aşa am să fac.

A închis şi mi-a zâmbit:

— Să te conduc la biroul domnului Carmichael, Jocelyn.

Am strâns din dinţi:

— Joss.

— Îhî.

Era suficient de enervant că se încăpăţâna să-mi spună Jocelyn, dar chiar trebuia să-i facă şi pe alţii să-mi spună la fel? Vesela secretară de vârstă mijlocie m-a condus pe un coridor îngust, până la un birou situat pe colţ. A ciocănit, iar dinăuntru s-a auzit o voce groasă: „Intră.” M-au trecut fiori şi m-am întrebat dacă nu cumva simţisem lipsa acestei voci în ultimele două săptămâni.

— A venit Jocelyn, domnule Carmichael, l-a anunţat Morag, deschizând uşa.

Am trecut pe lângă ea şi am auzit uşa închizându-se în urma mea.

Biroul era mai mare decât mă aşteptam, iar una dintre ferestrele sale dădea spre chei. Înăuntru domnea o atmosferă foarte masculină: o canapea de piele neagră, un birou mare din lemn de nuc, scaun de piele şi biblioteci robuste încărcate cu dosare şi cărţi cartonate. Într-un colţ erau câteva fişiere metalice. Deasupra canapelei atârna un tablou uriaş, cu un peisaj veneţian, iar în bibliotecă erau aşezate mai multe fotografii înrămate cu el, Ellie şi Adam, precum şi cu familia lor. În colţul din spatele meu se aflau o bandă de alergat şi o bancă pentru

ridicat greutăţi.

Braden era aşezat pe birou şi se uita la mine, cu picioarele sale lungi întinse în faţă. Când l-am văzut, iarăşi am simţit un fior în stomac şi familiarele furnicături dintre picioare. Doamne, era chiar mai sexy decât îmi aminteam.

La dracu! Mama mă-sii! La dracu!

— Bună, am zis eu, fluturând plicul.

Un început spiritual, Joss, foarte spiritual.

Braden a zâmbit, iar eu am înlemnit când am văzut că mă măsoară, pe îndelete, din cap până-n picioare. Am înghiţit în sec, iar inima a început să-mi bată mai tare — nu se mai uitase aşa la mine din noaptea aceea, când încă era cu Holly şi am ieşit cu toţii în oraş.

— Mă bucur să te revăd, Jocelyn. A trecut o eternitate.

Fără să iau în seamă fiorii de plăcere pricinuiţi de vorbele lui, m-am apropiat şi i-am întins plicul.

— Ellie mi-a zis că ai nevoie de asta imediat.

A încuviinţat din cap şi a luat documentele, uitându-se la mine în continuare:

— Îţi mulţumesc că mi le-ai adus. Cât îţi datorez pentru taxi?

— Nimic, am clătinat eu din cap. N-a fost niciun deranj. Oricum stăteam la mine în cameră şi mă dădeam cu capul de birou.

— Criză de inspiraţie?

— Un adevărat crah de inspiraţie.

A zâmbit:

— Chiar aşa de grav?

— Da.

Cu un zâmbet înţelegător, s-a ridicat de pe birou, apropiindu-se foarte mult de mine. Am dat capul pe spate, să mă pot uita în ochii lui, şi am simţit că mi se taie respiraţia.

— Îmi pare rău că am anulat ultimele noastre întâlniri, a spus el.

A spus-o ca şi când ar fi anulat nişte întâlniri amoroase. Am râs cu un aer dezorientat:

— Nicio problemă.

— Am trecut pe la apartament aseară, dar nu erai acolo.

— Am lucrat. Fac ture suplimentare.

Am făcut un pas în spate, sperând că, dacă mă îndepărtam de el, avea să mi se domolească sângele.

S-a întors să pună documentele pe birou şi mi s-a părut că zâmbeşte.

— Ultima oară când ne-am văzut, cred că am zis ceva care te-a făcut s-o iei la fugă. Sau a fost din pricina persoanei care mă însoţea?

Dobitoc arogant.

— Vicky? am izbucnit eu într-un râs zgomotos.

S-a întors spre mine cu un zâmbet superior:

— Ai fost geloasă?

Conversaţia asta chiar avea loc? Nu-l mai văzusem de două săptămâni şi... Zâmbind uluită de egocentrismul lui, mi-am încrucişat braţele pe piept.

— Ştii, e de mirare că am reuşit să mă strecor în biroul ăsta, dat fiind că ego-ul tău colosal ocupă tot spaţiul.

Braden a râs:

— Păi, sigur n-ai fugit fără niciun motiv, Jocelyn.

— Unu: nu-mi mai spune Jocelyn, ci Joss. J-o-s-s. Joss. Şi doi: tocmai insinuaseşi că aş fi parte din familie, deşi mă cunoşteai doar de câteva săptămâni.

Cu fruntea încruntată, a procesat ce i-am spus şi s-a aşezat iarăşi pe birou, încrucişându-şi braţele pe piept, cu un aer gânditor:

— Asta am făcut?

— Da.

Dintr-odată, ochii săi au început să-mi cerceteze chipul cu atenţie, plini de tot felul de întrebări.

— Ellie mi-a spus despre familia ta. Îmi pare rău.

Muşchii mi s-au încordat, iar căldura pe care o stârnise în mine a dispărut brusc, de parcă ar fi dat drumul la aerul condiţionat. Ce-aş fi putut spune? Nu voiam să facă mare caz şi nici să se apuce să mă psihanalizeze.

— S-a întâmplat cu mult timp în urmă.

— Nu mi-am dat seama că am insinuat asta. Că ai face parte din familie. Dar acum, lucrurile încep să se lege. Cina la Elodie... faptul

că ai luat-o la fugă...

— Încetează, am pufnit eu, făcând trei paşi spre el. Braden, încetează.

Vocea mi s-a domolit şi am reuşit să-mi stăpânesc imboldul de a mă năpusti asupra lui ca un animal rănit:

— Nu vorbesc despre asta.

În timp ce mă studia cu atenţie, n-am putut să nu mă întreb la ce se gândea. Îşi închipuia că sunt nebună? Jalnică? Dar oare îmi păsa?

— Am înţeles, a încuviinţat el din cap, în cele din urmă. Nu trebuie să...

M-am simţit uşurată şi am făcut un pas în spate, dar Braden iarăşi s-a apropiat foarte mult de mine, gata să mă atingă.

— Mă gândeam să mergem la un picnic în Meadows sâmbăta asta, dacă e vreme bună — să mă revanşez faţă de Ellie, pentru că nu am fost alături de ea în ultima vreme. Ştiu şi că îi e dor de Adam. Vrei să vii?

— Depinde, am spus eu, adoptând din nou o atitudine de scorpie, în încercarea de a-mi recăpăta echilibrul. Cumva ai de gând să insinuezi că aş fi geloasă pe sendvişul pe care o să-l mănânci?

Braden a izbucnit în hohote de râs, care mi-au împrăştiat fiori delicioşi în pântec.

— Aşa-mi trebuie, a zis el, apropiindu-se de mine, iar eu m-am dat în spate. Dar poţi să mă ierţi şi să vii, totuşi? Ca prietenă?

A pronunţat cuvântul „prietenă” pe un ton sarcastic.

— Braden..., m-am uitat eu la el cu un aer suspicios.

— Doar prieteni, a zis el, iar privirea i-a coborât spre gura mea şi s-a întunecat. Ţi-am spus. Dacă tu te poţi preface, şi eu pot să mă prefac.

— Nu mă prefac.

Oare vocea sexy şi precipitată, care tocmai se auzise, era a mea?

Braden a zâmbit cu o mină neîncrezătoare:

— Ştii, îmi suprasoliciţi talentul

actoricesc.

— Talentul actoricesc?

— Capacitatea de a mă preface, Jocelyn, a făcut el încă un pas în faţă, mijind ochii cu un aer concentrat. Şi niciodată n-am fost foarte bun la prefăcătorii.

Dumnezeule mare, voia să mă sărute. Stăteam în biroul lui cu nişte jeanşi naşpa şi un coc naşpa, iar el voia să mă sărute.

— Domnule Carmichael, domnul Rosings şi doamna Morrison au ajuns, s-a auzit vocea lui Morag în difuzorul interfonului, iar Braden s-a încordat.

M-a copleşit un amestec ciudat de uşurare şi dezamăgire şi am făcut stânjenită un pas în spate, întorcându-mă către uşă:

— Te las să-ţi vezi de treabă.

— Jocelyn.

M-am întors spre el, dar fără să mă uit în ochii lui:

— Da?

— Vii la picnic?

Sângele încă îmi şuiera în urechi, iar trupul îmi era tensionat de aşteptarea sărutului său, dar am dat totul la o parte, amintindu-mi cine era şi cât de tare mă speria. Am ridicat bărbia şi m-am uitat în ochii lui:

— Da, o să vin, în calitate de colegă de apartament a surorii tale.

— Nu de prietenă a mea? m-a tachinat el.

— Nu suntem prieteni, Braden, am deschis eu uşa biroului.

— Nu, nu suntem.

Nu era nevoie să mă întorc să-i văd expresia. I-am ghicit-o după ton. Am pornit în grabă pe hol, i-am făcut scurt cu mâna lui Morag şi am intrat în liftul care avea să mă îndepărteze de el. Ce se întâmplase? Unde dispăruse Braden cel prietenos şi platonic? Şi de ce se întorsese „Costumul”? Credeam că nu eram genul lui. Credeam că eram în siguranţă.

Nu. Nu suntem. Vorbele lui încă îmi răsunau în minte când am ieşit din clădirea de birouri, în aerul proaspăt de afară. Nu cuvintele mă impresionaseră. Ci tonul pe care fuseseră rostite. În plus, simţisem o puternică încărcătură sexuală în ele.

La dracu’!

Capitolul 10

Nu am fost la picnicul lui Braden.

De fapt, am fost şi n-am fost.

Uluită de revenirea lui la ipostaza „Braden cel sexy din taxi”, care nu-şi putea lua ochii de la mine, n-am ştiut ce să fac mai departe. Şi da, am fost foarte speriată de metamorfoza lui. Aşa că am ales soluţia laşă: am momit-o pe Rhian să mă ajute să ies din situaţia asta, fără să-i explic de ce şi, în acelaşi timp, încercând să *par* că nu voiam să ies din situaţia asta...

Ziua de sâmbătă a fost surprinzător de caldă, iar Meadows — un parc mare aflat în partea de sud a oraşului, lângă universitate — era plin de oameni veniţi să se bronzeze sau să facă sport. Când am ajuns eu şi cu Ellie în parc, Adam, Jenna, Ed şi Braden deja erau acolo — reuşiseră să prindă un loc la umbră. Era o zi perfectă, iar atmosfera din Meadows palpita de bucurie: râsetele, ţipetele copiilor şi lătratul câinilor alcătuiau un fundal sonor foarte vesel. Preţ de o clipă, mi-am dorit să fi rămas.

— Uau..., m-am uitat eu la cele două coşuri de nuiele aduse de Braden — erau atât de minuţios aranjate, încât n-aş fi fost surprinsă dacă mi-ar fi spus că le furase din vitrina de la Harrod’s. Asta numeşti tu picnic?

Braden se ridicase în picioare, strângând-o pe Ellie cu o mână, şi ne arătase cu mândrie coşurile aşezate pe o pătură cu modele în relief. Dar acum avea un aer confuz.

— Da, s-a încruntat el la mine. Tu ce zici că e?

— Un restaurant de cinci stele pe iarbă.

Braden a ridicat un colţ al gurii, zâmbind ironic:

— I-am rugat pe cei de la restaurant să mi le pregătească.

— Care restaurant? Cel de cinci stele?

— Cred că râde de tine şi de toţi banii tăi, Braden, i-a surâs Ellie. Coşurile sunt un pic exagerate.

— E doar un picnic, ce naiba, a mormăit el. Ia loc. Mănâncă. Şi taci din gură.

Ellie a chicotit şi a luat loc lângă Adam, care şi-a petrecut o

mână pe după umerii ei şi a tras-o lângă el:

— Mă bucur să te revăd, Els.

— Da, şi eu, i-a zâmbit ea, dar s-a retras puţin, făcându-mă să ridic o sprânceană — oare ce însemna asta?

— Ei bine?

M-am uitat la Braden şi am văzut că avea mâna întinsă spre mine, privindu- mă cu ochi scăpărători.

Iar Rhian m-a salvat, sincronizându-se perfect.

Îmi suna mobilul, iar eu mi-am luat o mină plină de regret şi l-am scos din buzunar.

— Bună, Rhian, m-am întors eu, făcând câţiva paşi, întrucât nu voiam să se audă ce-mi spunea ea de la celălalt capăt al liniei.

— Am o urgenţă, mi-a răspuns ea pe un ton impasibil. Renunţă la picnic.

— Nu se poate, glumeşti, mi-am interpretat eu rolul, pe un ton preocupat şi liniştitor. Te simţi bine?

— Doamne, Joss, am crezut că ştii să minţi, a mormăit Rhian. Vorbeşti ca un extraterestru care a auzit de conceptul uman de „îngrijorare”, dar nu ştie cum să-l pună în practică.

Am strâns din dinţi, fără s-o iau în seamă:

— Sigur că pot vorbi. Stai un pic.

Am aşteptat o clipă, străduindu-mă să degaj „preocupare umană”, şi m-am întors către grup. Aveam impresia că pe faţa mea se citea mai degrabă iritarea decât îngrijorarea, dar puţin îmi păsa.

— Îmi pare rău, dar nu pot să stau cu voi.

Ellie s-a ridicat în picioare cu un aer preocupat:

— S-a întâmplat ceva? Vrei să vin cu tine?

— Nu, e în regulă. Dar Rhian are mare nevoie să stea de vorbă cu cineva. E ceva urgent. Îmi pare rău.

I-am aruncat o privire lui Braden şi am văzut că nu se uita la

mine, ci pur şi simplu mă *studia.* Cu un aer bănuitor. Am coborât imediat privirea.

— Ne vedem mai încolo, m-am îndepărtat eu, în timp ce îşi luau la revedere de la mine, şi am dus iarăşi telefonul la ureche. Mi-am făcut griji din cauza ta, i-am zis eu lui Rhian pe un ton morocănos.

— Oricine te cunoaşte îşi poate da seama că nu aşa vorbeşti când eşti îngrijorată.

— Din fericire, oamenii ăştia nu mă cunosc.

Sau poate mă cunoşteau. Braden se uitase la mine cu un aer suspicios.

— Deci chiar nu-ţi place acest Ed?

M-am crispat, amintindu-mi minciuna pe care i-o spusesem. Ca să nu-i povestesc pe larg despre afacerea Braden, o minţisem pe Rhian că Ed, logodnicul Jennei, era un tip foarte intolerant şi că nu voiam să stau în preajma lui, dar nici nu voiam s-o rănesc pe Ellie, refuzându-i invitaţia la picnic. M-am simţit prost că l-am calomniat pe Ed, dar m-am gândit că nu era aşa grav, întrucât nu mă aşteptam ca el şi Rhian să se întâlnească vreodată.

— Nu, nu-mi place.

— Dar ştii că nu te cred, nu?

— Ce nu crezi? am întrebat eu, bâlbâindu-mă un pic.

— Îmi vorbeşti tot timpul despre Ellie, Joss. Şi deja pot spune că o cunosc suficient cât să-mi dau seama că nu s-ar împrieteni cu un tip intolerant. Cum ţi-am zis, habar n-ai să minţi.

Nu era deloc adevărat!

— Pot să mint. Sunt o mincinoasă foarte talentată!

— Bravo. Strigă asta în timp ce te îndepărtezi de ei.

Mama mă-sii! M-am uitat în jur, să mă asigur că mă îndepărtasem suficient cât să nu mă fi auzit. Da, eram destul de departe. Inima mi s-a domolit.

— Eşti o adevărată pacoste, am bombănit eu, uitând că tocmai îmi făcuse o favoare.

— Tu eşti cea care m-a minţit, a pufnit ea. Zău aşa, ce se întâmplă?

Am oftat:

— N-ai vrea ca asta să fie una dintre chestiile despre care nu vorbim?

— Nu.

— Te rog, Rhian.

— Ai vorbit cu terapeuta despre asta?

M-am încruntat, neînţelegând de ce mă întreabă.

— Nu…

— Bine, a oftat ea zgomotos. N-am să insist, dar numai dacă îmi promiţi că o să vorbeşti cu terapeuta despre asta. Ştiu că minţi, dar ştiu şi că nu ţi-ai încălca niciodată o promisiune.

— Rhian.

— Promite-mi.

Am clătinat din cap:

— Nu merită să discut asta la terapie.

— Dacă a meritat să mă minţi în legătură cu chestia asta, atunci merită s-o discuţi la terapie. Rezolvă-ţi problemele, Joss. Promite-mi.

— Bine, am încuviinţat eu, dar numai pentru că ştiam că aceasta era maniera arţăgoasă în care Rhian îşi manifesta prietenia.

* * *

Dr. Pritchard avea flori pe birou. Am zâmbit. Chiar ţinuse cont de observaţia mea.

— Ai minţit ca să nu petreci timp cu Braden?

M-am răsucit pe fotoliu, dorindu-mi ca Rhian să nu mă fi obligat să promit.

— Da.

— Într-o şedinţă anterioară, când te-am întrebat dacă eşti atrasă de Braden, mi-ai spus: „Am fost.” Deci la trecut. Ai spus adevărul?

Nu.

— Poate că nu.

— Deci eşti atrasă de el?

Ei, de ce naiba mă ascund?

— N-am fost niciodată atât de atrasă de cineva.

Doctoriţa cea bună a zâmbit discret:

— Am înţeles. Cu toate astea, îl eviţi, deşi ţi-a dat de înţeles că e interesat de tine. Ţie teamă de el, Joss?

Sincer?

— Da.

— Nu vrei să ai niciun fel de relaţie cu el?

— Nu erai aici când ţi-am povestit ce experienţe amoroase am avut până acum?

— Nu e acelaşi lucru. În primul rând, pe Braden îl cunoşti.

— Nu vreau să am de-a face cu el, ai înţeles?

— Tocmai mi-ai spus că eşti foarte atrasă de acest bărbat. Când vorbeşti despre Braden, îmi e limpede că îţi place de el, deci nu, n-aş putea spune că am înţeles — de fapt, nu-ţi doreşti *să vrei* să ai de-a face cu el.

— Acelaşi lucru.

— Ba nu e acelaşi lucru. De ce ţi-e teamă de el, Joss?

— Nu ştiu, am răspuns eu, iritată de subiect şi supărată că Rhian mă obligase să-l discut. Pur şi simplu, ştiu că nu vreau să încep nimic cu el.

— De ce nu?

Doamne, uneori când discutam cu femeia asta, aveam impresia că vorbesc la pereţi.

— Aş da greş. Cu Ellie, cu mine, cu el. Nu.

A înclinat capul într-o parte, cu o mină inexpresivă — se pricepea de minune la asta.

— Joss, poate că a sosit timpul să nu te mai gândeşti cu cincizeci de paşi

înainte şi să laşi lucrurile să se întâmple în mod natural.

— Ultima oară când am făcut asta, m-am trezit în pat cu doi străini şi fără chiloţi pe mine.

— Ţi-am spus că nu e acelaşi lucru. Nu mai eşti aceeaşi persoană, iar Braden nu e un străin. Nu-ţi cer să faci lucruri pe care nu vrei să le faci, nici cu Braden, nici cu altcineva. Dar îţi sugerez să nu mai încerci să prevezi viitorul şi să iei fiecare zi aşa cum e. Nu pentru totdeauna şi nici măcar pentru câteva luni. Încearcă doar câteva zile, poate chiar câteva săptămâni. Ştiu că asta poate să te sperie, dar măcar... încearcă.

De câteva săptămâni, lucram la Club 39 şi sâmbăta. După picnicul copios, Ellie s-a întors acasă pe la ora cinei, sătulă şi dornică să-mi ţină companie, în timp ce mâncam înainte să mă pregătesc de serviciu.

— Ei, cum se simte Rhian? m-a întrebat ea, iar între sprâncene i-a apărut o cută subţire.

M-am simţit vinovată şi mi s-a pus un nod în gât. Nu m-am simţit îngrozitor minţindu-l pe Braden, întrucât revenirea lui la ipostaza de prădător sexy, cu privire lascivă şi zâmbet pervers era singurul motiv pentru care hotărâsem să mint. Dar a o minţi pe Ellie era cu totul altceva şi mă simţeam stânjenită faţă de ea.

Am îngăimat ceva cu gura plină de paste, încuviinţând din cap şi evitându-i privirea, sperând să priceapă că nu voiam să vorbesc despre asta.

Întrucât n-a răspuns nimic, m-am uitat la ea şi am descoperit că mă privea cu un aer curios. Am înghiţit în sec:

— Ce-i?

Ellie a ridicat din umeri:

— Păi... În drum spre casă, Braden mi-a spus că poate... poate ai minţit în legătură cu Rhian, ca să eviţi picnicul.

Doamne, omul ăsta chiar avea un ego uriaş! Nu contează că avea dreptate.

Am izbucnit în râs:

— Ce? Din cauza lui?

A ridicat încă o dată din umeri:

— Are dreptate?

Iarăşi i-am evitat privirea:

— Nu.

— Să ştii că, din câte îmi pot da seama, Braden pune ceva la cale.

Am ridicat o sprânceană:

— Ce?

A oftat, lăsându-se pe spetează:

— Cu Braden, nu se ştie niciodată. Încă învăţ să interpretez semnalele pe care le transmite. Dar îl cunosc pe fratele meu mai bine decât îşi închipuie. I-ai intrat pe sub piele, Joss. Chiar sunt impresionată că a avut atâta răbdare. Deşi poate asta înseamnă că are de gând să facă tot ce e nevoie ca să pună mâna pe tine.

Eram surprinsă şi n-o puteam ascunde. M-am lăsat şi eu pe spetează, abandonând mâncarea preţ de câteva clipe.

— I-am intrat pe sub piele? Face tot ce e nevoie?

— Cu toate că viaţa sexuală a fratelui meu nu e tocmai pe placul meu, uneori aud fără să vreau despre ea şi, din câte am înţeles, Braden întotdeauna obţine ce vrea.

— Te rog, Ellie, am pufnit eu, chiar crezi că sunt ce-şi doreşte el? N-aş putea zice că sunt genul lui. Jocelyn Butler nu se încadrează la categoria Supermodel.

Pe chipul lui Ellie s-a aşternut un aer adorabil de confuzie:

— Glumeşti, nu?

— În legătură cu ce?

— Cu tine, a făcut ea semn spre mine, cu o mină indignată. Eşti cât se poate de sexy, Joss. Într-adevăr, nu arăţi ca tipele numai piele şi os după care umblă Braden de obicei, dar ai nişte ochi minunaţi, o voce

uşor guturală, ca de linie erotică, o mărime la sutien pentru care te invidiez, şi atitudinea asta îngândurată şi distantă, care e în totală contradicţie cu adevăratul tău fel de a fi — tu fiind o persoană foarte plăcută şi amuzantă. Crede-mă, i-am auzit vorbind pe băieţi. Eşti diferită, iar bărbaţii te consideră o provocare. Chiar eşti sexy.

Eram uluită. Oare chiar aşa mă vedeau oamenii ăştia? Mi-am luat furculiţa cu un aer stânjenit:

— Cum zici tu, am zis eu.

Am simţit zâmbetul colegei mele de apartament, fără să ridic privirea.

— Ai nevoie de o oglindă, a spus ea.

Am ridicat din umeri, iar Ellie n-a mai spus nimic, aşa că m-am uitat la ea, să mă asigur că totul era în regulă. Nu mai zâmbea.

— Oricât ar nega, Braden e interesat de tine, Joss. Îmi pune multe întrebări despre tine, ceea ce n-a mai făcut până acum şi, crede-mă, am pierdut deja cel puţin trei prietene, pentru că s-a combinat cu ele şi le-a dat repede papucii. Nu-i spun mare lucru...

I-ai spus despre familia mea.

— ... pentru că tu nu-mi spui mare lucru, deci, bineînţeles, că e şi mai curios. După cum am spus, de obicei, Braden obţine ce vrea.

— Te rog, am pufnit eu iritată, dă-mi un pic mai mult credit. N-am să ajung în patul unui tip mişto numai pentru că e obişnuit să obţină ce vrea. Ştii, şi eu sunt obişnuită să obţin ce vreau. Iar ce vreau eu e să *nu* ajung în patul lui.

Dar Ellie a continuat ca şi când nici nu m-ar fi auzit:

— Dacă o să-i cedezi, să fii atentă cu el, da? A fost tratat urât înainte şi nu vreau să se întâmple din nou.

Mi-am auzit furculiţa zăngănind în farfurie, după ce degetele

mele i-au dat drumul de bunăvoie. Erau şocate — la fel ca întreaga mea făptură.

— Stai un pic. Îţi faci griji că *eu* aş putea să-l rănesc pe *el?*

Mi-a zâmbit cu un aer vinovat:

— Eşti o fată bună la suflet, dar faptul că nu ai încredere în nimeni le face viaţa grea celor care ţin la tine. Iar Braden, când ţine la o persoană, trebuie să ştie tot, ca să poată avea grijă de ea şi să-i poată îndeplini toate nevoile. Vrea să fie un tip în care oamenii pot avea încredere. Aşa e el. În caz că ar începe ceva cu tine, s-ar simţi rănit dacă ai refuza să-ţi deschizi sufletul faţă de el.

N-am procesat decât în parte ce mi-a spus. Îmi răsuna în minte doar o frază: *Eşti o fată bună la suflet, dar faptul că nu ai încredere în nimeni le face viaţa grea celor care ţin la tine.*

— Pe tine te rănesc, Ellie? am întrebat eu.

Nu voiam să recunosc faţă de mine însămi cât de teamă îmi era de răspunsul ei.

A oftat adânc, părând să-şi cântărească vorbele cu multă grijă:

— La început, da, m-am simţit rănită. Dar mă ajută să ştiu că nu vrei să mă răneşti. Îmi doresc să ai mai multă încredere în mine? Da. Am de gând să insist? Nu.

S-a ridicat în picioare.

— Dar dacă te hotărăşti să ai încredere în mine, am să-ţi fiu alături. Şi vei putea să-mi spui orice.

Am simţit că mi se pune un nod în gât şi n-am putut decât să încuviinţez din cap. Ca să depăşim momentul, Ellie mi-a spus zâmbind:

— În seara asta, ies în oraş cu Braden şi Adam. Azi am fost destul de rece cu Adam, iar asta l-a cam scos din sărite.

Hm, ce pui la cale, domnişoară?

— Vrei să te joci cu el?

S-a încruntat:

— Ieri, am descoperit că l-a descurajat pe Nicholas când a vrut să mă invite în oraş. Deci da, vreau să mă joc cu el.

— Uau, stai un pic, am dat eu farfuria la o parte, complet dezorientată.

Făcusem cunoştinţă cu Nicholas. Era unul dintre prietenii lui Ellie, care venea din când în când pe la noi. Era asistent la ea la facultate.

— Ce a făcut Adam?

— Ieri, m-am plâns în glumă că n-am mai ieşit cu nimeni de câteva luni, iar Nicholas mi-a spus că poate s-ar găsi cineva care să mă invite în oraş, dacă Adam nu i-ar mai ameninţa pe tipii interesaţi de mine. Am fost complet nedumerită, iar Nicholas mi-a explicat că, în urmă cu câteva luni, dorise să mă scoată în oraş şi se dusese la Adam să-l întrebe unde ar fi fost bine să mă ducă.

A rămas o clipă pe gânduri, cu maxilarele strânse.

— În loc să-i răspundă, a continuat ea, Adam l-a prevenit să stea deoparte, ameninţându-l că o să-l bată. I-a zis să nu se apropie de mine. Fără nicio explicaţie. Atât: „Stai deoparte.”

Am izbucnit în râs, nevenindu-mi să cred:

— Iar Nicholas a dat înapoi, pentru că nu e nici pe departe la fel de solid ca Adam.

— Exact.

— Ce o fi în mintea lui Adam? am spus eu.

— Asta aş vrea să ştiu şi eu. Mi-a creat neplăceri, aşa că mă încântă să-i fac şi eu neplăceri.

Recunosc, îmi plăcea această latură a lui Ellie. Oamenii îşi închipuiau că puteau face orice voiau cu ea, dar se înşelau.

— Deci l-ai tratat cu răceală? am zâmbit eu.

Mi-a zâmbit şi ea, cu un aer impertinent, care o făcea să semene cu un înger diabolic.

— Iar în seara asta, o să continui. Ba poate chiar o să flirtez cu cineva la nimereală, să văd dacă se zbârleşte. Apoi o să-l întreb ce e în mintea lui. Pentru că el a vrut să fim doar prieteni.

— Ei bine, de obicei nu sunt de acord cu astfel de jocuri, dar Adam chiar o merită. Nu-mi vine să cred că a ameninţat, pe ascuns, tipi interesaţi de tine. Abia aştept următorul raport, domnişoară Carmichael.

Ellie a râs şi a plecat să se pregătească, lăsându-mă să-mi termin cina înainte de a face un duş.

În noaptea aceea, împărţeam tura cu Craig şi Alistair, un barman cu care mai lucrasem de câteva ori. Amândoi erau binedispuşi, iar barul era aglomerat. Craig şi Alistair făceau tot posibilul să mă amuze, aşa că timpul trecea repede şi mă simţeam foarte bine. Veselia noastră a contaminat atmosfera din club, aşa că lumea a început să se înghesuie în jurul barului, să-şi bea cocteilurile, să se tachineze amical şi să râdă la glumele noastre.

— O să prind cocteilul ăsta, mi-a strigat Craig din cealaltă parte a barului, iar tu o să cedezi, în sfârşit, şi în seara asta o să ţi-o tragi cu mine, Joss.

Clienţii au râs, iar eu i-am zâmbit, pregătindu-le celor două fete din faţa mea câte un Jack Daniel’s cu Cola:

— Nici să nu te gândeşti, Tom Cruise.

Craig avea nişte reflexe excelente. Cu siguranţă, aş fi pierdut pariul.

— Îmi frângi inima, scumpo.

L-am expediat cu un gest al mâinii, întinzând băuturile celor două cliente şi luându-le banii.

— De mine ce zici, Joss? mi-a zâmbit galeş Alistair, dar ştiam că glumeşte.

Alistair era logodit cu o irlandeză care studia la Universitatea Napier. Dar, chiar dacă avea o relaţie fericită şi era un tip fidel, flirta cu aceeaşi plăcere ca şi Craig.

— Mă mai gândesc, l-am tachinat eu, suficient de tare cât să audă şi Craig.

— Mă omoară cu zile, a oftat Craig cu un aer devastat, ţuguind buzele spre tipa frumoasă pe care o servea.

Fata a chicotit, iar eu am dat ochii peste cap, văzându-l pe Craig cum îi ia mâna şi i-o pune pe pieptul lui:

— Simţi cum mi se frânge inima?

— Hai, frate! am dat eu iarăşi ochii peste cap. Poţi să fii şi mai siropos de atât?

— Bineînţeles.

Alistair a pufnit:

— Greu de crezut, dar asta e una dintre replicile lui cele mai bune.

Iar Craig l-a lovit peste cap cu o cârpă.

Am trecut chicotind pe lângă Craig, să iau nişte rom, apoi m-am ridicat în vârful picioarelor şi l-am sărutat pe obraz, ceea ce a stârnit câteva urale din partea clienţilor şi o huiduială din partea lui Alistair.

Purtându-ne ca nişte tâmpiţi, următoarea oră a trecut pe nesimţite, iar borcanul pentru bacşiş s-a umplut imediat. Localul s-a aglomerat şi mai tare, aşa că mă concentram doar asupra clienţilor şi colegilor mei. Tocmai de aceea faptul că i- am simţit privirea spune destul de multe...

Simţind furnicături pe piele, am întors capul şi m-am uitat peste mulţime, spre uşa de la intrare; i-am zărit pe Adam şi Ellie intrând în bar în urma lui Braden, care avea alături o brunetă înaltă, cu braţul petrecut pe după al lui.

Privirile ni s-au întâlnit, dar el nici măcar n-a dat vreun semn că m-ar fi recunoscut, ci a plecat capul şi i-a şoptit brunetei la ureche ceva care a făcut-o să chicotească.

Am simţit fiori în stomac şi m-am uitat repede la Ellie. S-a încruntat la Braden, apoi a făcut o grimasă spre Adam, îndepărtându-i mâna, şi a pornit spre Braden, care reuşise să convingă clienţii din jurul unei mese să se strângă un pic pe canapeaua de piele, astfel încât el, misterioasa lui însoţitoare, Ellie şi Adam să poată lua loc.

S-au aşezat cu toţii pe canapea, mai puţin Ellie, care se uita la ei cu un aer plin de reproş. Adam i-a spus ceva, iar Ellie a clătinat din cap, extrem de enervată. Faţa lui Adam s-a întunecat. Mâna i s-a ridicat ca un bici, s-a înfăşurat pe după braţul ei şi a tras-o pe canapea, alături de el. Ellie a încercat să se smulgă de lângă el, dar Adam şi-a strecurat braţul pe după talia ei, sprijinindu-şi palma pe

şoldul ei — aparent, un gest întâmplător, dar se vedea că strânsoarea lui era puternică. Nu ştiu ce i-a şoptit Adam la ureche, dar cert e că Ellie a încetat să se mai zbată.

Dar nu i-a îndepărtat de pe chip mina aspră.

Îngrijorată, mi-am mutat privirea spre Braden. Dar fratele ei nu văzuse nimic din toate astea, fiind absorbit în discuţia cu bruneta.

Am întors repede capul, nefiind deloc pregătită pentru strânsoarea din piept şi afluxul de sânge în urechi.

Chiar nu-mi dădeam seama ce era între mine şi tipul ăsta. Acum mă sorbea din priviri, iar în clipa următoare, nici măcar nu mă mai saluta. Ei bine, nu aveam de gând să mă las prinsă în jocul lui. Am servit clientul din faţa mea şi i-am aruncat o privire lui Alistair:

— Am văzut nişte prieteni. Serviţi voi la bar, cât le duc eu ceva de băut?

— Sigur.

Fără să iau în seamă fiorii din stomac, am ieşit de după tejghea, mulţumindu- i prosteşte în gând şefului meu pentru că mă pusese să port acel maiou sexy. Deşi eram un pic transpirată şi urma să fiu comparată cu bruneta în rochie lucioasă, despicată până la jumătatea coapsei, cel puţin ştiam că arătam bine.

Când am ajuns aproape de ei, expresia glacială a lui Ellie a dispărut. Mi-a zâmbit cu un aer uşurat.

— Salut! mi-am anunţat eu prezenţa cu glas tare, ca să mă fac auzită peste muzică. Să vă aduc ceva?

— Ah, nu-i nevoie, a spus Adam zâmbind. Darren deja s-a dus la bar, mi-a explicat el, făcând semn cu mâna în spatele meu.

M-am întors şi am văzut un tip înalt, cu păr roşcat, tuns cu grijă, care se străduia să-şi croiască drum prin mulţimea din jurul barului.

— Darren? m-am încruntat eu.

— Soţul meu.

Răspunsul a venit din partea brunetei, iar eu m-am uitat la ea cu un aer surprins, în timp ce creierul meu încerca să împace vorbele ei cu scena pe care o aveam în faţă — ea stând alături de Braden. Am surprins privirea lui Braden, care mi-a zâmbit superior, ca şi când ar fi ştiut ce crezusem: că era una dintre păpuşile lui Barbie.

— Ea e Donna. Soţia lui Darren. Darren e managerul de la Fire.

Ah.

Mă simţeam ca o caraghioasă.

Apoi am surprins iarăşi privirea lui Braden, iar zâmbetul i s-a lărgit.

Bănuielile de mai devreme ale lui Ellie mi-au răsunat în minte: *Să ştii că, din câte îmi pot da seama, Braden pune ceva la cale.*

Afurisitul! A vrut să cred că Donna e iubita lui. A vrut să vadă pe chipul meu expresia de uşurare din clipa când aveam să aflu că nu era. Şi ce fraieră fusesem: îi picasem în plasă.

— Încântată de cunoştinţă, am dat eu uşor din cap. Îl trimit înapoi pe soţul tău, pentru că o să stea la coadă o eternitate. Iau comanda de la el şi vă aduc eu băuturile.

— Mersi, Joss, mi-a spus Ellie cu un uşor zâmbet.

M-am încruntat, pentru că nu suportam s-o văd atât de stânjenită. Am întins mâna şi am atins-o pe umăr cu un aer liniştitor, observând că mâna lui Adam încă îi strângea ferm şoldul. I-am aruncat o privire ameninţătoare peste capul lui Ellie, iar el s-a încruntat cu un aer nedumerit. Ignorându-l pe Braden şi jocul lui, mi-am croit drum până la Darren, m-am prezentat şi, după ce mi-a spus ce voiau să comande, l-am trimis înapoi la canapea.

— S-a întors, mi-a spus Craig la ureche, aplecându-se spre mine în timp ce amesteca un cocteil.

— Cine?

— Tipul cu care ne-a tot împuiat Jo urechile.

— Ah, Braden, am încuviinţat eu din cap şi m-am uitat la el, dându-mi seama cât de mult se apropiase de mine: feţele ne erau despărţite de doar câţiva centimetri. Jo voia să-l transforme în următorul ei sponsor.

— După privirile ucigătoare pe care simt că mi le aruncă, aş zice că i-ar plăcea să fie sponsorul altcuiva.

M-am îndepărtat de el, dând ochii peste cap:

— N-am nevoie de aşa ceva, Craig.

Craig a aruncat o privire către Braden:

— Mă enervează. Data trecută când a fost aici, s-a tot uitat la tine, de parcă ai fi fost proprietatea lui, iar în seara asta face la fel. Se întâmplă ceva între voi?

— Nimic. Ţi-am zis, n-am nevoie de

un sponsor.

Craig s-a întors iarăşi spre mine, cu un zâmbet poznaş:

— Dar poate că eu am nevoie de cineva.

Apoi m-a sărutat, petrecându-şi o mână pe după gâtul meu, în timp ce şi-a vârât limba în gura mea, lipindu-şi trupul de al meu. Am rămas nemişcată, atât pentru că am fost şocată, cât şi datorită senzaţiei surprinzător de plăcute a buzelor sale. Craig se pricepea de minune la sărutat. Fluierăturile şi uralele au izbucnit imediat, iar eu m-am retras în cele din urmă, punându-i o mână pe piept.

— Ah..., am clipit eu, încercând să-mi dau seama ce se întâmplase. Ce a fost asta? Craig mi-a făcut cu ochiul:

— L-am scos din sărite pe Domnul Bani şi m-am simţit nemaipomenit făcând-o.

Am clătinat din cap cu un aer uimit şi l-am îndepărtat de mine, surprinzând zâmbetul lui Alistair în clipa când Craig a trecut ţanţoş pe lângă el, cu un aer satisfăcut. M-am întors să pregătesc băuturile pentru prietenii mei, străduindu-mă să nu ridic privirea. Nu voiam să aflu dacă Craig avusese dreptate în privinţa lui Braden. Nu voiam să văd ce sentimente avea pentru mine — şi viceversa. Dar, la naiba, îmi făcea plăcere că mai observase cineva interesul lui pentru mine, în afară de o romantică visătoare ca Ellie. Cel puţin acum ştiam că nu era totul doar în capul meu.

Chiar eram un ghem confuz de hormoni?

Punând băuturile pe o tavă, am ieşit de după tejghea, ignorând un „Bună, frumoaso!” venit din partea unui tip care desigur văzuse *Show-ul lui Craig,* şi am pornit către Ellie şi compania, făcând slalom printre clienţi şi având grijă să nu vărs nicio picătură.

— Gata, am pus eu tava pe masă şi am început să împart băuturile.

— Ce-a fost aia? m-a întrebat Ellie cu un aer foarte curios, când a luat paharul din mâna mea.

Nu ştiu ce aveam în cap, dar în clipa aceea m-am gândit că strategia cea mai bună ar fi să mă fac că nu înţeleg.

— La ce te referi?

— La tipul care ţi-a vârât limba pe gât, a mormăit Adam.

Nici măcar nu puteam să mă uit la Braden, pentru că îi simţeam privirea fierbinte... străpungându-mă.

— Aşa e Craig, am ridicat eu din

umeri, apoi am plecat, înainte să mă mai poată întreba ceva.

Dar Craig nu s-a mulţumit cu sărutul acela, aşa că, în următoarele patruzeci de minute, şi-a continuat flirtul, sărutându-mă pe gât, lovindu-mă peste fund şi tachinându-mă neîncetat cu aluzii sexuale.

S-o fi gândit că îşi poate permite, din moment ce nu protestasem mai vehement când mă sărutase. Şi adevărul e că n-am făcut nimic să-i infirm impresia, pentru că voiam să-i transmit un mesaj lui Braden.

Nu eram prieteni.

Şi nu aveam să depăşim niciodată acest stadiu.

Deci nu eram... nimic unul pentru celălalt.

— Gata, ia-ţi o pauză, Joss! m-a lovit el peste fund cu o cârpă, când s-a întors din pauză.

Am oftat:

— Am să-ţi iau cârpa dacă ai s-o mai foloseşti ca pe o armă. Zău aşa, chiar era nevoie să faci asta?

— Ce, a rânjit el, ai fi preferat să-mi vâr limba în gura ta?

— Foarte amuzant.

M-am răsucit pe călcâie şi am ieşit pe uşa care dădea spre spaţiul rezervat personalului. Era un mic vestiar cu o canapea, un automat cu bomboane şi nişte reviste. Uşa din dreapta ducea în biroul şefei, Su, care venea la club doar o dată la două weekenduri, pentru că în timpul săptămânii lucra cu normă întreagă. Dacă închideai uşa de la biroul lui Su, zgomotul din bar dispărea. Cu capul vâjâind şi cu adrenalina pulsându-mi în sânge din cauza lui Braden şi Craig, am intrat acolo cu o cutie de Cola şi m-am aşezat pe birou.

Faptul că îl încurajasem pe Craig fusese o idee proastă. Întotdeauna ne tachinam, dar în seara aceea sărise calul, iar eu îl lăsasem, şi numai pentru că Braden se juca cu mine. Mă enerva că mi se pusese un nod în stomac atunci când crezusem că Donna era cu el. Mă enerva că îşi dăduse seama că simţisem ceva. Şi mă enerva bănuiala că premeditase întreaga tărăşenie.

Trebuia să găsesc un mijloc prin care să-i dau de înţeles odată pentru totdeauna că nu avea să fie nimic între noi.

Am auzit deschizându-se uşa şi am ridicat brusc privirea din podea. M-am îndreptat de spate şi iarăşi am simţit fiori în stomac, văzându-l pe Braden intrând şi închizând uşa în urma lui.

Se uita la mine cu o privire scrutătoare şi cu un aer sever. Părea enervat.

— Ce cauţi aici?

Nu mi-a răspuns, iar ochii mei iarăşi... au luat-o razna, coborând pe trupul lui şi admirându-i elegantul pulover negru, la baza gâtului, şi pantalonii negri, făcuţi pe comandă. Singurul accesoriu pe care îl purta era un ceas sport scump, placat cu platină. Stilul discret şi barba de câteva zile îi dădeau un aer extrem de sexy.

Iarăşi am simţit acea contracţie în adâncul pântecului şi mi s-au încleştat maxilarele.

De ce mă excita atât de tare? Nu era corect.

Am luat o gură de Cola, încercând să-mi ascund emoţia:

— Ei bine?

— Nu-mi place să împart.

M-am uitat imediat în ochii lui. Era mai furios ca niciodată. În acea cămăruţă, Braden era uriaş şi intimidant, iar diferenţa dintre taliile noastre, mai evidentă. Dacă ar fi vrut, m-ar fi putut strivi ca pe un gândac.

— Ce?

A mijit ochii:

— Am spus că nu-mi place să împart.

M-am gândit la Vicky:

— Eu am auzit altceva.

— Reformulez, a făcut el un pas spre mine, clocotind de furie. Când vine vorba de tine... nu-mi place să împart.

N-am avut timp să procesez ce mi-a spus. Acum mă uitam uimită la el, iar în clipa următoare cutia de Cola a căzu pe podea, iar trupul lui Braden s-a izbit de al meu, lipindu-mi fundul de birou. Am fost copleşită de căldura şi puterea lui, când una dintre mâinile lui mari m-a apucat de ceafă, iar cealaltă mi-a ridicat coapsa stângă, ceea ce i-a permis să se mi se vâre între picioare şi să mă aşeze pe birou. Gura i sa lipit de a mea, iar dorinţa, pe care trupul meu o stăvilea de câteva săptămâni, a preluat controlul asupra mea. M-am agăţat de el, înfigându-i degetele în spate, iar picioarele mi s-au ridicat pe coapsele lui şi am expirat uşurată, depărtând buzele, ceea ce i-a permis să-mi vâre limba în gură, atingând-o pe a mea. Mirosul lui, gustul de whisky din gura lui, mâinile lui calde, strângându-mă cu putere — toate astea m-au copleşit şi m-au făcut să scot un sunet gutural, pe care nu l-am putut controla.

Sărutul lui a şters complet amintirea lui Craig.

Braden a strâns mai tare mâna pe care şi-o petrecuse pe după ceafa mea şi a scos un geamăt puternic, a cărui vibraţie mi s-a răspândit în tot trupul, gâdilându-mi sfârcurile, fremătându-mi în abdomen şi ajungându-mi între picioare. Sărutările lui au devenit mai apăsate, mai nerăbdătoare — lungi, hipnotice, sufocante. Gâfâiam şi

ne năpusteam unul asupra gurii celuilalt, ca şi când nu am fi putut pătrunde suficient de adânc, iar unghiile mi se înfigeau în puloverul lui, încercând să-i apropii şi mai mult trupul de mine.

Când i-am simţit erecţia pe pântec, nu m-am mai putut stăpâni. Abdomenul mi s-a încordat şi am gemut, simţind că mi se umezesc chiloţii. Dorinţa mi s-a înteţit, iar mâna lui Braden mi-a urcat pe talie, mângâindu-mi sânul, şi s-a oprit pe breteaua lată a maioului. Şi-a dezlipit gura de a mea, depărtându-se doar câţiva centimetri, cât să se poată uita în ochii mei. Ai lui erau întunecaţi şi ascunşi în spatele genelor coborâte, iar buzele îi erau foarte roşii. Am simţit cum degetele lui alunecă sub breteaua maioului, coborând-o uşor şi dându-mi sutienul la iveală. Apoi, fără să-şi ia privirea de la mine, a făcut acelaşi lucru şi cu breteaua sutienului.

Aerul rece mi-a învăluit sânul gol, iar sfârcul mi s-a întărit ademenitor. Braden şi-a coborât privirea spre el şi am simţit cum îmi cuprinde sânul în palmă. L-a mângâiat, petrecându-şi un deget peste sfârc, şi am gemut uşor, simţind un fior între picioare. S-a uitat iarăşi în ochii mei.

— Îţi place, iubito? a murmurat el, coborând privirea spre gura mea. Îţi place să-mi simţi mâinile pe tine?

Ei bine... da!

— Sau, a continuat el, mângâindu-mi buzele cu ale sale, te-ai mulţumi cu orice alt bărbat?

A fost nevoie de o clipă, pentru ca vorbele lui să-şi facă efectul, dar mi-am înăbuşit durerea şi m-am retras cu furie, desfăcându-mi braţele din jurul lui şi ridicându-mi repede sutienul şi maioul.

— Du-te dracului! am pufnit eu, încercând să-l îndepărtez.

Dar Braden s-a vârât şi mai adânc între picioarele mele şi m-a apucat de încheieturile mâinilor, imobilizându-mi pumnii care se pregăteau să-l lovească.

— Ce naiba s-a întâmplat la bar? a răbufnit el, deşi se vedea limpede că încă era excitat, apăsându-mă cu erecţia lui şi făcându-mi trupul să se răzvrătească împotriva minţii.

— Nu-i treaba ta.

— Ţi-o tragi cu el?

— Nu-i treaba ta!

A scos un mormăit enervat şi m-a tras de mâini:

— Ba e treaba mea, dat fiind că vreau să ţi-o trag. Şi cred că e în interesul tău să-mi răspunzi, dat fiind că şi tu vrei să ţi-o trag.

— Eşti un dobitoc arogant şi egoist, asta eşti! am ripostat eu cu furie, hotărâtă să nu-l las să mă controleze pe acest individ agasant şi dominator. N-aş face sex cu tine nici dacă ai fi ultimul bărbat de pe pământ!

Ştiam că nu era cea mai originală replică. Şi cu siguranţă nu trebuia să spun asta.

Ţinându-mă în continuare de mâini, Braden m-a sărutat din nou, strângându-mi cu furie buzele între ale sale, frecându-şi mădularul tare de mine. Trupul meu a cedat, iar buzele mi s-au deschis. Am încercat să mimez împotrivirea, dar trupul era mult mai dornic să şi-o tragă decât să deţină controlul asupra situaţiei.

— Te culci cu el, Jocelyn? a şoptit el pe un ton sexy.

— Nu, am murmurat eu.

— Vrei să te culci cu el?

— Nu.

Mi-am dat seama vag că strânsoarea din jurul încheieturilor a dispărut, iar palmele mele — părând să aibă propria lor voinţă — s-au lipit de abdomenul încordat al lui Braden.

— Vrei să ţi-o trag? mi-a şoptit el la ureche cu glas răguşit.

M-au trecut fiori. *Da!*

În loc să spun adevărul, am clătinat din cap, încercând să păstrez un pic de control.

Apoi mâna lui mi-a coborât între picioare, două dintre degete frecându-mi cu putere cusătura jeanşilor. Un şuvoi de fiori mi-a copleşit trupul.

— Doamne..., am gemut eu, apropiindu-mă şi mai mult de el.

Buzele sale le-au atins pe ale mele, iar eu am vrut să-mi vâr limba în gura lui, dar Braden s-a retras:

— Vrei să ţi-o trag?

Brusc, m-a cuprins furia, iar ochii mi s-au deschis şi l-au fixat cu un aer încruntat:

— Ce naiba crezi?

I-am tras capul spre mine, iar gurile ni s-au împreunat, şi am luat de la el ce-mi doream. Braţele sale mi-au cuprins talia, lipindu-ne

trupurile, în timp ce ne devoram buzele. Amândoi eram stăpâniţi de nerăbdare, iar mâinile puternice ale lui Braden mi-au alunecat pe spate, oprindu-se sub fese, şi m-au ridicat uşor. Trupul meu a înţeles ce voia, iar picioarele mi s-au înfăşurat automat în jurul taliei lui, iar el s-a întors şi a făcut doi paşi, lipindu-mă de perete. Şi-a împins coapsele în mine, frecându-mă între picioare cu mădularul erect. Plăcerea şi dorinţa mi-au invadat trupul, iar eu i-am gemut pe buze, implorându-l fără vorbe să continue.

— Oh, la dracu'! Scuze!

Vocea surprinsă a lui Alistair a străpuns ceaţa care îmi învăluia mintea, iar eu m-am desprins de Braden, încercând să-mi domolesc respiraţia precipitată.

M-am uitat îngrozită la Alistair, revenind brusc la realitate.

Ce naiba!

La dracu', la dracu', la dracu'! Stăteam prost cu autocontrolul.

— Mama mă-sii! am spus eu în şoaptă.

Privirea confuză a lui Alistair s-a mutat de la mine la Braden, apoi a revenit la mine:

— Pauza s-a terminat.

Mi-am înghiţit nodul din gât şi am zis cu un aer panicat:

— Vin acum.

Imediat după ce a plecat, am simţit că se prăbuşesc pereţii pe mine. Încă eram încolăcită în jurul lui Braden. Mi-am desfăcut picioarele, iar Braden m-a lăsat în jos. Când am simţit că stau pe propriile picioare, i-am pus o palmă pe piept şi l-am dat la o parte:

— Trebuie să mă întorc la lucru.

Degetele sale mi-au ridicat blând bărbia, obligându-mă să mă uit în ochii lui. Avea o expresie hotărâtă şi stăpânită, ca de granit, care era în totală contradicţie cu buzele lui inflamate şi părul răvăşit.

— Trebuie să stăm de vorbă, a spus el.

Despre lipsa mea completă de voinţă şi autocontrol.

— N-am timp acum.

— Atunci am să vin mâine seară.

— Braden...

Mi-a strâns bărbia mai cu putere, făcându-mă să tac.

— Am să vin mâine seară.

Nu-mi venea să cred că se întâmpla una ca asta. Cum de îi permiteam?

— Braden, nu vreau să se întâmple nimic între noi.

A ridicat o sprânceană cu un aer neîncrezător:

— Pe asta să i-o spui chilotului tău

umed, iubito.

Am mijit ochii:

— Eşti un nătărău.

A rânjit şi s-a aplecat să mă sărute uşor pe buze:

— Ne vedem mâine.

L-am înhăţat de pulover, împiedicându-l să plece:

— Braden, vorbesc serios!

Cu zâmbetul pe buze, mi-a desfăcut calm degetele din puloverul lui şi a făcut un pas în spate:

— Am o propunere. Vin mâine pe la tine să stăm de vorbă.

Era surd?

— Braden.

— La revedere, Jocelyn.

— Braden.

— Ah, s-a întors el spre mine când a ajuns la uşă, iar expresia i s-a înăsprit. Am să aştept până la sfârşitul turei şi o să vă urc pe tine şi pe Ellie într-un taxi. Dacă te mai văd flirtând cu labagiul ăla, îi zbor dinţii din gură.

Şi gata, a dispărut.

Am rămas pe gânduri preţ de câteva clipe, nevenindu-mi să cred că lăsasem să se întâmple toate astea. Dar buzele încă îmi pulsau după sărutările noastre disperate, obrajii îmi ardeau din pricina bărbii lui de trei zile, inima îmi bătea nebuneşte, iar chiloţii erau umezi.

Ba mai mult... eram atât de excitată, încât mi-a trecut prin minte să încui uşa şi să termin singură ce începuse el.

Mâine, povestea asta trebuia să se termine. Din moment ce Braden putea să pună stăpânire pe mine în felul acesta, nici nu-mi trecea prin cap să merg mai departe cu el. Poate că ar fi fost bine să mă mut.

Dar mă durea sufletul la gândul că ar fi trebuit s-o părăsesc pe Ellie şi să renunţ la apartamentul de pe strada Dublin. Nu! Puteam să mă descurc. Puteam să-l pun pe nesimţitul arogant la locul lui.

M-am ridicat în picioare hotărâtă, dar am simţit că mă clatin un pic.

Am dat ochii peste cap. De ce naiba trebuia să fiu versiunea umană a unei arme nucleare cu încărcătură sexuală? Mormăind, am încercat să-mi recapăt echilibrul şi m-am întors la bar, fără să iau în seamă mina iscoditoare a lui Alistair, privirea încinsă a lui Braden şi încercările lui Craig de a flirta — nu voiam să rămână fără dinţi în gură.

Capitolul 11

Cheile mele au zăngănit pe dulapul de nuc din hol — primul zgomot puternic ce a rupt tăcerea dintre mine şi Ellie. De obicei, după o noapte aglomerată la bar, simţeam că îmi vuieşte capul şi aveam nevoie de câteva ore de relaxare înainte să mă bag în pat. Dar de data asta era şi mai rău. Încă îl simţeam pe Braden pe buze, pe sâni, între picioare. Doamne, încă îi adulmecam mirosul şi gustul. Iar eu mă prefăcusem că nu simţeam nimic din toate astea la sfârşitul turei, când Braden se ţinuse de cuvânt şi ne condusese pe Ellie şi pe mine la taxi.

N-am spus nimic nimănui.

Alistair şi Braden erau singurii care ştiau de ce. Craig se uitase nedumerit la mine tot restul nopţii, întrebându-se probabil de ce îmi dispăruse buna dispoziţie, iar eu evitasem cu grijă privirea lui Ellie — în bar, pe trotuar, în taxi. Ba chiar şi acum, după ce intraserăm în casă. Mi-am scos pantofii, stând cu spatele la ea, apoi am lăsat-o singură în hol şi m-am dus în bucătărie să beau un pahar cu apă.

— Deci nu vrei să vorbim despre asta? a întrebat ea calm, venind după mine.

M-am uitat la ea peste umăr, prefăcându-mă că nu înţeleg la ce se referă:

— Despre ce să vorbim?

Mi-a aruncat o privire exasperată:

— Despre faptul că Braden clocotea de furie când te-a văzut sărutându-te cu Craig, că a venit după tine în vestiar, că s-a întors abia după douăzeci de minute şi că arăta ca şi când ar fi fost brutalizat de o femeie care a stat închisă zece ani într-o cameră goală, fără bărbaţi şi fără vibrator.

Nu m-am putut abţine. Am izbucnit în râs, imaginându-mi o asemenea scenă. Dar Ellie nu era amuzată:

— Joss! Zău aşa, ce s-a întâmplat?

M-am întrerupt din râs:

— M-a sărutat. Dar ne-am oprit. N-o să se mai întâmple.

— Braden n-o să dea înapoi, dacă se gândeşte că eşti interesată.

— Nu sunt interesată.

Sunt atât de interesată.

— Ba cred că eşti, iar eu...

— Ellie, m-am întors eu spre ea, cu nervii întinşi la maximum. Încetează. Te rog. Nu vreau să vorbesc despre asta.

Chipul ei a căpătat aerul unui copil căruia tocmai i s-a luat jucăria preferată.

— Dar.

— Ellie.

— Bine, a oftat ea.

Încercând să-i distrag atenţia de la acest subiect, m-am sprijinit de blatul pentru gătit, ridicând sprânceana dreaptă cu o expresie îngrijorată:

— Şi ce s-a întâmplat cu tine şi Adam în noaptea asta?

— Sunt la fel ca tine. Nu vreau să vorbesc despre asta.

Ei, nu mai spune.

— Ellie...

M-a privit cu un aer necăjit.

— Bine, vreau să stau de vorbă despre asta. La naiba, tu cum de reuşeşti să ţii totul pentru tine? a zis ea, ţuguind buzele. E foarte greu.

Am zâmbit, clătinând din cap:

— Nu şi pentru mine.

A scos limba la mine şi s-a trântit pe un scaun:

— Sunt frântă de oboseală. Noaptea asta a fost epuizantă.

— De-aia eşti prost dispusă?

— Nu-s prost dispusă.

— Ba eşti un pic prost dispusă.

— Şi tu ai fi, dacă ar fi trebuit să-i faci faţă lui Adam în noaptea asta.

M-am aşezat pe scaunul de lângă ea, întrebându-mă dacă nu cumva trebuia să lucrez mai mult la sală în săptămâna aceea, ca să-i pot trage câteva şuturi.

— Ce s-a întâmplat, draga mea?

— Mă derutează, a făcut Ellie o grimasă, uitându-se trist la mine. Spune întruna că suntem doar prieteni, dar se poartă ca şi când n-ar fi aşa. Braden e atât de captivat de tine, încât nici n-a observat cum

s-a purtat Adam în noaptea asta, iar Adam a profitat de neatenţia lui.

— Am văzut că la un moment dat a devenit foarte posesiv, că te-a tras lângă el.

— Posesiv? Cu cât încercam să fiu mai rece faţă de el, cu atât îmi invada mai mult spaţiul privat. Iar cât timp Braden a stat cu tine, i-am cerut să-mi explice de ce se poartă aşa ciudat şi l-am întrebat despre Nicholas...

— Şi ce a zis?

— Că Nicholas nu era suficient de bun pentru mine şi că, dacă nu m-aş mai purta ca un copil capricios, nici el n-ar mai fi atât protector faţă de mine.

Am izbucnit într-un râs forţat. Tipul chiar avea tupeu.

— Interesant mod de a evita adevărata problemă, nu?

— Tu eşti expertă la aşa ceva, a bombănit ea.

— Miau! am pufnit eu.

— Vai, Joss, îmi pare rău, a oftat ea. Mă port ca o scorpie.

— Ceea ce mi se pare încântător. Serios.

A chicotit şi a clătinat din cap, cu ochi somnoroşi.

— Eşti nebună, a spus ea, ridicându-se în picioare. Dar te iubesc, a adăugat ea căscând, iar vorbele ei m-au făcut să înlemnesc. Trebuie să mă bag în pat. Vorbim mâine dimineaţă, să încercăm să înţelegem aiurelile lui Adam, da?

Dar te iubesc.

— Da, am răspuns eu cu un aer confuz.

— Noapte bună.

— Noapte bună.

Dar te iubesc...

— *Haide, am implorat-o pe Dru. O să*

fie amuzant. O să fie şi Kyle acolo.

Dru s-a uitat la mine cu un aer nehotărât.

— *M-am făcut de râs la ultimul chef, Joss, şi atunci nici măcar nu trebuia să port bikini.*

Am dat ochii peste cap:

— *Toţi ne-am făcut de râs la ultimul chef. Tocmai asta e ideea. Haide, o să vină şi Nate, şi chiar vreau să petrec noaptea asta cu el.*

— *Adică să te combini cu el?*

Am ridicat din umeri.

— *Joss, poate că ar fi bine să nu mergem la cheful ăsta. Am fost la atâtea în ultima vreme.*

Zâmbind, mi-am petrecut un braţ pe după gâtul ei şi am tras-o lângă mine.

— *Suntem adolescente. Trebuie să ne distrăm.*

Am nevoie să mă distrez. Am nevoie să uit.

— *Şi nu vreau să mă distrez fără tine. Uite, sunt gata să şi vomit pe o majoretă de dragul tău. În felul ăsta, orice ai face, boacăna mea va fi cea mai gogonată.*

Dru a izbucnit în râs, strângându-mă în braţe.

— *Eşti nebună… dar te iubesc.*

Am simţit că se prăbuşesc pereţii peste mine. Pieptul mi s-a strâns şi am început să gâfâi, străduindu-mă să respir.

Simţeam că mor.

Atacul de panică a durat mai mult de data asta, căci vorbele acelea îmi răsunau în minte, împiedicându-mă să mă concentrez.

În cele din urmă, am reuşit să revin la realitate, îndepărtând imaginile din trecut, iar trupul mi s-a relaxat.

Când s-a terminat, mi-a venit să plâng, dar plânsul n-ar fi făcut decât să mă slăbească. Aşa că m-am ridicat tremurând în picioare şi am păşit pe gresia din bucătărie, strivind amintirile sub tălpi. După ce m-am schimbat şi m-am vârât în pat, deja mă puteam preface că dădusem totul uitării.

— Ai avut un nou atac de panică? m-a întrebat blând doctoriţa cea bună.

De ce adusesem vorba despre asta? Acum trebuia să vorbim

despre *ea* şi nimic din ce ar fi putut spune dr. Pritchard nu avea cum să schimbe ce făcusem.

— Nu contează.

— Ba contează, Joss. De data asta ce l-a declanşat?

Am coborât privirea:

— Prietena mea.

— Care dintre ele?

Prietena mea cea mai bună.

— Dru.

— N-ai pomenit-o până acum.

— Nu.

— Joss, de ce ţi-a declanşat Dru un atac de panică?

Am ridicat uşor privirea, copleşită de o durere intensă.

— Pentru că a murit, am spus eu, inspirând adânc. Şi e vina mea.

* * *

M-am trezit cu puţin înainte de prânz şi imediat mi-au năvălit în minte amintiri din noaptea anterioară. Amintiri cu Braden şi presimţirea lucrurilor ce se puteau întâmpla între noi. Încercând să uit de toate astea, cât am stat la masă cu Ellie am vorbit întruna despre Adam, străduindu-mă să ignor fiorii care îmi fulgerau abdomenul ori de câte ori mă gândeam la promisiunea lui Braden de a veni să mă vadă în seara aceea.

Tocmai când mă pregăteam să merg la baie, telefonul lui Ellie a scos câteva bipuri, iar ea a citit mesajul, bombănind cu năduf.

— Ce-i? am întrebat eu într-o doară, punând farfuriile murdare în chiuvetă.

— Braden iarăşi are treabă la birou. O să lipsească de la încă o masă în familie, iar mama o să mă întrebe de douăzeci de ori dacă totul e în regulă cu el.

N-am luat în seamă junghiul de nemulţumire din piept. Dacă Braden lucra în seara aceea, însemna că nu mai venea să mă vadă. La naiba, ar fi trebuit să mă bucur.

— Mama ta chiar are grijă de el, nu-i aşa?

— Mama lui Braden e o scorpie egoistă, arogantă şi lacomă de bani, care a plecat şi s-a întors în

viaţa lui, ori de câte ori a fost în avantajul ei. Braden n-a mai văzut-o de ani de zile. Deci... da, mama mea are grijă de el, pentru că mama lui nu o face.

Cum putea mama lui să nu aibă grijă de el? Era Braden Carmichael, ce Dumnezeu!

— Incredibil! Eu nu cred că aş putea să mă port aşa cu propriul copil.

Nu că o să fac vreodată copii.

Ellie s-a uitat la mine cu un aer trist:

— Braden seamănă mult cu tatăl nostru. Evelyn, mama lui Braden, l-a iubit foarte mult, dar el a terminat brusc relaţia cu ea şi i-a asigurat o sumă de bani. Când Evelyn i-a dezvăluit că e însărcinată, el a spus că va avea grijă de Braden, dar că nu voia să mai aibă de-a face cu ea. Deci când se uită la Braden, Evelyn nu-l vede decât pe bărbatul care i-a frânt inima, aşa că nu a fost niciodată foarte iubitoare faţă de fiul ei. Braden şi-a petrecut anii de şcoală în Edinburgh, cu un tată distant şi autoritar, iar verile, în Europa, împreună cu mama lui, care se tot combina cu bogătaşi idioţi, care nu aveau timp de copii.

Mi s-a strâns inima, gândindu-mă la băieţelul Braden, şi am făcut greşeala de a lăsa acest sentiment să transpară pe chipul meu.

— Oh, Joss..., a murmurat Ellie. Dar să ştii că n-are probleme din cauza asta.

Nu-mi pasă. Am întors capul imediat, văzându-i expresia.

— Nu-mi pasă.

A strâns din buze, dar n-a spus nimic, ci doar s-a ridicat în picioare, iar când a trecut pe lângă mine, m-a strâns uşor de umăr.

Am rămas cu privirea aţintită în chiuvetă, copleşită de o stare de nelinişte. Încă nu eram pregătită să las pe nimeni în sufletul meu, dar masca îmi aluneca ori de câte ori mă aflam în prezenţa lui Ellie sau a lui Braden.

M-am dus în baie să mă scufund în cadă şi să uit de tot ascultând

nişte muzică, dar, în timp ce mă dezbrăcam, mi-a sunat mobilul.

Apelează Braden.

M-am uitat la ecran cu gura căscată, încercând să mă hotărăsc dacă să răspund sau nu. Am lăsat telefonul să sune până s-a activat căsuţa de mesagerie vocală.

Şi iarăşi m-a sunat.

Şi iarăşi m-am uitat ţintă la ecran.

Două minute mai târziu, după ce mă aşezasem în cadă, crezând că scăpasem, Ellie a ciocănit şi a strigat de după uşă:

— Braden zice să-i răspunzi!

Telefonul a sunat din nou şi am închis ochii.

— Bine! i-am strigat lui Ellie şi am pus mâna pe mobil. Ce-i? am răspuns eu.

— Bună şi ţie, m-a învăluit el cu râsul său grav şi seducător.

— Ce vrei, Braden? Am treabă.

— Ellie mi-a zis că eşti în baie, a spus el cu glas scăzut. Mi-aş fi dorit să fiu acolo, iubito.

Şi aproape că îi simţeam prezenţa lângă mine.

— Braden, ce vrei? am repetat eu, pronunţând apăsat fiecare cuvânt.

A oftat amuzat:

— M-am gândit să te sun să-ţi spun că nu pot veni în seara asta.

Slavă Domnului!

— Am probleme cu câţiva dintre furnizorii proiectului la care lucrez, ceea ce a întârziat lucrările cu câteva săptămâni. Nu ştiu când o să mai prind o zi liberă săptămâna asta, dar îţi promit că, imediat ce am timp, vin să te văd.

— Braden, să nu faci asta.

— După noaptea trecută, nu mai poţi nega că ar fi ceva între noi. N-am de gând să dau înapoi, aşa că, în loc să inventezi o nouă apărare — care sunt sigur că mi s-ar părea foarte amuzantă —, mai bine cedează, iubito. Ştii că asta se va întâmpla în cele din urmă.

— Ţi-am zis cât de arogant şi

enervant eşti?

— Încă îţi simt gustul, Jocelyn. Şi încă am erecţie...

Am simţit fiori în stomac şi am strâns picioarele.

— Doamne, Braden..., am şoptit eu fără să-mi dau seama.

— Abia aştept să spui asta în timp ce sunt în tine. Pe curând, iubito. După care a închis.

Am scos un mormăit şi mi-am sprijinit capul de cadă. Of, chiar că eram varză.

Capitolul 12

Ştiţi documentarele acela în care o mangustă mititică şi drăgălaşă umblă pe cele patru picioruşe ale sale, îndreptându-se către vizuina ei, unde o aşteaptă familia, politica şi micile ei drame, iar dintr-odată un vultur uriaş se năpusteşte asupra ei...?

Mangusta cea deşteaptă găseşte imediat un adăpost şi aşteaptă ca vulturul să plece.

Trece un timp, iar în cele din urmă, mangusta hotărăşte că vulturul s-a plictisit şi s-a dus să sperie o altă mangustă mititică şi drăgălaşă. Aşa că mangusta noastră iese din ascunziş, să-şi vadă liniştită de drum.

Şi chiar când credea că mai are un pic şi ajunge teafără acasă, vulturul cel uriaş se năpusteşte iarăşi asupra ei şi o înhaţă în ghearele sale enorme.

Ei bine. Ştiu exact ce simte această mangustă.

Braden nu m-a mai sunat, nici nu mi-a trimis vreun mesaj sau vreun e-mail. Mi-am petrecut următoarele câteva zile lucrând: m-am luptat cu manuscrisul, ştergând capitole pe care le-ar fi putut scrie şi un elev de clasa a opta, am făcut curăţenie în tot apartamentul şi, împreună cu Ellie, am profitat de distracţiile pe care ni le oferea Festivalul din Edinburgh. Am fost la Cortul Teatrului din Meadows, unde am văzut piesa *Travestiţii din Bangkok* — şi ce frumoşi erau —, am fost la o expoziţie Edvard Munch, organizată la Galeria Naţională de Artă Modernă a Scoţiei, şi am cumpărat nişte bilete ieftine la spectacolul unui tânăr comediant de perspectivă, ţinut într-o sală dărăpănată din clădirea Asociaţiei Studenţeşti, aflată în campusul principal al universităţii — ceea ce mi-a amintit de vremurile când Rhian, James şi cu mine mergeam deseori la Asociaţie. Am încercat să mă bucur de mulţimea de pe străzi, de turişti, de mirosul cafelei, al berii şi al mâncării calde, care plutea peste tot. Trotuarele erau pline de vânzători ambulanţi care te îmbiau cu mărfurile lor — bijuterii, postere şi tot felul de suvenire —, şi de standuri cu pliante pentru evenimentele festivalului.

De asemenea, am fost la o şedinţă traumatizantă cu terapeuta mea, unde am vorbit despre Dru pentru prima oară.

Nu voiam să mă gândesc la asta.

E suficient să spun că a venit şi ziua de joi, iar eu deja reuşisem să mă conving că Braden doar se jucase cu mine. La urma urmelor, dacă ar fi fost ceva serios, măcar mi-ar fi trimis un mesaj, să se asigure că nu uit de el, dar nu. Nimic. *Nada.*

Îmi schimbasem turele de la bar: nu mai lucram joia şi vinerea,

ci vinerea şi sâmbăta, aşa că în noaptea aceea puteam să stau acasă. Când Ellie mi-a zis că va rămâne la mama ei, pentru că avea chef să petreacă timp cu familia, am fost atât de fraieră, încât nici măcar nu mi-a trecut prin minte că era ceva suspect. Eram complet relaxată şi nepregătită, gândindu-mă că Braden uitase de mine.

Aşa că am scos capul meu idiot din ascunzătoarea mea idioată.

Atunci s-a năpustit Braden asupra mea ca un vultur uriaş.

* * *

Era linişte în apartament, mai puţin în living, unde stăteam ghemuită pe un fotoliu, sorbind dintr-un pahar de vin şi uitându-mă la *300 — Eroii de la Termopile* de Zack Snyder. Acum îmi dau seama că alesesem prost filmul. Toţi acei bărbaţi cu muşchii încordaţi, plus efectul moleşitor al vinului... Cred că din cauza asta s-a întâmplat tot ce a urmat.

— Ştii, ar fi bine să încui uşa când eşti singură acasă.

— La dracu'! am tresărit eu, vărsându-mi vinul pe jeanşi.

Am sărit din fotoliu, încruntându-mă la Braden, care rămăsese în prag cu un aer calm. Avea vreun motiv să fie enervat? Nu jeanşii lui preferaţi se pătaseră cu vin!

— Doamne, Braden, îţi spun pentru ultima oară, ciocăne înainte să intri!

Privirea lui mi-a coborât pe pantaloni, apoi s-a întors la chipul meu:

— Dacă promiţi să încui uşa când eşti singură acasă.

Am rămas nemişcată, uitându-mă la mina lui serioasă. Îşi făcea... griji pentru mine? M-am încruntat şi am plecat privirea, punând pe măsuţă paharul aproape gol.

— Bine, am murmurat eu, neştiind ce atitudine să adopt.

— Ellie nu doarme aici în noaptea asta.

M-am uitat imediat la faţa lui şi am văzut că mă priveşte cu atenţie. Era îmbrăcat în costum, dar avea un aer şifonat, ca şi când ar fi lucrat multe ore şi ar fi venit să mă vadă fără să treacă pe acasă să se aranjeze.

— Tu ai pus totul la cale? am întrebat eu, simţind că mi se pune un nod în stomac.

Am văzut cum i se ridică uşor colţul stâng al gurii:

— Pe viitor, să ştii că Ellie poate fi cumpărată cu o cutie de trufe cu şampanie.

Aveam să-i fac de petrecanie trădătoarei.

Mai ales pentru că Braden arăta atât de bine. Ceea ce — împreună cu faptul că echipa de costumieri de la *300* îi jucase o festă libidoului meu — m-a transformat într-un pachet de hormoni înnebuniţi. Mă străduiam să urmez sfatul terapeutei de a nu mă mai gândi cu cincizeci de paşi înainte şi îmi spuneam tot timpul să trăiesc în prezent, pentru că a-mi programa viitorul era atât de înspăimântător. Dar, deşi îmi trăiam viaţa în prezent, îmi făceam mereu griji pentru ziua de mâine, şi cred că doctoriţa cea bună îmi sugera să-mi urmez sfatul şi să mă concentrez asupra zilei de azi.

Dar cu Braden cum trebuia să procedez?

Era prea periculos. Deja ştiam că nu voiam o relaţie cu el.

— Nu mă aşteptai? a întrebat Braden, aşezându-se pe canapea.

Întrucât nu voiam să par intimidată, m-am aşezat la loc pe fotoliu.

— Nu. Am reuşit să mă iluzionez că am pus capăt lucrurilor care s-au întâmplat înainte.

Şi-a dat jos haina:

— Te referi la noaptea în care te-am lipit de perete şi te-am pipăit?

Am strâns din maxilare cu un aer iritat. Dacă ar fi fost un personaj dintr-un roman, m-ar fi enervat gura lui slobodă. Dar aşa, îmi plăcea. Nu era nevoie să-i spun asta.

— Ştii, Braden, te-am observat în ultimele luni şi mi-am dat seama că te porţi ca un gentleman cu toată lumea, în afară de mine. De ce?

— Te vreau în pat. Iar gentlemenii sunt plicticoşi în pat.

Bună observaţie.

— Gentlemenii sunt gentlemeni şi în pat. Au grijă ca femeia să se simtă bine.

— O să mă asigur că te simţi bine şi că îţi place tot ce facem. Atâta doar că n-o să fiu manierat.

Nod în stomac, fiori în pântec.

— Am crezut că deja am discutat

despre asta. Între noi nu se va întâmpla nimic.

S-a încruntat la mine, aplecându-se în faţă, cu coatele sprijinite pe genunchi şi cu mâinile împreunate.

Iarăşi avea mânecile de la cămaşă suflecate. Parcă ar fi ştiut ce efect are asta asupra mea.

— N-am discutat nimic.

Am oftat zgomotos.

— Braden, îmi place de tine. Chiar îmi place. Da, eşti un tip arogant şi spui tot ce-ţi trece prin cap, fără să cenzurezi porcăriile, dar îmi faci impresia unui băiat de treabă şi eşti un frate iubitor pentru Ellie.

Privirile ni s-au încrucişat şi aproape am tresărit simţind fiorul de atracţie care mi-a fulgerat pieptul.

— Ellie mi-a devenit o bună prietenă şi îmi place să locuiesc cu ea. Nu vreau să stric prietenia cu ea. Şi nu vreau o relaţie. Cu nimeni.

S-a uitat tăcut la mine atât de mult timp, încât nu credeam că o să-mi răspundă. Am hotărât că poate cel mai bine era să ies din living şi să-l las pe Braden cu gândurile lui, dar, în clipa următoare, s-a relaxat şi s-a sprijinit iarăşi pe speteaza canapelei. Ochii i s-au întunecat. Cunoşteam acea privire. *Uau!*

— Ce bine că nu-ţi propun să avem o relaţie.

Pot să spun că replica lui m-a lăsat complet dezorientată.

— Atunci ce-mi propui?

— Doar sex.

Ce?

— Ce?

— Tu şi cu mine. Doar sex. Oricând vrem. Fără nicio obligaţie.

— Doar sex, am repetat eu, simţind cum îmi rezonează vorbele în gură şi în creier.

Doar sex. Sex cu Braden oricând aş fi vrut, fără nicio obligaţie.

— Şi cum rămâne cu restul? Ellie, apartamentul, gaşca?

Braden a ridicat din umeri:

— Nimic din toate astea nu trebuie să se schimbe. O să fim doar prieteni care ies în oraş şi fac sex

împreună.

— Şi ce o să le spunem celorlalţi?

— Nu e treaba lor.

Am înclinat capul într-o parte, cu un aer exasperat:

— Mă refer la Ellie.

— Adevărul, s-a uitat el la mine cu atenţie. Nu o mint pe sora mea.

— N-o să-i placă.

Braden a râs:

— Mă doare fix în cur că îi place sau nu. De fapt, aş prefera ca surioara mea să nu se amestece în viaţa mea sexuală.

— Ar fi destul de greu, din moment ce Ellie locuieşte tocmai cu tipa cu care vrei să faci sex.

Era un detaliu care părea să nu-l deranjeze deloc:

— Camerele voastre sunt în capetele opuse ale apartamentului. În plus, poţi să vii pe la mine.

Hm. Apartamentul lui Braden. Aş fi vrut să văd cum arată.

Nu. Nu, încetează!

— Nu pot.

— Nu poţi sau nu vrei? s-a uitat el cu un aer ameninţător.

Nod în stomac, fiori în pântece. Am închis ochii. Încă îi simţeam trupul lipit de al meu, limba lui mângâind-o pe a mea şi mâna lui blândă, dar fermă, pe sânul meu. Doamne! Am deschis ochii şi am văzut că privirea lui devenise mai caldă.

— Doar sex? am întrebat eu.

Mi-am dat seama că se străduia să-şi înăbuşe zâmbetul pricinuit de convingerea că era pe cale să câştige.

— Ei bine... aproape.

Ce?

— Aproape?

— Am nevoie de cineva care să mă însoţească la dineuri de afaceri şi la evenimentele insipide pe care mi le programează Morag. Mi-ar plăcea să merg cu cineva care nu se aşteaptă ca, la sfârşitul serii, să primească o cerere în căsătorie sau un colier cu diamante.

— Asta nu înseamnă doar sex. E mai

degrabă un aranjament. Asemănător cu cele pe care le ai, de obicei, cu păpuşile tale Barbie. Şi tocmai de aceea te întreb: de ce eu? Braden, ai mulţi bani şi nu arăţi tocmai rău — deşi nu cred că ai nevoie să-ţi spun eu asta şi să-ţi dau încă un motiv să fii arogant —, aşa că de ce nu-ţi iei una dintre blondele alea înalte şi subţiri care abia aşteaptă să sară pe tine?

Preţ de o clipă, Braden a căpătat un aer surprins şi a plecat capul.

— Unu: pentru că vor să am grijă de ele. Vor să le vorbesc despre sentimentele mele şi să le cumpăr tot felul de porcării. Ideea ar fi să scap de chestiile astea, ceea ce ar fi convenabil pentru amândoi. Şi doi: vorbeşti serios?

M-am încruntat. Cum adică?

— Ei bine, a clătinat el din cap, cu zâmbetul pe buze, mă surprinzi de fiecare dată.

— În ce sens?

— Iniţial, am presupus că ştii cât de sexy eşti. Dar se pare că nu ştii.

Uau! M-am înroşit în sinea mea şi am dat ochii peste cap, ca şi când vorbele lui n-ar fi reuşit să-mi străpungă armura:

— Cum zici tu.

Dar indiferenţa mea nu l-a făcut să şovăie. Era hotărât să-mi răspundă la întrebare.

— Nu, nu arăţi ca femeile cu care umblu de obicei. Şi da, îmi plac picioarele lungi. Iar ale tale sunt scurte.

M-am încruntat.

— Şi totuşi, a zâmbit el, aproape că m-am excitat în taxi, când te-am văzut în pantalonii ăia scurţi. Am păţit acelaşi lucru când ai venit îmbrăcată cu ei la Elodie şi Clark.

Am rămas cu gura căscată:

— Minţi.

A clătinat din cap cu un aer amuzat:

— Ai picioare frumoase, Jocelyn. Un zâmbet minunat, în rarele ocazii când te hotărăşti să-l arăţi. Şi nişte ţâţe fabuloase. Şi da, de obicei, ies cu blonde. Dar şi tu eşti blondă. Cred.

Când a văzut că mă încrunt mai tare, a râs şi a adăugat:

— Nu contează culoarea. Oricum, nu-l porţi niciodată desfăcut. Dar mă tot gândesc la tine întinsă sub mine, cu părul desfăcut pe pernă, în timp ce intru şi ies din tine.

Dumnezeule mare!

— Dar cred că ochii tăi mă atrag cel mai mult. Vreau să obţin de la ei ce nu obţine nimeni.

— Anume? am întrebat eu cu glas scăzut, aproape răguşit — vorbele lui mă afectaseră la fel de profund ca un afrodiziac.

— Tandreţe, a spus el, atmosfera erotică dintre noi îngroşându-i şi lui vocea. Vreau să capete tandreţea pe care o dobândesc ochii unei femei care tocmai şi-a dat drumul.

Am înghiţit în sec. Mi-am înclinat capul cu un zâmbet crispat.

— Ştii să foloseşti cuvintele.

— Ştiu să-mi folosesc şi mâinile. Mă vei lăsa să-ţi arăt asta?

Am râs, iar el mi-a răspuns cu un zâmbet frumos şi insidios. Am oftat şi iarăşi am dat din cap:

— Pare să nu fie vorba doar de sex, Braden. Îmi ceri să fim prieteni apropiaţi. Ceea ce complică lucrurile.

— De ce? Am fi doi prieteni care, din când în când, ies împreună, după care fac sex.

Sigur a simţit că am mari îndoieli în privinţa asta, pentru că a ridicat din umeri şi a adăugat:

— Spune-mi, când am avut eu o relaţie serioasă cu o femeie? Eu te

vreau şi tu mă vrei, iar asta ne afectează relaţia, care ar fi trebuit să fie doar o prietenie frumoasă, aşa că să privim lucrurile în faţă.

— Dar de ce e nevoie să şi ieşim împreună? Asta ar însemna să prelungim povestea, nu?

Mi s-a părut că descifrez în ochii lui o undă de iritare, dar a clipit şi a dispărut imediat.

— Vrei să ne impunem un termen?

— O lună.

Iar el a zâmbit, dându-şi seama că începeam să cedez.

La naiba! *Chiar* începeam să cedez.

— Şase.

Am pufnit:

— Două.

— Trei.

Ne-am uitat ţintă unul la celălalt şi, ca şi când abia atunci ne-am fi dat seama că vorbeam despre cât timp aveam de gând să explorăm o relaţie sexuală, atmosfera deja foarte erotică dintre noi s-a încins şi mai tare. Părea că aruncase cineva un lasou în jurul amândurora, iar acum trăgea şi iar trăgea, încercând să ne apropie şi mai mult. Mi-a trecut prin minte o imagine cu noi doi în pat, goi şi pasionali, iar trupul meu a reacţionat instantaneu. Cu chiloţii deja umezi, sfârcurile s-au alăturat şi ei petrecerii şi s-au întărit — în mod vizibil. Ochii lui Braden mi-au coborât pe sâni şi au început să mocnească, înainte să revină la faţa mea.

— De acord, am murmurat eu.

Următoarea lui întrebare a fost surprinzătoare, dar pragmatică:

— Iei anticoncepţionale?

Aveam un ciclu neregulat şi abundent, aşa că luam anticoncepţionale ca să rezolv problema.

— Da.

— Ai fost la control?

Ştiam la ce se referă. Iar după ultima mea aventură sexuală, din care — la naiba! — nu-mi mai aminteam nimic, da... fusesem să-mi fac analize pentru bolile venerice.

— Da. Tu?

— După fiecare relaţie.

— Înseamnă că amândoi suntem pregătiţi.

Imediat ce mi s-au desprins vorbele de pe buze, Braden a venit lângă mine cu o mină serioasă şi hotărâtă, cu ochi scăpărători.

— Ce? Acum? am murmurat eu, luată

prin surprindere. A ridicat o sprânceană:

— Vrei să aştepţi?

— M-am gândit că... o să am timp să mă aranjez.

— Să te aranjezi?

— Mă rog... parfum, lenjerie frumoasă.

Cu un mormăit amuzat, Braden m-a prins de încheietura mâinii şi m-a tras de pe fotoliu. Trupul meu mic s-a lovit de al lui, iar el m-a luat imediat în braţe, lipindu-mă de el. Mâna lui mi-a coborât pe şold, apoi pe fund, strângându-mă uşor de fese. Şi-a apăsat erecţia pe abdomenul meu, iar eu mi-am înăbuşit un geamăt, dând capul pe spate să mă uit în ochii lui.

— Iubito, mi-a spus el cu ochi strălucitori, lenjeria frumoasă e făcută ca să seduci un bărbat. Eu deja sunt al naibii de sedus.

— Bine, dar.

Gura lui m-a întrerupt, strivindu-se de a mea, iar limba lui mi s-a strecurat imediat printre buze. Sărutul lui adânc şi umed voia să spună: *Nu e o întâlnire, e sex.* Ceea ce îmi convenea. Am gemut şi mi-am petrecut braţele pe după gâtul lui, iar Braden mi-a interpretat gestul ca pe o încuviinţare.

Acum eram cu picioarele pe podea, iar în clipa următoare am ajuns în braţele lui Braden, cu coapsele în jurul mijlocului său şi cu mâinile în părul lui. Ne sărutam şi ne muşcam, lingându-ne buzele unul altuia, familiarizându-ne fiecare cu gustul celuilalt.

— La dracu'! a murmurat Braden, glasul lui făcându-mi gura să vibreze.

Dar n-am avut timp să mă plâng că îşi dezlipise buzele de ale mele, deoarece am simţit imediat aer trecându-mi prin păr. Cu mine în braţe, Braden a ieşit din living, a traversat holul şi a intrat în dormitorul meu, dându-mi drumul pe pat. Am căzut surprinsă pe saltea şi m-am uitat la Braden cu indignare:

— Chiar era necesar?

— Dezbracă-te, mi-a răspuns el cu glas aspru, descheindu-şi nasturii de la cămaşă cu mişcări rapide şi îndemânatice.

Sexul mi s-a încordat. La fel şi maxilarele.

— Poftim?

S-a oprit din ce făcea şi s-a aplecat deasupra mea, cu mâinile de

o parte şi de alta a şoldurilor mele, cu faţa aproape de a mea.

— O a doua propunere: când ne-o tragem, nu mă contrazici.

— Dar...

— Jocelyn, m-a avertizat el în şoaptă.

Privirea mi-a coborât spre gura lui, pe care o voiam iarăşi pe buzele mele. În regulă, atunci aveam să ne contrazicem când nu făceam sex.

— De ce insişti să-mi spui Jocelyn? am întrebat eu, având grijă ca tonul meu să nu fie combativ, ci doar curios — întrucât *chiar* eram curioasă.

Buzele lui le-au atins tandru pe ale mele, apoi s-a uitat la mine, cu ochii lui albaştri scăpărând de dorinţă.

— Joss e nume de fată. Ba poate chiar de băieţoi, a rânjit el. Jocelyn, pe de altă parte, e nume de femeie. Un nume de femeie sexy, a adăugat el, îndepărtându-se de mine. Aşa că dezbracă-te, Jocelyn.

Bine. Putea să-mi spună Jocelyn.

M-am ridicat în capul oaselor, am apucat marginea de jos a bluzei şi mi-am scos-o peste cap. Am aruncat-o la întâmplare şi am rămas nemişcată, urmărind cum se dezbracă Braden. Cămaşa lui a ajuns pe podea, iar eu am urmărit-o cu privirea, după care m-am uitat din nou la el. Am zâmbit cu nerăbdare, văzându-i erecţia prin pantaloni, şi am simţit că mi se usucă gura când mi-a căzut privirea pe trunchiul lui.

Braden mergea la sală. Şi *chiar* lucra din greu.

Betelia pantalonilor era destul de joasă, dându-i la iveală abdomenul plat şi muşchii sexy, în formă de „V”, dintre şolduri. Mi-am muşcat buza. Voiam să-l ating. Am urcat cu privirea de-a lungul pachetelor de muşchi abdominali, până la pieptul puternic şi umerii lui laţi. Şi totul era frumos înfăşurat într-o piele netedă şi aurie.

— La naiba, Jocelyn.

M-am uitat la el şi am văzut că ochii îi scânteiau şi mai tare.

— Dacă o să te uiţi aşa la mine în continuare, o să terminăm mai repede decât mi-aş dori.

Îmi plăcea asta. Îmi plăcea că aveam putere asupra lui.

— Ei bine, nu vrem să se întâmple una ca asta, am zâmbit eu lasciv, apoi am dus mâna la spate, să-mi

desfac sutienul.

Aerul răcoros mi-a învăluit sânii goi, iar după ce am pus sutienul jos, lângă pat, a venit rândul meu să fiu studiată de Braden.

Privirea lui a urcat de la sâni la faţa mea, şi dintr-odată Braden a căpătat o mină un pic furioasă. Luată prin surprindere, m-am încordat imediat.

— Ai idee cât de greu mi-a fost din ziua când te-am văzut prima oară aici, în apartament? Am stat lângă tine în baruri sau la masă, ştiind că dincolo de atitudinea ta se ascundea fantezia sexuală a oricărui bărbat.

Uau, se pricepea la vorbe.

A mijit ochii, ducând mâna la şliţul pantalonilor. Fermoarul s-a deschis cu zgomot.

— O să plăteşti pentru că m-ai făcut să aştept până să te am.

Pulsaţiile dintre picioare au devenit mai puternice. *Suna bine.*

Mi-am desfăcut părul, lăsându-l să cadă pe umeri în toată splendoarea lui, şi m-au trecut fiori văzând cum se înteţeşte dorinţa din ochii lui.

— Bine, am încuviinţat eu cu glas răguşit.

Nu ştiu care dintre noi şi-a dat pantalonii jos mai repede, dar acum încercam să recapăt controlul asupra situaţiei, răsfirându-mi părul cu gesturi provocatoare, iar în clipa următoare, stăteam întinsă pe spate, fără chiloţi, cu sânii lipiţi de pieptul lui Braden, cu coapsele desfăcute, ca să-l pot primi între picioare... şi mă uitam în ochii lui, nerăbdătoare şi cu respiraţia tăiată.

— Ce mai aştepţi? am şoptit eu.

Mi-a zâmbit uşor:

— Să cedezi.

Am oftat iritată:

— Sunt goală, nu?

— Şi? Ai mai fost goală.

— Braden! l-am lovit eu peste umăr, iar el râs, mişcându-şi partea de jos a trunchiului, şi i-am simţit mădularul lung, gros şi delicios frecându-se de mine.

M-au inundat fiori de plăcere şi am gemut uşor, iar Braden a scos şi el un geamăt, lipindu-şi gura de a mea. Sunt sigură că îşi propusese un sărut domol, sexy, aţâţător. Şi aşa a fost la început. Dar

săptămânile în care am anticipat aceste clipe ne făcuseră pe amândoi un pic nerăbdători. Sărutul a devenit mai apăsat, mai agresiv, mâinile mi s-au înfipt în părul lui, în timp ce mâinile sale îmi frământau şoldurile, coastele şi sânii. Sânii îmi erau foarte sensibili, iar când şi-a trecut degetul peste sfârcul meu, coapsele mi s-au izbit de el.

— Îţi place, iubito, a şoptit el — nu era tocmai o întrebare, pentru că răspunsul era evident.

Buzele sale îmi presărau sărutări pe mandibulă şi pe gât, iar când s-a oprit pe sânul meu drept, mâinile mi-au coborât pe umerii lui. M-a sărutat tandru pe sfârc şi jur că mi s-a tăiat respiraţia. Încă o sărutare. Şi încă una.

— Braden..., l-am implorat eu.

Mi-am dat seama că zâmbeşte, apoi i-am simţit căldura limbii pe sfârc, şi buzele i s-au strâns, aspirându-l cu putere. Am simţit un fior intens de plăcere între picioare.

— Dumnezeule, Braden!

A făcut la fel şi cu celălalt sân, iar eu mi-am lipit coapsele de ale lui, mai nerăbdătoare decât el. Pe de altă parte, spre deosebire de el, eu nu mai făcusem sex de multă vreme.

— Iubito, i-am auzit vocea deasupra mea, iar mâna lui mi-a alunecat pe şold, imobilizându-mă. Te-ai umezit pentru mine, Jocelyn?

Da. Doamne, da!

— Braden...

— Răspunde-mi.

I-am simţit mâna coborând, i-am simţit mângâierea aţâţătoare a degetelor pe interiorul coapsei.

— Spune-mi că te-ai umezit pentru mine.

Mai târziu, când m-am gândit la asta, nu mi-a venit să cred că nu fusesem stânjenită de cererea lui. Şi cât de tare m-a excitat să-i fac pe plac. Nu avusesem niciodată un iubit care să-mi vorbească murdar în timp ce făceam sex, dar îmi plăcea.

— M-am umezit pentru tine, i-am şoptit eu.

M-a sărutat cu un aer satisfăcut — un sărut adânc, iscoditor —, iar limbile ni s-au atins, în timp ce degetele sale au urcat încă un pic. Am tresărit când le-am simţit pe vulvă. De mult nu mai fusesem atinsă acolo. Braden m-a sărutat mai apăsat, iar mângâierile lui au devenit mai tandre. Mi-am dezlipit gura de a lui şi am gemut, simţind cum îmi apasă clitorisul.

— Iubito, eşti al naibii de umedă, a

murmurat el, plecându-şi capul lângă al meu.

M-a sărutat pe gât, luându-şi degetul de pe clitoris, şi, înainte să pot protesta, şi-a vârât uşor două degete groase în mine. Picioarele mi s-au desfăcut şi mai mult, împingându-mi bazinul în faţă, şi m-am agăţat cu braţele de spatele lui, dorindu-mi *mai mult.*

— Mai mult, l-am rugat eu.

Şi mi-a dat mai mult, vârând şi scoţând degetele din mine. S-a ridicat, sprijinindu-se în cealaltă mână, şi s-a uitat la chipul meu, în timp ce mă ducea tot mai aproape de orgasm.

— Da, am gemut eu, simţind cum mă încordez.

Dar şi-a retras degetele pe neaşteptate.

— Ce.

— N-ai să-ţi dai drumul înainte să intru în tine, mi-a spus el, cu trăsăturile încordate de dorinţă, imobilizându-mi mâinile pe pat. Vreau să simt cum îţi dai drumul în jurul meu.

Ei bine, nu aveam de gând să mă opun.

Am scos un geamăt de plăcere, simţindu-i mădularul zvâcnind la intrarea vaginului. A început să şi-l frece aţâţător, iar mie îmi venea să-l apuc de fese şi să-l împing în mine. Însă mă ţinea strâns de încheieturile mâinilor, zâmbind ca şi când ar fi ştiut exact ce-mi trecea prin minte, şi îşi unduia chinuitor şoldurile.

— Braden, am şoptit eu cu nerăbdare.

Ceea ce l-a făcut să râdă:

— Ce-i, iubito?

— Dacă nu te grăbeşti, am să termin.

— Ei bine, nu ne-ar plăcea una ca asta.

S-a înfipt cu putere în mine, iar eu am scâncit, crispându-mă din pricina uşorului disconfort pe care l-am simţit, în timp ce trupul meu se străduia să se acomodeze cu mărimea lui.

Braden s-a tensionat, iar ochii i s-au întunecat:

— Te simţi bine?

Am încuviinţat din cap şi am expirat, iar corpul mi s-a relaxat în jurul lui.

Strânsoarea din jurul încheieturilor a slăbit, dar Braden nu mi-a dat drumul. S-a adâncit cu grijă încă un pic, încleştând maxilarele, şi a închis ochii, ca şi când l-ar fi durut.

— Doamne, Jocelyn, a şoptit el răguşit. Eşti al naibii de strâmtă.

Mi-am ridicat şoldurile, îndemnându-l să se mişte, şi am simţit că plăcerea revine, că sunt plină de el şi dornică să fiu satisfăcută.

— A trecut ceva timp.

A deschis ochii:

— Cât timp?

— Braden...

— Cât timp?

Am oftat:

— Patru ani.

— Iubito.

A plecat capul şi m-a sărutat tandru, iar când s-a retras, avea un zâmbet plin de sine. S-a adâncit şi mai mult în mine, apoi mi-a dat drumul la încheieturile mâinilor, împletindu-şi degetele cu ale mele. M-a ţinut aşa o vreme, intrând şi ieşind uşor din mine, purtându-mă spre punctul culminant, iar la un moment dat s-a retras.

— Mai tare, am gemut eu.

Buzele sale mi-au mângâiat urechea:

— Cere-mi.

— Mai tare, Braden. Fute-mă mai tare!

Am ridicat şoldurile, iar Braden a intrat din nou. Am scos un ţipăt, arcuindu-mi gâtul, iar el îmi gemea la ureche, împingându-se în mine. Trupurile ne erau atât de concentrate asupra orgasmului, încât mâinile sale s-au desprins dintr-ale mele. Mi-a cuprins fesele în palme şi m-a ridicat uşor, astfel încât mădularul lui să poată pătrunde şi mai adânc.

— Dă-ţi drumul, iubito, mi-a poruncit el cu glas răguşit.

Am încuviinţat din cap, simţind că mă apropii de orgasm. Mai aveam un pic.

— Braden, Braden...

Şi-a strecurat o mână între picioarele mele, masându-mi clitorisul cu mişcări circulare.

— Doamne! am strigat eu, în timp ce el smulgea orgasmul din mine, iar sexul mi se strângea şi pulsa în jurul mădularului său.

— La naiba!

S-a uitat la mine cu ochii măriţi, iar eu mi-am dat drumul intens şi îndelung. Am închis ochii, dorindu-mi să întrerup contactul vizual dintre noi, şi am simţit capul lui Braden căzându-mi pe gât. Tremurând şi gemând gutural, şi-a dat drumul în mine, iar jetul lui fierbinte mi-a împrăştiat fiori în pântec.

Mădularul i s-a relaxat în mine, iar eu îi simţeam respiraţia

fierbinte pe gât. Aveam muşchii calzi şi vlăguiţi, iar coapsele mi se odihneau pe ale sale. Miroseam amândoi a transpiraţie proaspătă şi a sex, iar vulva încă îmi pulsa în jurul lui.

Uau!

Cel mai bun sex din viaţa mea.

Braden m-a sărutat pe gât, apoi a ridicat capul şi s-a uitat la mine blând, cu trăsăturile îndulcite de satisfacţie.

— Jocelyn, a şoptit el, apoi m-a sărutat încet, adânc şi umed.

După ce şi-a desprins gura de a mea, a ieşit cu grijă din mine şi s-a întins pe o parte, mângâindu-mă tandru pe abdomen.

M-am uitat la el, întrebându-mă o mulţime de lucruri.

Oare şi pentru el fusese o experienţă la fel de cutremurătoare? Speram că da, pentru că şi orgasmul lui fusese intens.

Şi ce se întâmpla acum? De ce stătea nemişcat, uitându-se ţintă la mine?

Mi-am fixat privirea în tavan, intimidată de expresia blândă din ochii lui.

— Mersi.

Simţind că tremură salteaua, am întors capul spre el şi am văzut că râdea.

— Ce-i? am întrebat eu.

A clătinat din cap — era limpede că, din nu ştiu ce motiv, îl amuzam —, apoi s-a aplecat şi m-a sărutat iarăşi pe gură.

— Cu plăcere, a zâmbit el, mângâindu-mi buza de jos. Şi mulţumesc. O partidă de sex al naibii de bună, iubito.

Am izbucnit în râs. Un râs uşurat. Isteric. Neîncrezător.

Tocmai făcusem sex — fenomenal — cu Braden Carmichael. Şi eram cât se poate de sigură că aveam să repetăm experienţa cândva. Şi mi-o doream.

Dar în termenii mei.

— Mă duc să mă spăl.

M-am dat jos din pat, deloc stânjenită de nuditatea mea, din moment ce îmi spusese limpede că îi plăcea cum arătam. Străbătând nonşalant holul în drum spre baie, mă gândeam că Braden înţelesese ce voiam să spun cu „Mă duc să mă spăl”, anume că, la întoarcerea în dormitor, voiam să-l găsesc îmbrăcat şi gata de plecare.

Dar când m-am întors de la baie, încă mă aştepta întins pe pat. Am pus mâinile în şold, cu fruntea încruntată:

— Ce faci? N-ar fi trebuit să te găsesc îmbrăcat?

Mi-a răspuns cu un zâmbet ironic:

— Ştii cât de sexy eşti în clipa asta?

— Braden, am spus eu, dând ochii peste cap.

Tonul meu aspru i-a şters zâmbetul de pe buze.

— Nu plec încă, a răspuns el.

— Dar *vei* pleca, nu?

Nu mi-a răspuns verbal, ci a întins mâna, m-a apucat de încheietură şi m-a tras în pat. La naiba, ce puternic era.

— Braden, am bombănit eu, trezindu-mă întinsă pe pat, în braţele lui. M-a sărutat pe frunte:

— Miroşi bine.

Ce?

M-am uitat pe sub gene şi am văzut că închisese ochii.

Vorbea serios? Chiar îşi închipuia că va dormi cu mine?

M-am retras din îmbrăţişarea lui şi m-am întors cu spatele, sperând că înţelesese aluzia. N-am avut noroc. Câteva secunde mai târziu, braţul lui puternic mi s-a aşezat pe talie, cu palma lipită de pântece, iar trupul mi-a alunecat pe cearşaf, lovindu-se de al său.

Apoi şi-a strâns braţul mai tare, lipindu-şi pieptul de spatele meu, şi am simţit pe umăr atingerea tandră a buzelor sale.

— Noapte bună, iubito.

Uluită, am rămas tăcută preţ de o clipă.

Nu mă aşteptam la asta. Deloc. În niciun caz nu dădeam impresia că am fi fost doar parteneri sexuali.

Şi mă simţeam bine.

Dar era şi înfricoşător.

— Dormim... îmbrăţişaţi? am întrebat eu cu glas tare, încercând — fără succes — să-mi iau un ton ironic.

Am simţit pe ceafă suflul respiraţiei lui.

— Dormi, iubito.

Ba nu!

Ca şi când ar fi simţit evadarea mea iminentă, Braden m-a strâns şi mai tare la pieptul său, vârându-şi un picior între ale mele şi îndoindu-l, ca pe un cârlig, în jurul uneia dintre gambe.

— Dormi.

Un nesuferit autoritar.

— Dormitul îmbrăţişaţi nu era inclus în termenii înţelegerii noastre.

Dar nu m-a luat în seamă. După vreo două minute de linişte, respiraţia i s-a domolit. Chiar avea de gând să doarmă! Am încercat să mă desfac din strânsoarea lui, însă muşchii i s-au încordat în chip de avertisment, iar eu nu aveam suficientă putere cât să scap.

Aşa că am rămas în braţele lui, aşteptând.

După minunata partidă de sex, eram toropită de o dulce oboseală, iar somnul mi se părea foarte ademenitor, însă nu voiam să adorm în braţele lui. Era un lucru rezervat pentru... relaţii.

Străduindu-mă să stau trează, am rămas în braţele lui jumătate de oră, până am simţit că trupul i s-a relaxat complet. Muşcându-mi buza ca să înăbuş eventualele icnete pricinuite de efortul de a mă mişca precum un ninja, i-am ridicat braţul cu multă grijă şi mi-am tras piciorul de sub al lui.

Am înlemnit.

Eram sigură că auzisem cum i se schimbă respiraţia.

Am ascultat cu atenţie şi m-am relaxat când mi-am dat seama că respira liniştit.

Cu multă grijă, fără să fac niciun zgomot, m-am îndepărtat de el şi am coborât uşor picioarele peste marginea patului. Tocmai când am ridicat fundul de pe saltea, m-am trezit trasă înapoi cu o asemenea forţă, încât am căzut la loc pe pat, cu un ţipăt estompat.

Inima îmi bătea cu putere în spatele coastelor, iar Braden m-a aranjat cu îndemânare pe pat, mişcându-se atât de repede, încât am ajuns sub el în câteva secunde, cu încheieturile mâinilor imobilizate deasupra capului şi cu trupul lui călare pe al meu.

Avea un aer nemulţumit:

— N-ai de gând să dormi odată?

M-am încruntat la el:

— Nu cu tine în patul meu. Nu face parte din înţelegerea noastră.

— Unu: eu am cumpărat patul. Doi: doar dormim împreună, Jocelyn.

N-am luat în seamă remarca despre pat, întrucât era adevărată.

— Ba nu. Dormim îmbrăţişaţi. Ai spus că doar o să facem sex. Nu că o să dormim îmbrăţişaţi. Ne-o tragem, ne distrăm, apoi te duci acasă. Asta e înţelegerea.

S-a uitat cu atenţie la mine preţ de câteva clipe, apoi s-a aplecat până când buzele aproape ni s-au atins:

— Ne-o tragem, ne distrăm, apoi dormim îmbrăţişaţi. Nu mă duc acasă. Şi nu mă duc acasă, pentru că uneori mă trezesc în toiul nopţii, iar când mă trezesc, vreau să fut. Şi, nu ştiu de ce, dar femeia pe care vreau s-o fut eşti tu. Şi acum, o să- ţi mai spun o dată:

dormi.

Mi-a dat drumul şi s-a întins lângă mine, lipindu-mă cu spatele de pieptul lui. Iarăşi eram îmbrăţişaţi.

Am încleştat maxilarele.

— Şi dacă nu vreau să mă trezeşti ca să-ţi faci mendrele cu mine?

Şi-a lipit faţa de gâtul meu şi i-am simţit zâmbetul pe buze. M-a sărutat şi a ridicat capul.

— Ce-ar fi să-ţi dau o idee despre felul în care am de gând să te trezesc?

M-a întins iarăşi pe spate, apoi a început să-mi presare sărutări pe trup, coborând spre sâni. Ştiind cât de sensibilă eram, mi-a cuprins un sfârc între degete, iar pe celălalt mi l-a strâns între buze. Am oftat, excitată de atingerile lui, şi am încetat să mă mai opun. Deja mă umezisem din nou şi începusem să-mi unduiesc şoldurile. Lucru care nu i-a scăpat lui Braden. După câteva clipe, mi-a eliberat sfârcul şi m-a sărutat între sâni, apoi mi-a coborât pe trunchi, urmând o linie invizibilă. Şi-a adâncit limba în buricul meu, după care buzele sale mi-au alunecat peste pielea catifelată şi tremurătoare a pântecului.

Mi-a desfăcut coapsele, lipindu-şi gura de vulva mea.

Am gemut când a început să mă lingă, jucându-se cu clitorisul meu, iar când şi-a vârât degetele în mine, deja gâfâiam. Îmi plimbam frenetic degetele prin părul lui, trăgându-l mai aproape, în timp ce el mă purta cu multă îndemânare spre orgasm, lingându-mă şi penetrându-mă cu degetele.

— Braden, am gemut eu, când şi-a retras degetele.

Eram atât de aproape. Al naibii de aproape...

Apoi şi le-a vârât iarăşi în mine, continuând mişcarea de du-te-vino, în timp ce limba lui îmi înnebunea clitorisul.

— Braden!

Am simţit că explodez, iar el a smuls din mine fiecare fărâmă de orgasm. Încă tremuram când s-a întins iarăşi lângă mine.

Da, un orgasm la fel de uluitor precum cel pe care mi-l oferise mai înainte.

Stăteam gâfâind pe pat, uitându-mă năucită în tavan, până când chipul lui Braden a apărut deasupra mea. N-a zis nimic, iar când s-a aplecat să mă sărute, făcându-mă să-mi simt gustul, împletindu-şi limba cu a mea, am simţit că profunzimea acelui sărut spunea totul.

Se făcuse înţeles.

Membrele mele vlăguite n-au protestat când m-a luat iarăşi în braţe, lipindu- mi spatele de pieptul lui.

— Noapte bună, mi-a spus el la

ureche.

Noapte bună, am murmurat eu, închizând ochii. Şi am adormit.

Capitolul 13

Stăteam întinsă pe pat, cu privirea aţintită în tavan, simţind un junghi între picioare şi dureri în muşchi atunci când mă mişcam.

În noaptea dinainte, avusesem parte de cel mai bun sex din viaţa mea. Cu Braden Carmichael.

Apoi adormiserăm îmbrăţişaţi. Gândindu-mă la asta, m-am încruntat şi am întors capul pe pernă: locul de lângă mine era gol. Nu-mi plăcea faptul că înţelegerea noastră includea şi dormitul în braţele lui, dar, întrucât era un aranjament de pe urma căruia aveam de câştigat, puteam să trec peste acest disconfort. Mai ales că Braden procedase corect şi plecase fără să mă trezească.

Ceea ce se traducea prin: *doar sex!*

Povestea asta putea să meargă. Puteam să fac asta.

Din bucătărie s-a auzit zgomotul unui dulap închizându-se. M-am ridicat imediat în capul oaselor, şi inima a început să-mi bată mai tare. Oare Ellie se întorsese acasă? Apoi mi-a căzut privirea pe capătul patului. Cămaşa lui Braden. O ridicase de pe podea. M-am uitat la ceasul cu alarmă. Ora opt.

La dracu'! Încă era în apartament. De ce nu plecase? Nu trebuia să meargă la serviciu? Enervarea mi s-a strecurat în sânge, iar obrajii mi s-au încins. Am sărit din pat, mi-am luat pe mine un maiou şi nişte pantaloni scurţi de pijama, apoi mi-am prins părul într-o coadă neglijentă şi m-am dus să stau de vorbă cu el.

M-am oprit în pragul uşii de la bucătărie, copleşită de foarte familiarul fior de dorinţă. Stând în picioare şi turnând lapte în două căni de cafea, Braden avea un aer extrem de sexy. Îşi luase pantalonii pe el, dar avea bustul gol, aşa că îi vedeam încordându-se muşchii umerilor săi laţi şi mi-am amintit imediat ce plăcut fusese să-i simt mişcându-se sub mâinile mele.

— Două linguriţe de zahăr, da? m-a întrebat el, înainte să se uite peste umăr cu un zâmbet discret.

Un zâmbet care m-a izbit în piept ca un pumn. Era intim.

Afectuos. M-a durut îngrozitor. Chipul mi s-a înăsprit.

— Ce mai cauţi aici?

— Am făcut cafeaua, a ridicat el din umeri, punând zahărul şi amestecând în căni.

— Nu ai de lucru?

— Am o întâlnire în câteva ore. Am timp de o cafea.

Mi-a zâmbit iarăşi şi a traversat bucătăria să-mi dea cafeaua, iar

mâna mi s-a înfăşurat în jurul cănii fierbinţi chiar în clipa când gura lui s-a lipit de a mea. Dependentă de gustul lui, i-am răspuns la sărut. N-a fost un sărut lung. Scurt, dar tandru. Când s-a retras, aveam un aer încruntat.

Braden a oftat şi a luat o gură de cafea înainte să mă întrebe:

— Ce mai e acum?

— Încă eşti aici, m-am răsucit eu pe călcâie şi am pornit spre living.

M-am aşezat într-un capăt al canapelei, cu picioarele sub mine, iar Braden sa trântit pe un fotoliu. Străduindu-mă să nu-l sorb din priviri, m-am încruntat mai tare şi am adăugat:

— Şi eşti la bustul gol.

Un colţ al gurii i s-a ridicat uşor, ca şi când ar fi ştiut exact ce efect avea bustul lui asupra mea.

— Am nevoie de cafea ca să pot funcţiona ca lumea, şi dacă tot am făcut pentru mine, m-am gândit să-ţi fac şi ţie una.

— Sunt sigură că şi fără cafea poţi funcţiona suficient de bine cât să-ţi chemi un taxi.

— Şi trebuie să stăm de vorbă, a adăugat el.

Am mormăit şi am luat o gură mare de cafea:

— Despre ce?

— În primul rând, despre turele tale la bar. S-ar putea să trebuiască să mă însoţeşti la evenimente în serile din weekend. În fine, crezi că ai putea să-ţi schimbi turele?

I-am răspuns cu un zâmbet dulce.

Braden a ridicat o sprânceană:

— E un da sau un nu?

— Un ditamai nu-ul! Braden n-am de gând să-mi schimb programul pentru tine, am ridicat eu din umeri. Uite, am putea cel mult să ajungem la un compromis. Dacă vrei să merg cu tine undeva şi mă anunţi din vreme, aş putea să fac schimb de tură cu cineva.

A încuviinţat din cap:

— Sună bine.

— Asta-i tot? Am terminat?

A mijit ochii şi am simţit că atmosfera dintre noi s-a schimbat. Braden s-a aplecat în faţă, iar eu m-am lăsat pe spate, cu toate că între noi se afla măsuţa de cafea.

— Jocelyn, nu mă mai trata ca şi când aş fi un partener de o noapte, de care nu mai poţi scăpa. Chestia asta începe să mă calce pe nervi.

Eram complet derutată:

— Ai spus că vrei doar sex.

— Am spus şi că suntem prieteni, iar tu ai fost de acord. Te porţi la fel de urât cu toţi prietenii tăi?

— Uneori.

Mi-a aruncat o privire nemulţumită, iar eu am oftat din greu:

— Uite ce, nu vreau ca povestea asta să se complice. Nu crezi că a dormi îmbrăţişaţi şi a-mi face cafea dimineaţă e cam...

— Cam cum?

— Of!

Întrucât se făcea că nu ştie, m-am lăsat păgubaşă:

— Nu ştiu.

Braden şi-a pus cana pe măsuţă şi s-a ridicat în picioare, apropiindu-se lent de mine. L-am urmărit cu un aer jumătate precaut, jumătate senzual, privirea mea urcând dinspre cele şase pachete de muşchi abdominali spre gâtul său, pe care mi-aş fi dorit să-l sărut. S-a aşezat aproape de mine, sprijinind braţul pe speteaza canapelei, astfel încât eram prinsă ca într-o cursă:

— N-am mai făcut asta până acum. Sunt sigur că nici tu. Aşa că hai să improvizăm. Fără reguli. Fără idei preconcepute despre cum ar trebui să fie. Hai să facem ce ni se pare firesc.

— Te înşeli, am bombănit eu. Am mai făcut asta.

Spre surprinderea mea, expresia blândă a lui Braden a dispărut, iar trăsăturile i s-au înăsprit brusc. Muşchii mandibulei i s-au încordat şi mi-a aruncat o privire indescifrabilă. Simţeam că încearcă să pătrundă în adâncul meu, dar nu m-am uitat în altă parte, cu toate că eram foarte stingherită.

— Ai mai făcut asta? m-a întrebat el blând.

Am ridicat din umeri:

— Înţelegerea noastră nu implică să ne împărtăşim trecutul sexual. E suficient să spun că ştiu despre ce vorbesc. Iar înţelegerile astea nu presupun dormitul unul în braţele celuilalt şi nici cafeaua de dimineaţă.

— Ai mai făcut asta? a repetat el. Parcă mi-ai spus că n-ai mai făcut sex de patru ani. Ceea ce înseamnă că ultima oară ai făcut sex la optsprezece ani.

Ah, am înţeles unde voia să ajungă:

— Aşa, şi?

— Când aveam optsprezece ani, cele mai multe dintre fetele pe care le cunoşteam îşi închipuiau că erau îndrăgostite de orice tip cu care şi-o trăgeau.

— Şi?

Braden s-a apropiat mai mult de mine, încercând să mă intimideze:

— Deci când ai mai făcut asta?

— Nu e treaba ta.

— Ce dracu', Jocelyn, nu poţi să răspunzi la o întrebare personală?

Brusc, m-a copleşit furia. Eram sigură. Ştiam că aşa se va întâmpla.

— Gata, s-a terminat, am spus eu. A fost o greşeală.

Am dat să mă ridic, dar m-am trezit trasă înapoi pe canapea, întinsă pe spate, cu Braden deasupra mea. M-am uitat la el cu un aer stupefiat:

— Ce grosolan eşti!

Braden şi-a apropiat faţa de a mea la câţiva centimetri, uitându-se ţintă în ochii mei, cu o mină furioasă, care deja îmi devenise familiară:

— Ba nu s-a terminat. Abia am început.

M-am zvârcolit sub el, dar singurul efect a fost că şi-a adâncit şi mai mult şoldurile în mine, ceea ce i-a întărit mădularul. Simţindu-l pe pântec, m-am înroşit, iar chiloţii mi s-au umezit. *La dracu!*

— Braden, n-o să meargă. Nu sunt iubita ta. Ai spus că nu vrei o

relaţie plină de sentimente siropoase.

A ridicat uşor capul şi s-a uitat la mine pe sub genele sale lungi, râzând cu un aer nedumerit:

— Chiar că nu eşti ca toate femeile.

— Nu, am răspuns eu sincer, nu sunt.

S-a mişcat iarăşi, găsindu-şi o poziţie mai confortabilă deasupra mea, şi am simţit între picioare atingerea mădularului său tare, iar coapsele mi s-au deschis în mod involuntar. Mi-am muşcat buza, să-mi înăbuş un geamăt, iar Braden mi-a aruncat o privire lacomă.

— Încetează! am şoptit eu.

— La ce te referi? şi-a unduit el iarăşi şoldurile, frecându-se de mine şi pricinuindu-mi un nou puseu de căldură între picioare.

— Braden, l-am împins eu cu palmele în piept. Vorbesc serios.

— Suntem prieteni, mi-a şoptit el pe buze. Prietenii pot pune întrebări. Acum spune-mi, pe cine ai lăsat să ţi-o tragă?

Bine. Dacă asta voia...

— Pe destul de mulţi tipi. Nici nu mai ştiu cum îi chema pe mulţi dintre ei.

A înlemnit, ridicând capul să mă studieze, şi din nou am văzut cum i se încleştează maxilarele.

— Ce naiba vrei să spui?

Uau! Era furios? M-am încruntat la el şi am devenit defensivă:

— Braden, ţi-am spus că n-am avut relaţii. Dar îmi place sexul şi obişnuiam să merg la petreceri. Iar alcoolul nu ajută la stabilirea unei relaţii pline de iubire.

A tăcut preţ de câteva clipe, procesând ce îi spusesem. De fapt, a tăcut atât de mult timp, încât mi-am dat seama la ce se gândea. Şi m-am simţit urâtă şi demnă de dispreţ. L-am împins încă o dată cu palmele în piept.

— Acum poţi să te dai jos de pe mine.

Dar nu s-a clintit. A clătinat din cap şi s-a uitat iarăşi la mine, înseninându-se la faţă.

— Patru ani, a răspuns el cu glas scăzut. N-ai mai făcut sex de patru ani. Îmi închipui că de când ai

venit aici. Ce s-a schimbat?

— Asta e o altă întrebare.

Expresia lui Braden s-a întunecat brusc, devenind atât de înfricoşătoare, încât, în cele din urmă, m-am simţit intimidată. M-am încordat sub el, cu respiraţia tăiată, iar el m-a ţintuit cu o privire de gheaţă:

— Ţi-a făcut cineva rău, Jocelyn?

Ce? *Dumnezeule mare...* M-am relaxat când mi-am dat seama ce concluzie trăsese.

— Nu, l-am mângâiat eu pe obraz, sperând că astfel îi voi îndepărta expresia glacială. Nu, Braden. Nu vreau să vorbesc despre asta, i-am explicat eu blând. Dar nu mi-a făcut nimeni rău. Eram o nebună. Iar la un moment dat m-am cuminţit. Dar nu te-am minţit noaptea trecută. Am fost la un control şi n-am nimic. Şi oricum, n-am niciun dubiu că femeile cu care ai fost tu sunt mai numeroase decât tipii cu care mi-am tras-o eu, dar nu te judec.

— Nici eu nu te judec, Jocelyn.

— Ba mă judeci.

— Ba nu.

— Ba da.

S-a sculat în capul oaselor, ridicându-mă şi pe mine pe după mijloc, apoi m-a strâns în braţe, lipindu-mă de pieptul lui gol şi cald. Cu un aer stânjenit, i-am atins pectoralii, iar el m-a ţintuit cu privirea lui intensă.

— Nu-mi place să împart, mi-a şoptit el.

Îmi mai spusese asta o dată. Am simţit ceva în piept — un amestec de exaltare şi disconfort.

— Braden, nu sunt a ta.

Braţele sale s-au strâns mai tare în jurul meu.

— În următoarele trei luni, eşti a mea. Vorbesc serios, Jocelyn. Nu te atinge nimeni altcineva.

Trupul nu mi-a luat în seamă mintea, care striga: *Fugi, fugi, fugi!,* aşa că, ignorând avertismentul, sânii mi s-au umflat, iar sfârcurile mi s-au întărit.

— Eşti un nenorocit, i-am spus eu cu

glas răguşit, dar ochii m-au trădat, coborând spre gura lui.

— Nu te judec, a continuat el, ca şi când n-aş fi spus nimic, presărându-mi sărutări tandre şi aţâţătoare pe mandibulă, până la ureche. În public, eşti Joss Butler. Rece şi stăpână pe tine. În pat, eşti Jocelyn Butler. Şi eşti sexy, iubito. Nestăpânită. Plină de dorinţă. Tandră, a şoptit el. Îmi place că am descoperit asta. Nu-mi place că au descoperit-o şi alţi bărbaţi.

Poate că eram atât de excitată, încât uitasem ce eram unul pentru altul şi care era înţelegerea noastră, dar cert e că, în acele clipe, mă simţeam neobişnuit de sinceră. M-am aplecat să-l sărut pe gât şi am fost sedusă de felul în care a dat capul pe spate, arcuindu- şi gâtul. Mâna mi-a alunecat pe pieptul şi umărul lui, oprindu-se pe ceafă. Mi-am croit drum spre gura lui, muşcând, lingând şi sărutând, iar când m-am îndepărtat de el, eram atât de pregătită să-l primesc în mine, încât nu mi se mai părea deloc amuzant.

— Erau băieţi, nu bărbaţi. Şi să ştii că... n-au scos niciodată de la mine ce ai reuşit să obţii tu aseară. N-au reuşit pentru că nu mi-au oferit niciodată ce mi-ai oferit tu. Nici pe departe.

I-am mângâiat buzele cu ale mele şi m-am uitat în ochii lui, zâmbind superior.

— Poftim, ţi-am mai dat un motiv să te umfli în pene, am adăugat eu, strângându-l mai tare pe după gât. Dar e adevărat.

Am aşteptat să spună ceva, orice, în schimb, ochii i s-au întunecat de dorinţă şi am simţit că mă striveşte de pieptul lui. Buzele sale mi-au cerut să-mi deschid gura şi m-am supus: l-am lăsat să mă sărute adânc şi posesiv, străduindu-mă să fur aer din respiraţia lui, căci mă strângea atât de tare, încât nu mai putea respira. După mai puţin de un minut, eram goală, şi după încă unul, Braden se adâncea iarăşi în mine, dovedind încă o dată că uneori chiar puteam fi tandră şi plină de dorinţă.

M-am dus în dormitor, îmbrăcată iarăşi cu maioul şi pantalonii scurţi, şi l-am urmărit pe Braden în timp ce îşi încheia nasturii de la

cămaşă. S-a uitat la mine peste umăr şi mi-a spus zâmbind:

— Vrei să fii sigură că plec?

Am ridicat din umeri, simţindu-mă mult mai relaxată acum, după ce îmi oferise două orgasme spectaculoase:

— O să improvizăm.

Zâmbetul i s-a adâncit:

— O să fie uşor, dacă n-ai nevoie decât de sex ca să-ţi schimbi părerea.

I-am aruncat o privire exasperată:

— Braden. Vorbesc serios. O să improvizăm şi, câtă vreme o să facem sex împreună, niciunul dintre noi nu se va culca cu altcineva. Şi vreau să rămână stabilit că nu ne vom presa unul pe celălalt să răspundem la întrebări la care nu vrem să răspundem.

M-a privit în tăcere preţ de câteva clipe, iar în cele din urmă a încuviinţat din cap:

— De acord.

— Bine. De acord.

— Ar fi bine să mă întorc la mine la apartament, să fac duş şi să mă schimb, a zis el, sărutându-mă scurt pe gură, cu mâna sprijinită pe talia mea. Ne vedem diseară.

M-am încruntat:

— Nu. Diseară lucrez.

— Bine. Adam, Ellie şi cu mine o să trecem pe la tine.

— Ba nu, am clătinat eu din cap.

Nu după ce se întâmplase ultima oară. Şi, sincer vorbind, aveam nevoie să iau un pic de distanţă faţă de el.

Fruntea lui Braden s-a încruntat:

— De ce nu?

— Pentru că o să lucrez şi n-o să am timp de distracţie.

— Lucrezi cu Craig?

Am făcut o grimasă:

— Da.

M-a strâns mai tare de mijloc:

— Dacă te sărută...

— Da, ştiu, o să-i zbori dinţii din

gură, l-am întrerupt eu, dând ochii peste cap. Am reţinut, eşti un scoţian macho. N-o să se întâmple nimic. Promit. Dar nu vii acolo în seara asta.

— Bine, a ridicat el din umeri, consimţind cu un aer foarte relaxat. Atunci o să fiu aici când te întorci.

Bine. Mai aveam un pic şi încuviinţam, dar mi-a venit imediat mintea la cap.

Stai! Nu, nu, nu!

— Nu! am răspuns eu pe un ton puţin mai ridicat decât mi-aş fi dorit.

Braden n-a fost deloc amuzat:

— N-au trecut nici douăzeci şi patru de ore, iar aranjamentul ăsta deja mă epuizează.

— Păi, mi-ai oferit patru orgasme, mi se pare normal să fii sleit de puteri, am zâmbit eu impertinent.

Dar strategia mea n-a dat roade.

— Am să vin aici în seara asta, a spus el.

— Braden, zău, nu veni. E ceva nou pentru mine. Am nevoie să stau şi singură.

— *Iubito,* m-a sărutat el tandru pe frunte, iar eu m-am relaxat — deci uneori putea să fie plăcut şi dispus să facă compromisuri. Avem la dispoziţie doar trei luni. Nu avem timp să stăm singuri.

Ba poate că avem.

— O să fiu obosită când o să-mi termin tura.

— Dar dimineaţă n-o să fii obosită.

— Atunci vino dimineaţă.

Cu un oftat plictisit, Braden a încuviinţat din cap:

— Bine.

M-a tras spre el, ridicându-mă, şi mi-a aşternut pe gură un sărut apăsat şi umed, pe care ştia că n-am să-l uit curând. Apoi m-a lăsat jos ameţită şi a ieşit din apartament fără să-şi ia la revedere.

— Crezi că sunt nebună? am întrebat eu cu o grimasă, pregătindu-mă sufleteşte pentru răspunsul psihoterapeutei.

— Pentru că ai acceptat să fii disponibilă sexual pentru Braden?

— Da.

— Joss, eşti femeie în toată firea. Astea sunt decizii pe care trebuie să le iei singură.

— *Tu* crezi că eşti nebună? m-a întrebat ea cu un uşor zâmbet.

Am râs forţat, gândindu-mă la Braden şi la tot ce mă făcuse să simt.

— Cred că e cea mai bună cale de a gestiona atracţia dintre noi. În felul ăsta, nu voi mai avea bătăi de cap şi nu voi mai fi nevoită să mă mut de acolo. Niciunul dintre noi nu vrea o relaţie. Amândoi suntem adulţi şi amândoi ştim regulile. N-aş fi acceptat mai mult de atât, deci îmi convine aşa. Ne folosim unul de celălalt până o să ne plictisim. Fără resentimente. Fără bătăi de cap. Fără să ne mutăm împreună.

— Dar ai fi putut foarte bine să pleci de pe strada Dublin, să-l scoţi pe Braden din viaţa ta, în loc să ajungi la această înţelegere cu el. De ce nu ţi-ai căutat alt apartament?

M-am încruntat, spunându-mi în sinea mea că era evident.

— Din pricina lui Ellie. E prietena mea.

Dr. Pritchard a încuviinţat din cap, gândindu-se câteva clipe la ce-i spusesem.

— Deci eşti dispusă să explorezi interacţiunea cu un bărbat, care înainte te speria din cauza felului în care te făcea să te simţi, şi eşti dispusă s-o faci datorită prieteniei cu sora lui.

— Da.

— Deci eşti dispusă să ţii la Ellie..., dar nu la Braden?

Stai un pic. Nu. Ce?

— Nu asta..., am început eu, dar m-am întrerupt, simţind că mi se strânge pieptul. Ellie îmi e prietenă, dar asta nu înseamnă nimic. Îmi place de ea şi nu vreau s-o pierd, dar asta nu este relevant.

Dr. Pritchard a oftat, luându-şi prima oară un aer iritat:

— Ştii, Joss, procesul terapeutic ar decurge mai lin dacă nu te-ai mai minţi pe tine însăţi.

Am inspirat adânc, încercând să-mi deschid plămânii cât mai mult.

— Bine, am încuviinţat eu din cap. Ţin la ea. E o prietenă bună şi o persoană generoasă.

— Şi totuşi, îţi spui tot timpul că nu ţii la nimeni. Că nu vei ţine niciodată suficient de mult la o persoană, încât să te apropii de ea.

— Dar nu mi-e rudă, am ripostat eu, încercând cu disperare să mă fac înţeleasă, să-i arăt cum vedeam eu situaţia. Nu e acelaşi lucru.

A înclinat capul într-o parte în felul acela care mă călca pe nervi.

— Eşti sigură? Din câte mi-ai povestit, Ellie se poartă ca şi când ai face parte din familia ei.

— Răstălmăceşti tot ce ţi-am spus, am clătinat eu din cap, simţind familiara migrenă. Ţin la anumiţi oameni. N-am spus niciodată că nu mi-ar păsa de nimeni. Ţin la Rhian şi la James. Şi da, ţin la Ellie.

— Şi de ce nu-ţi dai voie să ţii la Braden?

— E vorba doar de sex, am murmurat eu.

— Dar n-ai nicio garanţie, Joss, a spus calm dr. Pritchard. Nu poţi să ştii

ce o să simţi pentru Braden după cele trei luni. Nici ce o să simtă el pentru tine. Şi, ţinând cont de ce mi-ai spus — anume că sentimentele tale faţă de Braden te sperie —, îţi sugerez să te gândeşti cu grijă la asta.

— Am spus că mă sperie cât de tare mă *excită*. E o atracţie foarte intensă. Dar pot să o gestionez. E vorba doar de sex, am repetat eu cu încăpăţânare, dar undeva în adâncul meu, într-o cutie de fier, era închisă o voce care încerca să iasă la suprafaţă, să-mi spună că îmi îngropam capul în nisip.

— Ia zi, e adevărat că ţi-o tragi cu Braden Carmichael? m-a întrebat Jo cu glas tare, în timp ce îi turnam unui client o halbă de Tennent.

Clientul a surprins privirea încruntată pe care i-am aruncat-o colegei mele şi a zâmbit complice.

— De ce nu întrebi mai tare, Jo? Cei din spate nu te-au auzit.

— I-a surprins Alistair, a ridicat Craig sugestiv din sprâncene, trecând pe lângă mine să ia o sticlă de Baileys. Mi-a zis că era în chiloţii tăi.

Alistair avea o gură mare.

Am ridicat din umeri cu un aer indiferent şi am luat comanda următorului client.

— Nu se poate, s-a plâns Jo. Pusesem eu ochii pe el. Vreau să ştiu dacă e luat.

Ignorând furia pricinuită de remarca ei, i-am răspuns cu un zâmbet rece:

— După ce termin cu el, poţi să-l iei tu.

Jo a rămas cu gura căscată:

— Deci e adevărat? Te culci cu el?

Aşa se pare, deşi culcatul împreună n-a făcut parte din înţelegerea iniţială. Dar până la urmă, nenorocitul reuşise să mă păcălească. Am ridicat o sprânceană spre colega mea, refuzând să

intru în detalii.

Jo s-a întunecat la faţă:

— Deci nu vrei să bârfim pe tema asta?

Am clătinat din cap şi m-am aplecat peste bar să iau o nouă comandă.

— A vea u mahito, u uichi co cola, o steclă e Miller... au, da, i, eh, Stace vrea un cosmo. Seiţi cosmo?

Din fericire, lucrând într-un bar din Edinburgh timp de patru ani, avusesem suficient timp să învăţ nu doar accentul aspru al scoţienilor, ci şi accentul aspru al scoţienilor beţi.

În traducere: „Aş vrea un mojito, un whisky cu Cola, o sticlă de Miller... ah, da, şi, ăă, Stace vrea un cosmo. Serviţi cosmo?”

Am încuviinţat din cap şi m-am aplecat să iau o bere Miller din frigider.

— Şi, e bun? mi-a apărut iarăşi Jo în faţă.

Am oftat cu un aer plictisit şi am trecut pe lângă ea.

— E o relaţie exclusivă? a strigat Craig de la celălalt capăt al barului. Sau putem să ne-o mai tragem?

— Cum adică, „mai”? am pufnit eu.

— Ăsta e un nu?

— Un nu categoric.

— Haide, Joss, s-a rugat Jo de mine. Am auzit că e un adevărat armăsar în pat, dar asta e o bârfă la mâna a doua. Vreau o bârfă la prima mână.

— Mai bine îţi dau primul deget, ce zici? am spus eu, arătându-i degetul mijlociu.

Da, ştiu, n-a fost răspunsul cel mai inspirat, nici cel mai matur, dar chiar începea să mă calce pe nervi.

— N-ai niciun haz, m-a mustrat Jo.

— Poate că n-am.

Atmosfera din bar nu era nici pe departe la fel de caldă şi electrizantă ca în weekendul dinainte. Jo era bosumflată, Craig nu ştia cum să se poarte cu mine când eram prost dispusă, iar eu eram, ei bine, prost dispusă, pentru că eram adâncită în propriile mele gânduri.

Nu-mi puteam scoate din minte amintirile din noaptea trecută şi din dimineaţa aceea, şi, sinceră să fiu, mă irita şi mă stânjenea faptul

că abia aşteptam să-l revăd pe Braden a doua zi. Încercam să nu-mi fac multe griji din pricina deciziei de a accepta aranjamentul cu el. Voiam doar să mă simt bine. Dar aveam nevoie de timp ca să fiu relaxată în situaţia asta.

Mă ajuta faptul că Ellie privea lucrurile cu degajare. Nu ştiu la ce mă aşteptasem din partea ei, dar îmi închipuiam că va avea o atitudine dezaprobatoare.

În ziua aceea, se întorsese acasă mai devreme şi mă găsise în faţa laptopului. Discutasem cu dr. Pritchard despre ideea de a scrie un roman bazat vag pe viaţa părinţilor mei, iar ea îmi spusese că era o idee bună. Ba chiar terapeutică. Şi totuşi, îmi era greu să-l încep — mă cuprindea frica de fiecare dată când puneam degetele pe tastatură. Scrierea lui presupunea să deschid toate sertarele cu amintiri şi nu ştiam dacă voi putea face faţă inevitabilelor atacuri de panică. Doctoriţa cea bună mi-a spus că scopul era să ajung la punctul în care amintirile nu-mi mai provocau atacuri de panică, iar scrisul putea fi un mijloc plăcut de a obţine asta.

După ce plecase Braden, reuşisem să scriu prima pagină. Mă uitam la ea cu un aer surprins, nevenindu-mi să cred că începusem să lucrez la roman, şi, dintr-odată, am auzit uşa de la intrare. Imediat după ce a intrat în apartament, Ellie a venit în camera mea.

M-am întors cu scaunul s-o salut, iar ea mi-a zâmbit complice.

— Ei... cum te simţi?

Nu mă jenam uşor, dar, recunosc, era un pic stânjenitor să ştiu că Ellie aflase că făcusem sex cu fratele ei.

— Ţi se pare prea ciudat? am întrebat-o eu cu o grimasă.

— Că tu şi Braden sunteţi un cuplu? Nicidecum, a clătinat ea din cap, cu ochi luminoşi. Mi se pare minunat.

Uau! Mi-am dres glasul şi mi-am amintit că Braden nu voia să o mintă.

— De fapt, Ellie, nu suntem tocmai un cuplu. E mai mult o chestie fizică.

— Adică sunteţi prieteni cu beneficii reciproce? a întrebat ea surprinsă.

Mă rog, eu prefer sintagma „tovarăşi de futai”. Dar Ellie n-ar rosti niciodată cuvântul „futai”.

— Cam aşa.

Ellie a pus mâinile în sân, cu un aer curios:

— Şi asta îţi doreşti?

Am încuviinţat din cap:

— Ştii că nu vreau o relaţie.

— Şi Braden?

— Aranjamentul ăsta a fost ideea lui.

Ellie a dat ochii peste cap.

— Braden şi aranjamentele lui nenorocite, a oftat ea exasperată. Mă rog, dacă asta vă doriţi amândoi, atunci e bine. Câtă vreme nu-mi afectează relaţia cu tine, n-am nimic împotrivă. Mi se pare complet lipsit de romantism, dar asta e.

— Promit că n-o să ne afecteze relaţia, am zâmbit eu. Deci n-ai nimic împotrivă?

— N-am nimic împotrivă, a spus ea, zâmbind adorabil cu jumătate de gură.

Drept dovadă, am petrecut după-amiaza împreună, hoinărind pe Princes Street şi lovindu-ne din când în când de pâlcurile de turişti care se opreau să fotografieze maiestuosul Castel Edinburgh. Castelul se înălţa pe stânca lui, creând un amalgam suprarealist de modern şi medieval... şi un pic de haos la poalele lui, întrucât, copleşiţi de nevoia subită de a-i surprinde în poze măreţia, turiştii se opreau unde le venea la socoteală, fără să le pese că pietonii se izbeau de ei. Timp de câteva ore, am intrat în toate magazinele de haine din centrul oraşului, căutând o rochie cu care să se îmbrace Ellie la întâlnirea din seara aceea. Exact. Avea o *întâlnire.* Cunoscuse la Starbucks un tip pe nume Jason, care o invitase în oraş, iar ea acceptase. Mi-a zis că era drăguţ, dar impresia mea era că, de fapt, voia să-l facă gelos pe Adam.

Şi totuşi, îmi făceam griji pentru ea. Era prima ei întâlnire de la eşecul cu Adam şi părea foarte emoţionată când a plecat. Deşi încă mă frământam din pricina poveştii cu Braden, eram curioasă în legătură cu întâlnirea lui Ellie, întrebându-mă cum decurgea.

În seara aceea, am fost prost dispusă şi, pentru prima oară după multă vreme, abia aşteptam să se termine tura, să mă duc acasă şi să mă gândesc la toate astea în calmul şi confortul camerei mele.

Barul s-a închis la unu dimineaţa. Am făcut curat şi am ajuns acasă la două. Când am intrat în apartament, am văzut lumină sub uşa de la living. Deci Ellie încă era trează. Vrând să mă asigur că totul era în regulă, am deschis uşa cu grijă şi am înlemnit în prag.

Singura lumină aprinsă era lampa cu picior de lângă canapea, iar pe canapea, întins în semiîntuneric, era Braden, cu picioarele sale lungi atârnate dincolo de margine. Avea ochii închişi şi părea foarte tânăr, cu pomeţii umbriţi de genele sale lungi şi cu trăsăturile

relaxate. Era ciudat să-l văd aşa. De obicei, simţeam diferenţa de opt ani dintre noi. Era mai matur, mai responsabil, mai hotărât decât mine. Dar aşa, dormind pe canapea, ai fi putut crede că era de vârsta mea. Nu mă mai intimida la fel de mult, ceea ce îmi plăcea. Mult.

Pe măsuţa de cafea stătea deschis un dosar negru, iar câteva documente erau scoase din foliile lor de protecţie. Sacoul lui Braden era întins pe fotoliu, pantofii îi erau lângă măsuţă, iar alături de documente se afla o cană goală.

Venise aici să lucreze?

Foarte surprinsă, am ieşit cu grijă din living şi am închis uşa. Mă gândeam că, fiind vineri seara, ieşise cu Adam în oraş.

— Bună.

M-am răsucit pe călcâie şi am văzut-o pe Ellie stând în pragul bucătăriei, îmbrăcată tot cu rochia de vară de culoarea piersicii, pe care şi-o cumpărase pentru întâlnire, deşi nu mai era încălţată cu sandalele aurii, cu toc înalt, care îi lungeau picioarele. M-am dus în bucătărie şi am închis uşa în urma mea, să nu-l trezim pe Braden.

— Cum a fost la întâlnire?

Punând mâinile în sân, Ellie s-a aplecat peste blatul pentru gătit cu o mină foarte nemulţumită. Deci aşa.

— N-a fost bine.

— Doamne, ce s-a întâmplat?

— Adam.

— Înţeleg. Povesteşte-mi.

— Înainte să plec, m-a sunat Braden să-mi spună că în seara asta are de lucru până târziu, dar că Adam e liber şi vrea să ştie dacă am chef să iau cina cu el şi, poate, să mergem la un film. Iar eu i-am zis să-i transmită lui Adam că am întâlnire cu Jason.

— Şi...?

Ellie s-a înroşit, iar ochii i-au scăpărat de furie.

— M-a sunat de cinci ori în timpul întâlnirii.

Am încercat să-mi înăbuş râsul, dar n-am reuşit decât parţial.

— Adam?

— Şi nu ştiu ce a înţeles Jason din cele cinci conversaţii telefonice, dar la sfârşit mi-a spus că e clar că am „chestii” de rezolvat şi că el vrea ceva fără complicaţii. Apoi a plecat.

— Stai un pic, am spus eu cu un aer mustrător. Doar nu i-ai răspuns lui Adam de fiecare dată când te-a sunat, nu?

Iarăşi s-a înroşit, însă de data asta de jenă:

— Nu e politicos să ignori pe cineva.

— Ellie, am pufnit eu, fii sinceră. Îţi place că Adam e înnebunit de ideea că te întâlneşti cu altcineva.

— Merită să fie torturat un pic.

— Uau! Eşti mai însetată de sânge decât îmi închipuiam, am zâmbit eu. Bravo, Ellie! Dar cât timp ai de gând să continui aşa? Îmi închipui că e epuizant. N-ar fi mai simplu ca tu şi Adam să staţi de vorbă cu Braden şi să-i explicaţi că aveţi sentimente unul pentru celălalt? Va trebui să accepte asta.

— Nu e atât de simplu, şi-a muşcat Ellie buza, coborând privirea. Asta ar putea strica prietenia dintre Adam şi Braden. Iar Adam nu şi-ar asuma niciodată un asemenea risc pentru mine.

A clătinat trist din cap, iar eu am simţit un junghi în piept, gândindu-mă la situaţia ei. Lui Adam chiar trebuia să-i spună cineva cum stăteau lucrurile cu adevărat.

— Că tot veni vorba de Braden, a continuat ea, uitându-se la mine curioasă, m-am întors acasă acum câteva ore şi l-am găsit lucrând aici. Mi-a zis că te aşteaptă pe tine. Nu te duci să-l trezeşti?

Ei bine, întrucât i-am spus că vreau să rămân singură în noaptea asta, nu. Merită să se trezească cu gâtul înţepenit pentru că nu mi-a respectat dorinţa.

— Nu. Pare frânt de oboseală. Şi eu mă simt epuizată. Ar fi trebuit să se ducă la el acasă.

Ellie m-a privit ironic:

— Probabil s-a simţit bine noaptea trecută, din moment ce e nerăbdător să te revadă atât de

curând.

Am pufnit:

— Chiar vrei să avem conversaţia asta despre fratele tău?

S-a gândit câteva clipe şi a strâmbat din nas:

— Ai dreptate. Of, s-a bosumflat ea. Te întâlneşti cu un tip, dar nu putem să discutăm ca între fete despre el.

Am râs uşor:

— Dacă te face să te simţi mai bine, să ştii că nu sunt genul care se dă în vânt după discuţiile între fete. Iar Braden şi cu mine nu ne... întâlnim. Doar ne-o tragem.

— Joss, chestia asta mi se pare atât de lipsită de romantism, mi-a răspuns ea, ţuguind pudic buzele.

Am deschis uşa cu grijă şi i-am făcut cu ochiul:

— Dar e foarte sexy.

Ellie a făcut o grimasă indignată, iar eu am ieşit din bucătărie şi m-am dus la baie să mă pregătesc de culcare. Am adormit imediat ce am pus capul pe pernă.

Capitolul 14

Faţa supărătoare a conştienţei s-a frecat uşor de a mea şi, trezindu-mă, am simţit o greutate pe talie şi mi-am dat seamă că îmi era neobişnuit de cald. Am înţeles că fusesem trezită de căldură. Dacă mă luam după cât de grele îmi erau pleoapele şi cât de mult ezitau să se deschidă, era prea devreme să mă scol şi probabil că trebuia să adorm la loc.

Dar greutatea de pe talie mi se părea familiară.

Forţându-mi ochii să se deschidă, m-am uitat la pieptul gol întins la doar câţiva centimetri de faţa mea.

Ce?

Trezeşte-te! Ochii mei adormiţi şi dureroşi au urcat pe pieptul de lângă mine, până au ajuns la un chip, şi — lent, dar sigur — realitatea şi-a reintrat în drepturi: Braden era în patul meu.

Iarăşi.

Mi-a luat câteva clipe să-mi aduc aminte că, noaptea trecută, când ajunsesem acasă, îl găsisem dormind pe canapea. Vorbisem cu Ellie, mă spălasem şi apoi mă vârâsem în pat.

Era limpede că, în timpul nopţii, Braden se strecurase lângă mine.

Nu asta ne era înţelegerea.

Cu un oftat iritat, am împins în pieptul lui cu toată puterea. Cu toată puterea, adică l-am dat jos din pat.

Trupul lui mare s-a izbit de podea cu o bufnitură dureroasă, iar când m-am aplecat peste marginea patului, i-am văzut ochii deschizându-se, înceţoşaţi şi nedumeriţi de faptul că mă priveau de jos. Am uitat să spun că era complet gol.

— Dumnezeule mare! s-a plâns el, cu vocea răguşită de somn. Jocelyn, de ce naiba ai făcut asta?

I-am zâmbit superior:

— Ca să-ţi aminteşti că e vorba doar de sex.

S-a ridicat în coate, iar părul ciufulit şi expresia ameninţătoare îi dădeau o înfăţişare al naibii de sexy:

— Aşa că te-ai gândit să mă dai jos din pat?

— E la modă, i-am zâmbit eu drăgăstos.

Braden a încuviinţat lent din cap, ca şi când ar fi acceptat că aveam dreptul s-o fac.

— Bine, a oftat el.

Apoi mi-am înăbuşit un ţipăt de spaimă, căci s-a repezit la mine, m-a apucat de braţe cu mâinile lui puternice şi m-a tras pe podea.

— Braden! am strigat eu, iar el m-a întins pe spate. Şi a făcut un lucru îngrozitor: a început să mă gâdile.

Ţipam ca o fată, zvârcolindu-mă şi râzând, în timp ce încercam să scap de asaltul lui:

— Încetează!

Cu un zâmbet hotărât şi maliţios, se mişca foarte rapid, reuşind să evite loviturile picioarelor mele şi, în acelaşi timp, să mă ţintuiască de podea *şi* să mă gâdile.

— Braden, încetează!

Râdeam atât de tare şi mă zbăteam atât de energic, în încercarea de a scăpa din strânsoarea lui, încât abia mai puteam respira.

— Pot avea încredere că, pe viitor, când o să mai dorm lângă tine, n-o să mă mai ataci pe ascuns? m-a întrebat el tare, acoperindu-mi chicotelile şi respiraţia precipitată.

— Da! am promis eu, simţind ca încep să mă doară coastele.

Braden s-a oprit, iar eu am inspirat adânc, relaxându-mă sub apăsarea trupului său.

— Ce tare e podeaua asta, am făcut eu o grimasă.

— Mda, curul meu o ştie cel mai bine, a mijit el ochii.

Mi-am muşcat buza ca să nu râd, dar n-am reuşit:

— Îmi pare rău.

— Da, se vede pe faţa ta, a zâmbit el, sprijinind mâinile de o parte şi de alta a capului meu şi vârând genunchiul între picioarele mele. Dar, chiar şi aşa, cred că ar fi bine să te pedepsesc.

Trupul meu a răspuns imediat la expresia din ochii lui, la inflexiunile glasului său. Sfârcurile mi s-au întărit, am îndoit genunchii şi am desfăcut picioarele, iar zvâcnirile vulvei mi-au dat de înţeles că eram pregătită pentru el. Mi-am plimbat degetele pe abdomenul lui musculos, apoi i-am cuprins şalele în palme.

— Vrei să-ţi dau o sărutare pe popou, să nu te mai doară?

Braden tocmai se pregătea să mă sărute, dar s-a retras:

— Ce cuvânt ciudat.

— Tu vorbeşti? Cine naiba mai zice „chilot” în ziua de azi?

Am îndepărtat amintirea unei conversaţii asemănătoare cu mama — de fapt, aveam multe astfel de conversaţii cu ea, în care o tachinam în legătură cu anumite cuvinte ciudate pe care le folosea. Ca să uit de mama, m-am concentrat asupra ochilor lui Braden.

— De acord, mi-a zâmbit el, nu sună tocmai bine. Dar trebuie să recunoşti că şi „popou” e un cuvânt nasol.

Am strâmbat din nas:

— „Pe când” sună şi mai nasol. Voi, scoţienii, spuneţi des „pe când”.

Braden a făcut o grimasă:

— Cu ce scoţieni ai stat de vorbă?

Apoi vocea i s-a îngroşat, iar accentul său melodic a devenit mai rafinat, aproape englezesc:

— Femeia mea discuta pedant despre cuvinte britanice *pe când* eu încercam să i-o trag.

Am izbucnit în râs, dându-i o palmă pe spate, iar el mi-a zâmbit insolent.

— Tu ai început povestea asta, când te-ai legat de „popou”...

Am tras aer în piept, simţindu-i mâna care mi-a alunecat senzual pe talie şi pe spate, apoi mi s-a strecurat sub şort şi sub chiloţi, cuprinzându-mi fesele. M-a ridicat uşor, lipindu-şi de mine mădularul tare, iar mie mi s-a tăiat respiraţia şi am simţit furnicături în tot corpul — pe cap, în sfârcuri şi între picioare. Atmosfera s-a schimbat instantaneu.

Am tăcut amândoi, iar Braden s-a ridicat în genunchi, cu mădularul erect. M-am ridicat şi eu, fără să-mi iau privirea de la el, şi l-am cuprins cu o mână. Ochii i-au scăpărat când a simţit că-mi înteţesc strânsoarea şi am coborât mâna pe pielea lui catifelată. Mâna i s-a aşezat peste a mea — la început, am crezut că vrea să mă ghideze, să-mi arate ce-i place —, dar de fapt mi-a strâns-o şi mi-a dus-o la spate, apropiindu-şi gura de a mea. Avea buze moi şi tandre, dar voiam mai mult. Mi-am atins limba de a lui, adâncind sărutul şi transformându-l în ceva umed, sălbatic, exuberant. Doamne, ce bine săruta. Îi simţeam mirosul parfumului, înţepăturile uşoare ale bărbii de trei zile şi efectul pe care îl aveam asupra lui. Nu credeam că pot stârni o dorinţă atât de puternică în cineva. Dar Braden era dovada că puteam. Ceea ce mă înnebunea şi mă făcea să uit de orice altceva.

Buzele lui Braden s-au desprins cu greu de ale mele, apoi mi-a

dat drumul la mână şi s-a dat un pic în spate, plimbându-şi mâinile pe betelia şortului meu. M-am lăsat şi eu pe spate, sprijinindu-mă în coate, ca să-i uşurez sarcina, şi l-am urmărit, cu fiori în stomac, în timp ce îmi trăgea cu grijă şortul şi chiloţii, după care i-a aruncat peste umăr. I-am venit în ajutor, dându-mi jos maioul şi întinzându-mă pe spate.

Sexul a fost altfel decât cu o zi înainte. Braden s-a lăsat peste mine cu mişcări mai atente, mai răbdătoare, aproape solemne, apoi mi s-a aşezat între picioare. Mi-a cuprins sânii în palme şi i-a ridicat uşor, buzele şi limba lui aţâţându-mi încet trupul.

— Braden, am oftat eu, lipindu-mi mâna de ceafa lui.

Mi-am arcuit gâtul şi am început să respir precipitat, în timp ce el mă purta spre orgasm doar cu buzele strânse în jurul sfârcului meu.

Braden a ridicat capul, şi i-am simţit mâna alunecându-mi între picioare, iar când şi-a vârât două degete în mine, întreg trupul mi-a fost străbătut de fiori de plăcere.

— Atât de umedă, a şoptit el cu ochi scăpărători. Mâine, după masa în familie, te duc la apartamentul meu şi ţi-o trag în toate camerele, în toate felurile posibile.

M-am uitat în ochii lui, cu respiraţia întretăiată, excitată de vorbele lui.

— Acolo am să te fac să ţipi, din moment ce aici nu poţi, mi-a promis el cu glas scăzut, şi mi-am dat seama că îmi amintea să nu fac zgomot, întrucât Ellie era acasă. Dar acum, o să mă delectez văzându-te cum îţi muşti buza.

Ceea ce am şi făcut. Braden s-a adâncit în mine şi mi-am înăbuşit un ţipăt muşcându- mi buza. Am făcut mari eforturi să mă stăpânesc, după ce blândeţea lui de mai înainte a dispărut, şi, cu gemete al naibii de sexy, a început să se opintească în mine, purtându-mă spre orgasm.

Am fost mai relaxată pentru tura de sâmbătă noapte. Braden mi-a făcut o favoare şi m-a lăsat singură — el, Ellie, Jenny, Ed, Adam şi alţi doi prieteni de-ai lor, pe care nu-i cunoşteam aşa bine, au ieşit în oraş să ia cina şi să bea ceva. Am fost invitată şi eu la prima parte a serii, dar încă nu mă simţeam pregătită să mă afişez cu Braden, şi, după cum am spus, voiam să stau singură.

Când m-am întors acasă de la bar, Braden nu era acolo, iar când m-am trezit, nu l-am găsit lângă mine.

Chiar şi Ellie m-a lăsat să petrec mai mult timp singură.

Ceea ce mi-a permis să mai scriu câteva pagini. De fapt, am scris un capitol întreg din noul meu roman, inspirat de viaţa mamei, şi n-a fost nevoie decât de un atac de panică. Dar atacul a fost atât de scurt, încât abia dacă a contat, iar după ce am depăşit panica iniţială, am reuşit să fac faţă unei amintiri cu mama, care îmi povestea că i-a fost foarte frică să vină singură în State, dar că s-a simţit extrem de liberă făcând asta. Era un sentiment pe care îl cunoşteam foarte bine. Puteam scrie cu uşurinţă despre el. Ceea ce am şi făcut.

— Ştii, ar trebui să ai o maşină de scris.

Auzind vocea familiară, m-am răsucit cu scaunul şi l-am văzut pe Braden, care stătea în prag, îmbrăcat în jeanşi şi tricou. Începuse să plouă. Era bine să-şi fi luat un pulover pe el. Sau un *bluzon.* Un alt cuvânt ciudat despre care discutaserăm cu o zi înainte, în timp ce se pregătea să plece. Ce naiba era un bluzon? Mama nu reuşise niciodată să-mi dea un răspuns cu noimă, iar Braden îmi zâmbise cu aerul că eram simpatică. Nu eram niciodată simpatică.

— O maşină de scris?

A încuviinţat din cap, aruncând o privire spre laptop:

— Ar fi mai autentic, nu?

— Ei bine, mama a promis că-mi cumpără una de Crăciun, dar n-a mai apucat, pentru că a murit.

Am înlemnit.

Cuvintele încă îmi răsunau în minte, iar inima a început să-mi bată mai tare. De ce îi spusesem asta?

Văzându-mi reacţia, Braden a devenit mai serios şi a ridicat din umeri:

— Dacă ai avea o maşină de scris, te-ai alege cu un morman de foi mototolite.

Îmi oferea o ieşire din situaţie.

— Ei, tastez foarte bine, i-am răspuns eu cu un surâs.

— Nu e singurul lucru pe care îl faci bine, mi-a zâmbit el senzual, intrând în cameră.

— Şi încă n-ai văzut nimic.

Braden a râs, şi am crezut că vine să mă sărute. Spre surprinderea mea, a ocolit patul, s-a apropiat de noptieră şi a luat fotografia cu părinţii mei.

— Mama ta? a întrebat el.

Am întors privirea în altă parte, simţind că mi se încordează

umerii:

— Da.

— Semeni cu ea, dar tenul l-ai luat de la tatăl tău. Era frumoasă, Jocelyn.

Durerea şi-a înfipt gheara în pieptul meu.

— Mersi, am spus eu, apoi m-am ridicat în picioare, m-am întors cu spatele la el şi am pornit spre uşă. Ce vânt te aduce?

I-am auzit paşii în urma mea, apoi i-am simţit braţul în jurul taliei şi palma pe abdomen. M-a lipit de el, şi mi-am sprijinit capul de pieptul său. Începeam să mă obişnuiesc cu îmbrăţişările. Îi plăcea să mă atingă. Tot timpul. Credeam că îmi va fi greu să mă acomodez cu asta, întrucât nu eram o persoană foarte tandră, dar Braden nu mă întreba dacă voiam să mă strângă în braţe la fiecare cinci secunde.

Şi adevărul e că nu mă deranja. O altă surpriză.

Respiraţia lui mi-a mângâiat urechea când s-a aplecat să-mi şoptească:

— M-am gândit să trec să vă iau pe tine şi pe Ellie, să mergem la masa în familie. Să mă asigur că vii şi tu. N-aş fi vrut să ratezi desertul de după, în apartamentul meu.

M-am relaxat, simţind că revenim pe un teren familiar, şi m-am întors să-l sărut:

— Nici eu n-aş fi vrut una ca asta.

— Vai, ce vulgar, ne-a despărţit Ellie, care se oprise pe hol, chiar în faţa noastră. Aţi putea să închideţi uşa când profitaţi de beneficiile prieteniei voastre?

M-am smuls din braţele lui Braden:

— Ce, ai doisprezece ani?

Ellie a scos limba la mine, iar eu am râs, lovind-o în joacă peste fund, când am trecut pe lângă ea să-mi iau încălţările. Chiar în timp ce îmi vâram picioarele în cizmele mele preferate, am auzit sunând un telefon mobil.

— Alo? a răspuns Braden, iar eu m-am întors spre el.

A ieşit pe hol cu o mină serioasă şi a trecut pe lângă Ellie.

— Ce? Acum? a întrebat el, apoi a oftat, şi-a trecut o mână prin păr şi mi-a aruncat o privire. Nu, nicio problemă. Ajung acolo în scurtă

vreme.

Cu un mormăit frustrat, şi-a strecurat telefonul în buzunarul de la spate:

— Era Darren. Are probleme în familie. Azi nu poate să-şi facă tura la Fire. Urmează să se livreze nişte marfă, iar diseară o să avem invitat un DJ, şi Darren n-a reuşit să găsească pe nimeni care să-i ţină locul, aşa că va trebui să mă ocup eu de club.

S-a uitat în ochii mei preţ de câteva clipe, şi am văzut cum i se intensifică nemulţumirea.

— Lipseşti de la încă o masă în familie? a bombănit Ellie. Să vezi ce-o să se bucure mama.

— Spune-i că îmi pare rău, a ridicat el din umeri cu un aer trist, fără să-şi ia ochii de la mine. Se pare că în seara asta nu se poate.

Ah, da. Planurile cu mine în apartamentul lui. Am simţit un amestec ciudat de uşurare şi dezamăgire.

— Ei, asta e, am surâs eu.

— Nu fi foarte dezamăgită, mi-a răspuns el cu un zâmbet sarcastic. Vom stabili altă zi, săptămâna aceasta.

— Ăă..., a intervenit Ellie, strecurându-se între noi. Aţi putea să nu programaţi de faţă cu mine ce aveţi de gând să faceţi?

— Els, i-a răspuns Braden zâmbind, după care s-a aplecat şi a sărutat-o scurt pe obraz.

Apoi e trecut pe lângă mine:

— Jocelyn.

Mi-a strâns mâna, mângâindu-mi dosul palmei, apoi mi-a dat drumul şi a mers mai departe, ieşind din apartament.

M-am uitat în urma lui, chiar şi după ce a închis uşa. Ce fusese asta? Ce semnificaţie avea? M-am uitat la mână, simţind furnicături acolo unde mă mângâiase. Era un gest care nu se potrivea cu relaţia unor prieteni cu beneficii.

— Doar sex.

— Ce? am întors eu privirea spre

Ellie, care se uita la mine cu un aer nedumerit. Ce? am repetat eu.

— Doar sex, a spus ea, clătinând din cap, apoi şi-a luat haina. Dacă vreţi să credeţi chestia asta, n-aveţi decât, nu e treaba mea.

Ignorând replica ei, dar şi fiorii de rău augur din stomac, mi-am pus haina pe mine şi am ieşit din apartament în urma ei.

— Ce cauţi aici? a întrebat Ellie pe un ton acuzator.

M-am lovit de spatele ei, în pragul camerei de zi a lui Elodie şi Clark, aşa că nu mi-am dat seama cui îi punea acea întrebare.

— M-a invitat mama ta.

Ah, Adam. M-am uitat pe după Ellie şi l-am văzut stând pe canapea, cu Declan alături. Se uitau împreună la un meci de fotbal. Clark era pe fotoliu şi citea ziarul — deci nu era amator de fotbal.

— Te-a invitat mama? a păşit Ellie în cameră, punând mâinile în sân. Când?

— Ieri, a răsunat vocea lui Elodie în spatele nostru, iar când ne-am întors am văzut-o aducând pahare de suc, împreună cu Hannah. Ce-i cu atitudinea asta?

Ellie i-a aruncat o privire încruntată lui Adam, care i-a răspuns cu un zâmbet, fără să pară că ar avea remuşcări.

— Nimic, a spus ea.

— Adam, pierzi faza, l-a tras Declan pe Adam de mâneca puloverului albastru deschis, care îi scotea muşchii în evidenţă.

Nu era de mirare că el şi Braden găseau atât de uşor tipe cu care să facă sex. Împreună, arătau ca o reclamă din *GQ*.

— Scuze, scumpo, i-a spus Adam lui Ellie cu o mină sobră. Nu pot să vorbesc acum. Ne uităm la meci.

— Ai grijă să nu-ţi intre o minge în cur, a mormăit Ellie ca pentru sine, dar am auzit-o şi eu, şi Adam, care a râs şi a întors capul spre ecran.

— De ce râzi? a întrebat Elodie cu zâmbetul pe buze, întinzându-ne câte un pahar de Cola, fără să-şi

dea seama de tensiunea dintre Adam şi fiica ei.

— Ellie a spus un cuvânt urât, a răspuns Declan.

Aha, deci o auziserăm eu, Adam *şi* Declan.

— Ellie, doar ştii că aude tot, s-a plâns Elodie.

Ellie s-a încruntat, trântindu-se pe un fotoliu. M-am gândit că ar fi bine să-i ofer un pic de sprijin, întrucât prezenţa lui Adam o scosese din sărite, aşa că m-am aşezat lângă ea, pe braţul fotoliului.

— Sunt sigură că a auzit chestii mai urâte la şcoală, a oftat Ellie.

— Aşa e, i-a zâmbit Declan lui Elodie.

Clark a chicotit în spatele ziarului.

Elodie i-a aruncat o privire bănuitoare soţului ei, apoi s-a uitat iarăşi la Ellie:

— Asta nu înseamnă că poţi vorbi aşa în faţa lui.

— Am zis doar „cur”.

Declan a pufnit.

— Ellie!

— Mamă, nu-i mare scofală, a dat Ellie ochii peste cap.

— Aşa e, a încuviinţat Declan. Am auzit şi chestii *mult* mai urâte.

— De ce ai spus „cur”? a întrebat senin Hannah de pe cealaltă canapea.

Clark şi-a înăbuşit râsul şi a dat pagina ziarului, refuzând în continuare să privească scena.

— Hannah! s-a întors imediat Elodie şi s-a încruntat la ea. Domnişoarele nu folosesc un asemenea limbaj.

Hannah a ridicat din umeri:

— N-am zis decât „cur”, mamă.

— I-am spus lui Adam să aibă grijă să nu-i intre o minge în cur, i-a explicat Ellie surorii ei. Pentru că e un nenorocit.

Elodie părea că mai are un pic şi explodează.

— Nu mai vreau să aud cuvântul „cur”!

— Ştiu, am oftat eu exagerat, în semn de exasperare. Se numeşte

„popou”, oameni buni. *Popou.*

Clark şi Adam au izbucnit în râs, iar eu m-am uitat zâmbind la Elodie şi am ridicat din umeri în chip de scuză.

Elodie a dat ochii peste cap şi a ridicat mâinile în aer:

— Mă duc să pregătesc cina.

— Aveţi nevoie de ajutor? am întrebat eu politicos.

— Nu, nu, mulţumesc foarte mult. *Popoul* meu se descurcă şi singur în bucătărie.

Apoi a ieşit din living, iar eu am urmărit-o râzând, după care m-am uitat la Ellie cu un zâmbet ironic:

— Acum înţeleg de ce nu prea înjuri.

— Şi de ce e Adam un nenorocit? a insistat Hannah.

Ellie s-a ridicat în picioare, aruncându-i o privire aspră celui în cauză.

— Întrebarea corectă ar fi: când nu e un nenorocit? a zis ea, apoi a plecat în grabă după mama ei.

Adam a urmărit-o cu privirea, iar ochii lui nu mai aveau o expresie amuzată. S-a întors spre mine:

— Am dat-o în bară.

Eufemismul anului.

— Aşa e.

Adam a oftat şi am simţit cum Clark se uita la noi, iar când m-am întors spre tatăl vitreg al lui Ellie, am văzut că nici el nu mai era amuzat. În privirea pe care i-a aruncat-o lui Adam se citea un milion de întrebări şi mi s-a părut că începea să pună lucrurile cap la cap.

Am considerat că ar fi bine să-i distrag atenţia:

— Spune-mi, Hannah, ai citit cărţile pe care ţi le-am recomandat?

A încuviinţat din cap cu o expresie entuziastă:

— Au fost minunate. Şi apoi am mai căutat romane distopice.

— Ai pus-o pe Hannah să citească romane distopice? m-a întrebat Adam cu un zâmbet surprins.

— Da.

— Are paisprezece ani.

— Păi, cărţile astea sunt scrise pentru copii de paisprezece ani. Sau, în fine, eu am studiat la şcoală *1984* când aveam vârsta asta.

— George Orwell, a bombănit Clark.
— Nu sunteţi fan? am zâmbit eu.
— Hannah citeşte *Ferma animalelor* pentru şcoală, a spus el, ca şi când ar fi fost o explicaţie suficientă.

Hannah zâmbea cu o expresie poznaşă în ochi, care îmi amintea de Ellie:

— Le-o citesc cu voce tare lui mami şi tati, ca să-mi dea o mână de ajutor.

Cu alte cuvinte, îi tortura pe mami şi tati, numai ca să se amuze. Ea şi Ellie chiar erau pline de surprize. îngeri cu feţe murdare[9], cum se spune.

Câteva minute mai târziu, stăteam la masă, iar Ellie şi Elodie se ciondăneau cu glas scăzut.

— Am zis doar că eşti palidă, a oftat Elodie în cele din urmă, luând loc alături de noi.
— Ceea ce se traduce prin „arăţi ca naiba”.
— N-am spus asta. Te-am întrebat de ce eşti palidă.
— Am o migrenă, a ridicat Ellie din umeri, cu buzele strânse şi fruntea încruntată.
— Încă una? a întrebat Adam.

Cum adică, încă una?

— Ai mai avut migrene? am întrebat eu.

Acum, Adam avea un aer enervat, grija lui pentru Ellie învecinându-se cu furia.

— A avut câteva. I-am spus să meargă la un control.

Ellie s-a încruntat la el:

— Am fost la medic vineri. Mi-a spus că s-ar putea să am nevoie de ochelari.
— Ar fi trebuit să mergi la control acum câteva săptămâni.
— Ei bine, am fost săptămâna asta!
— Nu ai grijă de tine. Munceşti pe rupte la universitate.
— Ba am grijă de mine. De fapt, vineri seara mă îngrijeam de mine, dar cineva mi-a stricat buna

dispoziţie.

— Era vai de curul lui, a ripostat Adam.

Elodie şi-a dres glasul cu înţeles.

Adam a ridicat mâna în chip de scuză:

— Era vai de fundul lui.

Declan şi Hannah au chicotit. Poate şi eu.

— Nici măcar nu-l cunoşti. Şi, mulţumită ţie, n-o să-l cunosc nici eu.

— Nu schimba subiectul. Ţi-am spus încă de acum câteva săptămâni să mergi la un control.

— Nu eşti taică-miu.

— Te porţi ca un copil.

— Eu mă port ca un copil? Nu te auzi? *Era vai de fundul lui.* Ce naiba, Adam? Mă doare şi mai tare capul din cauza ta.

Adam s-a încruntat şi a coborât glasul:

— Îmi fac griji din cauza ta.

Ah, deci îşi făcea griji pentru ea. L-am privit, înclinând capul într-o parte. Doamne, se uita la ea aşa cum James se uita la Rhian.

Oare Adam era îndrăgostit de Ellie?

Mi-am înăbuşit impulsul de a arunca cu furculiţa în el şi de a-i spune să se poarte ca un bărbat. Dacă ţinea la ea, trebuia *să fie* cu ea. De ce era atât de dificil?

* * *

— Cred că tu eşti tocmai una dintre persoanele care pot înţelege de ce e atât de dificil, s-a încruntat dr. Pritchard.

De ce spunea asta?

— Ăă... cum adică?

— Şi tu ţineai la Kyle Ramsey.

Mi s-a pus un nod în stomac, ca de fiecare dată când venea vorba despre el:

— Era doar un puşti.

— La care nu voiai să ţii din cauza lui Dru.

La dracu'! Avea dreptate. Am plecat capul, cuprinsă de durere.

— Înseamnă că Adam procedează corect, nu? Braden s-ar simţi rănit.

La fel ca Dru.

— Joss, nu tu ai omorât-o pe Dru.

Am inspirat adânc.

— Aşa e, n-am fost glonţul, am fost trăgaciul, am spus eu, uitându-mă în ochii terapeutei. A fost vina mea.

— Într-o bună zi, îţi vei da seama că n-a fost vina ta.

La masa de duminică, Ellie şi Adam au constituit distracţia serii, dar când am ajuns acasă deja eram epuizată de spectacolul pe care ni-l oferiseră la masă. Ellie a dispărut în camera ei — încă o durea capul şi era enervată — şi n-a mai ieşit de acolo.

Eu m-am dus în dormitorul meu, m-am aşezat la laptop şi am început să scriu.

Mobilul meu a scos un bip, iar când m-am uitat la ecran am văzut că primisem un mesaj de la Braden.

Uitasem cât de mare şi frumos e biroul meu de la club. Chiar trebuie să ţi-o trag pe el.

Am clătinat din cap, cu buzele ţuguiate, şi i-am răspuns: *Din fericire pentru tine, mă descurc cu lucrurile mari şi frumoase.*

Mi-a răspuns imediat: *Ştiu ;)*

Nu-mi dau seama de ce, dar emoticonul de la sfârşitul mesajului mi-a aşternut pe buze un zâmbet prostesc. Braden era incredibil de jucăuş pentru o persoană care, atunci când voia, putea să fie extrem de intimidantă.

Şi când vrei să programezi sexul pe birou? Să-mi notez în calendar. Agenda mea sexuală se umple destul de repede.

Văzând că nu mi-a răspuns nici după cinci minute, mi-am muşcat buza, întrucât mi-am amintit cât de categoric fusese când îmi spusese că nu vrea să mă împartă.

I-am scris încă un mesaj*: Era o glumă, Braden. Stai liniştit.*

Nu credeam că îmi va răspunde şi încercam să nu-mi fac griji că spusesem ceva deplasat — a avea un tovarăş de sex nu era o chestie atât de simplă pe cât îmi închipuisem —, dar, după alte cinci minute, am primit încă un mesaj:

Când vine vorba de tine, e tare greu să fii sigur. Chiar, gândeşte-te la ceva tare...

Ezitam între a râde şi a mă încrunta, dar am hotărât că mai bine e să nu mă supăr, dat fiind că redevenise glumeţ. Aşa că i-am răspuns: *Podea?*

Nu...

Carte cartonată?

Gândeşte-te la ceva anatomic...

Am izbucnit în râs şi i-am răspuns: *Ultimul mesaj. Lucrez la roman. Întâlnirea cu tine şi cu mădularul tău tare, să facem sex pe birou, va trebui să mai aştepte.*

Spor la scris, iubito. x

M-am pierdut cu firea când am văzut sărutul de la sfârşit.

Mai bine mă prefăceam că era un emoticon zâmbitor. Un simplu emoticon zâmbitor...

Dar, în clipa următoare, răvăşită cum eram, mi-a sunat mobilul. Era Rhian.

— Bună, i-am răspuns eu cu respiraţia întretăiată, gândindu-mă în continuare la micul sărut din mesaj şi la semnificaţia lui.

— Te simţi bine? m-a întrebat Rhian pe un ton îngrijorat. Ai o voce. ciudată.

— Mi-e bine. Ce mai faci?

— Am sunat să văd cum îţi merge. A trecut ceva vreme de când n-am mai vorbit.

Am inspirat adânc:

— Mi-o trag cu fratele lui Ellie. Ţie şi lui James cum vă merge?

Capitolul 15

Braden era maestrul mesajelor lascive. Uneori era subtil... Alteori, nu prea: *Abia aştept să intru în tine, iubito. x*

Întrucât avea mult de lucru, Braden a tras chiulul în zilele următoare. Dacă aş fi fost alt gen de fată, probabil mi-ar fi sărit ţandăra că dispăruse după ce făcuserăm sex, dar, sinceră să fiu, mă bucuram că mă lăsa să petrec timp singură. Cu toate că aranjamentul nostru abia începuse, deja mă simţeam ca şi când ar fi trecut câteva săptămâni. Marţi după-amiază mesajele lui au început să ajungă la mine. Adică... au început să mă excite. Mi se părea uimitor că reuşisem să stau patru ani fără sex. Îmi vedeam de treburile mele şi nu-i simţeam lipsa. Dar sexul cu Braden îmi resuscitase apetitul. Un apetit care părea insaţiabil. Şi nu mă satisfăcea decât mâncarea oferită de Braden. Bineînţeles, nu îi mărturisisem asta lui Rhian, cu toate că mă asaltase cu întrebări despre tipul care pusese capăt celor patru ani în care stătusem pe uscat. I-am spus că e un tip superb. Şi că sexul cu el e superb. Restul conversaţiei constase în repetarea de către ea a replicii: „Nu pot să cred”.

Nu era tocmai flatant pentru mine.

Discuţia despre sex pe care o avusesem cu Rhian n-a făcut decât să-mi înteţească pofta. Tocmai de aceea m-am dus la sală. Iarăşi. Fusesem şi cu o zi înainte. Alergând pe bandă, pedalând pe bicicletă şi trăgând zdravăn de mânerele aparatului de vâslit, speram că voi elimina tensiunea sexuală din mine. Dar nu mi-a fost de mare ajutor.

— Joss, nu-i aşa?

M-am uitat la tipul care se oprise lângă banda de alergat. Ah, Gavin. Antrenorul personal care flirtase discret cu mine în ultimele săptămâni, începând din ziua când mi se făcuse rău pe bandă.

— Ce-i? am întrebat eu relaxat.

Gavin mi-a zâmbit dulce, iar eu am oftat în sinea mea. Unu: băieţii drăguţi şi spilcuiţi nu erau genul meu. Doi: deja eram ocupată până peste cap cu un scoţian, aşa că nu aveam nevoie de încă unul.

— Te-ai întors aşa curând?

Deci mă urmărea — ceea ce nu mi se părea tocmai ciudat.

— Da.

Şi-a mutat greutatea de pe un picior pe altul, în mod clar surprins de răspunsul meu complet lipsit de entuziasm faţă de intruziunea lui în Operaţiunea de Eliminare a Frustrării Sexuale pricinuite de Braden Carmichael cel Dispărut în Misiune.

— Ştii, mă întrebam dacă ai vrea să luăm masa împreună cândva.

Am oprit banda şi, transpirată şi lipicioasă cum eram, am

coborât graţios de pe ea, afişând un zâmbet platonic — sigur îl ştiţi: cel cu buzele strânse, care nu-ţi dezveleşte dinţii.

— Mersi, dar deja mă văd cu cineva, i-am răspuns eu, şi am plecat înainte să-mi poată răspunde, zâmbind la gândul că aranjamentul cu Braden avea şi avantaje — pe lângă orgasmele multiple.

După ce am făcut duş şi m-am schimbat, am plecat de la sală, evitându-l pe Gavin, iar când mi-am deschis telefonul, am văzut un mesaj de la Braden.

Să fii liberă joi seara. Dineu de afaceri. Să te îmbraci cu o rochie frumoasă. Vin să te iau la 19.30. x

Am dat ochii peste cap. Nici nu-i trecuse prin minte că s-ar putea să am treabă joi seara. Un nenorocit autoritar. I-am răspuns: *Numai pentru că m-ai rugat atât de frumos.*

Am pornit enervată pe trotuar, strângând telefonul cu putere. Trebuia să vorbesc cu el despre înclinaţia lui spre comportamentul iritant. Am auzit bipurile unui nou mesaj şi m-am oprit. Mina încruntată mi-a dispărut imediat ce i-am citit mesajul alcătuit dintr-un singur cuvânt: *Iubito. x*

Mi l-am imaginat rostind acest cuvânt cu un surâs ironic şi am clătinat din cap, zâmbind cu un aer exasperat. Un nemernic seducător.

Nu ştiam mare lucru despre cina de afaceri — unde era organizată sau cine avea să vină —, dar ştiam sigur că nu aveam cu ce să mă îmbrac. Aşa că, pentru prima oară, am hotărât să-mi cheltui banii pe ceva frivol şi am pornit spre magazinul Harvey Nichols din Piaţa St. Andrew. După ce am probat rochii două ore — unele erau mai scumpe decât chiria mea pe o lună —, m-am hotărât în cele din urmă pentru una clasică, dar sexy, marca Donna Karan. Era o rochie din jerseu gri-argintiu, strânsă pe corp, care îmi scotea în evidenţă toate rotunjimile. Îmi ajungea până la jumătatea gambei şi avea un fald de la umărul drept până la şoldul stâng — acest detaliu adăuga o notă de eleganţă unei rochii care, altminteri, ar fi fost doar sexy. Am adăugat o exorbitantă poşetă plic marca Alexander McQueen, cu închizătoare specifică, în formă de craniu auriu — craniul mi s-a părut foarte nimerit — şi o pereche de pantofi cu talpă groasă şi toc înalt, marca Yves Saint Laurent, şi mi-a ieşit o ţinută foarte sexy. De fapt, nu arătasem niciodată atât de sexy. Şi nu cheltuisem niciodată atât de mult pentru o ţinută. Ellie a fost absolut încântată de ea.

Dar nu părerea ei mă interesa. Aveam emoţii din pricina reacţiei lui *Braden.* Până la urmă, s-a dovedit că nu aveam motive.

Sau, mă rog, depindea de cum puneai problema.

Joi seara, stăteam în living cu Ellie şi beam un pahar de vin, aşteptându-l pe Braden. Îmi desfăcusem părul, lăsându-i buclele naturale să-mi atârne pe spate, ceea ce o extaziase pe Ellie — m-a rugat să-l port mereu desfăcut. Am refuzat-o. Nu aveam obiceiul să mă machiez, dar m-am dat cu rimel, cu un pic de roşu în obraji şi cu un ruj stacojiu, care mă făcea şi mai sexy.

Uşa de la intrare s-a deschis şi s-a închis, iar eu am simţit că mi se pune un nod în stomac.

— Eu sunt, a strigat Braden. Ne aşteaptă taxiul afară, aşa că ar trebui...

Dar s-a întrerupt când a intrat în living, aţintindu-şi privirea asupra mea:

— La naiba!

Ellie a chicotit.

— E un „La naiba!” de bine? am întrebat eu, uşor încruntată.

— De foarte bine, a zâmbit el.

— Mi se face rău, a intervenit Ellie, mimând că se îneacă.

Fără să o ia în seamă, Braden s-a apropiat cu paşi lenţi de mine. Era îmbrăcat cu un costum elegant şi strâns pe trup, de culoare neagră, cu revere subţiri de catifea, şi cu o cămaşă de un cenuşiu închis, care se asorta perfect cu rochia mea. Avea butoni de aur alb şi o cravată stacojie, exact ca rujul meu. Ne-am coordonat în mod inconştient.

Dar arăta mai apetisant ca mine.

M-a măsurat din cap până în picioare, iar când s-a uitat iarăşi la chipul meu, avea ochi scăpărători.

— Vino cu mine, m-a înhăţat el de încheietura mâinii.

Abia am apucat să-i dau lui Ellie paharul de vin, înainte ca Braden să mă tragă pe hol — încălţată cu pantofii cu care făcusem exerciţii ca să mă obişnuiesc — şi să mă poarte cu paşi iuţi spre dormitorul meu.

Odată intraţi în cameră, s-a întors, cuprinzându-mă cu un braţ pe după talie şi lipindu-mă de el.

— Ar trebui să încetezi cu astea, m-am plâns eu.

— Iubito, arăţi... să zicem că, dacă nu ne-ar aştepta taxiul să ne ducă la restaurant, ai fi întinsă pe spate în clipa asta.

Nu cumva era cam sigur pe sine?

— De fapt..., a şoptit el, strângându-mă de talie şi coborând privirea spre decolteul rochiei.

— Braden.

S-a uitat iarăşi în ochii mei:

— Arăţi superb, Jocelyn.

Am simţit un fior în stomac şi i-am zâmbit uşor:

— Mulţumesc.

— Dar trebuie să-ţi prinzi părul.

— Ce? am dus eu mâna la cap, încruntându-mă. De ce?

Spre mare mea surprindere, Braden s-a uitat cu un aer ameninţător:

— Fă-o.

Am pufnit şi l-am împins, eliberându-mă din strânsoarea lui.

— Doar dacă îmi spui de ce.

Părul meu arăta bine, iar Braden nu-mi putea schimba părerea.

— Pentru că..., a început el cu o voce joasă — un fel de tors adânc, pe care îl folosea când eram în pat şi pe care l-am simţit până în chiloţi. Pentru că vreau să fiu singurul bărbat care ştie cât de frumos e părul tău. Cât de bine arăţi cu el desfăcut.

Am simţit o zvâcnire în piept. Un fel de durere. Dar la suprafaţă am zâmbit.

— Foarte victorian din partea ta.

Ochii lui au început să strălucească.

— Jocelyn, m-a prevenit el.

— Vorbeşti serios? am întrebat eu, ridicând mâinile în aer.

— Extrem de serios.

— Braden.

— Jocelyn.

Am tăcut, punând mâinile în şold, şi m-am uitat la chipul lui. Avea un aer foarte hotărât. Doamne, vorbea serios. Nu-mi venea să cred.

— Nu reacţionez bine la ordine, Braden, am spus eu cu mâinile în sân.

— Nu e un ordin. E o rugăminte.

— Ba nu, e o cerere.

— Pur şi simplu nu vreau să mergi cu

părul desfăcut.

— Bine, am înclinat eu capul, măsurându-l pe îndelete din cap până în picioare. Nu-mi plac ordinele, dar sunt dispusă la un compromis. Îmi strâng părul, iar tu îmi rămâi dator cu o favoare.

— Sună bine, iubito, mi-a răspuns el cu un zâmbet pervers.

— Ah, n-am spus că favoarea o să fie de natură sexuală.

Zâmbetul i s-a lărgit:

— Atunci despre ce e vorba?

— Aici e şmecheria, am făcut un pas în faţă, lipindu-mă de el cu un zâmbet. Nu-ţi spun dinainte.

Braden a plecat capul spre mine, apropiindu-şi foarte mult buzele de ale mele:

— De acord.

— Un bărbat curajos, am râs eu, făcând un pas în spate. Apropo, şi tu arăţi foarte bine în seara asta.

— Mulţumesc, a şoptit el, sorbindu-mă în continuare din priviri.

— Păi, cred că ar fi bine să-i spun taximetristului că venim în zece minute. Trebuie să-mi prind părul.

Am reuşit să-mi fac un coc neglijent şi, în acelaşi timp, elegant, i-am urat noapte bună lui Ellie, căreia i s-au umezit ochii când ne-a văzut împreună — încă nu înţelesese că eram doar tovarăşi de futai —, şi am urcat în taxi înaintea lui Braden. După ce s-a aşezat şi el pe banchetă, Braden s-a aplecat în faţă şi i-a spus şoferului destinaţia: La Cour — restaurantul lui franţuzesc, moştenit de la tatal sau, care se afla pe strada Royal Terrace, în apropiere de Regent Gardens[10]. Nu fusesem niciodată în acel local, dar auzisem lucruri nemaipomenite despre el. Braden s-a dat mai aproape de mine, lăsându-se pe spate, şi m-a luat de mână.

Tot drumul cu taxiul, m-am uitat la mâna lui mare şi masculină, împotrivindu-mă impulsului de a mă retrage din strânsoarea lui. Nu pentru că n-ar fi fost plăcut. Era plăcut. Prea plăcut.

Era *mai mult.*

Relaţia noastră ar fi trebuit să se bazeze doar pe sex. Dar iată că... mă ţinea de mână.

Nici nu mi-am dat seama când am ajuns în faţa restaurantului. Braden a plătit cursa şi m-a ajutat să cobor.

— Eşti tăcută, a spus el cu glas scăzut, împletindu-şi iarăşi degetele cu ale mele, ca să mă conducă înăuntru.

N-am spus nimic legat de remarca lui.

— Cu cine ne întâlnim? am întrebat eu.

Dar înainte să-mi poată răspunde, am fost întâmpinaţi cu un zâmbet uriaş de ospătarul-şef:

— *Monsieur* Carmichael, masa vă aşteaptă.

— Mulţumesc, David, a răspuns Braden, pronunţându-i numele cu accent franţuzesc, şi m-am întrebat dacă tipul chiar era francez sau era doar o chestiune de imagine. Restaurantul era de o eleganţă opulentă: decoraţiuni în stil rococo, scaune aurite, cu tapiţerie decorată cu modele negre şi argintii, feţe de masă de un roşu închis, lustre din sticlă neagră şi candelabre de cristal.

Localul era înţesat de lume. David ne-a condus către o masă intimă, aşezată într-un colţ, departe de bar şi de uşa de la bucătărie. Braden mi-a tras scaunul, ca un gentleman — era prima oară când cineva făcea asta pentru mine. Eram atât de absorbită de gestul lui şi de atingerea senzuală a degetelor sale pe ceafa mea, încât abia după ce Braden a luat loc şi a comandat vin mi-am dat seama că stăteam la o masă pentru două persoane.

— Unde sunt ceilalţi?

Braden mi-a aruncat o privire relaxată, luând o gură din paharul cu apă pe care tocmai i-l turnase chelnerul:

— Care ceilalţi?

Care ceilalţi? Am strâns din dinţi.

— Mi-ai spus că e o întâlnire de afaceri.

— Da, dar nu ţi-am spus despre ce afaceri e vorba.

Doamne! Era o întâlnire amoroasă! Nu-mi venea să cred. Întâi fusese autoritar, apoi mă ţinuse de mână... nu. Nu, nu, nu! Am împins scaunul în spate şi aveam de gând să mă ridic de la masă, dar cuvintele lui Braden m-au ţintuit locului.

— Dacă încerci să pleci, te aşez la loc cu forţa.

Deşi nu se uita la mine, mi-am dat seama că vorbea foarte serios.

Nu-mi venea să cred că mă dusese de nas. Am tras scaunul la loc, cu o expresie bosumflată:

— Dobitocule.

— Pentru asta, mă aştept ca diseară să-ţi simt gura murdară pe mădular, a spus el, mijind ochii.

Cuvintele lui au avut un efect instantaneu asupra mea, întărindu-mi sfârcurile şi umezindu-mi chiloţii. Cu toate că trupul îmi era extrem de excitat, *eu* eram foarte dezamăgită. Nu-mi venea să cred că spusese asta într-un restaurant de lux, unde putea fi auzit de cei din jur.

— Glumeşti?

— Iubito, a spus el, aruncându-mi o privire care sugera că ratam esenţialul, nu glumesc niciodată când vine vorba de felaţii.

Am auzit pe cineva dregându-şi discret glasul şi am ridicat capul. Ospătarul nostru venise la masă cu o clipă înainte, aşa că auzise cuvintele romantice ale lui Braden, iar obrajii lui trandafirii îi trădau stânjeneala.

— V-aţi hotărât? a bolborosit el.

— Da, a răspuns Braden, fără să-i pese că fusese auzit. Eu vreau un biftec fript mediu. Apoi s-a uitat zâmbind la mine.

— Tu ce vrei? m-a întrebat, luând o gură de apă.

Se credea amuzant.

— Se pare că un cârnat.

Braden s-a înecat cu apa, tuşind în pumn, apoi a pus paharul pe masă, cu o expresie amuzată.

— Vă simţiţi bine? a întrebat neliniştit ospătarul.

— Da, n-am nimic, i-a spus Braden cu glas un pic răguşit, liniştindu-l cu un gest din mână.

M-a ţintuit cu privirea, clătinând din cap cu zâmbetul pe buze.

— Ce-i? am ridicat eu din umeri cu un aer inocent.

— Eşti al dracului de sexy.

Ospătarul deja începuse să se holbeze la noi, uitându-se când la

unul, când la celălalt, aşteptând să audă următorul lucru scandalos pe care aveam să-l spunem. Am închis meniul şi m-am uitat zâmbind la el:

— Aş vrea şi eu un biftec. Fript mediu.

Ne-a luat meniurile şi a plecat în grabă, probabil să le povestească celorlalţi ospătari ce îi spune proprietarul restaurantului tipei cu care a ieşit în oraş. Am făcut o grimasă şi, fără să-mi schimb expresia, am întors capul spre Braden:

— Ştii, ideea aranjamentului nostru era că nu trebuie să mă scoţi la o cină scumpă ca să mă culc cu tine.

Somelierul ne-a adus vinul comandat de Braden, apoi i-a turnat în pahar să-l guste. Mulţumit de calitatea lui, Braden i-a făcut semn somelierului să toarne în pahare. Imediat ce a plecat, am dus paharul la buze şi am luat o gură revigorantă.

Simţeam că Braden mă sfredeleşte cu privirea.

— Poate că suntem aici în calitate de prieteni, a spus el cu glas blând. Vreau să petrec nişte timp cu prietena mea Jocelyn.

Frumos spus...

— Aşa se complică lucrurile, am răspuns eu.

— Nu, dacă nu vrem.

Probabil că a văzut expresia neîncrezătoare de pe chipul meu, pentru că în clipa următoare mi-a luat bărbia între degete şi a ridicat-o uşor:

— Încearcă măcar în seara asta.

Atingerea lui mi-a dat fiori. Îl simţeam în mine. Îmi oferise multe orgasme. Îi ştiam mirosul, gustul şi mângâierile. Credeam că toate astea sunt suficiente. Că aveam să ne oprim aici. Dar, uitându-mă la el, mi-am dat seama că vom merge mai departe. Această atracţie, această dorinţă — sau ce o fi fost — abia se aprinsese, şi niciunul dintre noi nu era dispus să cheme pompierii.

— Bine, am spus eu în cele din urmă.

Drept răspuns, mi-a zâmbit şi mi-am mângâiat buzele înainte să-mi dea drumul la bărbie.

Iar după aceea ne-am purtat ca doi prieteni care petrec timp împreună. Am discutat despre subiectele obişnuite în astfel de ocazii: muzică, filme, cărţi, hobby-uri, prieteni. Ne-am făcut să râdem unul pe celălalt. Ne-am simţit bine. Dar n-am abordat lucruri foarte serioase. Braden avea grijă să nu pună nicio întrebare la care ştia că n-aş fi răspuns. Iar când ezitam să răspund la o întrebare care avea legătură

cu trecutul, făcea o glumă şi schimba subiectul. Aveam de-a face cu un tip inteligent.

Cu puţin înainte să terminăm desertul, pe deasupra mesei noastre a plutit o voce senzuală, cu un accent la fel de melodios ca al lui Ellie.

— Braden, dragul meu, eram sigură că eşti tu.

Am ridicat privirea spre femeia care se oprise lângă masa noastră şi care s-a aplecat să-l sărute pe Braden pe obraz, expunându-şi o parte din sânii ei mici, dar cu o formă perfectă. Avea o rochie roşie, la fel de îndrăzneaţă şi de senzuală ca vocea ei. Mi-a zâmbit radios, măsurându-mă din priviri.

— Aileen, a spus Braden, ce mai faci?

— Mai bine acum, că te-am văzut, i-a răspuns ea cu un zâmbet, mângâindu-l afectuos pe obraz.

La naiba. Am simţit că mi se pune un inexplicabil nod în gât şi am încercat să nu mă răsucesc stânjenită pe scaun. Era una dintre fostele lui iubite. O situaţie neplăcută.

— Ce mai face Alan?

Cine naiba era Alan? *Ce m-aş bucura să fie soţul ei.*

— Ah, a expediat ea întrebarea cu o grimasă. Ne-am despărţit. Am venit aici cu un bărbat foarte şarmant.

Atunci întoarce-te la el, femeie, şi lasă-ne să ne continuăm întâlnirea. La dracu! Nu e o întâlnire! Nu e o întâlnire!

Braden a zâmbit şi s-a întors spre mine, făcând un semn cu capul:

— Aileen, ea e Jocelyn.

— Bună, am zâmbit eu politicos, neştiind cum să discut cu o fostă iubită a lui Braden.

Uitându-mă la vampa înaltă şi blondă din faţa mea, am fost mai convinsă ca niciodată că eram opusul genului de femeie pe care îl căuta Braden.

Ochii ei m-au cercetat cu atenţie şi, după o clipă, a zâmbit şi s-a uitat iarăşi la Braden.

— În sfârşit, o fată care nu seamănă cu Analise, a spus ea, atingându-l afectuos pe umăr. Mă bucur pentru tine.

— Aileen..., a zis Braden, lăsându-se pe spetează, cu maxilarele

încleştate.

Analise? Am ridicat din sprâncene cu un aer nedumerit. Cine era Analise?

— Văd că încă e un subiect dureros, a răspuns ea, făcând un pas în spate. Soţii şi soţiile sunt un subiect dureros pentru toată lumea. E nevoie să mai treacă nişte timp.

A aşteptat ca unul dintre noi să spună ceva, apoi, de parcă şi-ar fi dat seama dintr-odată că ne deranja, a râs stânjenită.

— În fine, trebuie să mă întorc la Roberto. Ai grijă de tine, Braden. Mă bucur că te-am revăzut. Şi mi-a părut bine de cunoştinţă, Jocelyn.

— Şi mie, am spus eu cu glas scăzut, încercând să ascund că mă simţeam ca şi când m-ar fi lovit cineva cu masa în burtă.

Soţii şi soţiile? Am inspirat adânc, cu inima înnebunită de adrenalină, în timp ce Aileen se îndepărta de masa noastră, fără ca măcar să-şi dea seama că provocase tensiune între mine şi Braden.

Îmi simţeam buzele amorţite.

— Soţia?

— Fosta soţie.

De ce mă simţeam trădată? Era o prostie. Sau nu? Spusese că suntem prieteni. Şi Ellie... Ellie îmi era prietenă şi nu-mi spusese că Braden fusese căsătorit. Oare avea vreo importanţă?

Tu nu i-ai povestit nimic, Joss.

Nu, nu-i povestisem. Dar nici nu fusesem căsătorită.

— Jocelyn..., a oftat Braden, cu o expresie extrem de sobră. Ţi-aş fi spus despre Analise în cele din urmă.

— Nu e treaba mea, am expediat eu subiectul.

— Atunci de ce ai un aer şocat?

— Sunt surprinsă. Am acceptat aranjamentul cu tine gândindu-mă că eşti genul care schimbă des iubitele. Nu un tip care se dedică unei singure femei.

Am dus o mână la piept — de ce naiba mă durea acolo?

Braden şi-a trecut o mână prin păr şi iarăşi a oftat adânc. Apoi şi-a vârât un picior pe după un picior al scaunului şi m-a tras spre el,

până când aproape că ni s-au atins umerii.

M-am uitat la el cu un aer nedumerit, pierdută preţ de o clipă în ochii săi frumoşi.

— M-am căsătorit când aveam douăzeci şi doi de ani, a început el calm, cu glas blând, uitându-se în ochii mei în timp ce îmi explica. O chema Analise. Era o studentă australiană, care venise să-şi facă doctoratul. Când am cerut-o de soţie, ne cunoşteam de numai un an şi am fost căsătoriţi doar doi ani. Primele nouă luni au fost minunate. Următoarele trei, dificile. Ultimul an, un adevărat iad. Ne certam mult. Mai ales din pricina incapacităţii mele de a-mi deschide sufletul faţă de ea.

A plecat privirea, răsucindu-şi paharul de vin.

— Şi, într-adevăr, avea dreptate. Dar slavă Domnului că n-am făcut-o, a adăugat el, uitându-se iarăşi în ochii mei. Numai când mă gândesc că aş fi putut să împărtăşesc toate lucrurile mele intime unei femei răzbunătoare ca ea...

— Ar fi însemnat să-i dai muniţie pe mână, am zis eu cu glas scăzut, înţelegând foarte bine la ce se referea.

— Exact. Eu cred că trebuie să faci eforturi dacă vrei ca o căsnicie să meargă. Aşa că nu voiam să mă dau bătut. Dar într-o bună zi, cu puţin timp înainte să moară, tata m-a rugat să verific o proprietate de pe strada Dublin, pe care voiam s-o vindem. Nu apartamentul în care staţi tu şi Ellie, a adăugat el repede. Tata îmi spusese că cineva făcuse o plângere cum că s-ar infiltra apă în apartamentul de la parter, aşa că m-am dus să verific.

A încleştat fălcile, apoi a continuat:

— N-am găsit nicio infiltraţie, dar am găsit-o pe Analise în pat cu unul dintre prietenii mei din timpul şcolii. Iar tata ştia. Se întâlneau pe ascuns de şase luni.

Am închis ochii, simţind o durere în piept. Cum putuse cineva să-i facă rău? Tocmai *lui?* Când am deschis ochii, se uita blând la mine. Am întins mâna şi l-am strâns consolator de braţ. Spre surprinderea mea, buzele i s-au arcuit într-un zâmbet.

— Nu mă mai doare, Jocelyn. În anii în care m-am tot gândit la asta, suferinţa a dispărut. Relaţia mea cu Analise era superficială. Am fost un bărbat indus în eroare de mădularul lui.

— Chiar crezi că aşa a fost?

— Ştiu că aşa a fost.

M-am încruntat, clătinând din cap:

— De ce ai cumpărat o nouă proprietate pe strada Dublin?

A ridicat din umeri:

— Analise s-a cărat înapoi în Australia după ce am divorţat şi am avut grijă să nu ia nimic cu ea, dar simţeam în continuare că mânjise oraşul pe care îl iubeam. Mi-am petrecut ultimii şase ani încercând să-mi creez amintiri noi în tot oraşul, construind peste murdăria pe care a lăsat-o în urma ei. Acelaşi lucru e valabil şi pentru strada Dublin. Apartamentul în care stai acum era vraişte. O ruină pe o stradă otrăvită de trădarea ei. Am vrut să înlocuiesc urâţenia cu ceva frumos.

Vorbele lui m-au pătruns atât de adânc, încât abia mai puteam respira. Cine era tipul din faţa mea? Oare exista cu adevărat?

Braden a ridicat mâna, plimbându-şi tandru degetele pe mandibula mea şi coborând apoi pe curbura gâtului. M-au trecut fiori. Da, exista cu adevărat.

Şi era al meu pentru următoarele trei luni.

M-am ridicat brusc în picioare, luându-mi poşeta:

— Du-mă la tine acasă.

Braden nu s-a opus. Ochii lui scăpărători aveau o expresie complice. A lăsat bacşiş, apoi m-a luat de mână şi, în câteva clipe, am ieşit din restaurant şi am urcat într-un taxi.

Capitolul 16

Habar n-aveam unde locuia Braden şi am fost surprinsă când am coborât din taxi lângă universitate, pe aleea care ducea către Meadows. Ne-am apropiat de un imobil cu locuinţe de lux, care avea la parter o cafenea şi un mic supermarket. Am urcat cu liftul până la ultimul etaj şi Braden m-a condus într-un apartament cu două niveluri.

Ar fi trebuit să-mi închipui.

Era un apartament minunat — în lipsa unui cuvânt mai bun —, dar se vedea că era locuit de un bărbat. Podele din lemn peste tot, într-un colţ o canapea uriaşă din piele întoarsă de culoarea ciocolatei, un şemineu pe gaz încastrat în perete, cu geam de protecţie negru, şi un enorm televizor cu ecran plat, montat într-un colţ. Bucătăria, despărţită de living printr-un perete, avea electrocasnice de ultimă generaţie şi finisaje impersonale din inox, dar părea să nu fi fost folosită niciodată. În partea din spate a apartamentului se vedeau nişte trepte care am presupus că duceau la dormitoare.

Dar înăuntru domnea o atmosferă rece, din pricina cantităţii mari de sticlă: pe trei dintre pereţi erau ferestre din podea până în tavan, ce ofereau privelişti minunate asupra oraşului, iar o pereche de uşi de sticlă dădea spre o enormă terasă privată. Mai târziu, aveam să descopăr că, în partea opusă a clădirii, dormitorul principal avea şi el ferestre din podea până în tavan şi o terasă, astfel încât duplexul lui Braden oferea o panoramă de trei sute şaizeci de grade asupra oraşului.

Noaptea, priveliştea era spectaculoasă. Mama fusese nedreaptă cu oraşul când mi-l descrisese. Stăteam în mijlocul livingului, uitându-mă în zare cu o durere în piept, şi m-am întrebat cât de des făcuse Braden acelaşi lucru.

— N-ai spus nimic. Te simţi bine?

Am întors capul, ştiind că în el aveam să găsesc un remediu temporar.

— Vrei să ne-o tragem şi să uiţi de toate?

Braden mi-a zâmbit uşor, cu un aer surprins, dându-mi iarăşi fiori în stomac.

— Să uit de toate?

— De toate porcăriile. De ce a făcut ea. De ce a făcut el. De toate nenorocitele fără inimă care au vrut câte ceva de la tine.

Expresia lui s-a schimbat imediat, devenind aspră, insondabilă,

şi a făcut un pas spre mine:

— Şi spui că tu nu vrei nimic de la mine?

— Vreau ce avem. Vreau aranjamentul nostru. Vreau — am făcut o pauză şi am tras aer în piept, simţind că-mi pierd controlul — să mi-o tragi şi să uit de toate.

— De ce vrei să uiţi, Jocelyn?

Oare nu vedea? Masca mea era chiar atât de bună? Am ridicat din umeri:

— De zădărnicie.

A tăcut preţ de o clipă, privindu-mă scrutător.

Apoi m-a cuprins în braţe, lipindu-şi o mână de ceafa mea, iar gura lui s-a lipit de a mea. Era un sărut disperat, dar nu-mi puteam da seama dacă era disperarea lui sau a mea. Dar ştiam că nu fusesem sărutată niciodată aşa, atât de adânc, atât de pasional. Nu era un sărut delicat, ci o încercare de a ne cufunda unul în celălalt.

Braden şi-a dezlipit buzele de ale mele, respirând precipitat. M-am uitat în ochii lui, deja învăluită într-o ceaţă sexuală, iar el mi-a luat faţa în palme şi mi-a aşternut o sărutare tandră pe gură, limba lui atingând-o aţâţător pe a mea. Apoi s-a retras, şi-a coborât mâinile pe braţele mele şi m-a întors uşor, cuprinzându-mă pe după talie. Stăteam cu spatele lipit de el, respirând precipitat, în timp ce degetele lui căutau fermoarul lateral al rochiei. Simţeam prin jerseu căldura palmelor sale, iar singurele zgomote care se auzeau în cameră erau respiraţiile noastre excitate şi sunetul metalic al fermoarului, pe care Braden îl deschidea chinuitor de lent, mângâindu-mi pielea cu degetele. După aceea, mâinile sale mi-au urcat iarăşi pe braţe şi s-au oprit la bretelele rochiei, dându-le jos de pe umeri. În cele din urmă, a apucat rochia din dreptul coapselor şi a tras de ea, lăsând-o să-mi cadă la picioare.

— Ieşi din ea, mi-a şoptit el la ureche cu glas răguşit.

Cu inima bătând nebuneşte, am păşit afară din cercul rochiei, mişcarea făcându-mă să-mi dau seama că eram stânjenitor de umedă. Braden a luat rochia de jos şi a întins- o pe canapea. Când a revenit lângă mine, i-am simţit mâna pe pielea catifelată a feselor mele. Am uitat să spun că îmi cumpărasem şi lenjerie nouă — dantelă neagră de la Victoria’s Secret. Chiloţii erau înguşti, lăsând dezvelită mare parte din fund, iar sutienul avea cupe mici, astfel încât decolteul rochiei să fie cât mai sexy.

Braden a continuat să mă mângâie, dându-mi fiori, iar degetele

i-au alunecat de-a lungul despărţiturii dintre fese şi au intrat în mine pe la spate. Am gemut, arcuindu- mi spatele, iar el şi-a retras degetele, după care şi le-a adâncit din nou în mine.

— Braden, am murmurat eu.

Iar el m-a apucat de şolduri şi m-a tras spre el, lipindu-şi erecţia de fesele mele.

— Asta e tot ce-mi trebuie ca să mi se scoale, mi-a spus el în şoaptă, mângâindu-mi urechea cu buzele. Să-mi rosteşti numele.

Am simţit că mi se strânge pieptul şi n-am ştiut ce să răspund. Nu voiam să vorbesc. Voiam doar să simt.

Ca şi când ar fi înţeles asta, m-a întors cu faţa spre el şi a făcut un pas în spate, sorbindu-mă din priviri, în lenjeria mea sexy.

— Minunat. Dar te prefer goală, a spus el, apoi s-a uitat la pantofii mei şi ochii i-au scânteiat. Pantofii poţi să-i păstrezi.

Am dus mâna la spate să-mi desfac sutienul, dar Braden s-a apropiat iarăşi de mine şi m-a oprit. A clătinat din cap şi mi-a coborât mâinile.

— Aşteaptă, a spus el, apoi s-a îndepărtat de mine.

Stăteam în faţă lui doar în pantofi şi lenjerie intimă, iar el a început să se dezbrace chinuitor de lent. Când a rămas doar în pantaloni, s-a oprit şi mi-a zâmbit, aruncându-mi o privire plină de înţeles. Habar n-aveam ce voia să-mi dea de înţeles. Nu doream decât să-l simt în mine.

Dar Braden nu se grăbea. M-a cuprins cu un braţ pe după talie şi m-a tras spre el, lipindu-mi pielea şi sânii de pieptul lui, atingându-mi picioarele goale cu stofa pantalonilor. După aceea, cu cealaltă mână, mi-a scos repede toate clamele cu care îmi făcusem cocul, iar părul mi s-a revărsat pe spate, desfăcându-şi buclele. I-am văzut ochii sclipind şi, pentru prima oară, am mulţumit Cerului că aveam un păr bogat, din moment ce îi pricinuise o asemenea reacţie lui Braden. Şi-a vârât mâna în pletele mele şi mi-a tras uşor capul pe spate, buzele lui plutind deasupra gâtului meu. Mi-am ţinut respiraţia, cu pielea fierbinte şi picioarele tremurânde, l-am cuprins pe după umeri şi am aşteptat următoarea atingere. I-am simţit gura pe piele — încă o sărutare, uşoară ca o adiere —, şi m-am auzit scoţând un murmur de frustrare.

Respiraţia lui Braden mi-a mângâiat bărbia, apoi i-am simţit buzele pe gât şi atingerea uşoară a limbii, în timp ce cobora spre sâni, presărându-mi sărutări pe piele. A tras în jos sutienul, şi aerul rece mi-

a învăluit sfârcurile tari, care tânjeau după gura lui. Buzele i s-au strâns în jurul unui sfârc, iar eu mi-am arcuit spatele şi mi-am împins şoldurile într-ale lui, simţindu-i mădularul tare pe pântec.

— Braden, te rog, l-am implorat eu, copleşită de dorinţă.

Am coborât o mână pe pieptul lui, mângâindu-i pielea fermă şi fierbinte, apoi i-am strâns mădularul prin pantaloni.

A gemut uşor, dându-mi drumul la sfârc, şi a început să-şi unduiască şoldurile, frecându-se de mâna mea.

— La dracu'! a şoptit el, apoi a închis ochii preţ de o clipă, iar când i-a redeschis, erau incandescenţi. Nu mai pot aştepta.

Am încuviinţat din cap cu fiori de nerăbdare în stomac şi cu chiloţii umezi. Braden mi-a desfăcut imediat sutienul, iar mâinile lui mari mi-au cuprins sânii preţ de o clipă. Am simţit că mădularul i se întăreşte şi mai mult.

În clipa aceea, şi-a pierdut controlul. M-a lipit de el şi a pornit cu spatele spre peretele cu uşa de la intrare, lângă care era aşezat un scrin, apoi m-a întors cu spatele şi — nu tocmai blând — m-a împins spre el. M-am sprijinit de scrin, respirând precipitat, iar Braden mi-a strâns sânii în palme şi m-a lipit de el, mângâindu-mi urechea cu limba.

— Am să ţi-o trag în poziţia asta. O să fie dur, Jocelyn. Eşti pregătită?

Am încuviinţat din cap, dar mi s-a strâns inima un pic.

Braden mi-a dat jos chiloţii, iar eu am ieşit din ei, aruncându-i cu piciorul într-o parte. Căldura lui în spatele meu şi zgomotul fermoarului de la pantaloni mi-au dat fiori de plăcere, iar unghiile mi s-au înfipt în scrin de nerăbdare.

Mi-a pus o mână pe pântec şi m-a tras spre el, astfel încât am fost nevoită să mă aplec în faţă şi să mă sprijin cu coatele de scrin, apoi şi-a vârât un deget în mine.

— Ce umedă eşti, iubito, a şoptit el încântat.

Am scos un zgomot gutural, care voia să spună: *Treci la treabă!* , iar el a râs o clipă, apoi s-a înfipt în mine. Opintirea lui mi-a smuls un ţipăt, însă Braden nu mi-a dat niciun răgaz. A ieşit câţiva centimetri şi iarăşi s-a adâncit în mine, iar eu m-am relaxat, sprijinindu-mă de scrinul tare. Apartamentul s-a umplut de gemete şi ţipete, de şuierul respiraţiilor noastre întretăiate şi de plescăituri de carne umedă. Cu degetele înfipte în şoldurile mele, Braden se opintea cu putere, făcându-mă să uit de mine. Mişcările mi se sincronizau perfect cu ritmul lui necruţător, iar în scurtă vreme gâfâitul mi s-a înteţit,

excitându-l şi mai tare pe Braden şi făcându-l să-mi strângă sfârcurile între degete. A fost ca şi când ar fi apăsat pe un buton.

— Braden! am strigat eu, simţind cum explodează în mine un orgasm cum nu mai avusesem niciodată, iar vulva mi se contracta şi pulsa în jurul mădularului său, în timp ce el continua să se opintească în mine, înaintând spre propriul lui orgasm.

Şi-a dat drumul cu un geamăt gutural, cu gura lipită de umărul meu, strângându-mi şi mai tare şoldurile şi lipindu-mă de coapsele sale, în timp ce continua să se adâncească în mine, cu trupul tremurând de plăcere.

Picioarele mi se muiaseră de tot. Mai stăteam în picioare doar pentru că mă ţinea Braden.

După o vreme, a ieşit cu grijă din mine, dar tot m-am crispat. Nu fusese tocmai blând cu mine. Ca şi când ar fi simţit asta, m-a strâns în braţe şi m-a întrebat:

— Te simţi bine?

Nu. Mă simţeam grozav!

— A fost nemaipomenit, am şoptit eu, sprijinindu-mă de el.

— Mie îmi spui, a răspuns el cu un râs discret, ca torsul pisicii.

M-a întors cu faţa spre el şi m-a aşezat cu grijă pe scrin, ridicând-mi picioarele pe şoldurile lui, iar eu mi-am sprijinit mâinile pe pieptul său, privindu-l în ochi. Am observat pe chipul lui o schimbare care mi-a tăiat respiraţia. Braden a surprins momentul şi m-a sărutat uşor pe gură. Cu multă tandreţe.

Uneori, nu e nevoie de cuvinte pentru a-ţi da seama că s-a transformat ceva în tine. Poţi să schimbi cu un prieten o privire care consolidează o înţelegere mai adâncă între voi, şi astfel, o legătură mai puternică. Când eşti lângă o soră, un frate sau un părinte, poţi să-l atingi în aşa fel încât să-i transmiţi: *Sunt aici, orice s-ar întâmpla,* şi dintr-odată, o persoană care îţi era doar rudă, o persoană pe care o iubeşti, se dovedeşte a fi unul dintre prietenii tăi cei mai buni.

Ceva s-a întâmplat cu Braden în clipa aceea, când s-a uitat la mine, când ne-am sărutat.

Nu era vorba doar de sex.

Trebuia să plec de acolo.

Braden şi-a depărtat faţa de a mea şi, cu un zâmbet discret, mi-a dat la o parte părul din ochi.

— Încă n-am terminat cu tine, a spus el, şi m-a sărutat din nou.

Am rămas pe scrin, cu picioarele înfăşurate în jurul lui, şi iarăşi am făcut sex. Tandru de data asta — şi mai mult de zece minute, ca adolescenţii. Trupul meu se lupta cu sentimentele care mă copleşiseră. Nu voiam să renunţ la ce se înfiripase între noi. Era ceva seducător, care dădea dependenţă. Dar nu voiam mai mult decât ne puteam oferi fizic unul celuilalt. *Ar trebui să plec.*

Dar nu puteam pleca.

Începeam să înţeleg de ce spun unii că o anumită persoană e ca un drog pentru ei. Asta însemna că trebuia să redefinesc noaptea aceea. Sex. Era doar sex.

După ce am luat această decizie, m-am dat în spate, lingându-mi buzele umflate, apoi am coborât de pe scrin şi mi-am dat jos pantofii.

— Trebuie să-mi cer scuze, i-am amintit eu, aşezându-mă în genunchi. Braden s-a uitat la mine cu pleoapele pe jumătate lăsate.

— Pentru ce? a şoptit el, iar mădularul lui semierect s-a întărit într-o clipă.

— Pentru că te-am făcut dobitoc, am zâmbit eu.

A izbucnit într-un râs aspru, care s-a transformat brusc într-un geamăt în clipa când i-am cuprins mădularul între buze.

Cu toate că Braden apăsase pe butonul unei telecomenzi şi ferestrele — care ocupau aproape un perete întreg din dormitorul lui — se acoperiseră cu jaluzele, lumina dimineţii tot a reuşit să se strecoare în cameră şi să mă trezească. Am întors capul pe pernă şi am văzut că ceasul arăta şapte şi jumătate. Mi-am dat seama că Braden nu era lângă mine, pentru că, de obicei, mă trezea căldura lui, şi, în plus, din baia de lângă dormitor se auzea zgomotul duşului.

Mi-a revenit imediat în minte noaptea de dinainte. Restaurantul. Fosta lui soţie. Durerea pe care am simţit-o pentru el. Venirea la apartament. Sexul nebun de pe scrin. Cum am îngenuncheat în faţa lui şi mi-a întors favoarea. Turul duplexului, pe care l-am făcut dezbrăcaţi şi care s-a sfârşit în dormitor. Unde, simţindu-mă ciudat în continuare, îl împinsesem pe spate, îi sărutasem şi îi linsesem trupul minunat, apoi mă urcasem pe el şi îl vârâsem în mine. Planul meu era să ne întoarcem în punctul în care fusesem cu câteva ora înainte, înainte să venim la el acasă.

Dar Braden avea alte planuri.

După ce îmi dădusem drumul, m-a întors pe spate şi a intrat în mine iar şi iar, uitându-se în ochii mei. Am vrut să-i închid, aşa cum făcusem ultima oară. Dar n-am mai putut.

Dar i-am închis acum, cu un uşor geamăt, stând întinsă pe pat.

Povestea noastră devenea din ce în ce mai complicată şi, oricât de laş ar fi fost din partea mea, pur şi simplu nu puteam da ochii cu Braden la lumina zilei, după intensitatea serii de dinainte. M-am dat jos din uriaşul pat în stil oriental şi am ieşit cu grijă din dormitor, coborând în grabă în living, să-mi iau hainele. Mi-am pus lenjeria şi rochia, mi-am vârât picioarele în pantofi — cu toate că mă dureau — şi mi-am luat poşeta. Am ieşit din apartament, cu inima duduindu-mi în piept, şi, cuprinsă de vinovăţie, am ieşit din clădire, în aerul proaspăt al dimineţii. Neavând chef să merg pe jos şi să atrag privirile pietonilor, am luat un taxi de lângă Quartermile[11] şi nu m-am relaxat decât după ce am ajuns pe strada Dublin.

Tocmai când băgam cheia în uşă, am primit un mesaj:

Nu ştiu ce dracu' a fost asta, dar să nu se mai întâmple. Vorbim.

Perspectiva discuţiei cu el mi-a smuls un oftat adânc.

Judy Garland îmi cânta de pe ecranul televizorului, spunându-mi că soarele strălucea şi îndemnându-mă să fiu fericită. Nu era nimic în neregulă cu adolescenta Judy Garland, dar, în clipa aceea, aş fi vrut ca Gene Kelly să se întoarcă pe ecran şi să danseze pentru mine. Făcusem duş, îndepărtând transpiraţia şi amintirile nopţii de sex cu Braden, îmi luasem pe mine nişte jeanşi şi un hanorac, apoi mă ghemuisem pe canapea să mă uit la filme vechi. Dacă aş fi încercat să mă aşez la laptop să scriu, cu siguranţă m-aş fi pierdut în gândurile mele confuze şi încurcate. Aşa că îmi amorţeam mintea cu musicaluri şi cu Gene Kelly, actorul meu preferat din Hollywoodul de altădată.

După ce mi-am făcut un sendviş, am auzit deschizându-se uşa de la intrare. Inima mi-a stat în loc preţ de o clipă, până am recunoscut paşii uşori ai lui Ellie. Am oftat uşurată.

— Bună, mi-a zâmbit Ellie, intrând în cameră. M-am întors de la oftalmolog.

— Cum a fost? am întrebat eu, luându-i sonorul lui Judy Garland.

— Se pare că am nevoie de ochelari pentru citit şi pentru televizor, a strâmbat ea din nas. Nu-mi stă bine cu ochelari.

Mă îndoiam. Ellie ar fi putut să se îmbrace cu un sac de gunoi şi tot ar fi arătat bine.

— Când te duci să-i iei?

— Săptămâna viitoare, a spus ea, apoi a zâmbit brusc. Şi, cum a fost cina?

— Fratele tău m-a păcălit. Am fost

doar noi doi.

Ellie a pufnit:

— Tipic pentru Braden. Măcar te-ai distrat?

— Da, ne-am distrat, am ridicat eu nonşalant din umeri, atâta doar că ne-am întâlnit cu o fostă iubită a lui Braden, care părea o persoană foarte plăcută, dar a fost un pic inadecvată şi mi-a spus din senin despre fosta lui soţie.

Ellie a rămas cu gura căscată, iar ochii ei albaştri au căpătat o expresie neliniştită. S-a ridicat în picioare, s-a apropiat cu precauţie şi a luat loc lângă mine:

— Ţi-aş fi zis, Jocelyn, dar Braden a vrut să-ţi spună el, pentru că e un subiect delicat. Aş vrea să-ţi pot explica tot ce s-a întâmplat, dar chiar nu vreau să mă amestec, e treaba lui.

— Nu-i nimic, am liniştit-o, dând din mână. Mi-a povestit despre Analise. Şi că l-a înşelat.

Ellie s-a încruntat:

— Ţi-a povestit?

Nu trebuia?

— Da.

A rămas nemişcată preţ de o clipă, părând împietrită, apoi expresia ochilor ei s-a îmblânzit şi mi-a surâs:

— Ţi-a povestit.

Doamne, iar începea să construiască scenarii romantice.

— Încetează.

— Ce? s-a uitat ea la mine cu ochi mari, făcând pe inocenta.

— Ştii la ce mă refer, i-am răspuns eu cu o grimasă.

Înainte ca Ellie să poată răspunde, uşa de la intrare s-a deschis şi s-a trântit cu putere, apoi s-au auzit paşi grei venind spre noi.

— Oh, la naiba! am bombănit eu, fără să iau în seamă expresia întrebătoare din ochii lui Ellie.

Uşa de la living s-a deschis, iar el a apărut în prag îmbrăcat în costum şi s-a sprijinit de toc cu o mină inexpresivă.

— Bună, Braden, l-a salutat Ellie cu

glas scăzut, simţind că atmosfera s-a tensionat brusc.

— Bună, Els, i-a răspuns el, dând uşor din cap, apoi m-a ţintuit cu o privire letală. În dormitor. Acum.

S-a răsucit pe călcâie şi a plecat, aşteptându-se să-l urmez. Am rămas pe canapea cu gura căscată.

— Ce ai făcut? a şoptit Ellie pe un ton îngrijorat.

— Am plecat pe furiş de la el azi-dimineaţă, i-am răspuns eu, întorcând capul spre ea.

— De ce? a ridicat ea din sprâncene.

Inexplicabilul sentiment de vinovăţie care mă copleşise s-a transformat repede în furie.

— Pentru că asta fac tovarăşii de futai, am pufnit eu, sărind de pe canapea. Şi trebuie să înceteze să-mi mai dea ordine.

M-am dus tropăind — da, tropăind — în dormitor şi am trântit uşa în urma mea, cu respiraţia precipitată de furie.

— Trebuie să încetezi să-mi mai dai ordine! am spus eu, ridicând degetul spre Braden, care stătea la capătul patului.

Mina lui inexpresivă a dispărut imediat, fiind înlocuită de un aer deranjat. Eufemistic vorbind. De fapt, era furios.

— Trebuie să încetezi să te porţi ca o nebună.

— Ce naiba am făcut? am pufnit eu.

S-a uitat la mine cu o expresie uluită.

— Ai plecat pe furiş din apartamentul meu, ca şi când aş fi fost un tip cu care ţi-ai tras-o la beţie şi de care acum ţi-e ruşine.

Se înşela amarnic. Am pus mâinile în sân — o măsură de protecţie — şi am clătinat din cap, refuzând să mă uit în ochii lui.

— N-ai vrea să mă scapi de impresia asta şi să-mi explici de ce nu te-am mai găsit când am ieşit de la duş în dimineaţa asta?

— Am... am avut nişte treburi.

Braden a devenit ameninţător de tăcut:

— Ai avut nişte treburi.

— Mda.

— Credeam că eşti mai matură, Jocelyn. Dar văd că m-am înşelat.

— Nu mă lua cu porcării din astea, i-am răspuns eu pe un ton iritat. Nu mie mi-a sărit ţandăra că tovarăşul de futai n-a rămas cu mine, să mă strângă în braţe la prima oră.

Ochii lui au căpătat o expresie distinctă şi am simţit că mi se pune un nod în stomac. Dar expresia a dispărut la fel de repede pe cât a apărut, iar faţa lui a căpătat o mină aspră:

— Bine. Am înţeles. Las-o baltă. Sâmbăta cealaltă o să am nevoie de tine. L-am invitat pe DJ Intrepid, un DJ faimos din Londra, să pună muzică în Fire în Săptămâna Bobocilor.

Avea o voce detaşată, indiferentă — nu-mi plăcea răceala lui faţă de mine.

— Vreau să fii acolo, a adăugat el.

— Bine, am încuviinţat eu uşor din cap.

— În regulă. O să-ţi trimit un mesaj mai încolo.

S-a apropiat de mine şi am aşteptat tensionată următoarea lui mişcare. Nici măcar nu m-a privit. Pur şi simplu a trecut pe lângă mine şi a pus mâna pe clanţă.

Nu m-a sărutat de rămas-bun.

Eram deprimată. Cine complica lucrurile acum?

Dr. Pritchard a luat o gură de apă, apoi a înclinat capul într-o parte, după ce m-am oprit din povestit.

— Te-ai gândit că poate începi să ai sentimente mai profunde faţă de Braden?

Am oftat adânc:

— Bineînţeles. Nu-s proastă.

— Şi totuşi, eşti hotărâtă să continui acest aranjament cu el, perfect conştientă că ar putea căpăta o importanţă mai mare pentru tine, dar, pe de altă parte, îţi doreşti ca totul să se termine conform înţelegerii?

— Mă rog... poate că sunt un pic proastă, am zâmbit eu forţat.

Ştiu că sunt încăpăţânată. Mi s-a spus de mai multe ori. Ştiu că am o mulţime de probleme şi că nu vor dispărea foarte curând. Dar, după cele câteva luni petrecute pe strada Dublin, cu un pic de ajutor de la doctoriţa cea bună, am reuşit să mă văd într-o lumină diferită. Înainte, eram convinsă că nu sunt ataşată de nimeni, pentru că asta îmi doream. În ultima vreme, începeam să accept — încet, dar sigur — faptul că ţineam la Rhian şi la James. Şi la Ellie, desigur. Poate că nu voiam să ţin la ei, dar aşa stăteau lucrurile. Iar a ţine la cineva presupune tot felul de chestii nasoale... cum ar fi să ai remuşcări.

I-am cerut scuze lui Ellie pentru că o repezisem. Bineînţeles că ea m-a iertat cu dragă inimă.

Dar toată ziua de vineri am fost chinuită de vină, şi îmi revenea mereu în minte chipul lui Braden. Sentimentul de vinovăţie mi-a amintit nişte episoade nasoale din trecut, aşa că, în după-amiaza aceea, am sfârşit încuiată în baie, lovită de un îngrozitor atac de panică.

Înţelesesem ceva. Ceva care mă speria.

E drept că aranjamentul meu cu Braden se baza pe sex, dar asta nu însemna că nu aveam sentimente faţă de el.

Adevărul e că ţineam la el, deşi nu *voiam* asta.

Tocmai de aceea, înainte să plec la serviciu, i-am trimis un mesaj în care i-am spus ce nu spusesem niciodată unui tip:

Îmi pare rău. x

Nu vă puteţi închipui cât de tare îmi bătea inima după ce am adăugat sărutul de la sfârşit. Un mic sărut şi mâinile deja îmi tremurau.

Craig şi Jo nu au fost mulţumiţi de mine în noaptea aceea. Am încurcat nişte comenzi, am vărsat jumătate de sticlă de Jack Daniel's, apoi am răsturnat borcanul pentru bacşiş pe tejgheaua umedă, udând nişte bancnote. În pauză, când mi-am verificat telefonul şi am văzut că încă nu primisem niciun răspuns de la Braden, mi-am ţinut o mică lecţie în gând.

Nu mă puteam transforma într-o idioată neîndemânatică numai pentru că un tip nu-mi acceptase scuzele. Mesajul pe care i-l trimisesem era o dovadă de maturitate, mi-am spus cu furie în sinea mea, iar dacă el nu-şi dădea seama de asta, nicio problemă! La naiba cu el! Eram Joss Butler. Nu acceptam să fiu ofensată de niciun bărbat.

M-am întors la lucru, hotărâtă şi sigură pe mine, şi am reuşit să-mi fac treaba fără niciun alt incident. Le-am explicat colegilor că aveam o migrenă şi de aceea fusesem neîndemânatică, dar că deja mă simţeam mult mai bine. Şi au înghiţit explicaţia, întrucât am început

să glumesc cu ei ca de obicei, închizându-mi sentimentele în cutia de fier din adâncul meu — lucru la care mă pricepeam de minune.

După ce s-a terminat tura, Jo şi Craig mi-au propus să plec mai devreme, dat fiind că nu mă simţisem tocmai bine. Nu m-am opus. Mi-am strâns lucrurile, mi-am luat la revedere de la Brian, bodyguardul clubului, şi am pornit pe treptele ce duceau spre strada Dublin.

— Jocelyn.

M-am întors şi l-am văzut pe Braden pe trotuarul din faţa clubului. Iarăşi mi s-a pus un nod în stomac. Ne-am uitat în tăcere unul la celălalt cam un minut, până când, în cele din urmă, mi-am recăpătat glasul:

— Pe mine mă aşteptai?

Sa apropiat, zâmbind uşor:

— M-am gândit să te conduc acasă.

Deşi îmi era greu s-o recunosc, m-a cuprins un sentiment de uşurare.

— Şi totul o să se încheie cu noi doi goi în patul meu? am spus eu cu un zâmbet.

Ca de obicei, râsul lui grav şi aspru m-a cucerit:

— Da, asta aveam în minte.

Am inspirat adânc:

— Deci m-ai iertat pentru că am fost o scorpie?

— Iubito..., a spus el, şi m-a mângâiat pe obraz, dându-mi de înţeles că mă iertase.

L-am tras de haină, apropiindu-l de mine:

— În orice caz, cred că ar fi bine să-mi arăţi cine e şeful.

M-a luat în braţe, lipindu-mă de el:

— Parcă mi-ai zis că vrei să nu mai fac pe şeful.

— Ei bine, sunt împrejurări speciale, în care e permis.

— Aha. Şi care ar fi acele împrejurări?

— Cele în care eu ajung la orgasm.

A zâmbit, strângându-mă şi mai tare:

— De ce faci să sune totul atât de murdar?

Am izbucnit în râs, amintindu-mi că folosise aceleaşi cuvinte în ziua când mă văzuse goală. Doamne, părea un episod dintr-o altă viaţă.

Capitolul 17

În weekendul acela, cu mult sex şi hohote de râs, Braden şi cu mine am reuşit să trecem peste acel incident. Am lucrat şi eu, şi Braden, iar duminică, Elodie şi Clark au dus copiii la St. Andrews[12], aşa că Ellie, Braden şi cu mine ne-am întâlnit cu Adam, Jenna şi Ed. Era prima oară când eu şi Braden ieşeam în oraş cu alte persoane, de când începuse aranjamentul nostru. Din clipa în care am intrat în pubul preferat al lui Ed, pe Royal Mile[13], mi-am dat seama că toată lumea ştia de înţelegerea noastră. Jenna se uita la noi ca şi când am fi fost un experiment ştiinţific, iar Ed avea pe buze un caraghios zâmbet adolescentin. Adam chiar mi-a făcut cu ochiul. Jur că mi-aş fi luat tălpăşiţa dacă Braden nu mi-ar fi anticipat reacţia şi nu m-ar fi apucat de mână să mă tragă înainte. Dar, după ce şi-au dat seama că, de fapt, nu se schimbase nimic — nu eram un cuplu, nu ne ţineam de mână, nu ne mângâiam, iar scaunele noastre erau destul de depărtate —, toată lumea s-a purtat normal. Am mâncat bine, am băut bere, apoi am mers împreună la film. La cinema, Braden a avut grijă să stăm singuri, pe rândul din spatele celorlalţi, şi într-adevăr... ne-am mângâiat un pic în întuneric.

Luni, nu ne-am văzut, aşa că am reuşit să scriu încă un capitol din cartea mea şi am dat o fugă la dr. Pritchard. A fost o şedinţă plăcută. Marţi, Braden şi-a luat prânzul la mine în pat. Miercuri, a fost foarte ocupat şi nu ne-am văzut. Am petrecut seara cu Ellie, îndurând un film romantic pentru adolescenţi — a fost atât de dulce, încât m-au durut dinţii. Am insistat ca data viitoare să vedem un film de acţiune sau unul cu Gene Kelly.

— Ce băieţoasă eşti, a strâmbat Ellie din nas, mestecând o bomboană de ciocolată.

Mi-am luat privirea de la filmul siropos şi m-am uitat la ea. Era tolănită pe canapea, acoperită cu ambalaje de bomboane. Cum de nu se îngrăşa?

— De ce spui asta, am întrebat eu, pentru că nu-mi plac dulcegăriile?

— Nu, pentru că preferi să vezi cum cineva ia bătaie, nu pe cineva care îşi mărturiseşte dragostea.

— Adevărat.

— Vezi, eşti băieţoasă.

Am făcut o grimasă:

— Cred că Braden n-ar fi de acord.

— Au! Lovitură sub centură.

Am zâmbit pervers:

— N-ai zis tu că-s băieţoasă?

A întors capul pe pernă şi s-a uitat la mine.

— Că tot veni vorba... nu că v-aş fi urmărit — asta e, am un excelent spirit de observaţie —, dar se pare că vă faceţi planurile în funcţie de programul lui Braden. Nu te deranjează?

Bineînţeles că şi eu observasem asta. Dar, serios vorbind, ce obiecţii aş fi putut avea? Eu „lucram” de acasă, iar Braden muncea toată ziua. Iar la bar mă duceam în cele două seri în care Braden era liber.

— Are un program încărcat, asta e.

Ellie a încuviinţat din cap:

— Dar pe multe dintre iubitele lui le deranja.

— Mă deranjează să fiu considerată iubita lui, am prevenit-o eu ironic.

— N-am zis că eşti iubita lui. Voiam doar să spună că... De fapt, habar n-am ce voiam să spun, pentru că nu ştiu ce să mai cred despre voi.

Mi-am dat seama că, romanţioasă cum era, mai avea un pic şi se lansa într-o prelegere furioasă pe marginea relaţiei dintre mine şi Braden, aşa că am schimbat repede subiectul.

— Nu mi-ai povestit mare lucru despre Adam în ultima vreme.

Colega mea de apartament s-a schimbat la faţă, şi mi-aş fi dorit să fi ales alt subiect.

— Nu prea am mai vorbit după duminica în care a venit la mama. Probabil a înţeles că îmi transmitea semnale contradictorii, aşa că s-a dat la o parte.

— N-am observat nimic ciudat între voi duminica trecută, când am ieşit în oraş.

— Pentru că hoinăreai prin Tărâmul lui Braden.

Am izbucnit în râs:

— Da, ai dreptate.

Ellie a clătinat din cap:

— Eşti o zuză care se autoamăgeşte.

Asta era una nouă. Nu-mi aminteam ca Rhian şi James să-mi fi zis aşa vreodată:

— M-ai făcut zuză?

— Exact. Şi încă una care se autoamăgeşte.

— Şi ce e o zuză?

— O persoană care nu poate înţelege o situaţie; o caraghioasă; o nătângă; o fraieră. O zuză care se autoamăgeşte: Joss Butler şi imaginea ei greşită, prostească şi caraghioasă cu privire la adevărata natură a relaţiei pe care o are cu fratele meu Braden Carmichael, a încheiat ea, încruntându-se la mine — dar era o încruntătură marca Ellie, aşa că n-am pus-o la socoteală.

Am încuviinţat din cap.

— Zuză. Interesant cuvânt.

Ellie a aruncat cu o pernă în mine.

Joi, când am primit un mesaj de la Braden, în care îmi spunea că nu putea veni în seara aceea, am simţit o fărâmă de dezamăgire. Nu puteam admite că eram foarte dezamăgită, pentru că închisesem acest sentiment în cutia mea de fier. Era în ultima etapă a încheierii unui contract legat de proiectul imobiliar la care lucrase vara aceea, aşa că l-am înţeles. Dar nu însemna că nu era nasol.

M-am adâncit în muncă şi am scris toată ziua, uimită şi încântată că reuşisem să termin alte câteva capitole, fără să fiu nevoită să scot la iveală amintirile care, cu siguranţă, m-ar fi trimis în baie, cu un nou atac de panică. Deşi nu mai avusesem niciunul de la cel înfiorător de vinerea anterioară.

Joi seara, întrucât nu aveam parte de Braden, am hotărât să-mi alin necazul cu un maraton Denzel Washington. Ellie s-a dat bătută după două filme şi s-a dus la culcare. Câteva ore mai târziu, am adormit şi eu.

Când m-am trezit, am simţit că se prăbuşeşte lumea sub mine.

— Ce-i? am bâiguit eu, ochii mei încercând să se acomodeze cu lumina slabă.

— Şşş, iubito, am auzit vocea şoptită a lui Braden deasupra capului, şi mi-am dat seama că eram în braţele lui. Te duc în pat.

Cu un aer somnoros, mi-am petrecut braţele pe după gâtului lui, în timp ce mă purta spre dormitor.

— Ce cauţi aici?

— Mi-a fost dor de tine.

— Îhî, am îngăimat eu. Şi mie mi-a fost dor de tine.

Câteva secunde mai târziu, am adormit la loc.

Visam că lumea era înghiţită de o mare inundaţie, că apa urca în apartamentul nostru şi că nu aveam nicio cale de ieşire; panica devenea tot mai puternică, pe măsură ce apa se apropia de tavan, dar, în timp ce îmi aşteptam moartea iminentă, am simţit un fior de plăcere între picioare şi, când am coborât privirea, am văzut acolo un superb cap de triton[14]. Apa s-a retras într-o clipă, iar eu am rămas întinsă pe spate cu tritonul fără chip, care acum era un simplu bărbat şi care mă lingea cu pasiune.

— Doamne, am şoptit eu, străbătută de senzaţii care m-au trezit de-a binelea.

Am deschis ochii. Eram în pat. Era dimineaţă.

Iar între picioare aveam capul lui Braden.

— Braden, am murmurat eu, relaxându-mă pe saltea şi vârându-mi mâinile în părul lui.

Avea o limbă minunată.

Şoldurile îmi tresăreau în timp ce îmi sugea clitorisul, înconjurându-l cu limba, iar când şi-a vârât degetele în mine, mi-am pierdut controlul asupra respiraţiei şi, cu pulsul zvâcnindu-mi în urechi, mi-am dat drumul în câteva secunde.

Să tot fii trezită aşa.

Muşchii mi s-au adâncit în saltea, iar Braden s-a ridicat şi s-a uitat zâmbind în ochii mei. Îi simţeam erecţia pe vulva umedă.

— Bună dimineaţa, iubito.

I-am mângâiat talia, zgâriindu-l uşor cu unghiile, ştiind că-i face plăcere.

— Bună dimineaţa şi ţie. Şi ce dimineaţă plăcută.

A izbucnit în râs, văzându-mi zâmbetul caraghios, apoi s-a dat jos de pe mine şi s-a întins pe pat. M-am întors să mă uit la ceas, dar privirea mi-a fost atrasă de un obiect de pe birou. M-am ridicat imediat în capul oaselor, întrebându-mă dacă nu cumva ochii îmi jucau o festă. Braden s-a apropiat de mine pe la spate, sprijinindu-şi bărbia de umărul meu.

— Îţi place?

O maşină de scris. Pe birou, lângă laptop, se afla o maşină de scris. Un model vechi, de un negru lucios. Era foarte frumoasă. Exact precum cea pe care mama promisese să mi-o cumpere, dar nu mai apucase, pentru că murise.

Era un cadou minunat. Un cadou superb, ales cu grijă. Şi dădea de înţeles că între noi nu era vorba doar de sex.

Presiunea mi-a cuprins pieptul înainte să o pot împiedica, iar mintea mi s-a înceţoşat, ca şi când ar fi fost prea plină. Am simţit furnicături pe piele, iar inima a început să-mi bată nebuneşte.

— Jocelyn, am auzit vocea îngrijorată a lui Braden străbătând pâcla, şi l-am strâns de mână să-l liniştesc. Respiră, mi-a şoptit el la ureche, strângându-mă la piept cu cealaltă mână.

Am încercat să impun un ritm respiraţiei, recăpătând controlul, lăsând plămânii să se deschidă, şi, în cele din urmă, pulsul mi s-a domolit, iar ceaţa din creier a dispărut. Sleită de puteri, m-am sprijinit pe pieptul lui Braden.

După vreo două minute, Braden a rupt tăcerea:

— Ştiu că nu vrei să vorbeşti despre ce îţi declanşează atacurile de panică, dar... se întâmplă des?

— Din când în când.

A oftat, iar trupul mi s-a mişcat odată cu pieptul lui:

— Poate ar fi bine să vorbeşti cu cineva despre asta.

M-am îndepărtat de el, fără să mă pot uita în ochii lui:

— Deja am vorbit.

— Serios?

Am încuviinţat din cap, ascunzându-mă în spatele părului:

— Cu o terapeută.

— Faci terapie? m-a întrebat el calm.

— Da.

Mi-a dat părul pe după ureche, iar degetele lui mi-au alunecat pe maxilar, întorcându-mi faţa către el. Privirea lui era blândă şi preocupată. Înţelegătoare.

— Bine. Mă bucur că ai stat de vorbă cu cineva.

Eşti minunat.

— Mulţumesc pentru maşina de scris. E frumoasă.

Braden mi-a zâmbit stânjenit:

— N-am vrut să-ţi provoc un atac de

panică.

L-am sărutat scurt, încercând să-l liniştesc:

— Astea sunt problemele mele, nu-ţi face griji. Îmi place foarte mult. Foarte frumos din partea ta.

Ba chiar mai mult de atât. Pentru a-mi îndepărta din minte acest *mai mult,* i-am zâmbit senzual, coborându-mi mâna între picioarele lui şi apucându-l de mădular. I s-a întărit instantaneu.

— Dar e un cadou pe care nu-l pot accepta fără să-ţi ofer ceva la schimb.

Am dat să cobor, dar Braden m-a oprit, apucându-mă de antebraţe şi trăgându-mă spre el. M-am încruntat. Ştiam că-şi dorea asta. Îi simţeam mădularul pulsându-mi în mână.

— Ce-i?

Expresia lui s-a schimbat imediat: ochii i s-au întunecat, iar trăsăturile i-au devenit dure ca granitul.

— Cobori pentru că vrei, nu pentru că ţi-am oferit maşina de scris. A fost doar un dar, Jocelyn. Să nu întorci chestia asta pe toate părţile până o să se transforme în altceva.

Am rămas pe gânduri câteva clipe, iar în cele din urmă am încuviinţat din cap:

— Bine.

L-am strâns un pic mai tare, iar nările i s-au umflat uşor.

— Atunci o să cobor pentru că ai coborât şi tu mai înainte.

Mi-a dat drumul şi s-a sprijinit în coate:

— Aşa mai merge.

* * *

— Aşadar, cartea începe să prindă formă? m-a întrebat dr. Pritchard cu un aer satisfăcut.

Am încuviinţat din cap:

— Da, merge binişor.

— Şi atacurile de panică?

— Am mai avut câteva.

— În ce împrejurări?

I-am povestit, iar când am terminat, dr. Pritchard a ridicat privirea şi am văzut în ochii ei o expresie pe care n-am înţeles-o.

— I-ai spus lui Braden că faci terapie?

Oh, la naiba, oare nu făcusem bine? Habar n-aveam de ce, dar

pur şi simplu îmi venise să-i spun...

— Da, am răspuns eu, prefăcându-mă că nu-mi păsa dacă era bine sau nu.

— Cred că ai procedat bine.

Stai un pic. Ce?

— Serios?

— Da.

— De ce?

— *Tu* de ce crezi?

Am făcut o grimasă:

— Următoarea întrebare.

După dimineaţa aceea, l-am văzut pe Braden aproape în fiecare zi. În săptămâna care a urmat, a stat mai mult pe la mine. Sâmbătă seara, Ellie, Braden, Jenna, Adam şi o tipă invitată de el au trecut pe la Club 39, înainte să-l târască pe Braden într-un club de noapte. Lui Braden nu-i plăcea deloc să iasă în astfel de localuri, ceea ce m-a făcut să-l întreb de ce era proprietarul unui club de noapte. Mi-a răspuns că era o afacere profitabilă. Înainte să plece, i-am zâmbit cu un aer înţelegător. Şi n-am fost deloc surprinsă când am aflat că a plecat pe furiş din clubul de noapte şi a venit să mă ducă acasă. Duminică, am fost să luăm cina acasă la Elodie şi Clark. Declan şi Hannah s-au ciondănit întruna, fără ca tatăl lor să-i ia în seamă, spre deosebire de Elodie, care a intervenit şi a înteţit certurile dintre ei. În încercarea de a uita de tipa cu care venise Adam cu o noapte înainte, Ellie s-a plâns încontinuu că lentilele ochelarilor nu erau bune. Şi nimeni n-a observat ceva schimbat între mine şi Braden. Slavă Domnului! Lui Elodie i-ar fi explodat capul dacă ar fi ştiut ce se întâmpla între noi.

Luni seara, Braden a venit la mine după ce fusese la sală — ce bine că aveam abonamente la săli diferite, altminteri nu m-aş fi putut concentra asupra exerciţiilor. Am petrecut seara împreună cu Ellie, iar Braden a rămas cu mine peste noapte. Marţi seara, am fost cu el la prima mea cină de afaceri. De data asta, una adevărată. Habar n-aveam că Braden voia să vândă restaurantul franţuzesc şi să păstreze restaurantul de lux, specializat în mâncăruri din peşte şi fructe de mare, amplasat pe malul mării. Era o vânzare privată către un prieten de afaceri, şi totuşi, presa locală aflase despre această tranzacţie şi publicase un articol despre vânzarea faimosului local La Cour, speculând pe marginea motivelor lui Braden.

— E prea mult, mi-a explicat Braden, după ce mă rugase să-l însoţesc la cina care de fapt era o masă festivă cu tipul care cumpărase localul.

— Clubul de noapte a devenit o afacere mult mai profitabilă decât mă aşteptam, iar agenţia imobiliară ridică tot felul de probleme care mă împiedică să mă dedic proiectului de dezvoltare imobiliară, adică exact ce îmi place să fac. Deci am prea multe pe cap. În plus, La Cour era al tatei. Nu poartă deloc amprenta mea. Aşa că l-am vândut.

Ne-am întâlnit cu Thomas Prendergast şi Julie, soţia lui, la Tigerlily. Eram îmbrăcată cu o rochie nouă şi m-am străduit să fiu cât mai fermecătoare cu putinţă. Mă rog, atât cât mă pricepeam eu. Thomas era mai în vârstă decât Braden şi mult mai serios, dar era prietenos şi se vedea că îl respecta pe Braden. Julie era la fel ca soţul ei — calmă, tăcută, dar prietenoasă. Suficient de prietenoasă încât să pună întrebări personale. Pe care Braden m-a ajutat să le eludez.

Lucru pentru care l-am răsplătit generos mai încolo.

Una peste alta, cina a fost plăcută. Braden părea mai relaxat acum, că nu mai era împovărat de La Cour, şi, nu ştiu de ce, dar asta m-a făcut să mă relaxez şi eu. Miercuri seara, am fost la apartamentul lui, în principal pentru că la mine trebuia să nu facem gălăgie, ceea ce răpea o parte din farmecul sexului. Aşa că în noaptea aceea am făcut sex zgomotos pe canapea, pe podea şi în patul din dormitor.

Copleşită de plăcere, stăteam întinsă pe cearşafurile răvăşite, cu privirea aţintită în tavan. Dormitorul era la fel de modern ca restul duplexului: un pat jos, în stil japonez, şifoniere încastrate în pereţi, astfel încât să nu ocupe din spaţiul încăperii, un fotoliu într-un colţ, lângă fereastră, două noptiere şi nimic altceva. Ar fi trebuit adăugate măcar câteva tablouri.

— De ce nu vorbeşti despre familia ta?

Mi s-a încordat tot trupul şi am oftat auzind această întrebare, pentru care nu eram deloc pregătită. Am întors capul pe pernă şi m-am uitat la el cu un aer surprins. Nu era îngrijorat, ca şi când s-ar fi aşteptat să-mi pierd cumpătul. Era doar hotărât. Am inspirat adânc şi m-am uitat în altă parte:

— Pur şi simplu nu vorbesc.

— Nu e tocmai un răspuns, iubito.

Am ridicat mâinile în aer:

— Nu mai sunt printre noi. N-am despre ce să vorbesc.

— Nu e adevărat. Ai putea vorbi

despre ce fel de oameni erau. Despre cum era familia voastră. Despre cum au murit...

Am luptat preţ de câteva clipe cu furia, străduindu-mă să o înăbuş. Ştiam că nu voia să fie crud cu mine. Era curios — voia să ştie. Nu era deplasat din partea lui. Dar credeam că ne înţelegeam unul pe celălalt. Credeam că mă înţelege.

Dar apoi mi-am dat seama că nu avea cum.

— Braden, ştiu că viaţa ta n-a fost uşoară, dar nu poţi să înţelegi cât de urât e trecutul meu. E foarte nasol. Şi nu vreau să te duc acolo.

S-a ridicat în capul oaselor, sprijinindu-şi perna de tăblia patului, iar eu m-am întors pe o parte, uitându-mă în ochii lui. Avea o expresie îndurerată, pe care i-o vedem pentru prima dată.

— Şi eu am avut parte de lucruri nasoale, Jocelyn. Crede-mă.

Am aşteptat, presimţind că urma să continue.

Braden a oftat, luându-şi privirea de la mine şi uitându-se pe fereastră.

— Mama e cea mai egoistă femeie pe care am cunoscut-o în viaţa mea. Şi nici măcar nu o cunosc foarte bine. Am fost obligat să-mi petrec vacanţele de vară cu ea, călătorind prin Europa, trăind de pe urma rataţilor jalnici pe care reuşea să-i manipuleze să se combine cu ea. În timpul anului şcolar, locuiam cu tata în Edinburgh.

Într-adevăr, Douglas Carmichael era un nenorocit aspru şi distant, dar era un nenorocit care mă iubea, lucru pe care mama nu l-a făcut niciodată. Iar tata mi le-a oferit pe Ellie şi Elodie. Elodie e singurul subiect în legătură cu care am avut dispute cu tata. E o femeie plăcută, o persoană bună la suflet, şi n-ar fi trebuit s-o alunge şi s-o trateze ca pe celelalte. Dar a făcut-o. Bine că Elodie l-a găsit pe Clark, iar Ellie s-a ales cu un frate care ar face orice pentru ea. Cu Ellie, tata era afectuos, dar neglijent. Doar asupra mea făcea presiuni. Aşa că am devenit un golan, un rebel care nu voia să calce pe urmele lui tati, şi-a reproşat el pufnind şi clătinând din cap. De-am putea să ne întoarcem în trecut şi se le băgăm minţile în cap copiilor care eram cândva...

De-am putea...

— Aveam un anturaj dubios, fumam

iarbă, mă îmbătam şi săream des la bătaie. Eram furios. Furios pe orice. Şi îmi plăcea să-mi folosesc pumnii ca să scap de furie. Aveam nouăsprezece ani, iar prietena mea era o fată dintr-un cartier rău famat. Maică-sa era la puşcărie, taică-su murise, iar frate-su era un drogat. O fată bună, dar cu o viaţă de familie distrusă. Într-o noapte, a venit la mine la uşă. Era vraişte.

Ochii i s-au înceţoşat şi mi-am dat seama instinctiv că urma să-mi spună ceva îngrozitor.

— Plângea, tremura şi avea vomă în păr. În seara aia, când se întorsese acasă, frate-su era atât de drogat, încât o violase.

— Dumnezeule! am şoptit eu.

Am simţit o durere fizică, gândindu-mă la această fată pe care n-o cunoşteam şi la suferinţa lui Braden din clipele acelea.

— Mi-am pierdut cumpătul, a continuat el. Am luat-o din loc şi, plin de adrenalină, am străbătut în fugă distanţă până la ea acasă.

S-a oprit, încleştând maxilarele:

— Jocelyn, l-am bătut până mai avea un pic şi îşi dădea duhul.

S-a uitat la mine cu un aer plin de regret.

— Sunt un tip robust, a şoptit el. Eram puternic şi în adolescenţă. Nu-mi dădeam seama ce forţă aveam.

Nu-mi venea să cred că îmi povestea toate astea. Nu-mi venea să cred că trecuse prin aşa ceva. Tocmai el, despre care credeam că trăise doar în lumea cinelor elegante şi a apartamentelor luxoase. Descoperream că o vreme trăise într-o altă lume.

— Şi ce s-a întâmplat după aceea?

— Am plecat, am sunat la salvare, fără să-mi dau numele, apoi m-am întors la ea şi i-am spus ce făcusem. Nu m-a învinovăţit. De fapt, ne-am acoperit unul pe celălalt atunci când a venit poliţia. Frate-su era un drogat notoriu, nu

existaseră martori, drept care poliţiştii au crezut că incidentul avea legătură cu drogurile. A stat în comă câteva zile. Au fost cele mai îngrozitoare zile din viaţa mea. Când s-a trezit din comă, le-a spus anchetatorilor că nu-şi putea aminti cine îl atacase. Dar când am mers cu sora lui la spital, i-a povestit ce făcuse.

Vocea lui Braden a tremurat un pic.

— Frate-su a început să plângă. Cred că a fost cea mai jalnică scenă pe care am văzut-o vreodată: el plângea, iar ea se uita ţintă la el, cu ochii plini de ură. După care a plecat. Iar el mi-a promis că n-o să spună nimănui ce se întâmplase. Mi-a spus că merita ce-i făcusem. Că ar fi trebuit să-l omor... Nu puteam face nimic pentru niciunul dintre ei. Nu l-am mai văzut de atunci. Iar relaţia mea cu ea s-a stricat când a început să se drogheze, ca să uite ce se întâmplase. Am încercat s-o ajut, dar nu m-a lăsat. Acum câţiva ani, am aflat că a murit de supradoză.

M-am ridicat şi eu în capul oaselor, împărtăşindu-i durerea.

— Braden. Îmi pare rău.

A dat uşor din cap şi s-a uitat la mine:

— Nu m-am mai bătut niciodată de atunci. N-am mai ridicat mâna asupra nimănui. Tata şi cu mine am trecut peste multe conflicte atunci. Doar lui i-am povestit adevărul, şi m-a ajutat s-o iau pe alt drum. Îi sunt recunoscător pentru asta.

— Cu toţii îi suntem recunoscători, am zâmbit eu trist, mângâindu-i obrazul şi dându- mi seama că avea mare încredere în mine, din moment ce îmi povestise toate

astea.

Mie.

Dumnezeule mare!

Cumva îi eram *datoare*? Sau nu aşa se punea problema. Avea încredere în mine, întrucât ştia că nu voi spune nimănui şi nici nu o să-l judec.

Stând lângă el şi împărtăşindu-i suferinţa, mi-am dat seama că n-ar fi spus nimănui nimic din ceea ce i-aş fi mărturisit. Că nu m-ar fi judecat niciodată. Am scos un oftat şi am coborât mâna, simţind cum mi se crispează stomacul în timp ce luptam cu mine însămi.

— Dru.

Numele ei mi s-a desprins de pe buze fără să-mi dau seama.

Trupul lui Braden s-a încordat:

— Dru?

Am încuviinţat din cap, coborând privirea spre stomacul lui. Sângele mi-a năvălit în urechi şi am strâns cearşaful în mâini, să nu-mi mai tremure degetele.

— Era prietena mea cea mai bună. Am crescut împreună, iar când mi-a murit familia, am rămas doar cu ea. Nu mai aveam pe nimeni altcineva, am spus eu, înghiţind cu greu din pricina nodului din gât. Am fost complet debusolată o vreme... sălbatică. O târam pe Dru la petreceri pentru care eram prea tinere. Şi făceam lucruri pentru care eram prea tinere. Trecuse un pic mai mult de un an... şi, într-o seară, era o petrecere cu bere pe malul unui râu. Îmi făcusem un obicei din a agăţa tipi, de obicei doar ca să ne sărutăm, dar, dacă eram suficient de beată, făceam şi alte lucruri, iar Dru se tot străduia să-şi ia inima în dinţi şi să-l invite în oraş pe Kyle Ramsey. Kyle mă scotea din minţi, am pufnit eu. Se dădea mereu la mine, dar după ce i-am pierdut pe ai mei... ei bine, în afară de Dru, era singura persoană cu care puteam vorbi despre orice. Era un băiat bun. Şi îmi plăcea de el, am mărturisit eu cu glas scăzut.

Chiar îmi plăcea. Dar Dru era îndrăgostită lulea de el, iar eu nu mai eram fata de care fusese îndrăgostit Kyle înainte. Dru nu voia să meargă la petrecere în seara aia, dar i-am spus că o să vină şi Kyle, aşa că până la urmă am reuşit s-o conving. Pe la jumătatea petrecerii, flirtam cu căpitanul echipei de fotbal şi credeam că Dru se retrăsese undeva să stea de vorbă cu Kyle. Dar, la un moment dat, Kyle îşi făcu apariţia din senin şi îmi spuse că vrea să discute cu mine. Ne-am tras într-un loc ferit, iar el a început să-mi spună tot felul de lucruri. Că ceea ce făceam cu toţi tipii ăia era sub demnitatea mea. Că părinţii mei ar fi fost foarte necăjiţi dacă m-ar fi văzut aşa.

Am inspirat adânc şi m-au trecut fiori.

— Şi mi-a spus că ţinea la mine. Că ar fi putut să mă iubească cu adevărat. Nu mă gândeam la nimic în momentele alea. Pur şi simplu l-am lăsat să mă sărute, iar în scurtă vreme ne-am înfierbântat amândoi, dar el s-a oprit înainte să ajungem prea departe şi mi-a spus că nu trebuia să mă culc cu el doar ca să-şi păstreze interesul pentru mine. Că voia să fiu iubita lui. Iar eu i-am zis că nu puteam, pentru că Dru era înnebunită după el şi nu i-aş fi putut face una ca asta. Am mai stat puţin de vorbă, iar în cele din urmă am hotărât că trebuie să mă îmbăt sau să fac orice m-ar putea ajuta să scap de drama asta de adolescenţi, dar când m-am întors la petrecere, una dintre prietenele lui Dru mi-a spus că eram o trădătoare nenorocită. Şi

mi-am dat seama că Dru aflase că mă sărutasem cu Kyle.

Am închis ochii, amintindu-mi imaginea ei stând lângă leagănul din funie, cu o mină furioasă.

— Am găsit-o beată criţă pe malul râului. Încerca să urce într-un leagăn de funie, cu care te puteai balansa deasupra apei, dar era vechi şi uzat, iar în seara aia curentul era foarte puternic. Am rugat-o să se întoarcă la petrecere şi să stăm de vorbă, dar ea ţipa întruna că eram o trădătoare şi o curvă.

Am ridicat privirea spre Braden şi am văzut că avea o expresie tristă.

— Dar şi-a luat avânt şi s-a desprins de pe mal înainte s-o pot opri. Iar funia a cedat. Ţipa s-o ajut, în timp ce curentul o purta la vale şi, fără să stau pe gânduri, m-am aruncat în apă după ea. Dar Kyle, care ne urmărise de la distanţă, a venit imediat şi a sărit în apă. Înota mult mai bine decât mine şi, în loc să mă lase să mă duc după ea, m-a tras înapoi la mal. În cele din urmă, trupul lui Dru a fost scos pe ţărm. Se înecase. De atunci, n-am mai vorbit niciodată cu Kyle.

— Iubito, a şoptit Braden, aplecându-se spre mine.

Dar am ridicat mâna, ţinându-l la distanţă, şi am clătinat din cap cu furie:

— Am omorât-o, Braden. Nu merit compasiune.

— Jocelyn, a spus el şocat, nu ai omorât-o. A fost un accident tragic.

— A fost o serie de evenimente pricinuite de acţiunile mele. Eu sunt de vină.

A deschis gura să spună ceva, dar i-am acoperit buzele cu palma:

— Ştiu că nu e raţional. *Chiar* realizez asta. Dar nu ştiu dacă va veni

vreodată clipa în care să nu mă mai învinovăţesc. Dar încerc să trăiesc cu asta. Faptul că ţi-am povestit e un pas uriaş, crede-mă.

Braden m-a luat în braţe, lipindu-şi o palmă de ceafa mea:

— Mulţumesc pentru că ai avut încredere în mine.

I-am pus o mână pe obraz şi am oftat cu un aer epuizat:

— Cred că acum trebuie să facem sex.

— De ce, a întrebat el, încruntând sprâncenele.

— Să nu uităm ce facem aici, i-am răspuns eu cu subînţeles.

Braden a mijit ochii.

— Nu, a zis el pe un ton aspru, strângându-mă de ceafă. Fac sex cu tine din oricare alt motiv în afară de ăsta.

Am constatat cu surprindere că, pentru prima oară, nu aveam nicio replică, iar Braden nici măcar nu a aşteptat să-i răspund ceva. M-a sărutat apăsat pe gură, apoi s-a întins pe spate, trăgându-mă şi pe mine. M-a întins alături de el şi s-a aplecat să stingă lumină.

— Dormi, iubito.

Uluită de evenimentele acelei nopţi, am rămas întinsă în întuneric, ascultându-i respiraţia, până când, în cele din urmă, m-a furat somnul.

— Cum te simţi acum, după ce i-ai povestit lui Braden despre Dru?

Mi-am luat privirea de la diploma de master a terapeutei, care atârna înrămată pe perete, şi m-am uitat în ochii ei:

— Sunt speriată, dar, în acelaşi timp, mă simt uşurată.

— Speriată pentru că ai povestit şi altcuiva în afară de mine?

— Da.

— Iar uşurată?

M-am răsucit pe fotoliu:

— Sunt perfect conştientă că le ascund lucruri oamenilor şi, deşi ştiu că nu e curajos din partea mea, aşa reuşesc eu să fac faţă dificultăţilor. Când i-am spus lui Braden, lumea nu s-a prăbuşit. M-am simţit curajoasă pentru prima

oară. Şi a fost un fel de uşurare.

Capitolul 18

M-aş minţi pe mine însămi dacă aş spune că lucrurile nu s-au schimbat între mine şi Braden după noaptea aceea. Am devenit mai apropiaţi. În sensul că începuserăm să ne înţelegem din priviri. Şi petreceam mult mai mult timp împreună. Am hotărât să nu mă mai gândesc la viitor. Făceam sex nemaipomenit cu un tip minunat, care se întâmpla să-mi fie şi prieten, aşa că nu voiam să mă gândesc la ziua de mâine. Ştiam ce mă aştepta în viitor — un dezastru inevitabil. Totul era mult mai frumos în prezent.

A venit şi ziua de sâmbătă, când, cu ocazia reluării cursurilor universitare, în Fire urma să vină un DJ londonez. Nu eram nerăbdătoare să-mi petrec seara între studenţi şi nici pe Braden nu-l încânta ideea, dar trebuia să fie la club, din respect pentru faimosul DJ de care nu auzisem niciodată. Aşa că Ellie, Adam şi cu mine hotărâserăm să-i facem o favoare lui Braden. În după-amiaza aceea, am făcut greşeala de a merge la cumpărături cu Ellie şi Hannah şi, în cele din urmă, m-am lăsat convinsă să-mi cumpăr o rochie scurtă. Nu avusesem niciodată aşa ceva. Era o rochie turcoaz simplă, fără decolteu, dar cu spatele decupat până sub talie — iar tivul se înălţa cu câţiva centimetri deasupra genunchilor — era mai scurtă decât tot ce purtasem în public până atunci.

Mă rog, aveam şi pantalonii scurţi cu dungi albe şi verzi, dar rochia era categoric mai îndrăzneaţă.

Mi-am prins părul în coc, am lăsat-o pe Ellie să mă machieze — mai strident decât aş fi făcut-o eu — şi mi-am luat o pereche de botine din piele întoarsă de culoarea rochiei, care se prindeau cu nişte cureluşe deasupra gleznei. Ca de obicei, Ellie arăta superb: avea o rochie scurtă şi largă, de culoare aurie, şi sandale cu şnururi subţiri de piele.

Ne întâlneam cu Braden la club, ceea ce probabil era un lucru bun, întrucât, atunci când am ajuns, mi-a aruncat o privire şi s-a încruntat. Stăteam toţi patru în biroul lui, învăluiţi de ritmul muzicii din club. Văzându-i exasperarea, am pus mâinile în şold.

— Ce-i? am pufnit eu.

M-a măsurat din cap până în picioare, apoi s-a uitat în ochii mei cu o expresie ameninţătoare:

— Cu ce naiba te-ai îmbrăcat?

M-am încruntat:

— Care-i problema ta?

Ellie şi-a dres glasul:

— Mi se pare că îi stă bine.

Braden i-a aruncat o privire ameninţătoare.

Deşi mă durea reacţia lui faţă de o rochie pe care o consideram frumoasă şi sexy, am ridicat din umeri ca şi când nu mi-ar fi păsat.

— Să bem ceva.

M-am întors şi mi-a făcut plăcere să-l aud pe Braden trăgând aer în piept — văzuse că aveam spatele gol.

Am ieşit din birou şi, urmată de zgomot de paşi, mi-am croit drum prin clubul care deocamdată era foarte liniştit. Ajunseserăm devreme, iar lumea abia începea să vină. Podeaua uriaşă a clubului era împărţită pe două niveluri. Barul şi un mic ring de dans, mărginit de mese şi canapele, erau separate de restul clubului prin patru trepte lungi şi rotunjite. Nivelul mai înalt era mărginit de pereţi negri, presăraţi cu beculeţe albe, iar mai jos, la nivelul principal, pereţii erau întrerupţi din loc în loc de flăcări de hârtie, luminate din spate. De tavan atârna un enorm candelabru cu ornamente din sticlă în formă de flăcări, creând o atmosferă spectaculoasă într-un club altfel discret. La intrarea în local, aflată la parter, erau două scări: una ducea la nivelul la care ne aflam noi, iar cealaltă, la subsol. La parter era amenajat un bar mai mic şi un ring de dans, iar la subsol, încă un bar.

Înainte să ajung la cele patru trepte care duceau la bar, Braden m-a ajuns din urmă şi m-a întors spre el, lipindu-mă de pieptul său. Mâna lui mi-a alunecat pe talie şi m-a strâns cu putere de şold.

— Eşti foarte apetisantă, mi-a şoptit el la ureche. Asta e problema mea.

Am dat capul pe spate şi m-am uitat în ochii lui, simţindu-mă prost pentru că nu-i înţelesesem reacţia din birou — un acces primitiv de gelozie.

— Oh, am zâmbit eu, pe un ton uşor ironic. Ce bine că eşti singurul care are acces sub rochia asta, nu?

Zâmbetul lui posesiv mi-a dat de înţeles că gelozia nu i se domolise decât în mică măsură.

— Aşa e, a încuviinţat el din cap. Mergi şi ia loc lângă Ellie şi Adam la masa pe care v-am rezervat-o. Vă trimit ceva de băut.

— Unde te duci?

— Să întâmpin nişte prieteni. Şi presa locală. Trebuie să mă arăt un pic. O să se termine repede.

Am încuviinţat din cap şi am plecat, urcând cele patru trepte şi mergând până la masa unde stăteau Ellie şi Adam, care păreau absorbiţi într-o conversaţie încinsă. Mă pregăteam s-o apuc în altă direcţie, dar tocmai atunci Adam a ridicat privirea şi s-a îndepărtat imediat de Ellie, spunându-mi din priviri să iau naibii loc. M-am uitat

la el cu un aer care voia să spună: *Eşti un idiot,* apoi am luat loc lângă Ellie.

— Braden o să ne trimită ceva de băut, le-am spus eu. Nu ştiam că şi-a invitat şi alţi prieteni în seara asta. Credeam că o să fim doar noi şi clienţii obişnuiţi.

— Ah, nu, şi-a ţuguiat Ellie buzele, în mod evident prost dispusă. Şi-a invitat unele dintre fostele iubite, precum şi câteva dintre tipele cu care a avut relaţii avantajoase — toate se dau în vânt după cluburi. Şi-a invitat şi câţiva prieteni.

A fost ca şi când mi-ar fi dat un pumn. M-am încordat toată, uluită că Braden îşi invitase nişte foste iubite. Şi mai avusese relaţii cu avantaje reciproce precum a noastră? Îmi spusese că era prima oară când făcea asta.

— Ellie, i-a aruncat Adam o privire mustrătoare, ce pui la cale?

Luată prin surprindere, s-a uitat la el clătinând din cap, iar el a făcut un semn spre mine. Ellie m-a privit din nou şi, nu ştiu ce a văzut pe chipul meu, dar s-a făcut palidă la faţă.

— Oh, fir-ar să fie, Jocelyn, n-are nicio importanţă. Fetele alea nu înseamnă nimic.

— Hai să ne îmbătăm, am propus eu cu voce tare.

Adam s-a uitat la mine cu un aer precaut:

— Nu cred că e o idee bună. Haideţi să-l aşteptăm pe Braden.

Dar aşteptarea lui Braden s-a prelungit dincolo de limita suportabilului. O vreme, m-am uitat prin lumina difuză din club la tinerii care, încetul cu încetul, au umplut clubul până la refuz şi la fetele care flirtau cu Braden, în timp ce el le zâmbea ca un idiot, oferindu-le de băut.

Neobişnuită cu ghimpele geloziei, a cărui împunsătură o simţeam în clipele acelea, am ridicat nepăsătoare din umeri, cum ar fi făcut Jocelyn cea de dinainte de strada Dublin, şi am pornit spre ringul de dans. Ellie a dansat alături de mine o vreme, iar Braden a trecut pe la noi să vadă cum ne simţim. I-am răspuns cu un zâmbet rece, dar, înainte să mă poată întreba ce s-a întâmplat, a fost confiscat de un alt musafir. Apoi Ellie m-a lăsat singură, iar după o vreme, căutând-o cu privirea, am văzut că stătea la bar, holbându-se la Adam,

care flirta cu o tipă pe care nu o cunoşteam. Bărbaţii... Am clătinat furios din cap. Nişte dobitoci.

Poate că deja mă pilisem.

Tocmai când mă pregăteam să mă duc la bar să cer nişte apă, am simţit o mână rece pe spatele gol. M-am întors şi, spre surprinderea mea, am dat cu ochii de Gavin, antrenorul de fitness.

— Joss, mi-a zâmbit el, fără să-şi ia mâna de pe mine. Mă bucur să te revăd.

Recunosc că zâmbetul uriaş cu care i-am răspuns nu însemna că îmi părea bine să-l revăd, ci că eram supărată pe Braden, care mă pusese să-mi iau liber, iar acum mă lăsase de izbelişte.

— Bună, Gavin.

M-a măsurat, fluierând, din cap până în picioare, şi am observat că se legăna uşor — se vedea că era beat.

— Arăţi trăsnet.

— Mersi, i-am zâmbit eu din nou.

— Ce faci aici în seara asta?

— Îl cunosc pe proprietar.

A mijit ochii şi a încuviinţat lent din cap:

— Înţeleg.

— Tu?

— Păi, am venit să dansez. Cu tine.

Am izbucnit în râs:

— Vai, câtă subtilitate.

— Fac şi eu ce pot. Ce-ar fi să...

Zbang!

Mâna lui Gavin a fost smulsă de pe spatele meu şi, cuprinsă de groază, l-am văzut prăbuşindu-se pe podea, cu nasul plin de sânge. M-am uitat la Braden, care îşi agita pumnul umflat, încruntându-se la Gavin cu pieptul plin de furie. Mulţimea se dăduse la o parte şi se uita la noi, iar Adam şi Ellie s-au apropiat.

— Ce naiba a fost asta? am zis eu cu glas sugrumat, suficient de tare cât să fiu auzită peste muzică — volumul fusese coborât un pic, atunci când pumnul lui Braden stârnise un cor de exclamaţii.

Braden mi-a aruncat o privire aspră:

— *Ăsta* e Gavin. Prietenul care i-a tras-o lui Analise. De ce naiba stăteai de vorbă cu el, ca şi când l-ai cunoaşte?

Cu gura căscată, m-am întors spre Gavin, care tocmai se ridica în

picioare.

— E antrenor la sala de fitness. M-a ajutat o dată, am spus eu, şocată şi dezgustată, apoi m-am uitat iarăşi la Braden. Jur că n-am ştiut.

Gavin a pufnit şi amândoi ne-am întors spre el. Ştergându-şi sângele de la nas, i-a spus rânjind lui Braden:

— Se pare că ţi-ai găsit una mai bună, Bray.

Apoi m-a măsurat din cap până în picioare cu o privire sordidă:

— Sa speram ca se repetă istoria, pentru că încerc să ajung între picioarele ei de câteva săptămâni. Ce zici, Joss? Vrei să ţi-o tragi cu un bărbat adevărat?

Braden s-a mişcat cu iuţeala fulgerului. Acum era lângă mine, iar în clipa următoare l-a pus pe Gavin la podea, dându-i pumn după pumn. Adam s-a aplecat şi l-a tras înapoi, iar bodyguarzii şi-au croit drum prin mulţime, ridicându-l pe Gavin cel însângerat şi trăgându-l la o parte.

Adam îl ţinea strâns pe Braden, care îl fixa cu privirea pe instructor.

— Să nu te mai apropii de ea! a spus printre dinţi, ridicând un deget ameninţător spre el.

Gavin s-a şters iarăşi la nas.

— Doamne, a gemut el, nu m-ai lovit niciodată când i-am tras-o fostei tale gagici. Fac o poantă despre ultima ta femeiuşcă şi mă pui imediat la podea. Cumva are păsărica de aur sau ce?

Braden a mârâit şi iarăşi s-a năpustit spre el, dar unul dintre barmani l-a ajutat pe Adam să-l ţină.

— Scoateţi-l de aici, le-a ordonat Adam bodyguarzilor, apoi s-a uitat la Gavin cu mânie: Dacă îmi ieşi în cale pe stradă, îţi zbor dinţii din gură.

Gavin a răspuns ameninţării cu o grimasă şi s-a lăsat scos din club.

Mă uitam uluită la Braden, fără să iau în seamă vorbele îngrozitoare ale lui Gavin. Braden bătuse pe cineva. Pentru mine? Bătuse pe cineva, la scurt timp după ce îmi spusese că nu mai lovise

pe nimeni de când avea nouăsprezece ani. Pentru mine. Sau avea legătură cu fosta lui soţie?

Cu sângele vuindu-mi în urechi, încercam să pun cap la cap toate astea. Braden s-a smuls din strânsoarea lui Adam.

— Te simţi bine? l-a întrebat Adam.

În loc să-i răspundă, Braden s-a uitat la mine, m-a apucat de încheietura mâinii şi a pornit spre birou, trăgându-mă după el. I-am aruncat o privire peste umăr lui Ellie, care avea un aer îngrijorat, dar nu m-am opus lui Braden, de teamă ca nu cumva să mă împiedic şi să-mi sucesc glezna.

Braden m-a tras în birou cu o smucitură şi a trântit uşa în urma noastră, încuind-o fără grabă, iar eu m-am sprijinit de biroul lui „mare şi frumos”.

Stăteam nemişcată şi aşteptam, speriată de această versiune primitivă, scuipătoare de flăcări, a lui Braden.

— Mai întâi, a spus el, apropiindu-se ameninţător de mine, apari în rochia asta, astfel încât toţi bărbaţii din club să vrea să ţi-o tragă. După care începi să flirtezi cu individul care m-a trădat, mi-a şuierat el în faţă.

Am încercat să-l îndepărtez, împingându-l în piept, dar n-am reuşit.

— Hei! am răspuns eu apăsat, simţind că mă înfurii. Unu: nu te mai lega de rochie. Îmi place, aşa că obişnuieşte-te cu ea. Şi doi: nu ştiam cine e tipul!

Chipul i s-a înnegurat şi mai tare. M-au trecut fiori şi am încercat să fac un pas în spate, dar nu-mi dădea voie biroul.

— Şi totuşi, flirtai cu el!

Era prima oară când ţipa la mine. Am tresărit, intimidată şi enervată în egală măsură. L-am împins iarăşi cu palmele, dar nu i-am putut clinti pieptul ca un bloc de beton.

— Eu am flirtat? am pufnit cu un aer surprins. Îmi ceri să-mi iau liber ca să vin cu tine, după care descopăr că ţi-ai invitat toate fostele iubite şi tovarăşele de futai, şi îţi petreci noaptea flirtând cu câteva dintre ele! Ce înseamnă asta, Braden? am întrebat eu cu glas scăzut, simţind că furia lasă loc durerii. Cumva îmi

dai papucii mai devreme?

M-a luat de şolduri, lipindu-mă de el, şi o parte din furie a dispărut de pe chipul lui. Mi s-a tăiat respiraţia când i-am simţit erecţia, cu toate că nu eram surprinsă. Se simţea ceva electrizant în atmosferă, şi mă bulversa faptul că eram furioasă şi, în acelaşi timp, atât de excitată.

— Iubito, nu s-a întâmplat nimic, mi-a spus el cu glas scăzut, plecând capul spre mine. Voiam să vină multă lume, iar tipele astea se dau în vânt după petreceri şi au o mulţime de prieteni care ies în cluburi. Asta-i tot.

— Şi flirtul?

A ridicat din umeri:

— Nici măcar nu mi-am dat seama. N-am vrut să te rănesc.

Am pufnit zeflemitor, încercând să păstrez o fărâmă de demnitate:

— Nu m-ai rănit. N-ai cum să mă răneşti.

Auzindu-mi tonul sever, Braden a strâns din buze, iar pe chip i-a revenit aerul furios. În clipa următoare, m-am trezit lipită de birou, iar Braden m-a apucat de partea din spate a coapselor, ridicându-mi picioarele şi împingându-se între ele. Mi-a tras în sus marginea rochiei, iar eu m-am agăţat de el să-mi păstrez echilibrul, simţind pe fese răceala biroului.

— Jocelyn, nu mă minţi.

Am încercat să-l îndepărtez, însă Braden m-a lipit şi mai strâns de el, iar cu mâna dreaptă şi-a desfăcut nasturii de la pantaloni.

— Nu mint, am răspuns eu gâfâind.

I-am simţit mădularul îmboldindu-mă când s-a aplecat să-mi şoptească la ureche:

— Minţi.

Şi m-a sărutat pe gât. Apoi m-a surprins, şoptindu-mi cu respiraţia întretăiată:

— Îmi pare rău că te-am rănit.

N-am putut decât să încuviinţez din cap cu un aer nesigur, simţind că nu mai am niciun control asupra situaţiei.

— Iubito..., a spus el, ridicând capul, cu o expresie pe care n-am reuşit s-o descifrez. L-am lovit, a continuat el cu glas aspru, şi, brusc, mi-am dat seama că expresia care i se

aşternuse pe chip era de uluire. L-am lovit. L-am văzut cu tine... l-am lovit.

Din cauza mea. I-am cuprins faţa cu palmele şi, dintr-odată, nu mi-a mai fost teamă de el.

— Nu, i-am şoptit eu pe buze. Nu-ţi face asta.

Mi-a strivit buzele cu ale sale şi, în aceeaşi clipă, mi-a rupt chiloţii, apoi şi-a vârât cu pasiune limba în gura mea şi mădularul în adâncul meu. Această invadare bruscă mi-a smuls un geamăt, şi mi-am arcuit spatele, iar el mi-a cuprins fesele cu palmele, opintindu-se în mine iar şi iar. Biroul s-a umplut cu strigătele mele de plăcere, iar el gemea cu buzele lipite de gâtul meu.

— Jocelyn, a murmurat el, încercând să se adâncească şi mai mult în mine. Întinde-te pe spate, mi-a cerut el.

M-am supus imediat, simţind lemnul rece pe spatele gol, iar Braden mi-a ridicat picioarele mai sus, astfel încât să poată intra în mine mai adânc, mai cu putere. Mă zvârcoleam pe birou, lăsându-mă în seama lui Braden. Era o tortură sublimă, iar orgasmul mi-a fulgerat trupul într-un timp record.

Braden încă nu terminase. În timp ce se domoleau undele orgasmului, mă uitam în ochii lui, iar el se afunda în mine, înaintând spre propria lui descătuşare. Simţeam că mă apropiam de un nou orgasm. Când şi-a dat drumul, Braden a lăsat capul pe spate, cu dinţii strânşi şi muşchii gâtului încordaţi, izbindu-şi coapsele de ale mele. Îi priveam chipul transfigurat — cel mai sexy lucru din câte văzusem în viaţa mea — şi, simţindu-i jetul în mine, am scos un ţipăt şi mi-am dat drumul încă o dată, simţind cum îmi pulsează vaginul în jurul mădularului său.

— Dumnezeule! a exclamat Braden, uitându-se la mine plin de dorinţă.

În cele din urmă, muşchii mi s-au relaxat şi am închis ochii, încercând să-mi domolesc respiraţia.

Încă era în mine când şi-a cerut scuze cu glas scăzut:

— Am fost un dobitoc în noaptea asta.

— Mda, am murmurat eu.

— Mă ierţi? a întrebat el, strângându-mă de şold.

Am deschis ochii şi i-am răspuns zâmbind:

— Deja am acceptat cele două orgasme ca pe o scuză.

Braden nu a râs, aşa cum ar fi făcut de obicei, ci şi-a adâncit mădularul semierect în mine, până am simţit că îmi sărută uterul cu vârful glandului, şi a spus cu glas scăzut:

— A mea.

— Ce? am clipit eu, nefiind sigură că înţelesesem.

— Vino, a oftat Braden, ieşind cu grijă din mine şi vârându-şi mădularul în pantaloni. M-a ridicat uşor de pe birou şi, făcând o grimasă, mi-a luat chiloţii rupţi de pe podea.

— După ce că port rochia asta, acum o să ies de aici şi fără chiloţi, primitivule, i-am zâmbit eu insolent.

La dracu'! a zis Braden, închizând ochii.

Capitolul 19

În următoarele luni, Braden a fost o prezenţă constantă în viaţa mea. După noaptea din Fire, a fost destul de afectat de încăierarea cu Gavin, dar am făcut tot ce mi-a stat în putinţă să-l conving că individul merita nişte pumni şi — cel mai important — că bătaia pe care i-o dăduse nu-l transformase într-un tip rău. Am aflat mai mult despre Gavin de la Adam. Fuseseră toţi trei prieteni din şcoala primară, dar, pe măsură ce creşteau, Gavin s-a transformat într-un tip nesuferit. Era ironic, uneori caustic, se purta îngrozitor cu femeile — îi plăcea să le facă să sufere — şi era un mincinos. Braden se încăpăţânase să-i rămână loial, pentru că fuseseră prieteni atât de mult timp. Până când individul şi-a tras-o cu soţia lui. Vorbind despre toate astea cu Braden, cred că am reuşit în cele din urmă să-l liniştesc, iar după câteva săptămâni, starea de sumbră meditaţie care pusese stăpânire pe el a dispărut încetul cu încetul.

Bineînţeles că mi-am anulat abonamentul la sala de fitness, iar Braden m-a convins să merg la sala lui, unde am descoperit că unul dintre motivele pentru care avea şolduri înguste şi umeri laţi şi sexy era că, după fiecare şedinţă, înota. Până la urmă, am ajuns să merg la sală odată cu el, ba chiar să înot şi eu după ce făceam exerciţii. De fapt, am sfârşit prin a ne invada viaţa unul altuia aproape complet. În timpul săptămânii, ori de câte ori puteam, ne petreceam nopţile împreună, la mine sau în apartamentul lui; amândurora ne plăcea să rămânem acasă şi să ne uităm la televizor sau să ascultăm muzică, dar ieşeam şi în oraş: la restaurant, la film sau într-un club cu prietenii. Cel puţin de două ori pe lună, îl însoţeam pe Braden la întâlniri de serviciu. Ba chiar am fost pomenită într-un articol, dintr-un ziar local, drept cea mai recentă cucerire a lui Braden şi însoţitoarea lui constantă la evenimentele mondene. Am încercat să nu mă las influenţată de asta.

Braden încerca să ajungă la Club 39 vinerea şi sâmbăta, ceea ce însemna că veneau şi Ellie, Adam şi alţi prieteni de-ai lor. Braden mi-a zis că-i plăcea să mă vadă lucrând — i se părea sexy —, dar Ellie mi-a spus că, după părerea ei, îşi marca teritoriul în faţa clienţilor şi a colegilor mei.

Tot ce conta era faptul că stătea cu mine cât de mult putea, iar asta însemna că avea grijă să fie la bar foarte des. Şi nu mă deranja deloc.

De fapt, începusem să-i simt lipsa atunci când nu era în preajmă. Aranjamentul nostru nu evoluase cum mă aşteptam — ba chiar fusese dat uitării. La un moment dat, încetasem să-mi mai fac griji, câtă vreme puteam fi cu Braden, fără să-mi pun întrebări înfricoşătoare cu

privire la viitor.

Eram amândoi în camera mea. Braden se uita pe schiţele lui Adam pentru un nou complex imobiliar, pe care le întinsese pe patul meu, iar eu stăteam la maşina de scris, lucrând la capitolul cincisprezece din romanul meu, de care eram destul de mulţumită. Sincer vorbind, eram încântată de direcţia pe care o luase povestea. Personajele erau mai veridice decât toate cele pe care le creasem până atunci, şi asta pentru că erau inspirate de părinţii mei. Mă uitam la notiţe, încercând să-mi dau seama dacă, în scena aceea, replica pe care tocmai o scrisesem era potrivită pentru personajul principal. Cu cât o analizam mai mult, cu atât mi se părea mai neadecvată, şi mă gândeam cum aş fi putut s-o schimb, fără să modific ideea pe care încerca s-o transmită. Eram atât de adâncită în propriile gânduri, încât nu mi-am dat seama că Braden se uita la mine, aşa că am tresărit când mi-a spus:

— Săptămâna viitoare, e nunta Jennei şi a lui Ed. Tot atunci se termină şi aranjamentul nostru.

Mi s-a pus un nod în gât şi am înlemnit.

Ştiam asta. Şi mă temeam de momentul când avea să ridice problema.

— De ce n-ai ridicat tu problema? a întrebat dr. Pritchard, luând o gură de apă. Cele trei luni se apropie de sfârşit. Nu crezi că ar trebui să discutaţi?

Am înclinat capul într-o parte:

— Nu ţi se pare că am făcut progrese în ultimele cinci luni?

— Nu încape îndoială că te-ai deschis, Jocelyn. Dar cred că încă nu te-ai împăcat cu dispariţia familiei tale. Încă nu vrei să vorbeşti despre ei.

— Ştiu că asta crezi. Dar ce vreau să spun e că, acum cinci luni, prietena mea cea mai bună era o fată despre care nu ştiam nimic şi care nu ştia nimic despre mine. Nu-mi plăcea să mă amestec prea mult în vieţile oamenilor şi eram hotărâtă să am doar relaţii superficiale cu cei din jur. Dar Ellie şi Braden m-au schimbat, am zâmbit eu cu un aer uşurat. Mai

ales Braden. A devenit...

Am clătinat din cap, încă nevenindu-mi să cred că era adevărat.

— A devenit cel mai bun prieten al meu. În urmă cu trei luni, eram hotărâtă să fac sex cu el şi apoi să pun capăt acestui aranjament. Acum, Braden e o parte din mine. A pătruns în sufletul meu mai adânc decât oricine altcineva, şi habar n-am la ce să mă aştept pe viitor. Nici nu vreau să mă gândesc la asta. Şi totuşi, ştiu sigur că nu sunt pregătită să-mi pierd iarăşi cel mai bun prieten.

— Joss, ar trebui să discuţi cu el. Trebuie să ştie şi el toate astea.

M-am încruntat, copleşită brusc de nelinişte:

— Nu, n-am să fac asta. Dacă vrea să terminăm, asta e, dar dacă se termină, o să fie mai uşor dacă doar eu ştiu adevărul.

Dr. Pritchard a oftat:

— De ce? Ca să poţi îngropa acest adevăr împreună cu toate celelalte?

Te pricepi de minune să strici cheful omului.

— Te pricepi de minune să strici cheful omului.

A izbucnit în râs:

— Numai pentru că nu-mi place să îngrop adevărul.

— Vrei să ai întotdeauna ultimul cuvânt, nu?

M-am întors lent spre el:

— Da, aşa e.

Braden a dat la o parte foaia pe care o avea în faţă, concentrându-şi toată atenţia asupra mea.

— Şi ce simţi în legătură cu asta?

— Dar *tu* ce simţi?

S-a uitat la mine:

— Eu am întrebat primul.

Am oftat, simţind în stomac fiori de incertitudine:

— Parcă am avea cinci ani.

— Da, aşa pare.

M-am uitat în ochii lui încăpăţânaţi.

— Braden.

Nu voiam să sune a rugăminte, dar aşa s-a auzit.

— Mi-ar fi uşor să răspund, Jocelyn — doar ştim cine e mai deschis dintre noi doi —, dar n-am de gând s-o fac. Aş vrea ca, măcar de data asta, să ştiu ce simţi *tu*.

— Cum adică, „măcar de data asta”? am pufnit eu. Reuşeşti să scoţi de la mine mai mult decât oricine, amice.

Mi-a răspuns cu un zâmbet scurt, impertinent şi mult prea atrăgător:

— Ştiu, iubito. Dar în seara asta vreau mai mult.

Nu cred că şi-a dat seama, dar tocmai făcuse primul pas. Voia mai mult. Aşa că, recăpătându-mi siguranţa de sine, am ridicat nonşalant din umeri şi m-am întors la maşina de scris:

— Nu mă deranjează dacă puneam capăt înţelegerii.

Am aşteptat, iar el a rămas tăcut în spatele meu, după care, în cele din urmă, a spus:

— Şi ce-ai zice dacă am înceta să ne prefacem că suntem doar tovarăşi de futai?

Pe buze mi s-a aşternut lent un zâmbet şi m-am bucurat că nu l-a putut vedea.

— Da, am răspuns eu pe un ton plictisit. Nu m-ar deranja.

Nu ştiu dacă am menţionat că Braden putea fi extrem de rapid.

A împrăştiat documentele pe care le studia, s-a întins spre mine, m-a apucat de mijloc şi m-a tras de pe scaun pe pat, întinzându-se peste mine.

Luată prin surprindere, am izbucnit în râs:

— Când o să încetezi să mă arunci de colo-colo ca pe o păpuşă?

— Niciodată, a spus el, zâmbind fără urmă de regret. Eşti atât de mică, încât de multe ori nici nu-mi dau seama că o fac.

— Nu sunt mică, am răspuns eu cu indignare. Am un metru şaizeci şi cinci. Crede-mă, există şi oameni

mai mici ca mine.

— Iubito, sunt cu aproape treizeci de centimetri mai înalt ca tine. Eşti mică, a zis el, apoi s-a aplecat şi mi-a mângâiat buzele cu ale sale. Dar îmi place.

— Ce s-a întâmplat cu atracţia ta faţă de gâsculiţele cu picioare lungi?

— A fost înlocuită cu atracţia faţă de ţâţe mişto, sex mişto şi o gură bogată. M-a sărutat adânc, limba lui împletindu-se delicios cu a mea.

Îmbrăţişându-l pe după gât, m-am cufundat ca de obicei în sărutul lui, dar, pentru prima oară, nu m-am mai gândit doar la sărut...

Cumva fusese o declaraţie de iubire, făcută mai pe ocolite?

Gândul acesta mi-a smuls un geamăt, însă, din fericire, chiar în clipa aceea Braden şi-a vârât mâna în chiloţii mei, deci nu şi-a dat seama că mă pierdusem cu firea.

Dar am reuşit să mă conving că nu asta voise să spună şi am îndepărtat gândul din minte, bucurându-mă de fiecare zi petrecută cu el. Câteva zile mai târziu, în timp ce beam o cafea în bucătărie — luasem o pauză de la scris —, a apărut şi Ellie, care stătea acasă, pentru a corecta nişte eseuri ale studenţilor.

S-a aşezat pe scaunul din faţa mea, zâmbindu-mi cu subînţeles.

— Ce-i? am ridicat o sprânceană cu un aer suspicios.

— Tocmai am stat de vorbă cu fratele meu cel mare.

— Şi?

Ellie a făcut o grimasă:

— Mi-a spus că mergeţi împreună la nuntă.

— Şi?

— Joss! a aruncat ea un biscuit spre mine, dar m-am ferit. Când aveai de gând să-mi spui?

M-am uitat la biscuitul agresiv, care ajunsese pe podea:

— Ce să-ţi spun?

— Că aranjamentul dintre tine şi Braden s-a terminat. Şi că acuma sunteţi un cuplu.

Un cuplu? Aveam impresia că mi se lipea o etichetă. Şi nu-mi plăceau etichetele.

— Da, suntem împreună.

Ellie a scos un ţipăt, iar eu m-am dat în spate.

— Oh, e minunat! Ştiam eu! Ştiam eu!

— Tare aş vrea să aflu ce ştiai, i-am răspuns eu cu o mină nedumerită.

— Ei, nu te mai preface. Mi-am dat seama încă de la început că Braden se poartă altfel cu tine, a oftat ea cu un aer fericit. Viaţa e frumoasă. O să fie şi mai frumoasă dacă îmi fac o ceaşcă de ceai.

— Nu mai e apă în ceainic, trebuie să-l umpli.

Ellie a încuviinţat din cap, a pus mâna pe ceainic şi s-a dus la chiuvetă. În timp ce mă uitam la ea, mi-am amintit de Adam.

— Adam şi-a găsit parteneră. Tu cu cine vii?

Umerii i s-au încordat o clipă, apoi a spus:

— Cu Nicholas.

— Ah, o să fie distractiv, am murmurat eu, încercând să-mi imaginez ce reacţie va avea Adam când va afla.

În clipa următoare, am auzit-o pe Ellie înjurând, iar când m-am uitat la ea, am văzut că avea faţa crispată de durere. Am dat fuga la ea şi am văzut că scăpase ceainicul în chiuvetă şi că se ţinea de mâna dreaptă.

— Ai păţit ceva? am întrebat eu, neştiind ce se întâmplase.

A clătinat din cap, palidă la faţă şi cu buzele strânse:

— Nu, n-am nimic. Mi s-a pus un cârcel de la atâtea eseuri corectate.

— Ai scăpat ceainicul în chiuvetă.

Nu era prima oară când muncea atât de mult, încât i se puneau cârcei la mână.

— Trebuie s-o iei mai uşor şi să faci pauze mai dese. Munceşti prea mult.

Ellie avea un aer atât de îngrijorat, încât mi s-a strâns inima.

— Els, te simţi bine?

— Sunt stresată, a zis ea cu un zâmbet slab.

— Trage un pui de somn, am mângâiat-o liniştitor pe umăr. O să te simţi mai bine.

— Bună, frumoaso.

M-am răsucit pe călcâie şi i-am zâmbit lui Braden, care era îmbrăcat cu un smoching negru, cu croială modernă. El şi Adam hotărâseră să nu poarte kiltul tradiţional, întrucât, în Scoţia, luna noiembrie era „baltică”, după cum ne-au explicat ei.

— Bună, frumosule.

— Ţi-am spus cât de mult îmi place rochia asta? s-a apropiat el de mine cu paşi lenţi, apoi m-a luat de şolduri şi m-a lipit de el. E o rochie frumoasă.

Era din satin de culoarea ametistului şi îmi venea destul de strâns pe trup. Avea un decolteu discret şi îmi dezvelea puţin picioarele — era o rochie aţâţătoare, iar lui Braden îi plăcea să fie aţâţat. I-am aşternut o sărutare familiară chiar sub maxilar — locul de unde îmi plăcea să-l muşc în joacă.

— Ar trebui să mergem, altfel întârziem. Ellie e gata?

— Nu. Şi nu pot să stau singur cu Nicholas, mi-a explicat el cu o grimasă.

— Bietul de el e atât de plicticos, am strâmbat eu din nas.

Braden a scos un mormăit, lipindu-şi faţa de gâtul meu.

— Sora mea ar trebui să se caute la cap, mi-a şoptit el pe piele.

Am râs discret, mângâindu-l pe păr:

— Lasă, că se descurcă ea.

Braden a ridicat capul, zburlindu-se dintr-odată:

— Dar nu e suficient de bun pentru Ellie.

Am ridicat din umeri, luându-mi haina şi poşeta:

— Nici eu nu-s suficient de bună pentru tine. Dar asta n-a fost o piedică pentru *tine*.

M-a apucat strâns de mână, încruntându-se la mine:

— Ce?

— Sunt gata!

Ellie a apărut în camera mea, îmbrăcată cu o rochie de firmă inspirată de moda anilor cincizeci, cu imprimeuri în mai multe culori: alb, galben pal, ciocolatiu şi turcoaz. Avea jupă de mătase şi purta o

haină de lână, care costa mai mult decât toată tinuta mea. Am zâmbit. Era atât de frumoasă.

— Joss, arăţi nemaipomenit. A venit taxiul.

M-a luat de mână şi ne-a târât pe Braden şi pe mine în hol, unde ne aştepta Nicholas, cel incredibil de monoton.

Oricum, eram bucuroasă că nu trebuise să-i ofer explicaţii lui Braden pentru replica prostească pe care i-o dădusem în dormitor.

* * *

Toată nunta — cununia şi petrecerea — s-a ţinut la Bursa de Porumb din Edinburgh, o sală în care se organizau tot felul de evenimente, de la nunţi la concerte rock[15]. Era o clădire veche, cu coloane greceşti, dar nu era deosebit de frumoasă — după cum nici împrejurimile nu erau tocmai atrăgătoare. Dar salonul de ceremonii era elegant, iar sala unde s-a organizat petrecerea îţi tăia respiraţia. Totul era decorat în alb şi argintiu, cu lumini albăstrui. Un decor feeric de iarnă, pentru o nuntă de iarnă.

Braden s-a dus să stea de vorbă cu Adam, care până atunci îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului ignorându-şi frumoasa parteneră şi încruntându-se la Nicholas. Habar n-aveam de ce se încrunta la el, din moment ce Ellie îl lăsase pe bietul băiat de capul lui şi umbla de la o masă la alta, ca un fluture social ce era. Dar dacă privirile ar fi putut ucide...

Am clătinat din cap.

— Joss.

Am luat de la gură paharul de şampanie, iar când am ridicat capul am văzut-o pe Elodie în dreptul meu. Ea şi Clark stăteau la masa alăturată, iar când am aruncat o privire într-acolo, pe după Elodie, l-am văzut pe soţul ei adâncit într-o conversaţie cu un bărbat mai în vârstă, pe care nu-l cunoşteam. De fapt, nu cunoşteam pe nimeni de acolo. I-am zâmbit lui Elodie, care arăta superb în rochia ei de culoarea safirului.

— Ce mai faceţi? am întrebat-o eu.

Mi-a răspuns cu un zâmbet care voia să spună: „Ca la nuntă”, apoi a luat loc pe scaunul liber de lângă mine. Deja îi era limpede că Braden şi cu mine formam un cuplu — mai ales că Braden nu era discret în privinţa asta, iar Declan îl surprinsese sărutându-mă în bucătărie cu câteva săptămâni mai înainte, când am fost la o cină în familie. „Pfui!”, exclamase Declan atunci, apoi se dusese să anunţe întreaga familie.

— Braden pare foarte fericit, a spus Elodie zâmbind, uitându-se la el peste mese.

Am observat că o blondă frumoasă şi foarte înaltă se alăturase lui Braden şi Adam şi am încercat să nu mijesc ochii ca o tigroaică geloasă.

— Nu cred că l-am văzut vreodată atât de fericit, a continuat ea.

Am simţit un val de căldură în piept, dar n-am ştiu ce să răspund.

S-a uitat iarăşi la mine, cu o expresie blândă, dar sobră.

— Cred că eşti o fată încântătoare, Joss. Chiar cred. Dar mi se pare şi că eşti extrem de greu de cunoscut. Nu ştiu de ce, dar stai mereu cu garda sus, draga mea. E o gardă înaltă şi impenetrabilă.

Am simţit că mi se scurge sângele din obraji.

— Braden îmi e ca un fiu. Un fiu pe care îl iubesc foarte mult. Mi s-a frânt inima când am aflat ce i-a făcut Analise. Nu vreau să mai aibă parte vreodată de aşa ceva. Sau de ceva mai rău.

S-a uitat iarăşi la el, apoi privirea ei a revenit la mine.

— Cu tine, cred că o să fie mai rău.

— Elodie...

Am rămas fără cuvinte.

— Dacă nu simţi pentru el ce simte el pentru tine, sfârşeşte relaţia acum, Joss. De dragul lui.

Apoi s-a ridicat în picioare, m-a bătut uşor pe umăr cu un aer matern şi s-a întors la soţul pe care îl adora.

— Iubito, te simţi bine?

Am întors uşor capul, cu inima încă duduindu-mi în piept, şi l-am văzut pe Braden în picioare lângă mine, cu sprâncenele încruntate de îngrijorare. Am încuviinţat din cap, negăsindu-mi cuvintele.

Dar Braden nu părea convins.

— Haide, a zis el, luându-mă de mână şi ridicându-mă în picioare. Vino să dansăm.

În sală răsuna piesa *Non Believer* a formaţiei La Rocca. Era una dintre melodiile mele preferate.

— Dansezi?

— În noaptea asta, da, a spus el, şi l-am lăsat să mă conducă spre ringul de dans, apoi m-am lipit de pieptul

lui. Îţi bate inima foarte tare. Ţi-a spus ceva Elodie?

Doar adevărul. Elodie avea dreptate. Ar fi trebuit să plec din viaţa lui. I-am adulmecat mirosul şi nu-mi puteam închipui nicio clipă a vieţii mele fără Braden.

Deci eram egoistă. M-am lipit şi mai strâns de el. Nu puteam pleca. Dar dacă îl răneam? Doamne, gândul că l-aş fi putut răni mi-a strâns inima. Şi mi-am dat seama că ţineam la el mai mult decât la mine.

Braden devenise foarte important în viaţa mea.

Mi s-a poticnit respiraţia, iar Braden, observând schimbarea, m-a strâns mai tare în braţe şi mi-a şoptit la ureche: „Respiră, iubito”. Nu aveam un atac de panică, ci doar mă pierdusem cu firea, dar n-am spus nimic, bucurându-mă de liniştea pe care mi-o insuflau mângâierile lui pe spate.

— Ce ţi-a spus? m-a întrebat el pe un ton aspru — era supărat pe Elodie.

Am clătinat din cap, încercând să-l liniştesc:

— Mi-a spus doar cât de importantă e familia. N-a fost vina ei.

— Iubito, mi-a şoptit el, mângâindu-mi obrazul.

— Vrei să mă îmbeţi? am întrebat eu, încercând să destind atmosfera.

Braden a pufnit, coborând mâinile pe spatele meu, până la curbura şoldurilor:

— Nu trebuie să te îmbăt ca să-mi fac de cap cu tine.

— Norocul tău, Braden Carmichael, e că îmi plac ieşirile astea de om al cavernelor.

Capitolul 20

Nu ştiu de ce, dar nu i-am spus nimic din toate astea psihoterapeutei. Îmi plăcea partea aceea din mine şi o ţineam ascunsă, încercând să-mi dau seama ce să fac. Încă nu aveam niciun plan, dar asta nu mă putea împiedica să mă bucur de timpul petrecut cu Braden. Şi habar n-aveam că, la câteva săptămâni după nuntă, în prima săptămână din decembrie, totul se va schimba.

Într-o miercuri, în timp ce Ellie lucra la masa din bucătărie, Braden şi cu mine ne relaxam în living, învăluiţi în lumina difuză şi cu ghirlandele bradului de Crăciun pâlpâind lângă fereastră. Ellie insistase să împodobim bradul încă de la începutul lunii. Ţinea la tradiţiile de Crăciun. Era o seară rece de decembrie şi ne uitam la un film coreean despre răzbunare, numit *O viaţă dulce-amară*. Eu îl urmăream cu atenţie, dar Braden părea să fie cu mintea în altă parte.

— Vrei să mergem la târgul nemţesc sâmbăta asta?

Deja fusesem cu Ellie sâmbăta trecută, dar îmi plăcea târgul nemţesc şi, în plus, de data asta m-ar fi însoţit Braden, deci da, voiam să merg. Pe durata Crăciunului, Edinburghul era un oraş feeric, chiar şi pentru o necredincioasă ca mine. Toţi copacii din Princes Street Gardens[16] erau împodobiţi cu ghirlande luminoase, iar pe latura vestică a parcului, lângă Academia Regală Scoţiană, era amenajat târgul nemţesc, plin de mirosuri nemaipomenite, cadouri frumoase şi cârnaţi ciudaţi. Pe partea estică, lângă Monumentul Scott[17], era amenajat un parc de distracţii, cu o uriaşă roată Ferris, care lumina cerul nopţii. Nimic nu se compara cu o plimbare prin Princes Street Gardens într-o seară îngheţată de iarnă.

— Sigur, i-am răspuns eu cu un zâmbet, întinsă pe canapea.

Braden, care era tolănit la celălalt capăt al canapelei, a încuviinţat din cap:

— Şi mă gândeam să ne luăm câteva zile libere în februarie. Un weekend prelungit. Am o cabană în Hunters Quay, cu vedere spre Holy Loch[18]. E foarte frumos acolo. Şi liniştit. Unde mai pui că în apropiere se află un minunat restaurant indian — nu trebuie decât să traversăm Holy Loch.

Suna minunat, mai ales că stăteam în Scoţia de mai bine de patru ani şi nu fusesem niciodată mai departe de St. Andrews.

— Sună nemaipomenit. Şi unde e

Hunters Quay?

— În Argyll.

— Ah...

— Nu în Highlands[19], nu?

— Argyll e în vest? am întrebat eu.

— Da, în Highlands, în partea de vest, mi-a răspuns Braden, ca şi când mi-ar fi citit gândurile. E frumos, crede-mă.

— Gata, mergem la Loch, am spus eu, exagerând ch-ul, la fel ca el. Spune-mi când şi am să vin.

Braden mi-a răspuns zâmbind:

— Sex şi vacanţă.

— Ce-ai zis?

— Am întocmit lista lucrurilor care te fac agreabilă.

— Şi doar astea sunt, sexul şi vacanţa? am ripostat eu, lovindu-l cu piciorul în coapsă.

— Lungimea listei nu e vina mea.

— Vrei să spui că nu sunt agreabilă?

A ridicat o sprânceană:

— Cât de prost îţi închipui că sunt, femeie? Chiar crezi că o să răspund la întrebarea asta? Ce naiba, în seara asta vreau să fac sex.

L-am lovit şi mai tare cu piciorul:

— Ai grijă ce spui, că ţi-o iei pe coajă.

Braden a izbucnit în râs, dând capul pe spate.

Încruntându-mă în glumă, mi-am întors privirea spre televizor:

— Ai noroc că eşti bun la pat.

— Oh, m-a apucat el de picior, cred că mă ţii în preajma ta din alte motive.

M-am uitat la el cu coada ochiului:

— În clipa asta, jur că nu-mi dau seama care ar putea fi acele motive.

Braden m-a tras de picior, apropiindu-şi degetele de talpă:

— Retrage ce ai spus, altminteri piciorul o să aibă de suferit.

Oh, nu!

— Braden, nu! am strigat eu, smucind

piciorul.

Fără să-mi ia în seamă avertismentul, a început să mă gâdile, strângându-mă şi mai tare de picior, în timp ce eu râdeam cu respiraţia tăiată şi mă zvârcoleam, încercând să scap.

Dar nu se oprea.

Continua fără milă!

— Braden, am gâfâit eu isteric, încercând să-l împing cu mâinile.

Dădeam din picioare şi râdeam din ce în ce mai tare, simţind că mă dor coastele, iar la un moment dat... o grozăvie.

Am dat un vânt.

Zgomotos.

Braden mi-a dat imediat drumul la picior, iar râsul lui vibrant a umplut camera şi i s-a înteţit când am încercat să-l lovesc, dar mi-am pierdut echilibrul şi am căzut de pe canapea cu o bufnitură ruşinoasă.

Foarte stânjenită din pricina pârţului şi a căzăturii, am înhăţat o pernă şi am aruncat cu ea în Braden, care râdea în hohote pe canapea.

Bineînţeles că asta l-a făcut pe neghiob să râdă şi mai tare.

Oscilam între a mă simţi umilită că dădusem un vânt în faţa lui — un lucru pe care pur şi simplu nu-l faci în prezenţa altcuiva — şi a izbucni în râs, căci hohotele lui erau molipsitoare.

— Braden! am scâncit eu. Încetează! Nu e amuzant, l-am mustrat eu, cu buzele ezitând între zâmbet şi bosumflare.

— Oh, iubito, a spus el, încercând să-şi tragă sufletul, apoi şi-a şters o lacrimă din colţul ochiului şi mi-a zâmbit: Ba a fost cât se poate de amuzant.

A întins o mână să mă ajute să mă ridic, dar i-am dat-o la o parte:

— Eşti un dobitoc imatur.

— Hei, nu eu am dat vântul.

Doamne, era îngrozitor. Am scos un mârâit şi m-am lăsat pe spate, acoperindu-mi ochii cu mâinile.

— Jocelyn, a spus el cu glas amuzat, punându-mi mâna pe genunchi. Iubito, de ce eşti atât de jenată? A fost doar o băşină. Venită la ţanc, aş zice.

— Of, taci din gură! am zis eu, încercând să-mi depăşesc ruşinea, dar el a râs iarăşi, aşa că am

deschis ochii cu furie: Te bucuri!

— Ei bine, da, a râs el cu ochi scăpărători. E prima oară când te văd ruşinată. Chiar şi atunci când te-am văzut goală pe hol, ţi-ai păstrat cumpătul şi te-ai purtat ca şi când nu ţi-ar fi păsat. Faptul că te jenezi din cauza unei băşini mi se pare adorabil.

— Nu-s deloc adorabilă!

— Ba mie aşa mi se pare.

— Sunt calmă şi stăpână pe mine, am ripostat eu. Iar oamenii calmi şi stăpâni pe sine nu dau vânturi. Şi mai ales tu nu trebuia să afli că fac aşa ceva!

Buzele i s-au arcuit într-un zâmbet:

— Iubito, îmi pare rău să ţi-o spun, dar deja ştiam că dai vânturi. Face parte din condiţia umană.

Am clătinat provocator din cap:

— Ar trebui să punem capăt relaţiei chiar acum. S-a evaporat tot misterul.

Braden a izbucnit iarăşi în râs, apoi s-a aplecat şi m-a cuprins pe după talie, vrând să mă ridice de pe podea. Eram gata să-l las să mă ajute, dar chiar în clipa aceea s-au auzit din bucătărie un pocnet şi o bufnitură. Râsul a încetat, şi ne-am uitat brusc unul în ochii celuilalt.

— Ellie? a strigat Braden.

Linişte.

— Ellie!

Când am văzut că nu răspunde, chipurile noastre au căpătat un aer îngrijorat şi am sărit imediat în picioare. Braden s-a ridicat de pe canapea şi a pornit în fugă spre bucătărie.

— Ellie! l-am auzit strigând, şi spaima din glasul lui m-a făcut să mă grăbesc.

Priveliştea din bucătărie m-a şocat. Am înlemnit în prag când l-am văzut pe Braden îngenuncheat pe podea, ţinând-o în braţe pe Ellie, al cărei trup era scuturat de convulsii — pleoapele îi fluturau rapid, iar buzele îi erau inerte.

— Ellie? l-am auzit pe Braden, apoi faţa lui palidă s-a întors brusc spre mine. Sună la urgenţă. Cred că are

un fel de atac.

Cu mişcări dezordonate şi cu mâinile tremurânde din cauza adrenalinei, am dat fuga în dormitor şi am înhăţat telefonul de pe noptieră, dar l-am scăpat pe podea. Am tras o înjurătură, l-am luat de jos, am format numărul şi am pornit spre bucătărie.

— Aţi sunat la urgenţă, mi-a răspuns operatorul. De ce serviciu aveţi nevoie: pompieri, poliţie sau ambulanţă?

— A leşinat, a strigat Braden, care stătea neajutorat lângă trupul inert al lui Ellie. Nu ştiu ce să fac. La dracu', nu ştiu ce să fac.

— Ambulanţă, am răspuns eu, iar după două secunde de aşteptare, apelul mi-a fost preluat de dispeceratul ambulanţei. Colega mea de apartament..., am început eu cu respiraţia tăiată, cuprinsă de panică, pentru că până şi Braden intrase în panică. Am auzit o bufnitură, am dat fuga în bucătărie şi am găsit-o scuturându-se de convulsii, iar acum este inconştientă.

— De pe ce număr sunaţi?

L-am dictat cu nerăbdare.

— Unde vă aflaţi?

I-am dictat şi adresa, încercând să nu mă înfurii pe femeia cu voce de robot de la celălalt capăt al liniei.

— E primul atac al colegei dumneavoastră de apartament?

— Da! am pufnit eu.

— Ce vârsta are?

— Douăzeci şi trei.

— Respiră?

— Braden, respiră, nu?

A încuviinţat din cap, uitându-se la mine cu maxilarele încleştate.

— În regulă. Ca măsură de precauţie, aşezaţi-o în poziţia de siguranţă.

— Poziţia de siguranţă, i-am spus eu lui Braden, iar el a întors-o cu grijă pe o parte.

— Ambulanţa e pe drum. Când soseşte echipajul ambulanţei, vă rog să luaţi animalele de companie din calea lor.

— Nu avem animale de companie.

— În regulă. Vă rog să rămâneţi la telefon până soseşte ambulanţa.

— Braden, am şoptit eu, tremurând în continuare, ce se întâmplă?

A clătinat din cap, dând la o parte părul de pe faţa lui Ellie:

— Nu ştiu.

În clipa următoare, ne-a atras atenţia un zgomot. Un zgomot scos de Ellie.

Am dat fuga lângă ei, am îngenuncheat şi m-am aplecat spre ea. Ellie a scos încă un geamăt, întorcând uşor capul.

— Ce..., a murmurat ea.

Ochii i s-au deschis şi, văzându-ne aplecaţi deasupra ei, s-a uitat la noi cu un aer nedumerit:

— Ce s-a întâmplat?

Deşi îşi recăpătase cunoştinţa, paramedicii au luat-o pe Ellie cu ambulanţa. Braden şi cu mine am sărit într-un taxi şi am mers în urma lor până la Infirmeria Regală din Edinburgh. Braden i-a sunat pe Elodie şi Clark, apoi l-a sunat pe Adam. După ce am ajuns acolo, am aşteptat multă vreme, fără ca nimeni să ne dea vreo explicaţie. Când au sosit Elodie, Clark şi Adam, tot nu reuşiserăm să aflăm nimic.

— Am lăsat copiii la vecini, a spus Elodie în şoaptă, cu teamă în ochi. Ce s-a întâmplat?

Braden i-a povestit totul, în timp ce eu stăteam alături de el, gândindu-mă la cele mai rele scenarii. Mă îngrozea faptul că mă aflam într-un spital şi nu-mi doream decât ca Ellie să vină la noi şi să ne spună că totul era în regulă. N-aş fi fost în stare să fac faţă la alt deznodământ.

— Familia lui Ellie Carmichael? a întrebat o asistentă, şi ne-am apropiat cu toţii de ea. Toţi sunteţi rude apropiate? a întrebat ea cu ochi mari.

— Da, a răspuns Braden, înainte ca Adam sau eu să putem spune ceva.

— Veniţi cu mine.

Ellie ne aştepta în sala de urgenţă, stând în capul oaselor pe marginea unui pat de spital. Ne-a făcut cu mâna ca o adolescentă — un gest tipic lui Ellie — şi am simţit că mi se strânge inima.

— Ce se întâmplă? a întrebat Elodie, dând fuga la ea, iar Ellie a luat-o de mână cu un gest liniştitor.

— Familia lui Ellie?

Ne-am întors şi am văzut un medic de vreo patruzeci de ani, cu un aer pedant.

— Da, am spus noi la unison, ceea ce i-a smuls lui Ellie un zâmbet obosit.

— Sunt dr. Ferguson. O vom trimite pe Ellie la RMN imediat ce aparatul va fi disponibil.

— La RMN? a întrebat Braden cu trăsăturile încordate, uitându-se iarăşi la sora lui. Ce se întâmplă, Els?

Cu un aer stânjenit, s-a uitat la noi toţi, copleşită de îngrijorarea noastră:

— Nu m-am simţit bine în ultima vreme.

— Cum adică, nu te-ai simţit bine? a întrebat Adam cu nerăbdare, apropiindu-se de ea, iar tonul lui furios şi intimidant a făcut-o pe Ellie să tresară.

— Adam, am intervenit eu, trăgându-l uşor de umăr ca să-l liniştesc, dar mi-a dat mâna la o parte.

— Cred că doctorul s-a înşelat când mi-a zis că am nevoie de ochelari, a recunoscut Ellie calm.

Dr. Ferguson şi-a dres glasul, simţind că trebuie să vină în ajutorul pacientei sale.

— Ellie ne-a povestit că a avut dureri de cap, că a simţit furnicături şi uneori o amorţeală în braţul drept, că a avut momente când îi era greu să-şi coordoneze mişcările, că s-a simţit slăbită şi că azi a avut primul atac. O trimitem la RMN să vedem dacă nu cumva găsim ceva care ar putea să explice aceste simptome.

— Amorţeală? am murmurat eu,

uitându-mă la mâna ei şi amintindu-mi dintr- odată că, din când în când, o strângea şi o scutura.

Şi cât de des îmi spusese că o doare capul... *La naiba!*

— Îmi pare rău, Joss. Nu voiam să recunosc că mă simţeam atât de rău.

— Nu pot să cred, a zis Elodie, sprijinindu-se de Clark. Ar fi trebuit să ne spui.

— Ştiu, a spus Ellie cu buza tremurândă.

— Când o duceţi la RMN? a întrebat Braden cu glas scăzut şi nerăbdător.

Dar dr. Ferguson nu s-a lăsat intimidat:

— Imediat ce se va elibera aparatul. Deocamdată mai sunt câţiva pacienţi programaţi înaintea ei.

Şi astfel a început aşteptarea.

Capitolul 21

După câteva ore de aşteptare, medicii i-au făcut lui Ellie RMN-ul şi au trimis-o acasă. Ne-au spus că vom primi rezultatele cât mai curând cu putinţă, dar asta însemna o nouă aşteptare, care se putea prelungi până la două săptămâni. Până la urmă, rezultatele au fost gata în zece zile — nişte zile îngrozitoare. Cu toţii eram cuprinşi de un fel de toropeală, chinuiţi de gândurile cele mai negre. Am fost la dr. Pritchard, dar n-am fost în stare să vorbesc despre ce se întâmpla cu mine. A fost o şedinţă tăcută.

De fapt, toate acele zece zile au fost o perioadă de aşteptare tăcută — am stat toţi trei în apartament, primind din când în când telefoane de la Adam sau Elodie, însă am vorbit foarte puţin între noi. Am băut mult ceai şi cafea, ne-am comandat mâncare şi ne-am uitat la televizor. Dar fără discuţii. Ca şi când frica ar fi făcut imposibilă orice conversaţie. Şi, pentru prima oară de când începuserăm să ne vedem, Braden şi cu mine am dormit împreună fără să facem sex. Nu ştiam cum l-aş fi putut ajuta, aşa că i-am lăsat lui iniţiativa. Când făceam sex, era tandru şi grijuliu, iar când nu făceam, mă răsucea pe o parte, cuprinzându-mă cu un braţ pe după mijloc, şi mă lipea de el, odihnindu-şi capul lângă al meu. Îmi aşezam braţul peste al lui, îmi petreceam piciorul pe după gamba sa şi îl lăsam să adoarmă lipit de mine.

Dr. Ferguson a sunat şi a rugat-o pe Ellie să meargă să stea de vorbă cu el.

Era grav. Suna grav. M-am uitat la Ellie după ce a închis telefonul şi tot ce ţinusem sub control până atunci s-a revărsat dintr-odată. Am văzut frica din ochii lui Ellie, dar fiind copleşită de propria mea frică, nu ştiam ce aş fi putut spune s-o liniştesc, aşa că n-am spus nimic. Braden a mers cu ea la doctor, iar eu am aşteptat în apartamentul mare, rece şi tăcut, uitându-mă la bradul împodobit şi nevenindu-mi să cred că mai erau doar zece zile până la Crăciun.

Cele două ore cât au fost plecaţi, a trebuit să stau cu fundul pe cutia mea de fier, să nu i se ridice capacul. Altfel n-aş mai fi fost în stare să respir.

Când am auzit deschizându-se uşa de la intrare, totul a început să se mişte cu încetinitorul şi mă simţeam ca şi când aş fi mers pe sub apă, străduindu-mă să-mi propulsez greutatea. S-a deschis şi uşa livingului, iar faţa palidă şi ochii lucioşi ai lui Braden mi-au dat de înţeles că era ceva grav, înainte să văd obrajii înlăcrimaţi ai lui Ellie. Îmi era uşor să recunosc o persoană care iradia frică; ştiam că suferinţa îngreuna atmosfera, te lovea în piept şi îţi pricinuia dureri în

tot trupul. În ochi, în cap, în braţe şi picioare, până şi în gingii.

— Au găsit ceva. O tumoare.

M-am uitat la Ellie, iar ea a ridicat uşor din umeri şi mi-a explicat cu buze tremurânde:

— M-au trimis la dr. Dunham, un neurolog de la Western General. Trebuie să mă duc mâine să stau de vorbă cu el despre următorul pas. Să vadă dacă e nevoie de operaţie. Dacă tumoarea e malignă sau nu, a încheiat Ellie.

Mi se părea ireal.

Cum de lăsasem să se întâmple aşa ceva?

Am făcut un pas în spate, confuză şi furioasă, nevenindu-mi să cred că totul se repeta. Era numai vina mea.

Îi lăsasem să intre în sufletul meu, îmi încălcasem regulile, şi mă întorsesem în punctul din care plecasem!

La dracu!

La dracu!

LA DRACU'!

Dar aceste ţipete îngrozite răsunau doar în capul meu.

— O să fie bine, am încurajat-o eu pe Ellie. Deocamdată nu e nimic sigur.

Dar ştiam. Ştiam. Eram o piază rea. Ştiam că nu puteam fi atât de fericită.

Ştiam că trebuia să se întâmple ceva rău. Ce-i făcusem lui Ellie?

Ellie. Suferream pentru ea. Aş fi vrut s-o pot scăpa de frică. Voiam să-i fie bine. Dar nu puteam s-o ajut.

Aşa că am închis-o în cutia mea de fier.

— În noaptea asta lucrez. Dar mai întâi vreau să merg un pic la sală, am spus eu ca un robot şi am dat să trec pe lângă ei.

— Jocelyn, m-a apucat Braden de mână, uitându-se la mine cu nelinişte şi frică.

Era contrariat de atitudinea mea. Avea nevoie de mine. Dar eu nu voiam să am nevoie de el.

Mi-am tras braţul uşor şi am încercat să-i zâmbesc:

— Ne vedem mai încolo.

Apoi am plecat, lăsându-i singuri cu fricile lor.

Nu m-am dus la sală, ci am pornit spre Castelul Edinburgh,

sperând să-l prind deschis. Cu obrajii pişcaţi de ger, am luat-o pe jos pe Royal Mile, păşind cu grijă pe pavajul îngheţat, în timp ce plămânii mei se căzneau să inspire aerul rece. Am traversat podul basculant, mi-am luat bilet şi am trecut pe sub bolta de piatră, apoi am luat-o pe aleea principală şi am cotit la dreapta, spre zidurile castelului. M-am oprit lângă Mons Meg, unul dintre cele mai vechi tunuri din lume, şi am privit împreună spre oraşul care ni se întindea la picioare. În ciuda pâclei subţiri, panorama asupra Edinburghului îţi tăia respiraţia. Plătisem biletul nu tocmai scump doar pentru priveliştea aceea maiestuoasă. Acolo speram să dobândesc un pic de linişte — mergeam la castel ori de câte ori mă cuprindea teama că nu voi atinge niciodată pacea interioară durabilă pe care o căutam. În ziua aceea, simţeam nevoia să fiu acolo.

Ajunsesem în acest punct pentru că trăisem nesăbuit ultimele luni, îngropând capul în nisip şi prefăcându-mă că a iubi pe cineva nu are consecinţe. Simţeam că iarăşi îmi fugea pământul de sub picioare, după doar şase luni în care mă străduisem să devin o „nouă eu”.

O astfel de gândire era egoistă. Ştiam foarte bine.

Ellie era cea care suferea, nu eu. Dar nu era tocmai adevărat.

Ellie Carmichael era o fată pe cinste. Plăcută, bună la suflet, un pic naivă, amuzantă, generoasă... Şi era familia mea. Prima familie pe care o aveam de când o pierdusem pe a mea. Eram grijulie cu ea, suferream când o vedeam că suferă, mă gândeam la fericirea ei şi la ce puteam face pentru ca viaţa ei să fie mai bună. Nici măcar relaţia mea cu Rhian nu era atât de strânsă.

Eram aproape la fel de apropiată de Ellie pe cât fusesem de Dru. Iar acum aveam s-o pierd şi pe Ellie.

M-am prăbuşit pe pavajul îngheţat de lângă tun şi mi-am cuprins trunchiul în braţe, încercând să-mi înăbuş durerea. Mi-a trecut prin minte că, dacă aş fi rescris totul în mintea mea, atunci poate că nu m-aş mai fi simţit aşa. Poate că Ellie şi cu mine nu eram atât de apropiate. Poate că nu fuseserăm niciodată. Dacă ar fi fost adevărat, atunci pierderea ei n-ar fi fost atât de dureroasă.

Mi-a sunat mobilul şi am sărit brusc în picioare. Cu stomacul strâns de spaimă, am scos telefonul din buzunar şi am răsuflat uşurată când am văzut că mă suna Rhian.

— Bună, am răspuns eu cu glas răguşit.

— Ce faci, nenorocito? a început ea pe un ton surprinzător de vesel. Cum merge treaba? Te-am sunat să-ţi spun că James şi cu mine venim la Edinburgh peste trei zile, apoi ne ducem cu trenul la Falkirk,

să stăm cu maică-sa de Crăciun. Vrem să-ţi facem o vizită înainte să luăm trenul, aşa că am nevoie de adresa ta, scumpo.

Îşi alesese prost momentul.

— În perioada asta, situaţia în apartament e nasoală, am zis eu. Mai bine ne întâlnim în oraş la o cafea.

— Doamne, Joss, de ce eşti aşa abătută? S-a întâmplat ceva?

Nu vreau să vorbesc despre asta la telefon.

— Îţi explic când ne vedem. Ne vedem la o cafea?

— Da, bine, a încuviinţat ea, dar încă era îngrijorată. La cafeneaua din librăria de pe Princes Street. Marţi, la ora trei.

— În regulă, pe curând.

Am închis şi mi-am plimbat privirea pe deasupra oraşului, apoi am ridicat capul spre cerul acoperit de nori albi, cu pântece umflate şi feţe posomorâte. Alcătuiau o masă uriaşă de vată plutitoare, dar nu erau întunecaţi în partea de jos.

Ceea ce însemna că nu avea să plouă.

Jo m-a înhăţat de mână înainte să pot lua comanda următorului client şi m-a dus în vestiar. A pus mâinile în şold şi a încruntat sprâncenele:

— Te porţi foarte ciudat.

Am ridicat din umeri, bucurându-mă de starea mea de amorţeală şi înfăşurându-mă în ea ca într-o pătură:

— Sunt doar obosită.

— Ba nu, a spus Jo, făcând un pas în faţă cu un aer îngrijorat. Se întâmplă ceva cu tine, Joss. Ştiu că nu suntem foarte apropiate, dar tu întotdeauna mă asculţi când îţi turui despre problemele mele, aşa că poţi conta pe mine dacă ai nevoie să stai de vorbă cu cineva.

Nu vreau să stau de vorbă cu tine.

— N-am nimic.

A clătinat din cap.

— Ai un aer de înmormântare. Ne-ai băgat în sperieţi pe mine şi pe

Craig. Sa întâmplat ceva? S-a întâmplat ceva cu Braden?

Nu. Şi nici n-o să se întâmple.

— Nu.

— Joss?

— Jo, e foarte aglomerat în seara asta. Hai să nu mai discutăm despre asta.

A tăcut câteva clipe, muşcându-şi buza cu un aer stânjenit.

— Bine, a zis ea în cele din urmă.

Am dat din cap şi m-am răsucit pe călcâie, întorcându-mă la bar să-mi continui treaba. Am văzut-o pe Jo apropiindu-se de Craig şi şoptindu-i ceva la ureche.

— Joss, a zis Craig, întorcându-se brusc spre mine, ce dracu' se întâmplă cu tine, scumpo?

Am ridicat degetul mijlociu în chip de răspuns, iar el i-a aruncat o privire lui Jo:

— Nu cred că vrea să vorbească despre problemele ei.

Spre marea mea surprindere, Braden mă aştepta în faţa clubului. Îmi făcusem tura într-o stare de confuzie. Nu-mi aminteam nimic din ce făcusem şi am avut nevoie de câteva clipe până să-l recunosc. Stătea sprijinit de grilajul din fier forjat, cu mâinile înfipte în buzunarele hainei de lână cu două rânduri de nasturi. Era nebărbierit şi privea în pământ cu un aer posomorât. A întors capul spre mine când am păşit pe trotuar şi aproape că am tresărit când l-am văzut. Avea părul mai dezordonat decât de obicei, iar ochii îi erau întunecaţi şi injectaţi.

În primul moment, aproape am uitat că tot ce avusesem în ultimele luni nu mai exista. Fusese îngropat imediat în cutia de fier din adâncul meu. Am pus mâinile în sân şi m-am încruntat:

— N-ar trebui să fii cu Ellie?

Braden s-a uitat la mine cu un aer scrutător. Mi s-a strâns inima. Părea atât de tânăr şi de vulnerabil. Nu-mi plăcea să-l văd aşa.

— I-am dat un pic de whisky. A plâns până a luat-o somnul. M-am gândit să vin să te iau.

— Ar fi trebuit să rămâi cu ea.

Am dat să trec pe lângă el, dar m-a apucat strâns de braţ — aproape că m-a durut — şi m-a oprit.

Când m-am uitat iarăşi în ochii lui, nu mai părea atât de vulnerabil, ci era mai degrabă furios. Îl recunoşteam pe acest Braden şi, în mod ciudat, îmi era mai uşor să mă descurc cu el.

— La fel cum ar fi trebuit să rămâi şi tu în după-amiaza asta?

— Am avut treabă, am spus eu pe un ton indiferent.

Braden a mijit ochii şi m-a lipit de el. Ca de obicei, a trebuit să dau capul pe spate ca să-l pot privi în ochi.

— Ai avut treabă? a întrebat el furios, nevenindu-i să creadă. O prietenă avea nevoie de tine. Ce dracu' a fost în mintea ta, Jocelyn?

— Nu ştiu la ce te referi.

A clătinat uşor din cap.

— Nu face asta, a şoptit el răguşit, plecând capul, iar nasurile aproape că ni s-au atins. Nu acum. Habar n-am ce se întâmplă în capul tău, dar încetează. Are nevoie de tine, iubito.

A înghiţit în sec, cu ochii strălucindu-i în lumina becurilor de pe stradă.

— Am nevoie de tine, a adăugat el.

Am simţit familiara senzaţie de sufocare de la baza gâtului.

— Nu ţi-am cerut să ai nevoie de mine, i-am şoptit.

Durerea i-a brăzdat chipul preţ de o clipă, apoi şi-a recăpătat stăpânirea de sine şi mi-a dat drumul brusc.

— Bine. N-am timp de nenumăratele tale problemele emoţionale. Am o soră care s-ar putea să sufere de cancer la creier şi care are nevoie de mine, chiar dacă tu n-ai nevoie de mine. Dar îţi spun un lucru, Jocelyn — a făcut un pas în faţă şi, cu un aer furios, a ridicat un deget în dreptul feţei mele —, dacă n-o să fii alături de ea în perioada asta, ai să-ţi faci reproşuri tot restul vieţii. Te poţi preface că te doare în cot de mine, dar nu te poţi preface că Ellie nu înseamnă nimic pentru tine. V-am văzut împreună. Ai înţeles? mi-a spus el printre dinţi, respiraţia lui fierbinte lovindu-mi faţa, iar vorbele sale

mi-au străpuns sufletul. O iubeşti. N-ai decât să bagi asta sub preş, pentru că e uşor să pretinzi că nu înseamnă nimic pentru tine, dar e mult mai greu să suporţi gândul de a o pierde. Ellie merită mai mult de atât.

Am închis ochii, copleşită de durere, şi îl uram pentru că vedea atât de adânc în mine.

Avea dreptate. Ellie merita mai mult decât laşitatea mea. Nu puteam fugi de ce simţeam pentru ea, căci toată lumea îşi dăduse seama ce sentimente aveam pentru ea. Şi *Ellie* îşi dăduse seama. Cum puteam să o abandonez, când eu eram cea care încurajasem prietenia noastră? Trebuia să fiu tare pentru ea, chiar dacă pentru asta aş fi avut nevoie de ultimele mele puteri.

— Am să fiu alături de ea, i-am promis eu în cele din urmă, şi am deschis ochii, sperând să vadă că eram sinceră. Ai dreptate. Am să fiu alături de ea.

Braden a închis ochii, oftând adânc. Când i-a redeschis, am văzut în ei o tandreţe căreia, mi-am spus în sinea mea, nu-i simţisem lipsa în ultimele cinci minute.

— Doamne, câteva ore n-am mai ştiut nimic de tine. Ce ne facem cu tine, Jocelyn Butler?

A întins mâna, ca şi când ar fi vrut să mă apropie de el, dar m-am ferit, făcând un pas în spate.

— Ar trebui să te duci acasă să te odihneşti. În seara asta, am eu grijă de Ellie.

Braden s-a încordat, uitându-se iar în ochii mei, cu maxilarele încordate.

— Jocelyn?

— Du-te acasă, Braden, am spus eu, apoi am vrut să plec, dar iarăşi m-a apucat de mână.

— Jocelyn, uită-te la mine.

Am încercat să-mi eliberez mâna, dar nu mi-a dat drumul, şi a trebuit să fac mari eforturi ca să mă încrunt la el:

— Dă-mi drumul, Braden.

— Ce faci? m-a întrebat el cu glas răguşit.

— O să vorbim despre asta mai

— Încolo. Nu e momentul potrivit. Acum e mai importantă Ellie.

Braden s-a uitat în ochii mei cu un aer ameninţător şi hotărât:

— Nici să nu-ţi treacă prin cap să mă părăseşti.

— Putem vorbi despre asta mai încolo?

În loc să răspundă, Braden m-a tras brusc spre el, lipindu-şi gura de a mea. Avea iz de whisky şi de disperare, iar sărutarea lui era adâncă şi umedă. Îmi ţinea capul cu mâna şi simţeam că nu mai pot să respir. L-am împins în piept, scoţând un icnet, şi în cele din urmă mi-a dat drumul. De fapt, doar gura lui, pentru că încă mă ţinea strâns în braţe.

— Dă-mi drumul, am scâncit eu, cu buzele umflate şi dureroase.

— Nu, a zis cu respiraţia întretăiată. Nu te las să ne faci asta. Nu cred nicio clipă că nu însemn nimic pentru tine.

Nu ai de ales.

— Nu pot să continui cu tine.

— De ce?

— Pur şi simplu nu pot.

— Nu accept asta.

M-am zbătut în braţele lui, fixându-l cu o privire încruntată:

— Dacă hotărăsc să mă desparte de tine, trebuie să accepţi asta!

Versiunea scuipătoare de flăcări a lui Braden şi-a făcut apariţia imediat:

— Ba nu, nu trebuie!

— Hei, totul în regulă? a intervenit un tip beat, şi amândoi am întors capul spre el.

Se uita chiorâş la mine şi la Braden, care stăteam încleştaţi pe trotuar, şi dintr-odată mi-am dat seama că ne certam pe strada George într-o noapte de vineri, când încă era lume în jur.

— Da, totul e în regulă, i-a răspuns calm Braden, fără să-mi dea drumul. Beţivul s-a uitat la mine:

— Eşti sigură?

Întrucât nu voiam ca totul să degenereze într-o bătaie — ultimul lucru de care avea nevoie Braden acum —, am încuviinţat din cap:

— Da, nicio problemă.

Beţivul s-a uitat încă o dată la noi, apoi, hotărând că ne puteam

descurca şi singuri, s-a întors şi a început să strige după un taxi.

— Dă-mi drumul, m-am încruntat eu la Braden.

— Nu.

— Nu poţi să rezolvi problema cu un acces de om al cavernelor.

Dar n-am putut să-i susţin privirea, în timp ce durerea şi minciunile se revărsau din mine.

— Ţin la tine, Braden. Chiar ţin. Eşti prietenul meu. Dar povestea asta a durat prea mult.

— Am înţeles, ţi-e teamă.

Apoi s-a aplecat şi mi-a şoptit la ureche:

— Ştiu de ce ai fugit azi şi ştiu de ce vrei să fugi acum. Dar viaţa e plină de necazuri, iubito, n-ai cum să te aperi de ele. Şi nu le poţi lăsa să preia controlul asupra vieţii tale şi să-ţi domine relaţiile cu cei din jur. Trebuie să ne bucurăm de timpul care ne-a fost dat, atâta cât este. Nu mai fugi.

Ar fi trebuit să te faci terapeut.

Am încercat să-mi relaxez corpul şi n-am luat în seamă îngrozitorul nod din stomac:

— Tocmai de aceea pun capăt poveştii noastre. Viaţa e scurtă. Şi trebuie să o petrecem cu cei pe care îi iubim.

Braden a înlemnit, iar eu am aşteptat cu respiraţia tăiată, sperând să am suficientă putere să perseverez în acea minciună. S-a dezlipit uşor de mine, privindu-mă în ochi cu o expresie aspră:

— Minţi.

Da. Mint, iubitule. Dar nu aş face faţă vieţii cu tine. Şi, mai rău, nici tu nu ai face faţă vieţii cu mine.

— Nu mint. Nu te iubesc, şi după necazurile prin care ai trecut, meriţi pe cineva care să te iubească.

Braţele sale au căzut pe lângă mine, dar nu ca şi când ar fi intenţionat să-mi dea drumul. Avea un aer şocat. Cred că era, într-adevăr, stupefiat. Am profitat de ocazie şi am făcut un pas în spate, temându-mă că, dacă aş fi rămas lângă el, în cele din urmă voinţa mea de oţel ar fi cedat şi i-aş fi spus că eram o mincinoasă şi că nu voiam

să mă părăsească niciodată.

Dar fusesem suficient de egoistă pentru o singură zi.

— Mă iubeşti, a protestat el cu glas scăzut. Ştiu asta.

Am înghiţit în sec şi m-am străduit să mă uit în ochii lui:

— Ţin la tine, ceea ce e cu totul altceva.

Preţ de o clipă, nu mi-am dat seama dacă avea de gând să spună ceva, dar apoi ochii i s-au întunecat şi a încuviinţat scurt din cap:

— Bine, atunci.

— Mă laşi să plec?

Buza de sus i s-a arcuit, iar pe chip i s-a aşternut o expresie de amărăciune:

— Se pare că... nu te-am avut niciodată, a spus el, făcând un pas în spate.

Apoi s-a răsucit pe călcâie şi, fără să mai spună nimic, a pornit cu paşi mari prin întuneric.

Braden nu s-a uitat în urmă nici măcar o dată, ceea ce era un lucru bun.

Dacă s-ar fi întors, ar fi văzut-o pe Jocelyn Butler vărsând lacrimi adevărate, pentru prima oară după multă vreme, şi ar fi înţeles că îi spusesem o minciună. O mare minciună. Oricine m-ar fi văzut şi-ar fi dat seama că inima mea era gata să se frângă.

— Nu cred că a fost cel mai sănătos lucru pe care l-ai făcut în viaţa ta, Joss. Tu ce crezi? m-a întrebat calm dr. Pritchard, cu sprâncenele încruntate.

— A fost cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată.

— De ce crezi asta?

— Dacă i-aş spune lui Braden adevărul, că îl iubesc, nu ar renunţa *niciodată.* E un tip tenace. Şi poate şi-ar petrece restul vieţii cu mine.

— Şi ar fi un lucru rău?

— Păi, da, am răspuns eu pe un ton iritat. N-ai auzit ce le-am făcut lui şi lui Ellie? Şi îmi e atât de teamă că aş putea pierde iarăşi pe cineva, încât fac porcării de genul ăsta.

— Da, dar acum îţi dai seama ce te motivează să procedezi aşa. E un pas în direcţia cea bună.

— Ba nu e. Am o mulţime de probleme şi nu pot promite că nu-i voi mai face chestii din astea. Nu e corect faţă de el. Încrederea lui Braden a fost înşelată o dată de o femeie pe care credea că o iubeşte. Dacă aş rămâne cu el şi i-aş face din când în când câte o porcărie din asta, i-aş înşela încrederea în mod constant. Iar el nu merită asta.

Dr. Pritchard a înclinat capul într-o parte:

— Nu tu trebuie să hotărăşti asta, ci Braden. Şi nu poţi fi sigură că ai continua să-i faci porcării, cum spui tu. Relaţia cu el te-ar putea ajuta să treci peste asta. Braden ar putea fi un sprijin pentru tine.

— Relaţia cu el nu m-a ajutat.

— Braden a fost cel care te-a convins să stai alături de Ellie, ceea ce ai şi făcut. Aş zice că te-a ajutat.

— N-am de gând să-i spui adevărul, am zis eu cu o încăpăţânare de neînduplecat. Aşa este cel mai bine pentru el.

— Joss, ce încerc să spun e că ar fi bine să nu-ţi mai asumi rolul de martiră. Braden poate crede că este cel mai bine să te aibă în viaţa lui. Şi poate e dispus să te ajute să scapi de anxietate şi să se acomodeze cu puternicele tale mecanisme de apărare.

— Poate că ai dreptate, am încuviinţat eu din cap, cu ochi strălucitori, încercând să îndepărtez gândul dureros al unui posibil viitor cu Braden. Poate că sunt o martiră. Şi poate că m-ar ajuta. Dar merită mai mult decât

un chin ca ăsta. Merită să fie fericit într-o relaţie, cum au fost mama şi tata. Şi ce m-a învăţat iubirea lor e că Braden are dreptate — viaţa e mult prea scurtă.

Odată pornită, ploaia nu se opreşte doar pentru că îi spui tu. Cred că se opreşte când vrea ea. La fel ca ploaia, lacrimile mi s-au revărsat pe obraji în drum spre casă, înceţoşându-mi privirea. Într-adevăr, e greu să descrii o inimă frântă. Tot ce ştiu e că această suferinţă inimaginabilă — o durere ascuţită şi pulsatilă, care aproape că te imobilizează — ţi se concentrează în piept şi radiază în tot corpul. Dar nu e vorba doar de suferinţă, ci şi de negarea ei, care ţi se cuibăreşte în gât, pricinuindu-ţi şi ea durere. Inima frântă se poate manifesta şi sub forma unui nod în stomac. Un nod care se contractă şi se dilată, iar şi iar, până ajungi în punctul când eşti sigur că nu-ţi vei mai putea stăpâni voma.

Dar am reuşit cumva să mă controlez, păstrându-mi o ultimă fărâmă de demnitate.

După ce am ajuns la apartament, durerea de a fi renunţat la Braden a fost urmată de frică. Am rămas pe hol, uitându-mă la uşa lui Ellie, şi a trebuit să fac eforturi ca să nu-mi încalc promisiunea de a nu fugi de ea.

Am reuşit să rămân.

Mi-am dat jos încălţările şi haina, apoi am intrat fără niciun zgomot în camera ei întunecată. În lumina lunii care se strecura pe fereastră, am văzut-o pe Ellie ghemuită pe pat, ca într-un cocon protector. Am făcut un pas spre ea, dar podeaua a scârţâit şi Ellie a deschis ochii imediat.

A ridicat privirea spre mine cu un aer precaut.

Mi s-a strâns inima.

Am început să plâng şi mai tare, iar pe obrazul lui Ellie s-a prelins o lacrimă. Fără să spun nimic, m-am întins în pat lângă ea, iar ea s-a întors pe spate. Mi- am sprijinit capul pe umărul ei şi i-am cuprins mâna între ale mele.

— Îmi pare rău, am şoptit eu.

— Nu-i nimic, a zis ea cu glas răguşit de emoţie. Te-ai întors. Şi pentru că viaţa e prea scurtă...

— Te iubesc, Ellie Carmichael. Ai să treci cu bine peste asta.

— Şi eu te iubesc, Joss, a răspuns ea, plângând înăbuşit.

Capitolul 22

Aşa ne-a găsit Braden a doua zi — întinse pe pat, cu capetele apropiate, ţinându-ne de mână şi dormind cu obrajii pătaţi de lacrimi, ca două fetiţe.

Nu m-a trezit. De fapt, nici măcar nu s-a uitat la mine. M-am trezit pentru că o scutura uşor pe Ellie.

— Ce oră e? am auzit-o întrebând cu glas somnoros.

— E trecut de ora douăsprezece. Ţi-am pregătit ceva de mâncare.

Sunetul vocii lui m-a izbit în piept ca un pumn. Am deschis ochii cu greu — erau lipicioşi de la sarea din lacrimile uscate şi umflaţi de la cel mai puternic acces de plâns de după ce o pierdusem pe Dru. Braden stătea aplecat deasupra lui Ellie, dându-i la o parte părul de pe faţă. Avea ochii plini de dragoste, dar încă erau injectaţi şi încercănaţi.

Arăta foarte rău.

Dar cred că eu arătam şi mai rău.

— Nu mi-e foame, a şoptit Ellie.

Braden a clătinat din cap cu o mină serioasă:

— Trebuie să mănânci. Hai, draga mea, e timpul să te scoli.

Ellie l-a luat de mâna lui mare, iar el a ridicat-o uşor în capul oaselor, ajutând-o să se pună pe picioare, apoi, fără să-i dea drumul la mână, a condus-o pe hol. Ellie avea pantalonii foarte şifonaţi, bluza răsucită în jurul trunchiului şi părul vâlvoi. Arăta ca un om căruia viaţa îi fusese dată peste cap. Mă durea sufletul pentru ea. Şi nu mă puteam uita la Braden, pentru că suferinţa pe care o simţeam pentru el era indescriptibilă.

— Joss, vii? s-a uitat Ellie la mine peste umăr.

De dragul ei, am încuviinţat din cap, deşi nu voiam să fiu în preajma lui Braden.

Şi ştiţi ce era cel mai rău? Că nici măcar nu putea fi meschin pe faţă din cauza despărţirii. Desigur, nu se putea uita la mine şi nici nu vorbea cu mine, dar... îmi pregătise şi mie de mâncare.

Ellie şi cu mine stăteam la masă şi mâncam câte o delicioasă porţie de ouă jumări cu pâine prăjită, în timp ce Braden stătea sprijinit de blatul pentru gătit, sorbindu-şi cafeaua. La început, Ellie nu şi-a dat seama de tăcerea dintre noi, pentru că era absorbită în propriile sale gânduri şi, în plus, tăcerea nu părea nelalocul ei în clipele acelea.

Să vă spun cât de generoasă era această fată: în ciuda necazului

ei, Ellie tot a observat că se întâmplase ceva cu mine şi fratele ei. Mult mai devreme decât mă aşteptam. Şi numai din vina noastră — pentru că nu eram tocmai discreţi în privinţa asta. M-am ridicat de pe scaun să-mi pun farfuria şi cana în chiuvetă, iar Braden s-a mutat în cealaltă parte a bucătăriei. Apoi m-am dus să-mi iau nişte suc de portocale din frigider, iar Braden s-a întors lângă chiuvetă. M-am dus lângă chiuvetă să iau un pahar din dulap, iar Braden s-a dus iarăşi lângă frigider. M-am dus la frigider să pun sucul la loc, iar el s-a întors iarăşi lângă chiuvetă.

— Ce se întâmplă? a întrebat Ellie cu glas blând, uitându-se la noi cu sprâncenele încruntate.

Am mormăit amândoi că nimic.

— A sunat cumva medicul? a continuat ea cu un aer paralizat.

Capetele ni s-au întors imediat spre ea, şi pe amândoi ne-au cuprins remuşcările.

— Nu, a clătinat Braden din cap. Nu, Els, urmează să ne vedem cu dr. Dunham în după-amiaza asta, aşa cum am stabilit.

— Atunci de ce vă purtaţi ciudat?

Am încercat să ne uităm impasibil la ea, dar unuia dintre noi cu siguranţă i-a scăpat ceva — ceva semnificativ —, pentru că, după ce s-a uitat un minut la chipurile noastre, Ellie a înţeles:

— V-aţi despărţit.

Braden n-a luat-o în seamă:

— Els, ar trebui să faci un duş, să te mai înviorezi. O să te simţi mai bine după.

— Din cauza mea? a întrebat Ellie, ridicându-se în picioare cu ochi mari. V-aţi despărţit din cauza mea?

I-am aruncat o privire lui Braden, dar el se uita solemn la Ellie. La fel ca mine, nici el nu voia să o împovăreze inutil pe sora lui. M-am întors spre ea:

— Nu, Ellie. Nu din cauza ta. N-a avut nicio legătură cu tine. S-a terminat, dar totul e în regulă. Nu-ţi face griji pentru noi.

Trăsăturile i s-au înăsprit şi a ridicat bărbia cu un aer încăpăţânat:

— Dar e limpede că nu vorbiţi unul

cu altul. Ce s-a întâmplat?

Braden a oftat:

— Ea nu mă iubeşte, iar eu cred că e o scorpie rece, nedemnă de încredere. Iar acum, du-te la duş.

Întrucât Braden nu era cu faţa la mine, nu m-am străduit să ascund suferinţa pricinuită de vorbele lui. *O scorpie rece, nedemnă de încredere. Nedemnă de încredere. Rece. Scorpie. Rece. Scorpie. Scorpie. SCORPIE.*

Dar nu mi-am dat seama că Ellie se uita la mine decât în clipa când am văzut că ochii ei capătă o expresie plină de compasiune.

— Braden, a şoptit ea, cu o uşoară mustrare în glas.

— La duş. Acum.

Ellie s-a uitat iarăşi la mine, cu un aer îngrijorat. Nu-mi venea să cred că îşi făcea griji pentru mine într-un astfel de moment.

— Ellie, la duş, am spus eu.

— Sunteţi mai răi ca părinţii mei, a mormăit ea, dar, hotărând că nu avea rost să-i înfrunte pe cei mai încăpăţânaţi oameni pe care îi cunoştea, a plecat din bucătărie, lăsându-ne singuri, într-o tăcere densă şi apăsătoare. În cele din urmă, Braden a spus:

— Ţi-ai lăsat nişte porcării la mine. Vin să ţi le aduc săptămâna asta.

Şi el avea câte ceva la mine în cameră:

— Am să-ţi strâng şi eu lucrurile.

În momentul acela, amândoi stăteam sprijiniţi de blatul pentru gătit, fiecare la câte un capăt al lui, şi vorbeam spre peretele din faţă, fără să ne uităm unul la celălalt.

Braden şi-a dres glasul:

— Te-ai întors pentru ea?

Cumva se distingea o undă de speranţă în glasul lui?

— Ei bine, din când în când, scorpiile reci şi nedemne de încredere se ţin de cuvânt, am răspuns eu aspru, luând o gură de suc.

Braden a pufnit şi a trântit cana pe blat:

— Nu are nevoie de mila ta şi nici de sentimentele tale de vinovăţie.

La naiba!

La dracu! Mama mă-sii! La dracu!

Era limpede că, pe timpul nopţii, furia lui Braden fiersese la foc mic, iar, în cele din urmă, dăduse în clocot. Mi-am adunat toate forţele, încercând să fiu înţelegătoare şi să nu-l rănesc mai mult decât o făcusem deja:

— Nu e vorba de milă sau de vinovăţie.

— Ah, deci am avut dreptate aseară, a dat Braden din cap. Spre deosebire de mine, ea are parte de iubirea ta.

— Braden..., am zis eu cu glas sugrumat.

Mă aşteptam ca Braden să fie aşa cum era de obicei: stoic, intimidant, ferm şi calm. Nu vulnerabil, aspru şi furios. Se purta ca un ticălos într-un moment cu totul nepotrivit. Pe de altă parte, îi dădusem papucii la câteva ore după ce aflase că sora lui era suspectă de cancer, deci care dintre noi era mai ticălos?

— Nici tu nu mă iubeşti, Braden.

Ochii i-au scăpărat, apoi m-a măsurat din cap până în picioare cu o privire rece, care mi-a împrăştiat fiori îngrozitori în tot trupul. În cele din urmă, s-a uitat iarăşi în ochii mei, cu o expresie glacială:

— Ai dreptate. Nu te iubesc. Doar mă enervează că trebuie să găsesc un nou aranjament, mai ales că acela vechi nu era deloc rău între cearşafuri.

Eram o actriţă destul de bună, dar dacă îşi continua atacurile verbale, aveam să mă prăbuşesc sub povara suferinţei. Am întors repede capul, să nu vadă ce reacţie îmi pricinuiseră cuvintele lui.

— Speram că putem rămâne prieteni, am spus eu, dar e limpede că nu vrei asta. Aşa că îţi propun să nu mai stăm de vorbă decât atunci când suntem cu Ellie, de dragul ei.

— Dacă ar depinde de mine, de dragul lui Ellie, te-aş da afară şi ţi-aş zice să nu ne mai calci pragul niciodată. Dar Ellie n-are nevoie de aşa ceva acum.

Şocată de vorbele lui, am ridicat capul şi m-am uitat la el, nevenindu-mi să cred.

— Glumeşti?

Şi-a încrucişat braţele puternice pe piept şi a clătinat din cap.

— Nu. Nu pot să am încredere în tine. Ai probleme cu capul. Nu cred că

Ellie are nevoie de aşa ceva.

— Noaptea trecută, mi-ai zis că vrei să stau aici pentru Ellie.

— M-am mai gândit la asta. Dacă aş putea, aş scăpa de tine. Dar asta n-ar face decât s-o întristeze şi mai tare pe Ellie. Nu asta îi trebuie acum.

— Ai putea face asta? am întrebat eu cu respiraţia tăiată. Pur şi simplu să mă izgoneşti din viaţa ta?

— De ce nu? Şi tu mi-ai făcut asta noaptea trecută.

— Ba nu. M-am despărţit de tine. Nu te-am izgonit din viaţa mea. Dar, am continuat eu, încruntându-mă la el, dacă aş fi ştiut cât de puţin însemn pentru tine, probabil că aş fi făcut-o.

— Ah, a încuviinţat el din cap, ai dreptate. Nu mă iubeşti, dar ţii la mine. Ei bine, pe mine mă doare în cur de tine, a zis el, dând din umeri.

Am încleştat maxilarele, străduindu-mă să-mi stăpânesc lacrimile.

— Ba chiar mi-am tras-o cu altcineva azi-noapte.

Aţi încasat vreodată un glonţ în stomac? Nu? Nici eu. Dar cred că seamănă cu ce am simţit când l-am auzit pe Braden spunându-mi asta. Şi, zău aşa, nici măcar cea mai bună actriţă din lume nu poate ascunde o astfel de durere.

Vorbele lui m-au făcut să tresar, trupul mi s-a dat un pic în spate, iar genunchii aproape că mi-au cedat. Am făcut ochii mari şi am deschis gura cu un aer îngrozit. Apoi s-a întâmplat lucrul cel mai rău: am izbucnit în plâns.

Printre lacrimi, l-am văzut pe Braden strângând din buze şi făcând doi paşi spre mine, cu trupul încordat.

— La dracu’, eram sigur! a zis el printre dinţi, apropiindu-se în continuare de mine.

— Nu mă atinge! am strigat eu, incapabilă să-l suport în preajma mea.

— Să nu te ating? a pufnit el, cu ochii scăpărând de furie. Am să te omor!

— Pe mine? am zis eu, apoi am înhăţat o farfurie de pe suportul de vase şi am aruncat-o spre capul lui, dar Braden s-a ferit, şi s-a spart de perete. Nu eu sunt cea care şi-a tras-o cu altcineva la două secunde după ce ne-am despărţit!

Am pus mâna pe un pahar, vrând să arunc şi cu el, dar Braden m-a apucat de încheieturile mâinilor şi m-a lipit de blatul de gătit, imobilizându-mă cu trupul lui. M-am zbătut din răsputeri, dar era prea puternic.

— Dă-mi drumul! am scâncit eu. Dă-mi drumul! Te urăsc! Te urăsc!

— Şşş, Jocelyn, a încercat el să mă liniştească, sprijinindu-şi capul pe gâtul meu. Şşş, nu spune asta, mi-a şoptit el cu glas rugător. Nu spune asta. N-am vorbit serios. Te-am minţit. Eram furios. Sunt un mare dobitoc. Am minţit. Am fost la Elodie toată noaptea. Poţi să suni s-o întrebi — o să-ţi spună care e adevărul. Ştii că nu ţi-aş face niciodată ce mi-a fost făcut mie.

Vorbele lui au reuşit să-mi străpungă isteria, şi am încetat să mă mai zbat, dar am început să tremur.

— Ce?

Braden s-a dat în spate şi s-a uitat la mine, iar ochii lui albaştri aveau o expresie sinceră.

— Am minţit. N-am fost cu nimeni. De când suntem împreună, n-a mai fost nimeni în viaţa mea.

— Nu înţeleg, am spus eu, iar vocea mea a sunat ca a unui copil de cinci ani, întrucât mi se înfundase nasul de la atâta plâns.

— Iubito, a început el cu blândeţe în glas, deşi în ochii lui încă se descifra o undă de iritare, noaptea trecută m-am înfuriat când mi-ai spus că mă părăseşti, aşa că pur şi simplu am plecat. M-am dus la

Elodie, pentru că ştiam că era trează şi îşi făcea griji pentru Ellie, aşa că am vrut să văd cum se simte. Şi-a dat seama că era ceva în neregulă cu mine imediat ce m-a văzut. I-am spus ce s-a întâmplat, iar ea mi-a povestit ce ţi-a zis la nuntă şi că, după aceea, arătai ca şi când ai fi fost pălmuită. Dar mai încolo, în timp ce dansam, şi-a dat seama că se înşelase în privinţa ta.

Mi-a dat drumul la încheieturile mâinilor, şi-a adâncit mâinile în părul meu şi mi-a dat capul pe spate, astfel încât să nu-i pot evita privirea.

— Am petrecut noaptea trecută gândindu-mă la ultimele şase luni şi *ştiu* că mă minţi. Ştiu că mă iubeşti, Jocelyn, pentru că nu se poate ca eu să te iubesc atât de mult, fără ca şi eu să te fi făcut să simţi la fel pentru mine. E imposibil.

Cu inima duduindu-mi în piept, am încercat să înghit spaima care mă sugruma.

— Atunci ce naiba s-a întâmplat în dimineaţa asta?

M-a strâns de ceafă, aplecând capul spre mine, cu ochii încă întunecaţi de furie:

— Nu eşti nedemnă de încredere, nu eşti rece şi nu eşti o scorpie. Ai... probleme. Am înţeles asta. Toţi avem probleme. Dar când mi-am dat seama că mă minţi, am început să înţeleg de ce. Îţi închipui că nu te-ai dat niciodată în vileag. Că încă mai poţi să dai înapoi şi să te prefaci că nu s-a întâmplat nimic între noi, pentru că, în felul ăsta, dacă se întâmplă vreodată ceva cu mine, îţi poţi spune că nu-ţi pasă şi că nu te doare.

Doamne, acum avea şi puterea să citească gândurile.

— Şi eşti al naibii de bună când vine vorba să te prefaci că nu simţi

nimic. Iar azi-dimineaţă m-am gândit că dacă aş reuşi să te rănesc, aş obţine dovada că mă minţi.

L-am ţintuit cu o privire care îi dădea de înţeles că îmi venea să-i smulg testiculele:

— Şi mi-ai zis că te-ai culcat cu altcineva?

A încuviinţat uşor din cap şi m-a sărutat uşor pe buze, în chip de scuză.

— Îmi pare rău, iubito. Am făcut-o ca să aflu adevărul... dar, sincer să fiu, mai ales ca să te rănesc aşa cum m-ai rănit tu noaptea trecută, a adăugat el plin de remuşcări. Chiar îmi pare rău. Nu vreau să te mai văd niciodată aşa din cauza mea şi n-am să te mai fac niciodată să plângi, jur. Dar adevărul e că ai plâns. Ai plâns pentru că gândul că aş putea să-ţi fac asta ţi-a frânt inima. Mă iubeşti.

Am încercat să-mi adun gândurile, căci panica făcuse dezordine în mintea mea. Trebuia să mă gândesc la o mulţime de probleme, aveam atâtea de lămurit, dar trebuia să las totul pe mai târziu, pentru că Ellie avea nevoie de noi.

— Unu: ce-ai făcut tu e unul dintre cele mai nasoale lucruri din lume. Doi: nu putem să vorbim despre asta acum.

— Nu plecăm din bucătărie până nu recunoşti că mă iubeşti.

— Braden, vorbesc serios, am spus eu, împingându-l cu putere, iar el mi-a dat drumul, dar n-a făcut niciun pas în spate. Suntem tot despărţiţi. Nu mă răzgândesc.

A ridicat privirea spre tavan, şi era limpede că mai avea un pic şi îşi pierdea răbdarea. În cele din urmă, s-a uitat la mine şi am văzut cum i se încordează muşchii maxilarului.

— De ce? a pufnit el.

Nu voiam să-i explic. Ar fi încercat să mă contrazică, iar eu pur şi simplu... nu!

— Pentru că nu vreau. Iar acum, ne

aşteaptă o zi lungă şi probabil câteva luni la fel de lungi, deci cel mai bine e... să lăsăm lucrurile aşa.

— Bine, a zis el, ridicând mâinile în aer şi făcând un pas în spate.

Tocmai mă pregăteam să oftez uşurată, dar Braden a adăugat:

— Deocamdată.

La naiba!

— Ce?

A afişat un zâmbet plictisit, care se voia adolescentin şi maliţios, dar era prea obosit şi îngrijorat ca să-i iasă.

— Te iubesc. Eşti a mea. Dacă vreun nenorocit încearcă să te ia de la mine, îl omor. Aşa că uite cum facem: Ellie e pe primul loc, iar cât timp avem grijă de ea, n-ai decât să te încăpăţânezi să pretinzi că ne-am despărţit. Ba chiar am să te las să faci asta. Dar am să fiu aici în fiecare zi, să-ţi arăt ce pierzi.

Încă aveam obrajii umezi şi ochii umflaţi, şi ştiam că arătam ca naiba, dar puţin îmi păsa. O parte din mine era copleşită şi uluită. Cealaltă parte era băgată în sperieţi. Şi pe amândouă le ţinea în lesă încăpăţânarea mea de nedomolit.

— Eşti nebun? Nu mă răzgândesc.

— Ba o să te răzgândeşti, a oftat Braden. O să avem nevoie unii de alţii ca să trecem peste perioada dificilă care ne aşteaptă. Iar dacă nu te răzgândeşti, am să joc dur. Am să fac tot ce e nevoie. Unele lucruri or să te necăjească, altele or să te excite, iar altele sper că or să te scoată din sărite.

— *Chiar* eşti nebun.

— Ba nu.

Ne-am întors amândoi şi am văzut-o pe Ellie în pragul bucătăriei, îmbrăcată cu un halat, având un zâmbet obosit, dar hotărât pe buze.

— Luptă pentru ce vrea.

— Nu e singurul, a răsunat de pe hol vocea lui Adam.

Apoi am auzit închizându-se uşa de la intrare, iar Ellie s-a întors şi s-a uitat pe hol. Paşii lui Adam s-au apropiat, iar în cele din urmă a

ajuns lângă ea.

Doamne, arăta ca naiba. Era prima oară când îl vedeam nebărbierit, şi era îmbrăcat cu o haină de fâş, un tricou ponosit şi nişte jeanşi care cunoscuseră şi zile mai bune. Cearcănele lui rivalizau cu ale lui Braden, şi fiecare particulă a chipului său era impregnată cu disperare.

Adam a luat o mână a lui Ellie, a dus-o la gură şi, închizând ochii, şi-a lipit buzele de ea. Când a deschis ochii, erau înlăcrimaţi, şi am simţit că mi se pune un nod în gât. Ţinând-o de mână, Adam a intrat cu ea în bucătărie, iar lui Ellie i s-a tăiat respiraţia. S-au oprit în faţa lui Braden, iar chipul lui Adam a căpătat un aer chinuit:

— Trebuie să-ţi spun ceva.

Braden a pus mâinile în sân, uitându-se încruntat la el şi la Ellie, care stăteau unul lângă altul:

— Spune.

Adam părea stânjenit, dar în ochii lui se citea hotărârea, şi l-am admirat pentru asta:

— Eşti ca un frate pentru mine. N-aş face niciodată ceva care să te rănească. Şi ştiu că nu sunt ceea ce un frate ar putea considera o partidă bună pentru sora lui, dar o iubesc pe Ellie, Braden. O iubesc de multă vreme şi nu pot să *nu* fiu cu ea. Deja am pierdut prea mult timp.

Ellie şi cu mine ne ţineam respiraţia, iar cei doi prieteni se priveau în ochi.

Privirea lui Braden s-a întors spre Ellie, dar expresia lui era indescifrabilă. Doamne, putea să fie al naibii de intimidant când voia.

— Tu îl iubeşti?

Adam s-a uitat la ea, iar ea l-a strâns de braţ. Cu un zâmbet discret, Ellie s-a întors spre fratele ei:

— Da.

Braden a ridicat din umeri şi s-a aplecat deasupra ceainicului electric şi l-a pornit.

— Era şi timpul. Deja începuseră ţi să-mi daţi bătăi de cap.

Am rămas cu gura căscată, la fel ca Adam şi Ellie. De când începusem relaţia cu Braden, nu dăduse nici cel mai mic semn că ar şti ce se întâmpla între Adam şi Ellie. Mare viclean.

— Deci chiar eşti un nenorocit atotştiutor, am zis eu, trecând repede pe lângă el. M-am oprit

scurt în faţa lui Ellie şi Adam să le spun:

— Mă bucur pentru voi.

Apoi am traversat holul în grabă şi m-am dus în baie, să scap de Braden cel perspicace, iritat şi inflexibil.

În urma mea, au răsunat râsul aspru al lui Braden şi vocea lui senzuală:

— Chiar mă iubeşte.

Capitolul 23

Ellie nu voia să facă mare caz de întâlnirea cu neurologul, aşa că a hotărât să meargă doar cu Elodie şi Clark. Am fost un pic surprinsă că întâlnirea avea loc într-o duminică, dar am aflat că Braden pusese o vorbă bună — de fapt, intervenise pe un ton apăsat şi trăsese nişte sfori, dat fiind că ştia pe cineva din conducerea spitalului —, astfel încât neurologul s-o vadă pe Ellie cât mai repede cu putinţă.

Braden şi cu mine eram acasă cu Hannah şi Declan — cu o oră înainte, Elodie şi Clark veniseră să o ia pe Ellie, şi lăsaseră copiii în grija noastră. Adam rămăsese şi el cu noi, şi toţi cinci aşteptam în living, uitându-ne când la ceas, când la telefoanele mobile. La un moment dat, m-am dus la baie, iar Braden s-a dus să mai facă nişte cafea. Dar Adam nu s-a ridicat nici măcar o dată.

Două ore mai târziu, Hannah era ghemuită lângă mine, Braden se uita la Declan, care adormise într-un fotoliu, iar Adam avea ochii atât de strânşi de îngrijorare, încât Hannah s-a apropiat de el şi i-a strâns mâna. Adam i-a răspuns cu o privire recunoscătoare, iar eu am sărutat-o pe părul ei moale, simţind că mi se strânge inima, pentru că era la fel de bună la suflet precum cea pentru care ne făceam griji.

Uşa de la intrare s-a deschis.

Am sărit cu toţii în picioare. Mă rog, mai puţin Declan, care s-a trezit buimac şi, mai degrabă, a căzut în picioare.

Cea care a intrat prima în living a fost Elodie, dar n-am reuşit să-i descifrez expresia. În spatele ei, Clark o ţinea pe Ellie pe după umeri şi jur că a trebuit să fac eforturi ca să nu izbucnesc în plâns.

— Ce s-a întâmplat? s-a apropiat Adam de Ellie, iar Clark i-a dat drumul imediat. Ellie s-a sprijinit de Adam, cu un zâmbet firav:

— Să luăm loc. O să vă explic.

— Mă duc să pun de ceai pentru toată lumea, a zis Elodie, apoi a ieşi din living, iar noi ne-am aşezat cu toţii, care pe marginea canapelei, care pe marginea fotoliilor.

Ellie a oftat adânc.

— Vestea bună e că tumoarea mea e, de fapt, un chist cu două tumori mici în el. E amplasat la suprafaţa părţii din dreapta sus a creierului, deci îl pot îndepărta cu totul. Dr. Dunham crede că e foarte probabil

ca tumorile să fie benigne. Chistul e acolo de multă vreme şi a crescut treptat, iar acum, din motive evidente, trebuie extirpat. O să fiu operată peste două săptămâni şi or să trimită tumorile la biopsie.

Ellie a zâmbit, iar buzele i-au tremurat uşor:

— Sunt un pic speriată de operaţie, dar dr. Dunham e foarte încrezător şi mia spus că, la astfel de intervenţii, riscul e de doi la sută, iar probabilitatea ca una dintre tumori să fie canceroasă e foarte mică.

Am răsuflat cu toţii ca la un semn, copleşiţi de un val uriaş de uşurare, care aproape că ne-a răsturnat de pe canapea şi de pe fotolii. Braden s-a apropiat de Ellie înaintea tuturor, strângând-o în braţe, până ce sora lui i-a spus că nu mai poate respira, în timp ce Clark îl asigura pe Declan, care încă era un pic somnoros, că Ellie o să se facă bine. În cele din urmă, Braden i-a dat drumul lui Ellie, sărutând-o zgomotos pe frunte, dar, înainte să-şi poată trage sufletul, a fost asaltată de Adam, care a sărutat-o pe gură de faţă cu toată lumea. Un sărut adevărat. Lung şi apăsat.

— Era şi timpul, a oftat Clark.

Auzindu-l, Ellie a izbucnit în râs, dându-şi, în sfârşit, seama că avusesem dreptate: în ultimele luni, ea şi Adam nu fuseseră deloc discreţi.

— De ce râdeţi? a întrebat Elodie, întorcându-se în living.

Am profitat de ocazie s-o strâng şi eu în braţe pe Ellie:

— Au fost cele mai urâte douăzeci şi patru de ore din ultimii ani, draga mea prietenă.

— Îmi pare rău că ţi-ai făcut griji din cauza mea, a zis ea, uitându-se în ochii mei.

— Pentru ce îţi ceri scuze? Nu e vina ta. Mie îmi pare rău că trebuie să treci prin toate astea.

Am oftat adânc, apoi am aruncat o privire spre ceaiul şi cafeaua pe care le adusese Elodie.

— Nu cred că sunt suficient de tari..., i-am spus eu cu părere de rău mamei lui Ellie.

— Ai ceva mai tare în casă? a întrebat Elodie, ridicând o sprânceană.

— Nu. Dar câteva case mai încolo e un pub în care n-am fost niciodată până acum. Poate că a sosit momentul. Acolo s-ar putea să aibă ceva mai tare.

— Da, aş vrea ceva tare, a răspuns Ellie.

— Şi eu, a încuviinţat Clark.

— Sunt şi copiii cu noi, s-a plâns Elodie.

— Au voie în pub, dacă sunt însoţiţi de un adult, am zis eu, înhăţându-mi poşeta de pe măsuţa de cafea. Putem să le luăm câte o Cola.

Elodie nu ştia ce să zică.

— Bem câte un pahar, am liniştit-o eu cu un zâmbet. Şi bem de bucurie.

— Clark poate să bea, conduc eu, s-a îmbunat Elodie, aşa că ne-am pregătit de plecare.

Elodie şi Clark au ieşit primii cu Hannah şi Declan. Adam a luat-o pe Ellie pe după mijloc, iar ea mergea lipită de el, cu un aer uimitor de fericit, pentru cineva care urma să fie operat peste două săptămâni. Pe de altă parte, în ultimele douăzeci şi patru de ore, cu toţii crezuserăm că avea cancer, dar, în cele din urmă, aflaserăm că probabil nu avea. În plus, Adam îşi mărturisise, în sfârşit, dragostea pentru ea.

Braden şi cu mine am rămas la urmă şi am avut parte de prima mostră din ce îmi promisese mai devreme. Degetele sale mi-au atins uşor şalele, conducându- mă spre uşă, dar a fost un gest atât de calculat, încât nu mi s-a părut amuzant.

Ştia cât de sensibilă eram acolo.

Am încercat să-mi înăbuş fiorii şi m-am întors să încui uşa de la intrare, dar Braden s-a oprit brusc în spatele meu şi m-am izbit de el.

— Îmi pare rău, a rânjit el, mişcându-se uşor, astfel încât sânii mi s-au frecat de pieptul lui.

Am simţit că mi se întăresc sfârcurile şi am tresărit simţind căldura care îmi pulsa între picioare.

— Da, te cred, m-am încruntat eu.

Braden a râs uşor, iar eu m-am aplecat să încui uşa şi i-am simţit umbra proiectându-se asupra mea. Am ridicat privirea spre dreapta şi

am văzut că se sprijinise cu mâna de uşă, chiar lângă capul meu. M-am uitat în ochii lui, iar el s-a lipit de mine:

— Ai nevoie de ajutor?

Am mijit ochii:

— Dă-te la o parte, dacă nu vrei să-ţi fac ouăle breloc.

Era limpede că se străduia să nu izbucnească în râs. Din păcate, nu suficient.

— Iubito, să ştii că te iubesc şi mai mult când spui lucruri din astea.

— În clipa asta, vorbeşti ca un infractor periculos sau ca un hărţuitor.

— Nu-mi pasă cum vorbesc, câtă vreme obţin efectul scontat.

— Nu-l obţii.

— Am să-l obţin în câteva zile, a spus el, sărutându-mă scurt pe obraz, apoi s-a îndepărtat brusc de mine, înainte să-l pot nimici.

— Haideţi! ne-a strigat Ellie de pe trotuar.

Elodie, Clark şi copiii probabil intraseră deja în pub.

— De ce durează atât? a întrebat ea.

— Jocelyn mă implora să facem sex, dar i-am spus că e un moment foarte nepotrivit, a spus Braden cu voce tare, stârnind zâmbetele trecătorilor.

Furioasă pe el din atâtea motive, am coborât treptele în grabă şi i-am răspuns tot cu voce tare:

— Nu-i nimic, dragul meu, oricum am o jucărie cu care îmi fac treaba mai bine.

Apoi am intrat în pub, unde nu mă mai putea hărţui, pentru că erau şi copiii de faţă. Cu toate că era imatur din partea mea — şi, da, cât se poate de inadecvat, dat fiind motivul pentru care ieşiserăm să bem —, nu puteam să nu fiu satisfăcută că, în sfârşit, avusesem şi eu ultimul cuvânt.

Recunosc, am fost o mare laşă.

Nu m-am întâlnit marţi cu Rhian şi James, aşa cum le promisesem. I-am trimis ei un e-mail în care i-am explicat situaţia lui Ellie şi că nu voiam s-o las singură. Poate că lui Rhian i s-a părut ciudat că nu aveam două ore să mă văd cu ea, dar nu mi-a spus nimic.

Şi poate că i s-a părut ciudat că i-am trimis un e-mail în loc să o sun, dar nu mi-a spus nimic.

Adevărul este că am văzut-o foarte puţin pe Ellie în zilele acelea, pentru că Adam se mutase în dormitorul ei şi nu ieşeau de acolo decât ca să mănânce şi să meargă la baie.

Nu voiam să mă văd cu Rhian şi James — *acesta* era adevărul. De ce?

Pentru că, nu cu mult timp în urmă, o mustrasem pe Rhian la telefon, spunându-i să nu fugă de James doar de teamă că viitorul n-o să le rezerve lucruri plăcute, şi nu aveam niciun chef ca Rhian să-mi ţină o lecţie despre despărţirea de Braden şi să-mi spună că sunt o mare ipocrită.

Povestea mea cu Braden era complet diferită. Chiar era diferită. Zău.

Bine — îmi era teamă. Ba nu. Eram îngrozită. Şi aveam toate motivele. Nu trebuia decât să-mi amintesc reacţia mea din ziua când aflasem de problema lui Ellie, ca să-mi dau seama că Braden ar fi avut o viaţă dificilă şi nevrotică alături de mine. În plus, viaţa mea fusese mult mai calmă fără el. Rareori îmi făcusem griji pentru ceva, emoţiile mele fuseseră destul de stabile şi avusesem parte, dacă nu de pace, măcar de calm. Relaţia cu Braden era tumultuoasă şi, dacă mă gândeam bine, epuizantă. Dacă lăsam deoparte sexul extraordinar, rămâneam doar cu o grămadă de emoţii nasoale. Grija — că ar putea să se plictisească de mine şi să nu mă mai placă. Gelozia — înainte să-l cunosc pe Braden, nu fusesem niciodată iubita geloasă, dar acum, scoteam unghiile imediat ce vedeam o femeie flirtând cu el. Teama pentru el — ca şi când nu mi-aş fi făcut suficiente griji pentru mine, începuse să conteze pentru mine şi dacă Braden era fericit şi sănătos. Şi conta mai mult. Ceea ce nu era deloc în regulă.

Îmi plăcea Joss de dinainte de Braden.

Era jucăuşă, calmă şi independentă.

Joss de după Braden era o neghioabă sentimentală.

Iar situaţia îmi era îngreunată de faptul că Braden se ţinea de cuvânt. Venea la apartament ori de câte ori avea ocazia şi, deşi îi spuneam că Ellie avea treabă, tot rămânea o vreme.

— Spălam vasele, iar nenorocitul ăsta viclean s-a strecurat pe la spatele meu şi m-a luat pe după talie. Şi m-a sărutat. Chiar aici, i-am arătat eu furioasă un punct de pe gât. N-aş putea cere să fie reţinut sau ceva de genul ăsta?

— Pentru că te iubeşte? a pufnit dr.

Pritchard.

M-am dat pe spate, clătinând din cap cu un aer dezgustat:

— Dr. Pritchard, am mustrat-o eu uşor, de partea cu eşti?

— De partea lui Braden.

Era joi seară, două zile după Crăciun, şi ţineam locul unui coleg la club. Operaţia lui Ellie era peste trei zile.

Veneam după o săptămână epuizantă, în care făcusem eforturi să mă feresc de Braden şi încercasem să o liniştesc pe Ellie ori de câte ori ieşea din dormitorul ei. Evitarea lui Braden nu era o sarcină tocmai uşoară. Darren, managerul lui de la Fire, îşi dăduse demisia, întrucât soţia lui era însărcinată şi îi ceruse să-şi ia o slujbă normală, cu program de la nouă la cinci, iar Braden îi făcuse rost de o slujbă de manager la un hotel din oraş, deţinut de un prieten al lui. Deşi asta însemna că trebuia să-l pregătească pe noul manager de la club, Braden tot găsea timp să vină să mă deranjeze. A fost incidentul de la chiuvetă — când probabil am reacţionat exagerat, pentru că îmi amintea de un episod cu părinţii mei —, apoi ziua în care a intrat în baie când făceam duş, să mă întrebe unde e telecomanda, ziua în care şi-a luat prânzul în bucătărie la bustul gol — mi-a spus că vărsase „accidental” cafea pe cămaşă şi o pusese la spălat —, precum şi numeroasele momente când se uita la mine fără niciun motiv. Şi mi se cam umezeau chiloţii. În cele din urmă, când eram la un pas să cedez, Braden a bătut un pic în retragere.

Bineînţeles că oricum n-aş fi cedat. Pentru că vedeam imaginea de ansamblu.

Începuse să o lase mai moale cu câteva zile înainte de Crăciun, ba chiar s-a purtat foarte frumos când am fost la masă la familia lui Ellie. Singurul moment stânjenitor s-a petrecut când a trebuit să ne facem cadouri. Amândoi cumpăraserăm cadourile cu mai mult timp în urmă, aşa că aveau o semnificaţie mai importantă decât cele pe care şi le-ar fi oferit doi simpli prieteni. Braden reuşise să facă rost de un exemplar cu autograf din cartea mea preferată a autorului meu favorit. Cum a reuşit, habar n-am. Ah, şi o minunată brăţară cu diamante... Exact. Eu i-am cumpărat un exemplar din ediţia princeps a cărţii lui preferate, *Fiesta* de Hemingway. Era cel mai elaborat cadou pe care îl cumpărasem în viaţa mea, dar efortul mi-a fost răsplătit de felul în care mi-a zâmbit după ce a desfăcut pachetul.

La naiba!

La dracu’, mama mă-sii, la dracu!

Poate mă aşteptam ca Braden să pluseze după masa de Crăciun la familia lui Ellie, dar a făcut exact contrariul şi... a dispărut.

M-am întrebat dacă nu cumva era o nouă tactică.

Am fost surprinsă când am văzut că, în joia aceea, când ţineam locul colegului, nu a venit la bar cu Ellie şi Adam. În săptămâna de dinainte, îi târâse pe amândoi în Club 39, în serile când îmi luasem ture suplimentare, după ce Ellie îmi ceruse să mai ies din casă — într-adevăr, cred că începusem să lâncezesc. Braden se aşezase pe canapeaua din dreptul barului, exact în faţa mea, şi toată noaptea se uitase la mine şi flirtase cu mai multe tipe frumoase. M-am gândit că făcea asta ca să mă scoată din sărite — una dintre părţile promisiunii sale.

Deci m-a mirat absenţa lui în joia aceea.

Când m-am întors de la club, Ellie încă era trează. A ieşit din dormitor şi a închis uşa cu grijă în urma ei.

— Adam doarme, a şoptit ea, venind după mine în living.

I-am zâmbit peste umăr:

— Nu-i de mirare. Îmi închipui că l-ai epuizat pe bietul băiat.

Ellie a dat ochii peste cap şi s-a trântit pe canapea alături de mine:

— Nu e chiar aşa. Sau... mă rog...

S-a înroşit, iar ochii i-au strălucit de bucurie.

— Stăm mult de vorbă. Lămurim lucrurile. Toate acele neînţelegeri. Se pare că e îndrăgostit de mine de o bună bucată de vreme.

— Serios?

— Da, ciudat.

— Apropo de chestii ciudate, Braden n-a venit la bar în seara asta.

Sora lui s-a uitat atent la mine:

— Noul lui manager are nevoie de ajutor. Ai fost dezamăgită că n-a venit?

— Nu, am răspuns eu repede.

Poate prea repede. La naiba, îmi era dor de Joss de dinainte de Braden.

— Pur şi simplu am observat lipsa unui ego umflat din bar şi mi-am zis, hei, unde o fi Braden?

Ellie nu a râs, ci m-a privit cu un aer mustrător şi, în acelaşi timp, matern.

— Braden are dreptate. Eşti îndrăgostită de el. Aşa că de ce îl refuzi? Îţi place să-l vezi cum se

ţine după tine? Asta e?

Am ridicat o sprânceană:

— Tumorile alea ţi-au scos la iveală faţa răutăcioasă, ai?

Ellie a făcut o grimasă.

— Prea devreme pentru glume cu tumori?

Ochii i s-au îngustat.

— N-o să fie niciodată loc pentru glume cu tumori?

— Niciodată, Joss. Niciodată.

— Scuze, am tresărit eu. A fost urât din partea mea.

— E urât să foloseşti tumorile mele ca pe un mijloc de a te eschiva. Ţin foarte mult la tine, Joss, dar îl iubesc şi pe fratele meu. De ce îi faci asta?

— Nu o fac *împotriva* lui, ci *pentru* el, am spus eu cu o privire sinceră, încercând s-o fac să înţeleagă. Nu fac faţă foarte bine necazurilor. Nu sunt mândră de asta, dar e adevărat. Gândeşte-te la cum te-am părăsit când ai avut nevoie de mine. Când Braden a avut nevoie de mine.

— Dar te-ai întors, m-a contrazis ea. Erai în stare de şoc, dar de atunci mi-ai fost alături clipă de clipă.

— Braden m-a convins, am mărturisit eu. A trebuit să-mi bage minţile în cap. Şi atunci mi-am dat seama că nu mă pot proteja şi nu pot să-i protejez pe cei din jur de necazuri. Şi se pare că necazurile se ţin scai de mine, deci probabil or să urmeze şi altele. Iar când se va întâmpla, nu pot garanta că nu voi avea o reacţie iraţională, şi nu pot să-i fac asta lui Braden. Cu mine alături, viaţa lui ar fi instabilă, şi cred că, după câte a îndurat de pe urma fostei soţii, merită pe cineva

cu care să poată trăi în linişte.

— Joss, vorbeşti ca şi când ai fi un caz psihiatric. Dar nu eşti. Singura ta problemă e că nu vrei să accepţi ce s-a întâmplat cu familia ta şi nu vrei să te împaci cu asta.

Am dat capul pe spate:

— Parcă ai fi dr. Pritchard.

— Cine?

— Terapeuta mea.

— Faci terapie? De ce nu mi-ai spus? m-a lovit ea uşor cu palma peste mână.

— Au, am tresărit eu, trăgându-mă de lângă ea.

— Vezi, despre asta e vorba, a spus Ellie cu furie, iar ochii i-au scânteiat la fel ca ai lui Braden când era scos din sărite. Sunt cea mai bună prietenă a ta, dar nu mi-ai spus că faci terapie. Braden ştie?

— Da, am răspuns eu ca o adolescentă bosumflată.

— Mă rog, tot e ceva, a clătinat ea din cap, nevenindu-i să creadă. Joss, trebuie să te împaci cu ce s-a întâmplat cu familia ta. Cred că, dacă vei face asta, întâmplările din viaţa ta n-or să ţi se mai pară atât de însemnate şi copleşitore. Şi îţi vei da seama că relaţia cu Braden trebuie s-o iei pas cu pas. Nu trebuie să-l protejezi de faptul că e cu tine. E băiat mare şi e clar că ştie despre tine mai multe decât mine. Şi totuşi — minunea minunilor —, vrea să fie cu tine.

— Foarte amuzant. Şi chiar vorbeşti ca dr. Pritchard.

— Vorbesc serios, Joss, cred că trebuie să laşi jocurile deoparte.

— Nu e vorba de niciun joc, am zis eu, şi m-am uitat cu atenţie la Ellie, surprinzând o expresie

enigmatică pe chipul ei. Ce-i? Ce s-a întâmplat? Ştii ceva ce nu ştiu eu?

A tăcut câteva clipe, ca şi când n-ar fi fost sigură dacă să-mi spună ce avea în minte. Brusc, mi s-a pus un nod în stomac.

— Azi am ieşi cu Adam să mâncăm în oraş.

— Ştiu. Eu am stat în casă, cu ochii în manuscrisul la care n-am mai lucrat de câteva zile bune.

— Ei bine..., a continuat Ellie, fără să se uite la mine. A venit şi Braden cu noi. Era cu noul manager de la Fire.

— Şi?

S-a uitat iarăşi în ochii mei, iar expresia lor îngrijorată mi-a dat fiori.

— Noul manager e Isla. Isla e o blondă superbă, de un metru optzeci, care se întâmplă să fie şi deşteaptă, şi amuzantă.

Am simtit cum mi se scufundă inima în stomac.

— Joss, păreau atraşi unul de celălalt, a spus ea, apoi a clătinat din cap: N-am vrut să accept, dar adevărul e că flirtau, iar Braden era... foarte atent. Păreau... apropiaţi.

Gelozia e ceva îngrozitor, o durere la fel intensă ca suferinţa unei despărţiri — iar eu le simţeam pe amândouă în acelaşi timp. Mă simţeam ca şi când cineva îmi despicase pieptul cu mâinile goale, îmi smulsese inima şi plămânii, apoi îi înlocuise cu o grămadă de pietre. M-am uitat la bradul de Crăciun, simţind că mi se învârte capul. Deci din cauza asta nu mai venise pe la noi în ultima vreme.

— Joss? a zis Ellie, atingându-mi mâna.

M-am uitat la ea, hotărâtă să nu plâng.

— Înseamnă că am avut dreptate, i-am zâmbit eu trist.

Ellie a clătinat din cap.

— Lasă, nu-i nimic, m-am ridicat eu în picioare, simţind nevoia să fiu singură. M-am despărţit de el pentru că merită să găsească o femeie normală, potrivită pentru

el. Şi îmi dau seama că nu am de ce să mă simt vinovată, pentru că am avut dreptate. Nu mă iubeşte. Nu eşti *atras* de altcineva după ce tocmai te-ai despărţit de dragostea vieţii tale, nu-i aşa? Dar nu-i nimic.

Am pornit spre uşa livingului, şi în urma mea am auzit-o pe Ellie ridicându-se de pe scaun.

— Nu! a şuierat Ellie. Nu despre asta e vorba, şi nu de asta ţi-am povestit.

M-a urmat pe hol, dar nu o auzeam bine, pentru că îmi vuia sângele în urechi.

— Joss, ţi-am spus asta ca să laşi prostiile deoparte şi să te împaci cu el. Ascultă-mă, poate că...

Dar i-am trântit uşa în faţă.

— Joss, a strigat ea, lovind în uşă.

— Noapte bună, Els!

— La dracu'! am auzit-o bombănind, apoi paşii i s-au îndepărtat.

Am încercat. Am încercat din răsputeri. Dar când m-am ghemuit în pat, nu mi-am mai putut stăpâni lacrimile.

Capitolul 24

— Operaţia lui Ellie e mâine.

— Ai emoţii? m-a întrebat dr. Pritchard cu un aer înţelegător.

Am încuviinţat din cap, simţind că mi se strânge stomacul:

— Chirurgul are o reputaţie bună şi a spus că e o intervenţie relativ simplă, dar tot îmi fac griji.

— E firesc.

Am expirat lent şi am zâmbit uşor:

— La sfârşitul lui ianuarie, am avion spre Virginia. O să plec după cele două săptămâni de recuperare pe care Ellie le va petrece acasă.

Dr. Pritchard a ridicat din sprâncene:

— Da? Ce te-a făcut să iei decizia asta?

Curajul lui Ellie şi faptul că Braden a trecut peste despărţire.

— Braden a cunoscut pe cineva, aşa cum îmi doream. Dar Ellie a fost cea care m-a încurajat. A dat dovadă de multă stăpânire de sine în perioada asta, iar aseară am stat de vorbă cu ea şi, cu toate că o aşteaptă o operaţie dificilă, ea îşi făcea griji pentru *mine:* mi-a spus că dacă nu încerc să mă împac cu trecutul, n-am să mă fac bine niciodată.

Dr. Pritchard mi-a zâmbit cu un aer trist:

— Ellie te-a convins într-o singură conversaţie să faci ce-ţi tot spun eu de aproape şase luni?

— Cred că trebuia să primeşti un diagnostic îngrozitor şi să-ţi păstrezi curajul ca să mă faci să simt că sunt o mare laşă.

— Va trebui să adaug asta la repertoriul meu.

Am râs câteva clipe, apoi s-a lăsat între noi o tăcere apăsătoare.

— Mi-e frică, am recunoscut eu în cele din urmă. Am păstrat lucrurile

familiei mele într-un depozit. Mă duc să le vizitez mormintele şi poate că o să fac, în sfârşit, ceva cu toate lucrurile alea.

— Nu mi-ai spus că le-ai păstrat lucrurile.

— Da, le-am pus într-un depozit şi m-am prefăcut că nu există.

— E o decizie foarte bună, Joss.

— Da, aşa sper.

Apoi terapeuta s-a încruntat:

— Braden a găsit pe cineva?

— Asta mi-am dorit, am zis eu, ignorând durerea.

— Joss, ştiu că asta ţi-ai spus în sinea ta, şi totuşi, nu poate fi uşor să-l vezi cu altcineva atât de curând. Mai ales că o vreme s-a ţinut după tine şi ţi-a promis că nu se va da bătut.

— Ceea ce dovedeşte că am avut dreptate. Nu mă iubeşte.

— Dar eşti sigură că a găsit pe altcineva? Nu e o neînţelegere?

— Potrivit lui Ellie, nu.

— Atunci o călătorie în Virginia s-ar putea să fie exact ce-ţi trebuie în clipa asta.

— Ah, nu e o călătorie, am clătinat eu din cap. Mă rog, este şi nu este. Am de gând să mă întorc acolo definitiv, după ce se face bine Ellie. Când ajung acolo, vreau să-mi cumpăr o locuinţă, apoi mă întorc la Edinburgh să-mi închei socotelile...

Dr. Pritchard a clătinat din cap.

— Nu te înţeleg. Am crezut că Edinburgh e casa ta. Am crezut că Ellie e familia ta.

— Ellie e familia mea. Aşa va fi întotdeauna, am zâmbit eu trist. Dar nu-l pot vedea pe Braden cu altcineva, am recunoscut eu. E

drept că m-a prevenit. Tu, Ellie şi el — cu toţii m-aţi prevenit în legătură cu asta. Crezi că nu ştiu că a fost iraţional din partea mea să-l alung? m-am trezit eu ridicând tonul. Ştiu că a fost iraţional. Dar nu m-am putut abţine — mă simţeam ca şi când înăuntrul meu ar fi fost cineva care îl îndepărta de mine, pentru că îi era foarte teamă să nu-l piardă.

— Joss, a spus doctoriţa cea bună cu glas blând şi mângâietor, într-adevăr, a fost o decizie iraţională, dar care poate fi înţeleasă. În adolescenţă, ai suferit multe pierderi. Braden ştia ce faci. Tocmai de aceea nu voia să se dea bătut.

— S-a dat bătut când i-a ieşit în cale o pereche de picioare frumoase.

— Ăsta e adevărul motiv pentru care vrei să pleci?

— Ştiu că par o nebună. Acum sunt sigură că nu vreau să fiu cu el, dar în clipa următoare, când văd că e cu altcineva, îmi pierd minţile. Dar nu s-a schimbat nimic. Doar că nu vreau să fiu cu el, pentru că e clar că nu mă iubeşte aşa cum îl iubesc eu. Lui i-au plăcut doar senzaţiile tari ale cuceririi.

— Mă rog, ar trebui să stau de vorbă cu Braden să-mi spună părerea lui despre asta, dar cred că trebuie să ai o discuţie cu el. Joss, trebuie să-i spui toate astea înainte să pleci în Virginia, altfel te vei întreba întotdeauna ce ar fi putut să fie între voi. Ştii ce e mai înfricoşător decât să-ţi asumi un risc şi să pierzi?

Am clătinat din cap.

— Regretul, Joss. Regretul are efecte

îngrozitoare asupra unui om.

Ne-am dus cu toţii la spital. Chiar şi Hannah şi Declan. Când au venit s-o ducă în sala de operaţii, fiecare dintre noi a încercat s-o liniştească. La sfârşit, Adam ia dat o sărutare lungă şi tandră, care ar fi topit până şi inima cea mai lipsită de romantism. Ce păcat că îşi făcuse curaj abia după ce aflase de operaţia pe creier, dar aşa e viaţa uneori. Unii dintre noi au nevoie de un şut în fund.

Am rămas în sala de aşteptare, deşi medicii ne sfătuiseră să mergem acasă şi să ne întoarcem peste câteva ore. Însă niciunul dintre noi nu voia să plece. Am luat loc între Elodie şi Hannah. Clark stătea pe partea cealaltă a încăperii şi se uita la consola Nintendo a lui Declan, care se juca cu sonorul oprit. Braden stătea alături de Clark, iar în dreapta îl avea pe Adam. Tăceam cu toţii. M-am dus să iau cafea pentru toată lumea şi sucuri pentru copii. Apoi am plecat cu Hannah să cumpărăm nişte sendviciuri şi am încercat să discut cu ea despre cartea pe care o citea, dar nici ea, nici eu nu aveam chef de conversaţie. Dec a fost singurul care şi-a mâncat tot sendvişul, în timp ce noi, ceilalţi, am luat doar câteva guri, întrucât aveam stomacul prea plin de emoţii ca să mai încapă ceva.

Ştiaţi că timpul se opreşte când te afli într-o sală de aşteptare? Fără glumă. Pur şi simplu se opreşte. Te uiţi la ceas şi vezi că e ora douăsprezece şi un minut, apoi te uiţi iarăşi, după un interval care pentru tine pare o oră, şi vezi că, de fapt, e doar douăsprezece şi două minute.

Cu o noapte înainte, ca să uite de operaţie, Ellie îmi dăduse unghiile cu ojă. Când, după câteva ore, chirurgul a venit în sfârşit să stea de vorbă cu noi, deja curăţasem oja de pe toate unghiile.

Când a intrat dr. Dunham în sală, am sărit cu toţii în picioare. Ne-a zâmbit cu un aer obosit, dar perfect calm.

— Totul a mers foarte bine. Am îndepărtat tot chistul şi am trimis tumorile la biopsie. Ellie a fost dusă la salonul postoperator, dar va trece o vreme până îşi va reveni din anestezie. Ştiu că aţi stat aici toată ziua, aşa că vă sfătuiesc să mergeţi acasă şi să vă întoarceţi diseară, când încep orele de vizită.

Elodie a clătinat din cap, cu o mină îngrijorată:

— Vrem s-o vedem.

— Daţi-i un pic de timp, a răspuns blând dr. Dunham. Credeţi-mă, se simte bine. Vă puteţi întoarce diseară. Dar vă previn, probabil că

va fi în continuare foarte ameţită, iar partea dreaptă a feţei e foarte umflată din cauza operaţiei. E perfect normal.

Am strâns-o de mână pe Elodie:

— Vino. Mergem să luăm ceva de mâncare pentru copii şi ne întoarcem mai târziu.

— Da, mami, mi-e foame, s-a plâns Declan cu glas scăzut.

— Bine, a şoptit ea, deşi tot nu era convinsă.

— Mulţumesc, dr. Dunham, a zis Clark, întinzând mâna spre doctor, iar acesta i-a strâns-o cu un zâmbet blând.

După ce Adam şi Braden au dat şi ei mâna cu el, iar Elodie şi cu mine i-am zâmbit recunoscător, dr. Dunham ne-a lăsat singuri. Ne-am relaxat cu toţii, ştiind că Ellie trecuse cu bine de operaţie, dar încă eram nerăbdători s-o vedem.

Când am ieşit din spital, Braden a venit lângă mine şi m-a luat pe după umeri, şi abia atunci mi-am dat seama că nu mă mai gândisem de multă vreme la povestea mea cu el. Nu mă gândisem decât la Ellie.

Dar, imediat ce m-a atins, mi-am adus aminte de Isla şi m-am încordat. Braden a simţit şi m-a strâns mai tare pe după umeri.

— Jocelyn? a spus el pe un ton întrebător.

Nu m-am putut uita la el. I-am îndepărtat mâna şi, profitând de uimirea lui, m- am apropiat în grabă de Hannah.

În seara aceea, asistenta ne-a dus în salonul postoperator să o vizităm pe Ellie. Perdelele din jurul patului erau trase, iar Elodie şi Clark erau în faţa mea, aşa că, la început, nu am putut s-o văd. După ce au salutat-o în şoaptă şi s-au dat la o parte, am tresărit.

Nu mă aşteptam să fiu atât de speriată.

Dr. Dunham avea dreptate: era umflată la faţă, mai ales pe partea dreaptă, iar ochii încă îi erau înceţoşaţi din cauza anesteziei. Avea capul bandajat şi mi s-a strâns stomacul când m-am gândit că, în ziua aceea, cineva umblase cu bisturiul pe creierul ei.

M-a întâmpinat cu un zâmbet strâmb.

— Joss, a zis ea cu glas stins şi răguşit.

Îmi venea s-o iau la fugă. Ştiu, sună îngrozitor, dar aş fi vrut să scap de priveliştea aceea. De-a lungul vieţii, apropiaţii mei care

ajunseseră la spital nu sfârşiseră niciodată bine, şi, văzând-o pe Ellie întinsă pe pat, sleită de puteri şi atât de vulnerabilă, mi-am amintit că fuseserăm la un pas să o pierdem.

Am simţit că mă ia cineva de mână, iar când m-am întors, am văzut-o pe Hannah uitându-se în ochii mei. Era palidă — la fel de palidă pe cât mă simţeam eu —, iar degetele îi tremurau între ale mele. Şi era speriată. Am încercat să-i zâmbesc liniştitor, sperând că mi-a ieşit.

— Ellie se simte bine. Vino cu mine, am zis eu, apropiindu-mă de patul lui Ellie.

Am luat-o de mâna pe care Ellie o întinsese spre mama ei şi m-am simţit inundată de uşurare şi iubire când mi-a strâns uşor degetele.

— Sunt frumoasă? a îngăimat ea.

— Ca întotdeauna, draga mea, i-am zâmbit eu.

Apoi s-a uitat la Hannah şi i-a şoptit:

— Mă simt bine.

— Eşti sigură? s-a apropiat Hannah de pat, uitându-se speriată la capul bandajat al lui Hannah.

— Da.

Ellie încă era obosită. Ştiam că nu trebuie să stăm mult. Am tras-o uşor în spate pe Hannah şi i-am lăsat să se apropie pe Braden, Adam şi Declan. Bineînţeles, lui Declan i s-a părut că sora lui arăta mişto. Braden a salutat-o, iar Adam s-a lipit de pat şi nu mai voia să plece.

Ochii lui Ellie începeau să se închidă.

— Ar trebui s-o lăsăm să se odihnească, a poruncit Clark în şoaptă. Ne întoarcem mâine.

— Els, a şoptit Braden, iar ochii i s-au redeschis. Plecăm. Ne întoarcem mâine.

— Bine.

Adam a luat un scaun de lângă perete şi l-a aşezat lângă pat:

— Eu rămân.

Am încuviinţat cu toţii din cap, întrucât maxilarele lui încleştate ne-au convins că nu avea rost să ne opunem.

Ne-am luat la revedere în şoaptă şi am plecat, traversând spitalul într-o tăcere solemnă. Braden şi cu mine am rămas la urmă.

— Ce firavă părea, a zis Braden cu glas răguşit. Nu mă aşteptam să arate atât de rău.

— Umflătura o să dispară.

— Tu te simţi bine? mi-a aruncat el o privire precaută.

— Da.

— Nu arăţi bine.

— A fost o zi obositoare.

Ne-am oprit la... de fapt, nu ştiam unde eram. Spitalul era destul de complicat, cu o mulţime de parcări şi diferite intrări şi bariere galbene. Habar n-aveam unde eram. În fine, stăteam în faţa unei intrări, iar Elodie a oftat.

— Voi doi luaţi taxiul? ne-a întrebat ea.

Nu încăpeam toţi în maşina lui Clark. Venisem cu ei la spital, iar Adam şi Braden veniseră cu taxiul. M-am gândit că ar fi fost nepoliticos să propun ca Braden să ia un taxi, iar eu să urc cu ei în maşină.

— Merg eu cu taxiul. Braden, mergi tu cu ei.

— Mergem amândoi cu taxiul, a rânjit el cu subînţeles.

La dracu'!

Fără tragere de inimă, mi-am luat la revedere de la familia lui Ellie şi am aşteptat ca Braden să cheme un taxi. Am rămas lângă uşa spitalului, uitându-mă pe stradă după taxi. S-a apropiat de mine pe la spate şi i-am simţit mirosul parfumului. Nu mă simţeam în largul meu şi încercam să uit faptul că, deşi luasem cearşafurile de pe pat, nu le pusesem la spălat, pentru că încă păstrau mirosul lui Braden. *Aşa* eram de fapt.

— Îmi spui, te rog, de ce nu vorbeşti cu mine? a întrebat el iritat, suflându-mi aer fierbinte în ureche.

Am încovoiat umerii, depărtându-mă de el. Vocea lui avea asupra mea un efect pe care nu voiam să-l observe.

— Ba vorbesc cu tine, am insistat eu.

— Foarte puţin.

— Am multe probleme pe cap.

— Vrei să vorbeşti despre ele?

— Când am vrut eu să vorbesc despre problemele mele?

S-a apropiat de mine, mângâindu-mi şoldul, şi am simţit că mi se încălzeşte sângele şi mai tare.

— Vorbeai cu mine, Jocelyn. Nu te preface că nu-i aşa.

Văzând familiarul taxi negru apărând de după colţ şi venind în

direcţia noastră, m-am retras repede.

— A venit taxiul, am spus eu, şi am pornit spre el.

După ce ne-am urcat în taxi, mi-am dat seama că era iritat. Şi îl cunoşteam suficient de bine cât să ştiu că voia să stăm de vorbă, chiar dacă pentru asta ar fi fost nevoit să vină acasă după mine. Aşa că i-am dat şoferului adresa lui Jo din Leith[20].

Braden s-a uitat la mine, iar eu am ridicat din umeri:

— M-a rugat să trec pe la ea.

După alte câteva întrebări insipide şi după câteva răspunsuri monosilabice din partea mea, Braden s-a dat bătut, dar nu înainte să-mi arunce o privire letală, care voia să spună: *încă nu s-a terminat.*

Când am ajuns la adresa lui Jo, am coborât fără să-mi iau la revedere şi am urmărit taxiul îndepărtându-se de mine. Am sunat-o pe Jo să mă asigur că era acasă, apoi am urcat în apartamentul ei şi mi-am petrecut aproape toată noaptea acolo.

* * *

Ca să-l evit pe Braden, aveam nevoie de ingeniozitate. De fapt, nu-i adevărat, pur şi simplu trebuia să nu trec deloc pe la apartamentul din strada Dublin. În fiecare zi, fără excepţie, Braden îmi trimitea câte un mesaj să mă întrebe dacă voiam să treacă pe la mine cu taxiul, să mergem împreună la spital. I-am trimis de fiecare dată câte un politicos: *Nu, mulţumesc.* Când mergeam la Ellie, eram întotdeauna mai mulţi, deci mă simţeam în siguranţă. Acum stătea singură într-un salon, se plictisea la culme şi abia aştepta să se întoarcă acasă, dar trebuia să rămână o săptămână în spital. Capul i se dezumfla încetul cu încetul, dar se vedea clar că era epuizată. Ne lăsa pe toţi — pe toţi, adică pe Elodie — să pălăvrăgim în jurul ei, iar ea asculta cu zâmbetul pe buze. Din fericire, nu asistam la partea tristă: la plecare, lacrimile începeau să i se prelingă pe obraji. Nu apucam să văd partea asta, pentru că întotdeauna plecam prima. Când făceam asta, nedumerirea se citea nu doar în ochii lui Ellie, ci şi în ai celorlalţi. Încercam să mă revanşez, aducându-i câte un cadou caraghios de fiecare dată când o vizitam, dar ştiam că îi stătea pe limbă să mă întrebe ce era în neregulă.

Nu eram deloc surprinsă că Braden nu se ţinea după mine când plecam. Trecuse peste despărţire, aşa că nu avea nevoie să ştie de ce îl evitam. Sau cel puţin aşa credeam.

Am petrecut revelionul cu Jo. Am primit un telefon de la Rhian şi mesaje de la Craig, Alistair, Adam, Elodie, Clark, Hannah şi Declan.

Am primit un mesaj şi de la Braden: *La mulţi ani, Jocelyn. Sper să fie un an bun pentru tine. x*

Cine ar fi crezut că un mesaj poate fi atât de sfâşietor? Şi —

culmea! — i-am răspuns...

Şi ţie la fel.

Mda, chiar am făcut asta. Sunt o proastă.

Întrucât nu mai treceam pe la apartament, înotam la alt bazin şi evitam sala de fitness unde mergeam împreună, cred că, în cele din urmă, Braden şi-a dat seama că aflasem de Isla.

În a patra zi de când Ellie era în spital, cu doar câteva zile înainte să se întoarcă acasă, am primit încă un mesaj de la Braden.

Chiar trebuie să vorbim. Am trecut de câteva ori pe la apartament, dar nu te-am găsit acasă. Am putea să ne întâlnim undeva? x

Nu i-am răspuns. Sigur voia să-mi povestească despre noul manager de la Fire.

Dar n-a contat că nu i-am răspuns. Soarta deja aranjase să ne întâlnim. La două zile după ce am primit mesajul, am evitat să merg acasă şi m-am dus să iau prânzul într-un excelent pub din Grassmarket. După aceea, aveam de gând să pornesc spre George IV Bridge şi să o iau spre sud, spre Forrest Road, unde era un magazin cam kitsch, care îi plăcea lui Ellie. Se vindeau acolo nişte umbrele care semănau cu umbrelele de soare de pe vremuri, iar Ellie tot zicea că ar vrea să-şi cumpere una, dar încă nu apucase să treacă pe acolo. Aşa că intenţionam să-i cumpăr eu una şi să i-o ofer a doua zi, cu ocazia întoarcerii acasă.

După ce am luat prânzul şi am ieşit în Grassmarket, încercând să-mi bag portofelul în geantă, m-a strigat cineva:

— Jocelyn?

Am ridicat capul brusc, iar inima a început să-mi bată atât de tare, încât s-a desprins din piept şi mi s-a prăbuşit în stomac. În faţa mea, se afla Braden, iar alături de el era o blondă înaltă şi superbă. Tipa purta o fustă mulată, până la genunchi, o haină în stil victorian şi nişte pantofi sexy, cu tocuri înalte; avea un păr lung şi blond, perfect aranjat, iar machiajul era impecabil, la fel ca faţa ei.

Oare era reală?

Am urât-o din prima clipă.

— Braden, am zis eu cu glas scăzut, uitându-mă oriunde altundeva numai în ochii lui nu.

Trebuie să precizez că eram îmbrăcată cu nişte jeanşi tociţi în genunchi şi un tricou decolorat care făcea reclamă la o bere faimoasă, iar părul îmi era prins, ca de obicei, în coc.

Arătam ca naiba.

Îi uşurasem alegerea, nu?

— Ţi-am scris un mesaj, a zis el pe un ton enervant de aspru.

— Ştiu, am zis eu, privindu-l în ochi.

Fălcile i s-au încordat.

Isla şi-a dres glasul politicos, iar el a încercat să se relaxeze şi, fără să-şi ia ochii de la mine, a făcut prezentările:

— Isla, ea e Jocelyn. Jocelyn, ea e Isla, noul manager de la Fire.

Apelând la talentul meu actoricesc, am zâmbit politicos şi am dat mâna cu Isla, care mi-a zâmbit şi ea, privindu-mă cu un aer curios.

— Am auzit de tine, am spus eu cu subînţeles.

Braden s-a încordat, iar eu i-am zâmbit amar, uitându-mă în ochii lui cu un aer care voia să spună: *Da, am auzit de ea, dobitocule.*

Isla s-a întors spre Braden cu o expresie atrăgătoare şi seducătoare a buzelor:

— Le-ai povestit cunoştinţelor tale despre mine?

Dar Braden nu i-a răspuns, era prea ocupat să mă asasineze din priviri:

— Isla, ne poţi lăsa singuri câteva clipe, te rog?

Uau!

Dar apoi — minunea minunilor — m-a scos Bon Jovi din încurcătură. Îmi schimbasem de curând melodia de apel de la mobil: *Am inima frântă şi numai tu eşti de vină. Ai compromis ideea de iubire.*[21]

Nu fusesem tocmai subtilă în ziua când o alesesem.

Auzind piesa, Braden a ridicat o sprânceană, iar buzele i s-au arcuit într-un zâmbet enervant. Am scos telefonul din geantă. Rhian. Slavă Domnului!

— Trebuie să răspund. Vorbim mai încolo.

Zâmbetul i-a dispărut de pe chip, şi s-a încruntat:

— Joce...

— Rhian, am răspuns eu cu o bucurie exagerată, apoi i-am făcut cu mâna Islei, iar ea mi-a răspuns la salut cu un aer indiferent.

— Ai un ton ciudat, a pufnit Rhian.

Am pornit în grabă pe lângă puburi, îndreptându-mă spre Candlemaker Row, o scurtătură spre pod şi Forrest Road.

— Să ştii că de Crăciun nu ţi-am făcut cadoul pe care îl meritai.

— Cum adică?

— Pentru că tocmai mi-ai salvat pielea. Am să-ţi trimit un mic dar de mulţumire.

— Ah, ciocolată, te rog!

— Se face.

Timp de zece minute, am discutat cu ea vrute şi nevrute, în încercarea disperată de a domoli durerea îngrozitoare pe care mi-o stârnise în piept întâlnirea cu Braden. Dar efectul a fost de scurtă durată. M-am dus acasă, am strâns în braţe cearşaful, care încă păstra mirosul lui, şi am plâns trei ore, înainte să-mi fac curaj să-l bag la spălat.

Capitolul 25

Poate încă mă simţeam vinovată pentru că dădusem bir cu fugiţii în seara când Ellie aflase diagnosticul, aşa că am făcut exces de zel în pregătirea apartamentului pentru întoarcerea ei. Am făcut curat peste tot, dar mi-am ţinut în frâu avântul şi am lăsat lucrurile ei în dezordine, întrucât ştiam că asta o făcea să se simtă acasă. Am comandat pe internet o lenjerie de pat superbă, de un verde pal — ştiam că îi place verdele —, am cumpărat câteva perne decorative şi am pregătit patul ca pentru o prinţesă. Am cumpărat şi o masă specială, cu tăblie rotativă, concepută pentru cei care trebuie să mănânce în pat. Am cumpărat flori. Şi ciocolată. Şi i-am umplut frigiderul cu îngheţată Ben & Jerry's — preferata ei. Pe noptiera ei se afla un teanc cu ultimele numere din revistele ei preferate. Două reviste cu sudoku şi cuvinte încrucişate. Şi, lucrul cel mai extravagant, un mic televizor cu ecran plat şi cu DVD-player încorporat. Poate că era cam mult pentru o pacientă care nu trebuia să stea la pat decât două săptămâni, dar nu voiam să se plictisească.

— Dumnezeule! a făcut Ellie ochii mari când a intrat în dormitorul ei.

Avea braţul petrecut pe după talia lui Adam, iar Elodie, Clark şi Braden deja erau în cameră. Copiii erau la şcoală, aşa că au pierdut numărul *Joss face exces de zel.*

— Tu ai făcut toate astea? a întrebat Ellie, întorcându-se spre mine.

Am ridicat din umeri, simţindu-mă brusc foarte stânjenită:

— Nu e mare lucru.

Ellie a râs şi s-a apropiat uşor de mine:

— Eşti nemaipomenită.

— Dacă spui tu, am pufnit eu.

— Vino încoace.

Ne-am luat în braţe, iar eu m-am simţit — ca de obicei — precum o fetiţă care îşi îmbrăţişează mama, pentru că Ellie era atât de înaltă.

— Îmi place foarte mult. Mulţumesc.

— Mă bucur, i-am dat eu drumul şi m-am încruntat uşor. Acum întinde-te pe pat.

— O să fie amuzant.

Adam a ajutat-o să-şi dea jos pantofii şi să se întindă, iar Elodie s-a apropiat de mine:

— Doctorul a spus că trebuie să avem grijă să nu i se ude bandajele când

face duş.

— Deocamdată, ar putea face doar baie, am sugerat eu.

— Aşa e cel mai bine. Şi trebuie să se odihnească. Are voie să meargă, dar nu foarte mult.

— Am înţeles.

— Peste două săptămâni, trebuie să se întoarcă la spital să-i scoată bandajele.

— În regulă.

— Iar după alte trei luni o să meargă la un control. Dacă totul o să fie bine, o să mai meargă la control abia după încă un an.

M-am încruntat.

— Staţi un pic, m-am uitat eu la Ellie, cu un zâmbet plin de speranţă. Ai primit rezultatele de la biopsie?

— Nu i-a spus nimeni? s-a încruntat ea, privindu-i acuzator pe cei din jur.

Braden a oftat:

— Poate dacă n-ar fi evitat pe toată lumea, i-ar fi spus cineva.

— Hei! am dat eu din mână. Rezultatele, vă rog.

Ellie mi-a zâmbit:

— Tumori benigne.

Am răsuflat uşurată, auzind că predicţia făcută de Dr. Dunham se dovedise corectă.

— Cu asta ar fi trebuit să începi, am spus eu.

— Scuze.

— Nu-i nimic, am zis eu, şi i-am făcut cu ochiul lui Elodie: O să am mare grijă de ea. Apoi m-am uitat la Adam, care se aşezase pe pat, alături de Ellie:

— Desigur, dacă mă lasă iubiţelul.

Adam a făcut o grimasă:

— Sunt prea în vârstă ca să mi se spună „iubiţel”.

— Îmi place cum sună, a zâmbit Ellie

maliţios.

— Atunci spune-mi „iubiţel”.

— Mă duc să pun de cafea pentru toată lumea, că altfel mi se face rău de la atâta dulcegărie, am zis eu ironic şi am dat să ies din living.

Braden a păşit în faţa uşii, cu o mină inexpresivă.

— Trebuie să stăm de vorbă, a spus el, apoi s-a întors şi a ieşit din cameră, iar eu m-am văzut nevoită să pornesc în urma lui.

L-am găsit în camera mea şi, imediat după ce am intrat, a trecut pe lângă mine şi a închis uşa.

— Puteam să stăm de vorbă şi în living, i-am spus eu pe un ton iritat.

Nu-mi plăcea că venise în camera mea, care era atât de plină de amintiri. În plus, prezenţa lui acolo întotdeauna fusese copleşitoare.

Drept răspuns, s-a apropiat lent de mine, oprindu-se când mai erau doar câţiva centimetri între noi. Îmi venea să fac un pas în spate, dar nu voiam să-i ofer satisfacţia asta. M-am uitat sfidător, iar el a plecat un pic capul, astfel încât să mă poată privi direct în ochi.

— Am vrut să te las să petreci mai mult timp singură, dar situaţia asta deja a devenit ridicolă.

Am dat capul pe spate:

— Ce?

Braden a mijit ochii lui superbi şi furioşi:

— Nu eşti niciodată aici. Te vezi cu altcineva? Dacă e aşa, jur că...

Clocoteam de furie.

— Glumeşti? am strigat eu, uitând că era lume în casă.

— Spune-mi, ce naiba se întâmplă?

Am inspirat adânc, încercând să mă liniştesc:

— Eşti un dobitoc. Vii aici şi mă acuzi că mă văd pe ascuns cu altcineva, deşi tu ţi-o tragi cu blonda pe care ai angajat-o la club.

A venit rândul lui Braden să dea capul pe spate cu un aer şocat. Iar privirea lui. Ei bine, să zicem doar că privirea lui era un mod politicos de a-mi spune că îmi lipsea o doagă.

— Isla? Îţi închipui că mi-o trag cu

Isla? Nu pot să cred.

Eram complet dezorientată. Mi-am încrucişat braţele pe piept, încercând să dau impresia că aş fi deţinut controlul asupra conversaţiei.

— Ellie mi-a povestit tot.

A rămas cu gura căscată — la propriu. Mi s-ar fi părut amuzant, dacă toată povestea asta n-ar fi fost ca un cuţit în stomac pentru mine.

— Ellie? Ce ţi-a spus, mai exact?

— Ca aţi luat masa împreună. Tu, Ellie, Adam şi cu ea aţi ieşit la restaurant, iar tu ai flirtat cu ea.

A venit rândul lui Braden să încrucişeze braţele pe piept, iar materialul moale i s-a întins pe bicepşi, scoţându-i în relief. Am avut un flashback cu el deasupra mea, imobilizându-mi încheieturile mâinilor pe saltea şi încordând muşchii braţelor, în timp ce se afunda în mine iar şi iar.

M-am înroşit, îndepărtând imaginea din minte.

La naiba!

— Ellie ţi-a zis că a luat masa cu mine şi cu Isla şi că am flirtat cu ea? m-a întrebat el lent, ca şi când aş fi fost un pacient psihiatric.

— Da, am răspuns eu printre dinţi.

— Dacă nu s-ar fi operat de curând, jur că aş fi omorât-o, nu alta.

— Ce? am clipit eu.

Braden a făcut încă un pas spre mine, ceea ce m-a obligat să fac un pas în spate, pentru că nu voiam să mi se strivească sânii de pieptul lui.

— Nu am luat niciodată prânzul cu Ellie şi Isla. Ellie a făcut cunoştinţă cu ea când a trecut cu Adam pe la club să-mi aducă un card USB, pe care îl lăsasem la apartament. S-au văzut doar două secunde.

M-am scărpinat după ureche, întrucât nu-mi plăcea deloc postura în care mă plasa această nouă informaţie.

— De ce mi-ar fi spus una ca asta?

Braden a oftat adânc şi s-a întors, trecând o mână prin păr, cu un aer enervat.

— Nu ştiu. Poate pentru că i-am spus că vreau să te las să petreci mai mult timp singură. Ăsta era următorul pas în planul meu de a

te recâştiga, dar lui Ellie nu i s-a părut o idee bună. Acum îmi dau seama că, după părerea ei, următorul pas trebuia să fie gelozia, mi-a explicat el, clătinând din cap, apoi mi-a aruncat o privire indescifrabilă. Dar se pare că s-a înşelat.

Braden se uita prin cameră, încercând să-şi pună gândurile în ordine, în timp ce eu mă străduiam să accept că Braden încă nu se împăcase cu ideea despărţirii noastre. Dar tot nu puteam înţelege de ce mă rănise Ellie cu minciuna asta. Şi mă întrebam când învăţase să mintă atât de bine. Când o cunoscusem, habar n-avea să spună o minciună.

Oh.

Vina mea?

— Tot nu înţeleg. Am văzut-o pe Isla, şi e exact genul tău. Şi e clar că flirta cu tine.

— De ce îţi pasă? a rânjit el, plimbându-şi mâinile pe biblioteca mea. Mi-ai spus că nu vrei...

Dar s-a oprit, iar trupul i s-a încordat brusc. Părea că tocmai observase ceva.

— Ce-i? am spus eu.

Cu capul plecat, a luat ceva din bibliotecă, apoi s-a întors spre mine cu o privire acuzatoare.

— Pleci undeva? a întrebat el, arătându-mi printul biletului electronic pentru avionul spre Virginia.

Creierul şi emoţiile mele încă încercau să decidă dacă informaţia pe care tocmai o aflasem îmi afecta planurile, aşa că mintea mi-a sugerat să spun ceea ce, tehnic vorbind, era adevărat:

— Mă duc acasă.

Mi-am dat seama că era grav. Mi-am dat seama că era grav, pentru că Braden n-a spus nimic. M-a fixat cu o privire pe care nu voiam s-o mai văd niciodată în ochii lui, apoi s-a răsucit pe călcâie şi a ieşit din dormitor, trântind uşa în urma sa.

Nicio ceartă. Nicio discuţie.

Iarăşi mi-a venit să plâng. După ani de zile în care îmi înăbuşisem lacrimile, le dădusem în sfârşit frâu liber şi părea că nu mai aveam cum să le opresc. Buzele îmi tremurau şi mi-am strâns trunchiul în braţe, încercând să domolesc tremurul care îmi scutura

trupul.

Zece minute mai târziu, m-am simţit suficient de calmă cât să pun de cafea pentru toată lumea şi să mă întorc în camera lui Ellie. Braden stătea în colţul dormitorului şi nici măcar nu s-a uitat la mine când am intrat.

Am creat o tensiune îngrozitoare în dormitorul lui Ellie. Toată lumea ne auzise certându-ne şi toată lumea auzise că Braden trântise atât de tare uşa de lemn de la dormitorul meu, încât n-a lipsit mult s-o facă ţăndări. Era o atmosferă apăsătoare.

În cele din urmă, dându-şi seama că starea lui otrăvea întoarcerea triumfală a lui Ellie, Braden s-a ridicat în picioare şi, înainte să plece, a sărutat-o pe frunte şi i-a spus că avea să revină mai târziu. Ellie a încuviinţat din cap şi l-a urmărit cu privirea, muşcându-şi buza cu un aer îngrijorat, apoi s-a uitat la mine, iar eu am întors repede capul în altă parte, ca un elev vinovat.

Elodie şi Clark au plecat la puţin timp după aceea, iar când am dat să mă ridic şi eu, Ellie m-a oprit:

— Ce s-a întâmplat între tine şi Braden?

— Ellie, n-am de gând să te amestec în drama noastră, când tu încă eşti în convalescenţă.

— Cumva e vorba despre mica mea minciună albă în legătură cu Isla?

Am ridicat o sprânceană şi m-am uitat la faţa ruşinată a lui Ellie.

— Da, tocmai am aflat.

Ellie i-a aruncat o privire lui Adam, care s-a încruntat cu un aer nedumerit.

— Am făcut un lucru rău, a spus ea.

Adam a încuviinţat din cap:

— Asta am înţeles. Dar ce s-a întâmplat?

— I-am spus lui Joss că tu şi cu mine am luat masa cu Isla şi Braden şi că i-am văzut flirtând unul cu altul.

Adam s-a dat în spate, la fel ca Braden. De fapt, am observat că ei aveau multe gesturi asemănătoare. Petreceau prea mult timp împreună.

— N-am luat masa cu ei. Doar am trecut pe la club şi am stat câteva clipe.

— Jocul ăsta nu mi se pare amuzant, am pufnit eu, uitând că aveam în

faţă o convalescentă. De ce m-ai minţit?

Ochii lui Ellie erau trişti şi rugători. Cu o asemenea faţă drăgălaşă, ar fi putut scăpa basma curată şi după o crimă.

— Braden mi-a povestit că insistenţele lui nu dădeau roade, aşa că i-a venit ideea prostească de a se retrage o vreme, ca să ţi se facă foarte dor şi, în cele din urmă, să te întorci la el. Iar eu i-am zis că nu e un plan bun, pentru că eşti prea încăpăţânată.

De fapt, *chiar* mi se făcuse dor de el. Nenorocitul mă cunoştea foarte bine.

— Aha, am răspuns eu pe un ton neutru.

— Erai foarte încăpăţânată, Joss. M-am gândit că, dacă te fac geloasă, o să te sperii şi o să încerci să-l recâştigi.

Cu faţa palidă, s-a uitat în ochii lui Adam:

— Dar n-a ieşit cum voiam eu.

— Îmi dau seama, a zis el cu glas scăzut, încercând să nu zâmbească.

Nu era deloc amuzant!

— Norocul tău e că tocmai ai suferit o operaţie pe creier.

— Scuze, Joss, a scâncit ea, dar apoi privirea i s-a înseninat. Am vrut să-ţi spun înainte de operaţie, dar în ziua aia am fost atât de speriată, că am uitat. Dar acum ştii adevărul. Lasă cearta deoparte şi încearcă să-l recâştigi.

Am oftat:

— Acum, *el* e supărat pe *mine*.

— Pentru că n-ai avut încredere în el?

— Ceva de genul ăsta, am spus eu, întrebându-mă ce naiba aveam să fac în continuare.

— Mă ierţi? m-a întrebat Ellie în şoaptă.

Am dat ochii peste cap:

— Bineînţeles. Dar... de acum înainte

să nu mai încerci să apropii un tip şi o tipă. Habar n-ai cum se face.

Cu un aer abătut, le-am făcut cu mâna şi am ieşit din dormitor, închizând uşa cu grijă. M-am aşezat la maşina de scris şi m-am uitat în gol la ultima pagină pe care o scrisesem, încercând să-mi dau seama ce însemnau toate astea pentru mine. Dr. Pritchard îmi spusese că aveam să regret dacă nu eram sinceră cu Braden. Şi adevărul este că toate grijile mele dinainte — că nu eram suficient de bună, că Braden era atât de pasional, teama faţă de ce ni se putea întâmpla pe viitor — păreau fleacuri după ce aflasem ce efect avea asupra mea gândul că nu mă iubea. Trebuia să stau de vorbă cu el.

Nu mă răzgândisem, voiam în continuare să merg în Virginia, să mă împac cu moartea familiei mele.

Dar ştiam că trebuia să stau de vorbă cu el.

Abia apoi mi-am dat seama. M-am răsucit cu scaunul şi m-am uitat în bibliotecă, acolo unde pusesem biletul. Nu mai era acolo. Şi, dacă mă gândeam bine, nici nu-l văzusem pe Braden punându-l la loc.

Doamne, îmi furase biletul!

M-am simţit inundată de un val de energie furioasă. Pasional! Braden, pasional? Era un dobitoc arogant! Mi-am vârât picioarele în cizme, mi-am luat haina pe umeri şi i-am încheiat greşit nasturii, străduindu-mă să-mi înăbuş strigătele exasperate. Mi-am înhăţat cheile şi geanta, apoi, încercând să-mi iau un aer calm, le-am spus lui Adam şi Ellie că plec de acasă.

— Bine, mi-au răspuns ei prin uşă, apoi am ieşit valvârtej din casă, cu mâna ridicată după un taxi.

Nu puteam gândi. Nu puteam respira. Era prea de tot! Să-mi fure biletul de avion! Un adevărat om al cavernelor!

Când am ajuns, aproape că am aruncat banii spre taximetrist, am sărit din maşină şi am pornit în fugă prin Quartermile, spre intrarea în blocul unde locuia Braden. Când am sunat, ştiam că Braden mă poate vedea pe sistemul de supraveghere video, aşa că m-am uitat încruntată în cameră, aşteptându-mă să nu-mi deschidă.

Dar m-a lăsat să intru.

A fost cea mai lungă călătorie cu liftul din viaţa mea.

Când am ieşit din cabină, l-am găsit pe Braden aşteptând în uşa apartamentului, cu un aer relaxat şi indiferent, în jeanşi, pulover şi cu picioarele goale. A făcut repede un pas în spate, iar eu am trecut pe lângă el, dând buzna în apartament.

Odată intrată, m-am întors şi aproape că mi-am pierdut echilibrul, atât de înverşunată eram.

Dobitocul se uita la mine zâmbind ironic, iar după ce a închis uşa, s-a apropiat tacticos de mine.

— Nu e amuzant, am răbufnit eu.

Poate aveam un ton exagerat, dar eram copleşită de talmeş-balmeşul de emoţii pe care *el* mi le pricinuise în ultimele săptămâni.

Mă rog, poate că jumătate dintre ele mi le pricinuisem singură, dar eram furioasă şi pe mine. Şi totuşi, nu mă puteam certa cu mine însămi, aşa că mă certam cu *el!*

Zâmbetul ironic i-a dispărut de pe chip, şi a reapărut mina încruntată.

— Ştiu că nu e deloc amuzant, credemă.

Am întins mâna:

— Dă-mi biletul înapoi, Braden. Nu glumesc.

A încuviinţat din cap şi a scos biletul din buzunarul de la spate:

— Biletul ăsta?

— Da, dă-mi-l.

În schimb, Braden mi-a pricinuit o furie vulcanică: a rupt biletul în faţa mea, aruncând bucăţile pe podea.

— Care bilet?

Deşi undeva în adâncul creierului meu era cuibărită ideea că puteam scoate la imprimantă un alt bilet... mi-am pierdut cumpătul.

Cu un urlet animalic, de care nici măcar nu mă ştiam în stare, am ridicat mâinile şi m-am năpustit asupra lui cu atâta putere, încât l-am făcut să se clatine. Dintr-odată, am simţit în stomac ultimele şase luni de frământări sufleteşti şi schimbările dramatice pe care Braden le pricinuise în viaţa mea — nesiguranţa, gelozia, suferinţa.

— Te urăsc! am ţipat eu, vorbele desprinzându-se de pe buzele mele ca şi când ar fi avut o voinţă proprie, apoi am întors capul în altă parte. Mă simţeam bine până să te cunosc!

M-am uitat iarăşi la chipul lui ca de piatră şi am simţit că mă înţeapă ochii:

— De ce?

Vocea mi s-a frânt, iar lacrimile mi s-au prelins pe obraji.

— Mă simţeam bine. Eram în siguranţă şi mă simţeam bine. Sunt defectă, Braden. Nu mai încerca să mă repari şi lasă-mă aşa, defectă!

A clătinat lent din cap, cu ochi strălucitori, şi am rămas nemişcată, în timp ce el se apropia de mine. Am închis ochii când m-a atins, iar mâinile lui m-au apucat de umeri şi m-au lipit de pieptul său.

— Nu eşti defectă.

Am deschis ochii şi m-am uitat la chipul lui frumos — chipul lui frumos şi îndurerat.

— Ba sunt.

— Ba nu, nu eşti, a spus el, clătinând furios din cap.

Şi-a apropiat faţa de a mea, şi m-am trezit ţintuită de ochii lui albaştri, fascinată de striaţiile lor argintii.

— Jocelyn, nu eşti stricată, draga mea, mi-a şoptit el răguşit, cu ochi rugători. Ai doar nişte crăpături, dar cu toţii avem câteva.

Lacrimile mi se prelingeau în continuare pe obraz şi, cu buzele tremurânde, i-am răspuns tot în şoaptă:

— Nu te urăsc.

Ne-am uitat unul în ochii celuilalt. Atâta emoţie, atâta incertitudine — totul se acumulase în exces în jurul nostru, iar atmosfera devenise încărcată, frenetică. Expresia lui Braden s-a schimbat, iar ochii lui scăpărători au coborât spre gura mea.

N-aş putea spune cine s-a apropiat de cine, dar, după câteva secunde, buzele mele erau strivite sub ale sale, şi mâna lui m-a tras aproape dureros de păr, desfăcându-mi agrafa cu care îmi fixasem cocul, iar pletele mi s-au răsfirat pe umeri. Apoi limba i s-a împletit cu a mea, şi i-am simţit gustul, mirosul, forţa covârşitoare.

Îmi fusese dor de el.

Dar încă eram furioasă, iar sărutul apăsat, din care nu încercam să mă desprind, mi-a dat de înţeles că şi Braden era furios. Şi totuşi, asta nu ne-a împiedicat. Buzele ni s-au dezlipit preţ de câteva secunde, timp în care Braden mi-a desfăcut nasturii şi mi-a dat haina jos. Am tras de marginea puloverului său şi i l-am dat jos frenetic, apoi i-am mângâiat pieptul şi abdomenul tare şi fierbinte. M-am năpustit asupra lui pentru o nouă sărutare, dar Braden încă nu terminase cu hainele mele. M-am îndepărtat nerăbdătoare de el şi l-am ajutat să-mi dea jos puloverul, dar apoi n-am mai aşteptat.

L-am luat pe după gât, i-am apropiat capul de al meu şi l-am sărutat pentru toate zilele în care nu-l sărutasem. Era un vălmăşag disperat şi voluptuos de limbi şi respiraţii fierbinţi, iar sărutul acela umed şi apăsat a fost suficient pentru a mă face să pulsez.

Eram atât de excitată, încât abia am simţit când Braden m-a lipit nu tocmai blând de perete. Gura i s-a desprins de a mea şi mi-a presărat sărutări pe gât, iar braţele sale puternice m-au apucat de coapse şi mi-am înfăşurat picioarele în jurul taliei lui. Spatele mi-a alunecat pe perete, iar mădularul lui tare m-a împuns între picioare, prin pantalonii mei şi ai lui.

— La naiba, a murmurat Braden cu

pasiune, gura lui coborând spre ridicătura unuia dintre sâni.

Cu o mână mă sprijinea sub fese, iar cu cealaltă mi-a tras sutienul în jos, lăsând aerul răcoros să-mi mângâie sfârcul. Braden mi l-a strâns între buze, şi am gemut uşor, simţind fiorul de plăcere dintre picioare. Mi-am împins şoldurile în faţă, frecându-mă de erecţia lui Braden.

— Nu mai am răbdare, am şoptit eu, apucându-l de umeri.

Ca şi când ar fi vrut să mă testeze, Braden mi-a desfăcut nasturii de la pantaloni, apoi şi-a vârât mâna în chiloţii mei. Am gemut şi m-am apăsat în degetele lui, simţind cum se adâncesc în mine.

— Doamne, a şoptit el, sprijinind capul pe pieptul meu, în timp ce degetele lui intrau şi ieşeau din mine. Atât de umedă şi de strâmtă, iubito. Mereu.

— Acum, am murmurat eu, înfigându-mi unghiile în pielea lui. Braden...

Fără să-mi dea drumul, Braden s-a întors şi m-a aşezat pe canapea, apoi mi-a dat repede jeanşii jos. În timp ce eu îmi desfăceam sutienul, el mi-a tras chiloţii în jos, iar eu i-am aruncat cu o mişcare scurtă din picior. Gâfâind de nerăbdare, cu pielea încinsă, m-am întins pe spate, depărtând picioarele pentru el.

— Acum, Braden.

Rămăsese nemişcat şi se uita la mine — eram goală sub el, cu pieptul ridicându-se şi coborând în ritmul respiraţiei mele precipitate şi excitate, cu părul răsfirat în jurul capului. Expresia lui s-a schimbat — nu era mai puţin excitat, dar părea mai blând. Şi-a lipit palma de abdomenul meu tremurător, apoi a ridicat-o uşor spre sâni, ajungându-mi până la mandibulă, iar pe picioarele goale îi simţeam pantalonii aspri.

— Cere-mi, mi-a şoptit el răguşit pe buze.

Mi-am coborât mâna între noi, desfăcându-i fermoarul de la jeanşi. Degetele mi s-au strecurat în boxerii lui, cuprinzându-i mădularul. I l-am scos, iar el a închis ochii, cu respiraţia întretăiată.

— Vreau să mă fuţi, am murmurat eu, lingându-i uşor buzele, iar el a redeschis ochii, fixându-mă cu o privire scăpărătoare. Te rog.

Cu mârâitul căruia îi simţisem lipsa, Braden şi-a coborât un pic pantalonii, apoi mi-a cuprins mâna cu a lui şi, împreună, i-am ghidat

mădularul între picioarele mele. Simţindu-i atingerea uşoară, am devenit şi mai umedă. I-am dat drumul şi i-am cuprins fundul cu ambele mâini, iar el s-a adâncit uşor în mine. L-am strâns de fese, îndemnându-l să iuţească ritmul.

Ceea ce a şi făcut — cu plăcere.

— Mai tare, am gemut eu. Mai tare, Braden. Mai tare.

Era o rugăminte care îl aţâţa întotdeauna. M-a sărutat, apoi a intrat iarăşi în mine, iar stomacul mi s-a umplut de plăcere, simţindu-l în adâncul meu. Am dat capul pe spate şi am scos un strigăt, ritmul lui delicios smulgându-mi gemete din ce în ce mai puternice. Felul în care mă răscolea cu mădularul, trupul lui încordat deasupra mea, gâfâiturile noastre excitate, gemetele şi zgomotele umede ale penetrării — toate astea mă purtau cu iuţeală spre orgasm, iar în cele din urmă mi-am dat drumul, strigându-i numele. A fost atât de intens, vaginul meu pulsând în jurul lui Braden, încât l-am adus şi pe el la orgasm — trupul i s-a încordat, iar şoldurile lui au continuat să se opintească în mine, prelungind descătuşarea amândurora.

Cel mai bun sex din viaţa mea.

Braden a gemut şi s-a prăbuşit peste mine. L-am mângâiat uşor pe fese, apoi mi-am ridicat palmele pe spatele lui, strângându-l în braţe.

A întors uşor capul şi m-a sărutat uşor:

— Mai eşti supărată pe mine? A şoptit el.

Am oftat:

— Voiam să mă întorc acasă să fac ce ar fi trebuit făcut cu opt ani în urmă. Voiam să mă întorc acasă să-mi iau rămas-bun de la familia mea.

Braden a rămas nemişcat, apoi a ridicat capul şi s-a uitat în ochii mei, cu un aer plin de remuşcări:

— Doamne, îmi pare atât de rău, iubito. Pentru bilet.

Mi-am muşcat buza:

— Pot să-l scot din nou la imprimantă. Şi... mă gândeam să mă întorc definitiv în Virginia, după ce Ellie se repune pe picioare.

Remuşcările lui au dispărut într-o clipă:

— Peste cadavrul meu.

— Mi-am imaginat că o să spui asta.

S-a încruntat:

— Încă sunt în tine.

— Simt asta, am zâmbit eu surprinsă.

— Măcar lasă-mă să ies din tine, înainte să-mi spui că ai de gând să mă părăseşti.

Am ridicat capul şi l-am sărutat pe gură:

— Încă nu sunt sigură că o să rămân acolo.

Întrucât era obişnuit ca nimic legat de mine să nu fie limpede, Braden a oftat uşor şi a ieşit din mine. Şi-a vârât mădularul la loc în pantaloni, s-a ridicat în picioare şi mi-a întins mâna. Hotărând să am din nou încredere în el, l-am lăsat să mă ridice în picioare şi am pornit în urma lui spre dormitorul de la etaj.

— Urcă în pat, mi-a spus el.

Întrucât eram goală, satisfăcută şi deloc dornică să mă opun, m-am vârât în pat. L-am urmărit cu plăcere dezbrăcându-se complet şi venind lângă mine. M-a tras lângă el, şi mi-am sprijinit capul pe pieptul lui cald.

— Ei bine, ce ai de gând să faci?

Grea întrebare. De unde să încep?

— Am avut o familie foarte frumoasă, Braden, i-am spus eu cu glas scăzut.

Fiecare vorbă îmi era impregnată de o durere pe care o ascunsesem prea multă vreme. Braden a simţit şi m-a strâns mai tare în braţe.

— Mama era orfană, am continuat eu. A crescut într-o familie adoptivă, apoi s-a mutat în State cu o viză de lucru. Când l-a cunoscut pe tata, era angajată la biblioteca facultăţii. S-au îndrăgostit unul de altul, s-au căsătorit şi, o vreme, au trăit fericiţi. Părinţii mei nu erau la fel ca ai prietenilor mei. Când aveam paisprezece ani, ei încă se sărutau pe furiş, crezând că nu-i văd. Erau nebuni unul după altul.

Am simţit că mi se pune un nod în gât, dar am încercat să mă controlez.

— Ţineau foarte mult la mine şi la Beth. Mama era foarte protectoare şi un pic autoritară, pentru că nu

voia ca eu şi sora mea să ne simţim singure, aşa cum s-a simţit ea în copilărie. Mi se părea că era mai mişto decât alte mame, am zâmbit eu, pentru că avea un accent interesant şi pentru că spunea lucrurile verde în faţă, dar într-un mod foarte amuzant, care le şoca pe unele dintre casnicele scorţoase din oraşul nostru.

— Îmi aminteşte de o persoană pe care o cunosc, a şoptit Braden pe un ton amuzat. Am surâs la gândul că s-ar putea să semăn un pic cu mama.

— Zău? Ce mai, mama era minunată. Şi tata era nemaipomenit. Era genul de tată care vine zilnic la tine să te întrebe ce mai faci. Chiar şi când am crescut şi m-am transformat într-o creatură cu totul nouă, numită adolescentă, erau întotdeauna mereu lângă mine.

Am simţit că mi se prelinge o lacrimă pe obraz.

— Eram fericiţi, am şoptit eu, pronunţând cu greu cuvintele.

Braden m-a sărutat pe păr, strângându-mă atât de tare de braţ, încât m-a durut.

— Îmi pare rău, iubito.

— În viaţă se întâmplă şi necazuri, nu? mi-am şters eu repede lacrimile. Într-o zi, eram în clasă şi poliţia a venit să-mi spună că tata virase într-un camion, ca să evite un tip care căzuse de pe motocicletă. Au murit. Mama. Tata. Beth. Mi-am pierdut părinţii şi am pierdut o surioară pe care încă nu apucasem să o cunosc bine. Deşi o ştiam suficient de bine cât să o ador. Ştiam că plângea dacă nu avea în preajmă ursuleţul ei preferat — un ursuleţ maro, vechi şi ponosit, cu o panglică

albastră în jurul gâtului, care fusese al meu şi încă îmi păstra mirosul. Îl chema Ted. Într-adevăr, un nume original... Ştiam că avea un gust muzical sofisticat, pentru că dacă voiai s-o opreşti din plâns nu trebuia decât să-i pui melodia *MMMBop* a formaţiei Hanson, am râs eu trist. Iar când aveam o zi proastă, nu trebuia decât s-o iau în braţe, s-o strâng la piept, să-i miros pielea şi să-i simt trupul mic şi cald ca să-mi dau seama că totul era bine. După ce au dispărut din viaţa mea, mi-am pierdut busola. Am fost plasată într-o familie cu mulţi copii, aşa că părinţii mei adoptivi nu prea aveau timp de mine, ceea ce îmi convenea, pentru că puteam face orice voiam. Nu puteam să uit de durere, decât dacă făceam chestii tâmpite, din cauza cărora mă simţeam apoi ca dracu'. Mi-am pierdut virginitatea prea devreme şi beam mult prea mult. Apoi, după ce a murit Dru, pur şi simplu m-am oprit. Am fost încredinţată altei familii adoptive, în cealaltă parte a oraşului. Era o familie mai săracă, dar aveau mai puţini copii, între care şi o fată foarte mişto. Voia să aibă o soră mai mare, dar...

Am inspirat adânc, simţind că iarăşi mă copleşeşte vinovăţia.

— Nu voiam să fiu nimic pentru nimeni. Fata avea nevoie de cineva, dar eu nu i-am fost alături. Nici măcar nu ştiu ce s-a întâmplat cu ea după ce am plecat.

Am oftat, clătinând din cap cu regret:

— În anii cât am stat acolo, am fost doar la puţine petreceri. Şi de fiecare dată am sfârşit cu un tip pe care nu-l cunoşteam şi pe care nici nu voiam să-l cunosc.

Am oftat încă o dată:

— Adevărul e că, în fiecare an, ieşeam în aceeaşi zi. La o petrecere sau într-un bar. Nu conta unde, câtă vreme mă ajuta să uit. Opt ani de zile, mi-am îngropat familia în adâncul meu, prefăcându-mă că n-a existat niciodată, pentru că da, cum ai spus şi tu, era mai uşor să mă prefac că nu i-am avut niciodată decât să înfrunt suferinţa pricinuită de pierderea lor. Acum îmi dau seama cât de nedrept a fost faţă de ei. Faţă de amintirea lor.

Am încleştat maxilarele să-mi înăbuş lacrimile, dar tot au izbucnit, picurând pe pieptul lui Braden.

— Noaptea în care ieşeam în oraş era comemorarea morţii lor. Dar am încetat să mai fac asta după ce am împlinit optsprezece ani. În anul ăla, m-am dus la o petrecere şi nu-mi mai amintesc nimic din ce s-a întâmplat după ce am ajuns acolo. A doua zi, când m-am trezit, eram goală într-un pat, cu *doi* tipi pe care nu-i cunoşteam.

Braden a înjurat printre dinţi.

— Jocelyn...

Era furios, şi îl înţelegeam.

— Crede-mă, îmi dau seama ce simţi. Şi eu am fost furioasă pe mine. Eram speriată şi mă simţeam agresată. Mi s-ar fi putut întâmpla orice. Iar sexual vorbind...

— Încetează.

Tonul lui sumbru m-a făcut să mă opresc.

— Am fost la un control, şi, slavă Domnului, tipii ăia nu mi-au dat nicio boală. Dar nu m-am mai culcat cu nimeni de atunci. Până la tine.

Iarăşi m-a strâns în braţe.

— Braden, s-ar putea să nu-mi dispară

niciodată teama de ziua de mâine, am recunoscut eu calm. Mă sperie viitorul şi ce poate el să-mi răpească. Iar uneori mă pierd cu firea şi, în astfel de momente, îi pot răni pe cei apropiaţi.

— Înţeleg asta. E o problemă căreia pot să-i fac faţă. Trebuie să ai încredere în mine.

— Credeam că tu eşti cel căruia îi e greu să aibă încredere, am bombănit eu.

— Am încredere în *tine,* iubito. Tu nu te vezi aşa cum te văd eu.

Am desenat un mic „J” cu degetul pe pieptul lui.

— Şi eu am încredere în tine, dar nu mă aşteptam ca Ellie să mă mintă, aşa că am crezut-o pe cuvânt. Îmi pare rău.

Braden a răsuflat uşurat.

— Te iubesc, Jocelyn. Ultimele săptămâni au fost un coşmar din mai multe motive.

Mi-am amintit de blonda cu picioare lungi, din pricina căreia suferisem atât de mult.

— Şi Isla?

— Jur că nu m-am culcat cu ea.

— S-a întâmplat ceva între voi?

Am simţit că îi încremeneşte pieptul.

— Braden?

A oftat adânc.

— Ieri m-a sărutat. Dar nu i-am răspuns la sărut. Am dat-o la o parte şi i-am povestit despre tine.

Am tăcut preţ de o clipă, apoi i-am răspuns pe un ton hotărât:

— Trebuie să o concediezi.

Braden a pufnit:

— Recunoşti, în sfârşit, că mă iubeşti?

— Nu-ţi pot promite că va fi uşor, Braden. Probabil că întotdeauna voi fi un pic iraţională în legătură cu viitorul. O să-mi fac multe griji.

— Ţi-am spus că pot face faţă, iubito.

— De ce?

— Pentru că — a oftat — mă faci să râd, mă provoci şi mă exciţi cum n-a mai făcut-o nimeni. Când nu eşti în preajma mea, simt că îmi lipseşte ceva cu adevărat important. Atât de important, încât nu mă simt eu însumi. N-am mai simţit niciodată că o femeie e a mea. Dar tu eşti a mea, Jocelyn. Am ştiut asta din clipa când te-am cunoscut. Şi eu sunt al tău. Nu vreau să fiu al nimănui altcuiva, iubito.

M-am sprijinit într-un cot, să-l pot privi în ochi, apoi m-am lăsat pe el şi i-am aşternut o sărutare tandră pe gură. Braden m-a cuprins în braţe, adâncind sărutarea. Când, în cele din urmă, mi-am desprins buzele de ale lui, să trag o gură de aer, deja gâfâiam un pic. I-am atins buzele cu degetul, hotărând în sinea mea că, intr-o bună zi, voi savura această desfătare fără să mă tem că aş putea să o pierd.

— Crezi că ai putea veni cu mine în Virginia? Să pun ordine în lucrurile părinţilor mei?

Ochii i-au zâmbit, şi nu vă pot spune cum m-am simţit văzând că îl pot face atât de fericit.

— Bineînţeles. Mergem oriunde vrei tu. Dar ne întoarcem aici.

Am încuviinţat din cap.

— Voiam să mă mut în Virginia numai pentru că am crezut că vrei să te muţi în Isla22.

— Amuzant, a mormăit Braden.

— O concediezi, nu?

A mijit ochii.

— Vrei neapărat s-o concediez?

— Dacă ţi-aş spune că m-a sărutat Craig aseară, ai vrea să-mi dau demisia de la club?

— Ai dreptate. Am să-i găsesc o slujbă în altă parte.

— În altă parte, adică undeva unde nu lucrezi tu.

— Doamne, ce autoritară eşti.

— Ah, nu-ţi aduci aminte cum te-ai năpustit asupra mea în birou, după

ce m-a sărutat Craig?

— Iarăşi ai dreptate.

Mi-am sprijinit capul pe pieptul lui.

— Am greşit.

Braden m-a strâns uşor pe după ceafă.

— Amândoi am greşit. Dar s-a terminat. De acum înainte, sunt stăpân pe situaţie. Cred că nu vom mai avea parte de nicio dramă şi, cu siguranţă, de nicio despărţire acum, că deţin controlul asupra lucrurilor.

L-am bătut uşor pe abdomen.

— N-ai decât să crezi asta, iubitule, dacă te ajută să mergi mai departe.

— Dar încă n-ai spus-o.

Am întors capul şi i-am zâmbit, apoi am inspirat adânc.

— Te iubesc, Braden Carmichael.

Zâmbetul lui mi-a umflat pieptul.

— Spune-o încă o dată.

Am chicotit:

— Te iubesc.

S-a ridicat repede în capul oaselor, apoi s-a dat jos din pat, trăgându-mă după el, şi a pornit spre baie.

— Ai s-o spui iarăşi în timp ce ţi-o trag la duş.

— Povestea asta cu controlul asupra situaţiei e destul de sexy.

— O să devină şi mai sexy, iubito.

M-a lovit uşor peste fund, iar eu am scos un ţipăt scurt, apoi am izbucnit amândoi în râs şi am intrat repede în cabina de duş.

Capitolul 26

— Sigur o să te descurci?

Ellie şi-a pus mâinile în sân şi a oftat.

— Dacă îmi mai pui o dată întrebarea asta, nu te mai deranja să mă vizitezi.

I-am aruncat o privire lui Braden, iar el a clătinat uşor din cap:

— Nu te uita la mine. A căpătat atitudinea asta abia după ce te-ai mutat tu cu ea.

Avea dreptate.

Ellie a chicotit văzând că mă prefac rănită de răspunsul ei şi a ridicat mâinile în aer.

— Staţi liniştiţi. A trecut o lună. Mă simt bine. Adam e ca şi mutat cu mine, iar voi trebuie să prindeţi avionul.

Braden şi-a sărutat sora pe obraz, apoi a deschis uşa de la intrare, cu valiza noastră în mână. Până la urmă, faptul că mi-a rupt biletul de avion s-a dovedit a fi un lucru bun, pentru că, după ce l-am invitat să mă însoţească în Virginia, Braden a trebuit să-şi modifice programul şi să schimbe data plecării. Şi, sinceră să fiu, voiam să ne asigurăm că, înainte să plecăm, Ellie s-a repus pe picioare.

După o lună în care fusese dădăcită de mine, Adam, Braden şi mama ei, Ellie probabil că abia aştepta să scape de noi. Încerca să-şi recapete energia de altădată şi se simţea deseori extenuată. Şi încă era foarte afectată de necazul prin care trecuse. Îi sugerasem să meargă la dr. Pritchard şi avea prima şedinţă peste câteva zile. Speram ca doctoriţa cea bună să o poată ajuta. Şi speram să mă poată ajuta şi pe mine în continuare.

— Joss, vă aşteaptă taxiul, m-a zorit Ellie spre uşă.

— Bine, am bombănit eu, stăpânită de o uşoară nelinişte pricinuită de despărţire. Dacă nu ai grijă de tine cât suntem plecaţi, te omor.

— Am reţinut.

— Spune-i lui Adam că acelaşi lucru e valabil şi pentru el.

— Am să-l previn. Iar acum du-te şi fă ce e important pentru tine, a spus ea, îmbrăţişându-mă strâns. Mi-aş

fi dorit să pot veni cu tine.

Am strâns-o şi eu în braţe, apoi m-am dezlipit de ea.

— O să fie bine. Sunt protejată de un om de afaceri autoritar.

— Te-am auzit, a strigat Braden de dincolo de uşă.

La naiba, credeam că deja urcase în taxi.

— Trebuie să plec, altfel o să iau avionul singură.

— Sună-mă după ce aterizezi.

— Aşa am să fac.

Ne-am luat la revedere şi l-am lăsat pe Braden să mă târască spre taxi. Fusese o lună lungă, în care ne făcuserăm multe griji pentru Ellie — şi încă ne făceam —, dar tonele de sex de împăcare cu Braden m-au ajutat să trec cu bine peste această perioadă.

Încă ne străduiam să trecem peste povestea cu despărţirea, dar acest nou „noi” era foarte sexy. Ah, şi acest nou „noi” o excludea pe Isla. Braden o concediase, dar, cu ajutorul unui prieten, îi făcuse rost de o slujbă la un alt club. Cred că ar fi putut să-şi găsească singură o nouă slujbă — era enervant de frumoasă —, însă Braden se simţea vinovat. La drept vorbind, nu avea de ce să se simtă vinovat, pentru că ea fusese cea care se dăduse la el, dar Braden nu putea accepta ideea că managerul lui încercase să profite de el — era un lucru care nu-i pica bine unui om al cavernelor.

Eu, una, înca mă simţeam vinovată pentru că mă pierdusem cu firea şi mă despărţisem de el. În încercarea de a mă răscumpăra, am eliberat una dintre noptiere şi doua sertare din şifonierul meu, ca să le poată folosi Braden. Încă păstram în minte zâmbetul lui caraghios din clipa când i-am spus asta. Sărise imediat din pat — ţin să precizez că în clipa aceea ne sarutam — şi îşi pusese în sertare lucrurile din geanta cu care venise să înnopteze la mine.

Era ca un copil emoţionat în dimineaţa de Crăciun.

Bineînţeles că Braden a răspuns cu un gest şi mai însemnat: a doua zi, mi-a dat o cheie de la apartamentul lui. I-aş fi dat şi eu una de la apartamentul nostru, dar deja avea.

Am rămas tăcută în drum spre aeroport şi n-am spus mare lucru, nici după ce am ajuns în terminal. Deja eram cu mintea în Virginia, la familia mea. Aveam avion până la Richmond şi urma să ne cazăm la Hilton. În Richmond se afla depozitul în care avocaţii mei puseseră la păstrare toate bunurile familiei mele, până aveam să îndeplinesc vârsta pentru a le moşteni. După ce sortam lucrurile şi hotăram ce aveam de gând să fac cu ele, Braden şi cu mine urma să mergem în orăşelul unde crescusem, în comitatul Surry. Localitatea se afla la aproximativ o oră de Richmond, iar mersul cu maşina până acolo era

o încercare pentru amândoi, întrucât nici eu, nici el nu mai conduseserăm de foarte multă vreme. Iar Braden nu condusese niciodată pe dreapta drumului.

În timp ce ma gândeam la aceste lucruri, Braden se ocupa de toate procedurile de la biroul de îmbarcare.

— Ştiu ca ai multe pe cap, a spus el, luând loc în dreptul porţii noastre de îmbarcare. Dar daca simţi ca îţi pierzi controlul, sa-mi spui, da?

— Bine, am încuviinţat eu din cap.

— Promiţi?

Am luat loc lângă el, sarutându-l tandru pe buze.

— Promit.

Am tăcut amândoi preţ de o clipă, şi tăcerea dintre noi era plăcută. Apoi...

— Vrei sa ne-o tragem în toaleta avionului? am întors eu capul spre el.

— Ar putea fi distractiv, mi-a răspuns el cu zâmbetul lui lent şi sexy, cu care reuşise să mă cucerească.

Am clătinat din cap, zâmbind fara să vreau.

— Iubitule... cu tine e întotdeauna distractiv.

— Aha, a spus el, aplecând capul spre mine, apoi, înainte să mă sărute cu pasiune, mi-a şoptit pe buze: Bun răspuns.

Richmond, Virginia
Trei zile mai târziu

— Oh, iubitule, nu te opri, l-am implorat eu cu mâinile întinse în faţă, strângând cearşaful în pumni.

Braden mi-a strâns uşor sânul, apoi mi-a ciupit sfârcul. În acelaşi timp, se afunda în mine, unduindu-şi şoldurile, iar eu gâfâiam din ce în ce mai tare.

În dimineaţa aceea, mă trezisem pe o parte, cu trupul lui cald în spatele meu, cu mâna lui pe mijlocul meu şi cu mădularul lui deja în mine.

— Dă-ţi drumul pentru mine, iubito, mi-a cerut el cu respiraţia întretăiată, iuţind ritmul. Dă-ţi drumul pentru mine.

Şi-a coborât o mână pe cămaşa mea de noapte şi mi-a ajuns între picioare, iar degetul său a început să mi se învârtă în jurul clitorisului.

Oh... Doamne!

Am dat capul pe spate, strigându-i numele şi dându-mi drumul în jurul lui.

Braden s-a opintit încă o dată în mine, apoi şi-a dat şi el drumul, cu capul lipit de gâtul meu şi cu trupul tremurând.

M-am sprijinit vlăguită de el.

— Bună dimineaţa.

Buzele sale mi-au zâmbit pe piele.

— Bună dimineaţa.

— Dacă mă trezeşti aşa cel puţin o dată pe săptămână, am să fiu o fată foarte fericită.

— Bine că mi-ai spus.

A ieşit uşor din mine, iar eu m-am întors cu faţa spre el, i-am pus o mână pe obraz şi l-am tras spre mine, pentru un sărut delicios de tandru.

Când s-a retras, Braden era încruntat:

— Nu mai amânăm. Astăzi mergem să facem lucrul pentru care am venit.

Am înghiţit în sec, dar am încuviinţat din cap. Eram în Richmond de două zile şi jumătate, iar eu încă nu fusesem în stare să ies din camera de hotel, insistând să fac sex tot timpul cu iubitul meu. Ceea ce era dificil pentru Braden, întrucât, deşi nu-l deranja să facă sex tot timpul, se temea că, de fapt, încercam să amân lucrul pentru care ne aflam acolo.

Era clar că venise momentul.

Depozitul se afla la vreo douăzeci de minute de hotel, pe o stradă de lângă Three Lakes Park. L-am văzut pe Braden admirând oraşul din taxi — pentru drumul până în oraşul meu natal aveam să închiriem o maşină —, dar eu încă nu voiam să mă las în voia amintirilor. Urma să fac asta în scurt timp, ceea ce, sinceră să fiu, mă cam speria.

Administratorul depozitului era un tip plăcut. I-am dat un act de identitate şi numărul boxei de depozitare, iar el ne-a condus printre nişte construcţii asemănătoare cu garajele pentru maşini, ale căror uşi erau de un roşu-aprins. Administratorul s-a oprit brusc în faţa uneia dintre ele.

— Asta e, a zâmbit el, apoi ne-a lăsat singuri.

Simţind că ezit, Braden mi-a frecat uşor umerii:

— Poţi să faci asta.

Pot să fac asta. Am introdus codul pe tastatura de la intrare, iar uşa de metal a început să se ridice. După ce s-a ridicat complet, aliniindu-se cu tavanul, m-am lăsat pătrunsă de priveliştea din faţa

mea. O mulţime de cutii. Şi valize. Şi o cutie de bijuterii. Cu trupul tremurând, am făcut un pas şi am încercat să-mi domolesc bătăile inimii, înainte să-mi pricinuiască un atac de panică.

Am simţit mâna mare şi calmă a lui Braden strângând-o uşor pe a mea.

— Respiră, iubito. Respiră.

M-am uitat la el şi i-am zâmbit — un zâmbet şovăielnic. Sigur puteam să fac asta.

Epilog

Strada Dublin, Edinburgh
Doi ani mai târziu

Am auzit pe cineva dregându-şi glasul şi m-am uitat în oglindă. L-am văzut pe Braden sprijinit de tocul uşii de la camera noastră. M-am întors şi mi-am pus imediat mâinile în şold.

— Ce faci aici? N-ar trebui să fii aici.

Braden mi-a zâmbit tandru, sorbindu-mă din ochi cu o expresie care m-a topit. La naiba.

— Arăţi minunat, iubito.

M-am uitat la rochie şi am oftat:

— Nu-mi vine să cred că m-ai convins să port aşa ceva.

— Pot fi foarte convingător când vreau, a zâmbit el arogant.

— Convingător e puţin spus. Ai făcut un adevărat miracol.

M-am uitat la el cu atenţie.

— Stai, de-aia eşti aici? Să te asiguri că vin?

Asta m-a deranjat. Grozav. Ba chiar am simţit că-mi stă inima în loc.

— Nu, a răspuns Braden cu o grimasă. Am toată încrederea în tine şi ştiu că ai să vii.

— Atunci de ce eşti aici?

— Pentru că nu te-am mai văzut de câteva zile şi îmi era dor de tine.

— Urma să mă vezi peste o jumătate de oră. Nu puteai să aştepţi?

— Atunci or să fie şi alţi oameni de faţă, a făcut el un pas spre mine, fixându- mă cu *acea* privire.

Oh, nu. Nu!

— Asta poate să mai aştepte, am întins eu o mână, ţinându-l la distanţă. *Tu* m-ai băgat în povestea asta. Nu eram sigură că vreau s-o fac, dar ai fost foarte convingător,

iar acum sunt prinsă până peste cap. Şi vreau să iasă perfect — adică... bine. Aşa că lasă-mă în pace, stimate domn.

Braden s-a dat în spate, cu un zâmbet larg.

— Bine, tu eşti şefa, a spus el, iar eu am pufnit. Ne vedem în jumătate de oră.

— Braden! a exclamat Ellie, apărând în prag, îmbrăcată cu o rochie până la podea, din mătase de culoarea şampaniei. Nu e bine să vezi mireasa înainte de nuntă. Ieşi afară! l-a zorit ea în hol.

— Pe curând, iubito! a strigat el râzând.

Am clătinat din cap şi m-am uitat în oglinda imensă, încercând să-mi stăpânesc emoţiile şi starea de confuzie. Eram aproape de nerecunoscut în rochia mea de nuntă de culoarea fildeşului.

— Eşti gata, Joss? m-a întrebat Ellie, care gâfâia uşor, după ce îl împinsese pe fratele ei afară din apartament.

Lângă ea a apărut Rhian, cu un zâmbet ironic şi cu o rochie la fel ca a lui Ellie. Lângă inelul de logodnă cu diamant pe care i-l dăduse James cu ani în urmă, avea o verighetă de aur — erau căsătoriţi de opt luni.

— Chiar, eşti gata, Joss?

Ne aflam în dormitorul principal, care înainte fusese al lui Ellie, dar acum era al meu şi al lui Braden. Când fusesem în Virginia, găsisem câteva lucruri pe care voiam să le păstrez: bijuteriile mamei, ursuleţul preferat al lui Beth — Ted, câteva albume cu fotografii şi un tablou. Restul lucrurilor au fost donate sau aruncate. A fost nevoie de două zile şi de multe şerveţele de hârtie pentru mine, dar am reuşit să ducem treaba la bun sfârşit, după care am plecat la cimitir, să-mi iau adio de la familia mea. A fost greu. N-am reuşit să-mi stăpânesc atacul de panică pricinuit de vederea mormintelor şi, o vreme, Braden a stat cu mine în iarbă, ţinându-mă în braţe, în timp ce încercam să le cer iertare mamei, tatei şi lui Beth pentru cei opt ani în care m-am străduit să nu-mi amintesc de ei.

Faptul că Braden a fost alături de mine în încercarea asta ne-a apropiat şi mai mult. Când ne-am întors în Scoţia, am devenit inseparabili. Ellie şi Adam deveniseră şi ei inseparabili, iar a locui toţi patru în acelaşi apartament a devenit stânjenitor, dat fiind că Braden

şi Ellie erau fraţi — niciunul dintre ei nu voia să audă zgomotele făcute de celălalt în timpul sexului. Aşa că Ellie s-a mutat la Adam, la câteva luni după operaţie, iar Braden şi-a închiriat apartamentul şi s-a mutat cu mine, pe strada Dublin.

Un an mai târziu, am luat un taxi cu al cărui şofer vorbise înainte şi am oprit în faţa Bisericii Evanghelice Bruntsfield, unde m-a cerut în căsătorie chiar în maşină, în amintirea felului şi locului în care ne întâlniserăm prima oară.

Dar să revenim la nuntă. După petrecere, urma să zburăm spre Hawaii, iar la întoarcerea pe strada Dublin, aveam să fim domnul şi doamna Carmichael. Am simţit că mi se strânge pieptul şi am inspirat adânc.

În ultima vreme, Braden începuse să aducă vorba despre copii. *Să facem copii. Uau!* M-am uitat la manuscrisul terminat de pe biroul meu. După ce primisem vreo douăzeci de scrisori de respingere, fusesem sunată de un agent literar care voia să citească tot manuscrisul. I-l trimisesem pe e-mail cu două zile înainte. Timp de doi ani, manuscrisul fusese un fel de copil pentru mine şi mă întrebasem de multe ori dacă era bine să public povestea părinţilor mei. Iar acum, Braden voia copii adevăraţi? M-am pierdut cu firea când a adus prima oară vorba de asta, dar el şi-a păstrat calmul, bându-şi liniştit berea, în timp ce eu îmi frământam mintea în tăcere. După zece minute, s-a uitat iarăşi la mine şi a spus:

— Ai terminat?

Deja se obişnuise cu accesele mele.

Am aruncat o privire la fotografia părinţilor mei de pe birou. La fel ca mine şi Braden, mama şi tata erau foarte îndrăgostiţi unul de altul şi, cu toate că se certau des şi aveau probleme, întotdeauna reuşeau să le rezolve, pentru că aveau sentimente adânci unul pentru altul. Desigur, uneori lucrurile deveneau foarte complicate, dar viaţa nu e un film de la Hollywood. Ai parte şi de necazuri. Te cerţi, ţipi şi te străduieşti din răsputeri să ieşi teafăr la liman.

La fel ca mine şi Braden.

Am încuviinţat din cap, uitându-mă la Ellie şi Rhian.

Uneori, norii nu erau uşori. Uneori, pântecele lor deveneau întunecate şi grele. Aşa e viaţa. Se mai întâmplă. Nu înseamnă că nu era înfricoşător şi nici că nu-mi mai era teamă, dar acum ştiam că dacă Braden era alături de mine, când se dezlănţuiau norii, totul avea să fie bine. Ploaia se va revărsa peste amândoi. Şi, cunoscându-l bine pe Braden, ştiam că va avea la îndemână o umbrelă mare, cu care să ne protejeze de ce era mai rău.

Şi ştiam că, deşi viitorul era nesigur, îi puteam face faţă împreună.

— Da, sunt gata.

Mulţumiri

Le sunt profund recunoscătoare cititorilor mei. *Pe strada Dublin a* fost o încercare nouă pentru mine, o primă incursiune pe tărâmul romanului de dragoste pentru adulţi, şi nu eram deloc pregătită pentru primirea extraordinară de care a avut parte. Sunt foarte surprinsă şi cu adevărat copleşită de aprecierea de care s-a bucurat *Pe strada Dublin.* Succesul său m-a ajutat să ajung la cititori noi şi m-a îndemnat să continui seria romanelor de dragoste.

În primul rând, vreau să-i mulţumesc lui Lauren E. Abramo, minunata mea agentă literară de la Dystel & Goderich Literary Management. Ai fost extraordinară, Lauren! Nu-ţi pot mulţumi suficient pentru efortul de a mă promova pe mine şi romanul meu şi pentru că ai adus schimbări nemaipomenite în viaţa mea.

De asemenea, îi sunt recunoscătoare lui Kerry Donovan, redactorul meu de la New American Library. Kerry, îţi mulţumesc pentru că ai crezut în *Pe strada Dublin* şi în mine. Entuziasmul tău faţă de lumea şi personajele pe care le-am creat mă bucură nespus şi abia aştept să aflu ce ne rezervă colaborarea noastră viitoare.

Aş vrea să le mulţumesc şi lui Ashley McConnell şi Aliciei Cannon, care au redactat prima ediţie a romanului meu, tipărită pe speze proprii. Sunteţi extraordinare, doamnelor! Vă mulţumesc pentru eforturile voastre (şi pentru comentariile care m-au binedispus). De asemenea, îi mulţumesc din suflet Claudiei McKinney (cunoscută sub pseudonimul Phatpuppy Art) pentru talentul ei, pentru că arta ei mă inspiră şi, mai ales, pentru că a fost extraordinar de plăcut să lucrez cu ea.

Ţin să le mulţumesc şi câtorva bloggeri minunaţi, care nu doar că au susţinut din plin *Pe strada Dublin,* încă din momentul în care mi-am anunţat intenţia de a scrie literatură de dragoste pentru adulţi, dar m-au sprijinit chiar de la începutul carierei mele de scriitoare: Shelley Bunnell, Kathryn Grimes, Rachel de la blogul Fiktshun, Alba Solorzano, Damaris Cardinali, Ana de la blogul Once Upon a Twilight, Janet Wallace, Cait Peterson, şi Jena Freeth. Întotdeauna m-aţi surprins cu sprijinul şi entuziasmul vostru incredibil şi cu vorbele voastre de încurajare. Mă faceţi să zâmbesc în fiecare zi.

Trebuie să le mulţumesc din suflet şi câtorva colegi scriitori: Shelly Crane, Tammy Blackwell, Michelle Leighton, Quinn Loftis, Amy Bartol, Georgia Cates, Rachel Higginson şi Angeline Kace. Nu vă pot spune cât de mult a însemnat pentru mine prietenia voastră în ultimele luni şi cât de plăcut este să pot apela la nişte doamne minunate şi generoase atunci când am nevoie de ajutor, de un sfat sau de chicoteli. N-am cuvinte să spun cât de formidabile sunteţi.

Un mulţumesc URIAŞ cititorilor mei, pentru că mi-aţi dat o şansă, pentru că m-aţi încurajat şi pentru că îmi aşterneţi zâmbete largi pe chip în fiecare zi cu e-mailurile voastre, cu comentariile voastre de pe Facebook, Twitter şi Goodreads. Nu vă închipuiţi cât de mult înseamnă pentru mine. :)

Şi, în cele din urmă, mulţumiri speciale pentru mama şi tatăl meu, pentru David — fratele meu —, pentru Carol, pentru prietenele mele cele mai bune: Ashleen (felicitări, doamnă Walker!), Kate şi Shanine, şi pentru familia şi prietenii mei, pentru că mi-aţi fost alături şi pentru că sunteţi ceea ce sunteţi. Unele detalii din *Pe strada Dublin* sunt inspirate de viaţa mea, altele, de vieţile voastre. Uneori, ai nevoie de o viaţă întreagă pentru a învăţa lecţiile importante; noi le-am învăţat mult prea repede.

Durerea şi pierderea sunt probabil cele mai înspăimântătoare lucruri din câte există. Ele ne pot determina să ne facem griji pentru viitor, să punem la îndoială soliditatea stărilor noastre de bine şi să ne împiedice să ne bucurăm de fericire atunci când o dobândim. Dar pierderea n-ar trebui să fie un lucru înspăimântător. Ci un prilej pentru a deveni mai înţelepţi. Ar trebui să ne înveţe să nu ne temem că nu vom apuca ziua de mâine şi să trăim viaţa din plin, ca şi cum orele ar trece precum secundele. Pierderea ar trebui să ne înveţe să ne bucurăm de cei dragi, să nu facem niciodată lucruri care ne pot pricinui regrete şi să aşteptăm cu bucurie ziua de mâine, cu toate promisiunile şi splendoarea ei.

Uneori, nu puterea şi curajul sunt lucrurile cele mai importante. Uneori, cel mai curajos lucru pe care îl putem face e să ne bucurăm de ce avem şi să ne concentrăm asupra motivelor de mulţumire din viaţa noastră. E uşor şi banal să fii speriat de viaţă. E mult mai dificil ca, în ciuda lucrurilor rele, să te înarmezi cu gânduri bune şi să păşeşti spre ziua de mâine ca un războinic.

Pentru familia şi prietenii mei: sunteţi cei mai puternici războinici din câţi cunosc.

Notes

[←1]
Astronautul din seria de desene animate *Povestea jucăriilor*.

[←2]

Vers din piesa *Sex on Fire* al formaţiei americane Kings of Leon.

[←3]

Festivalul din Edinburgh reuneşte o serie de manifestări artistice organizate de-a lungul lunii august în capitala Scoţiei.

[←4]

Serial britanic difuzat în perioada 1972-1985.

[←5]

Grassmarket: piaţa veche din centrul Edinburghului.

[←6]

Zonă de magazine şi restaurante din Edinburgh, aflată la patru kilometri de centrul oraşului.

[←7]

Stradă supraînălţată din centrul Edinburghului, pe care se află mai multe instituţii ale oraşului.

[←8]

Cartier situat în partea de nord a Edinburghului.

[←9]

Aluzie la filmul *Îngeri cu feţe murdare*, realizat în 1938, cu James Cagney în rolul principal.

[←10]

Regent Gardens: parc din centrul Edinburghului

[←11]

Complex imobiliar din centrul Edinburghului, alcătuit din magazine, birouri şi apartamente.

[←12]

St. Andrews: vechi oraş universitar din estul Scoţiei.

[←13]

Royal Mile: succesiune de străzi din centrul oraşului, între Castelul Edinburgh şi Palatul Holyrood.

[←14]

Triton: zeitate marină greacă, cu bust de bărbat şi cu coadă de peşte.

[←15]

Sala este amenajată în fosta clădire a Bursei de Porumb, construită în 1909, şi are o capacitate de o mie de locuri.

[←16]

Parc din centrul oraşului, amenajat la poalele Castelului Edinburgh.

[←17]

Monument în stil neogotic dedicat scriitorului scoţian Walter Scott.

[←18]

Hunters Quay e o mică localitate situată în apropiere de Holy Loch, un braţ de mare din vestul Scoţiei.

[←19]

Highlands e numele regiunii istorice care cuprinde nordul şi partea central-vestică a Scoţiei.

[←20]

Leith: cartier din nordul Edinburghului.

[←21]

Versuri din piesa *You Give Love a Bad Name*, compusă de Bon Jovi în 1986.

[←22]

Prenumele Isla, unul destul de popular în Scoţia, derivă din numele insulei Islay, care face parte din arhipelagul Hebridelor Interioare.